david BALDACCI

TĂRÂMUL CELOR CINCI CERCURI

SERIA VEGA JANE

Supravieţuirea în Quag presupune un preţ pe care Vega Jane nu e dispusă să-l plătească...

DAVID BALDACCI

TĂRÂMUL CELOR CINCI CERCURI

A DOUA CARTE DIN SERIA **VEGA JANE**

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID
Tărâmul celor cinci cercuri / David Baldacci; trad.: Ofelia Al-Gareeb prin Lingua Connexion.– Bucureşti: RAO Distribuţie, 2016
ISBN 978-606-8516-24-0

I. Al-Gareeb, Ofelia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

DAVID BALDACCI
The Keeper
© 2015 by Columbus Rose. Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Ofelia Al-Gareeb
prin Lingua Connexion

© RAO Distribuţie, 2016
pentru versiunea în limba română

2016
ISBN 978-606-8516-24-0

Lui Michelle,
care a început această călătorie cu un dar

„Trecutul nu este nimic altceva decât trecutul unui început.

H.G. Wells

„Şi buruienile sunt flori, odată ce ajungi să le cunoşti.“

A.A. Milne

„Să evadezi din Quag înseamnă încarcerarea pe vecie.“

Madame Astrea Prine

UNUS

Quagul[1]

Părea posibil – ba chiar şi absurd de poetic – faptul că, prinşi laolaltă asemenea verigilor unui lanţ, noi trei aveam să murim împreună. Doar că săritura de pe o stâncă înaltă de un kilometru şi jumătate în timp ce eram urmăriţi de bestii ucigaşe nu prea ne dădea de ales. Literalmente, săriserăm pentru a ne salva vieţile. Iar acum eram nevoiţi să aterizăm acătării, altminteri acolo jos avea să ne fie locul de odihnă veşnică. *Foarte* jos.

Cădeam deja de o vreme, iar distanţa părea mult mai lungă decât mi-ar fi plăcut. În timp ce plonjam, i-am aruncat o privire celui mai bun prieten al meu, Delph. El se uita la mine, nu cu o spaimă vădită, recunosc, ci cu o oarecare doză de anxietate. Pe de altă parte, câinele meu, Harry Doi, zâmbea, pregătit ca aventura noastră să înceapă.

Motivul pentru care săriserăm se afla la brâul meu. Lanţul meu, Destin, îmi permitea să zbor. Însă nu sărisem niciodată de pe o stâncă înaltă de un kilometru şi jumătate, aşa că plonjam mai rapid decât o făcusem vreodată până atunci. Deşi mi-am dat toată silinţa să izbutesc o aterizare lină, ne-am izbit de sol cu o forţă teribilă. Pe moment, pur şi simplu am rămas cu toţii întinşi la pământ, uluiţi. Dar, curând, mi-am dat seama că, dacă eram loviţi şi învineţiţi, însemna că suntem în viaţă.

L-am desfăcut pe Harry Doi din hamul lui, care îi îngăduise să rămână suspendat la pieptul meu. Am privit cum Delph s-a ridicat încet, întinzându-şi braţele şi picioarele. Apoi am privit în sus, spre locul pe care îl părăsiserăm cu foarte puţin timp în urmă. Dacă n-am fi sărit, cu siguranţă am fi fost morţi.

Bestiile care ne vânaseră se zgâiau acum peste

[1] Smârcul (n.tr.)

marginea prăpastiei. Era o turmă de garmi şi cam tot atâţia amaroci. Chiar şi fără să-i văd prea bine de la acea distanţă, ştiam că toţi garmii solzoşi, cu sângele picurându-le întruna pe piepturile dure, scoteau flăcări de furie pe nări. Iar amarocii, creaturi uriaşe ca nişte lupi, care aparent nu trăiau decât pentru a ucide, arătau pur şi simplu înfiorător.

Şi, cu toate acestea, niciunul dintre ei nu părea dispus să sară de la peste un kilometru, aşa cum o făcuserăm noi. Faptul că aceste creaturi nu puteau să zboare aşa cum puteam eu făcea toţi banii pe care i-aş fi avut vreodată. Am coborât privirea şi am mângâiat lanţul din jurul taliei, care avea literele D-E-S-T-I-N imprimate pe unele dintre verigi. Îmi salvase viaţa în nenumărate ocazii, cu toate că nu-l aveam de prea mult timp.

Nu îmi venea să cred. Mă aflam în Quag. Eu, Vega Jane. În toate cele cincisprezece sesiuni ale mele trăisem în satul Wormwood. Era tot ce cunoscusem până atunci. Mi se spusese că, în afară de letalul Quag, asta era tot ce exista. Dar eu credeam că era doar o minciună. Exista *ceva* dincolo de Quag şi intenţionam să aflu ce.

Nu făceam asta într-o doară. Bănuiam că părinţii şi bunicul meu se aflau de cealaltă parte a Quagului. Fratele meu, John, încă locuia în Wormwood, dar el nu mai era flăcăul inocent care fusese cândva. Ticăloasa de Morrigone avusese grijă de asta.

Astfel, misiunea mea în viaţă era să străbatem Quagul în siguranţă toţi trei, cât mai repede cu putinţă. Se prea poate să fi fost un scop extrem de ambiţios, dar era al meu, fără doar şi poate.

Mi-am tras sufletul şi m-am uitat din nou la Delph.

— Ai grijă, Vega Jane, mi-a spus el.

— Tu ai grijă de tine, Delph, i-am răspuns, nereuşind, în pofida riscului morţilor noastre iminente, să-mi şterg zâmbetul de pe chip pentru reuşita intrării în Quag.

— Socoteşti că blestematele alea de bestii pot să ajungă aici, jos? m-a întrebat el.

— *Socotesc* că nu vreau să aştept aici ca să văd, nu? am

replicat eu.

Mi-am săltat desaga pe umeri şi Delph a făcut la fel cu a sa. Am păstrat hamul lui Harry Doi în caz că trebuia să o întindem imediat.

Harta Quagului – pe care mi-o lăsase prietenul meu Quentin Herms – era foarte detaliată, dar existau şi nişte scăpări, după cum îmi dădeam seama acum. De pildă, nu menţiona stânca de pe care tocmai săriserăm. Şi, ca atare, nu eram pregătită nici pentru valea în care ne găseam. Şi totuşi, îl văzusem într-o zi pe Quentin intrând în Quag. Şi asta a fost ceea ce a iscat întreaga mea călătorie. Probabil că el ştia ce se găseşte aici.

Harta îmi oferea instrucţiuni generale, dar nu-mi asigura un itinerar precis care să ne conducă prin acest loc. Trebuia să-mi dau singură seama de asta, după cum părea. De asemenea, aveam o carte pe care o şterpelisem din bordeiul lui Quentin, care explica tipurile de creaturi care sălăşluiau aici.

— Harta ne îndrumă, în general, în această direcţie, mi-a spus Delph, arătând în faţă. Spre acel munte de departe. Într-acolo.

Am ezitat, după care am spus şovăitor:

— Eu… eu n-aş vrea să încep genul ăsta de călătorie în faptul serii. Trebuie să găsim un loc sigur până la prima geană de lumină.

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost complet ţicnită.

— Loc sigur? În sângerosul Quag? Tu te-auzi, Vega Jane? Quagul are multe lucruri, fără îndoială, dar locurile sigure nu se numără printre acestea.

Am privit înainte spre vasta întindere plană, pe care se vedeau copaci şi tufişuri, şi câmpuri înalte de ierburi care se unduiau în briza ce adia dinspre stâncă. Părea un loc paşnic şi senin şi câtuşi de puţin primejdios. Ceea ce-mi spunea că existau probabil zeci de lucruri odioase stând la pândă, care ar fi putut să ne omoare dacă s-ar fi ivit cea mai mică posibilitate.

M-am uitat la picioare. Pe unde să păşesc? I-am aruncat o privire lui Harry Doi, care se uita la mine lung, curios,

aşteptând, se pare, ca eu să mă decid.

M-a izbit, oarecum neplăcut, gândul că eu trebuia să fiu liderul acum. Ei, drăcia dracului! Oare eram capabilă? Nu eram sigură.

Departe, foarte departe, exista pe hartă un loc care se chema Mycanmoor. Era descris ca o zonă monotonă, aridă, care se extindea în toate direcţiile şi care, din nefericire, nu avea nicio cărare sigură. Harta era remarcabil de laconică în privinţa pericolelor *exacte* care se aşterneau în faţa noastră. Dar cartea pe care o şterpelisem completa o parte din aceste detalii.

Am scos-o din buzunarul mantiei mele şi am aprins o lumânare pentru a putea citi paginile.

Delph privea agitat peste umărul meu.

— Nu-i o idee bună să ne luminăm în felul ăsta, Vega Jane.

— Vezi tu, Delph, poţi să-mi spui simplu Vega. Nu e ca şi cum am fi înconjuraţi aici de fete pe care le cheamă Vega. De fapt, din câte-mi dau eu seama, sunt *singura.*

Inspiră adânc şi expiră lent, cu ochii mari cât farfuriile ceştilor de cafea.

— Fireşte, mare dreptate ai, Vega Jane.

Am oftat şi am privit cu atenţie pagina. Practic, trebuia să potrivesc harta cu descrierile locurilor din Quag în care sălăşluiau creaturile descrise acolo. Ar fi fost mult mai uşor şi mai convenabil dacă amicul meu Quentin Herms ar fi pus toate informaţiile într-un singur loc, însă n-o făcuse.

Am simţit cum mi se prăbuşeşte moralul în clipa în care mi-am dat seama cât de puţin pregătită eram. Şi iată-i pe Delph şi pe Harry Doi depinzând de mine pentru a avea un plan!

Harry Doi a început să mârâie. M-am uitat la el. Zbârlit, cu ghearele scoase, ceea ce m-a făcut să arunc o privire în jur pentru a vedea ce anume îi pricinuise câinelui meu această reacţie. Dar în întuneric nu era nimic, cel puţin nu ceva ce eu să pot vedea.

M-am uitat la Delph.

— Ce l-o fi apucat? s-a mirat el.

Şi apoi am văzut. Câinele meu respira greoi pe nas. Nu vedea pericolul – el îl *mirosea.*

Şi, din experienţa mea, ceva rău mirositor însemna bestii respingătoare.

Am adulmecat şi eu aerul, încreţindu-mi faţa, şi l-am privit brusc pe Delph.

— Simţi şi tu mirosul ăsta?

El şi-a umplut pieptul cu aer şi apoi l-a expirat.

— Nu.

M-am gândit rapid. Cunoşteam izul sau măcar ceva apropiat de acesta.

Apoi, norii din mintea mea s-au risipit.

Otravă.

— Ce este? m-a întrebat el agitat.

— Nu sunt absolut sigură, i-am răspuns, şi într-adevăr nu eram.

Mai simţisem mirosul acestui tip de fiertură la Hornuri, fabrica unde fusesem angajată ca Finisoare.

Am indicat spre stânga.

— Hai să încercăm pe-acolo.

— N-ar trebui oare să zburăm? m-a întrebat Delph. Să ajungem acolo mai repede, nu? Să-să vedem, poate, ce ne atacă, mai înainte-înainte să ne *prindă,* încheie el fără să respire.

Am ajunge acolo mai repede zburând – însă ceva din mintea mea îmi spunea că ar fi mai bine să rămânem cu picioarele bine înfipte pe pământ. Cel puţin, deocamdată.

Eram genul care avea tendinţa să-şi urmeze instinctele, care mă ajutaseră de multe ori.

Şi atunci s-a întâmplat să privesc în sus şi să o văd. Sau, mai curând, să *le* văd.

Un stol de păsări zbura în formaţie perfectă pe cerul luminat de Noc. Asta m-a surprins, căci nu credeam că păsările zburau noaptea, dar poate că lucrurile stăteau altfel în Quag. În timp ce priveam păsările avântându-se spre înalt, s-a petrecut ceva foarte ciudat. Parcă de nicăieri, a apărut deodată un nor de fum albăstrui.

Păsările au cotit brusc pentru a-l evita, dar câteva n-au

reuşit să se mişte suficient de repede. Şi după ce aceste păsări au trecut prin fum, ieşind prin partea opusă, am observat că nu mai puteau să zboare.

Cădeau.

Muriseră…

Am rămas locului paralizată, apoi am simţit ceva care mă trăgea de braţ.

Era Delph.

— Fugi, Vega Jane! a strigat el. Fugi!

În timp ce alergam, m-am uitat o dată înapoi, dorindu-mi imediat să n-o fi făcut. În spate era o creatură pe care n-o mai văzusem niciodată în realitate, dar, chiar şi-aşa, ştiam prea bine ce era, căci un desen al acesteia se găsea în carte.

I-am aruncat o privire scurtă lui Delph şi mi-am dat seama că şi el se uitase în urmă, văzând ceea ce văzusem şi eu. Să ne fi înălţat în aer n-avea niciun rost. Spre deosebire de garmi şi de amaroci, ceea ce se afla acolo – venind iute – era o creatură care putea să zboare.

Aparent, călătoria noastră prin Quag era pe punctul de a se încheia înainte de a fi început cu adevărat.

DUO

Regatul catafilului

Pe urmele noastre se afla un inficio diavolesc.

Inficio este o creatură mare, cu două picioare masive, o pereche de aripi membranate puternice şi un tors lung, solzos, din care iese un gât asemănător unui şarpe, terminat cu un cap mic, cu ochi veninoşi şi înflăcăraţi şi o gură cu colţi ascuţiţi ca nişte lame. Iar dacă asta nu e destul pentru a îngrozi, trebuie spus că inficio elimină un gaz care poate ucide pe oricine ajunge să-l inspire, aşa cum păţiseră bietele păsări.

Avusesem dreptate să nu ne ridicăm în aer – am fi fost deja morţi.

În timp ce fugea, Delph a aruncat o privire înapoi.

— Se lasă mai jos. Vine să ne omoare! a ţipat el. Fugi!

Era absolut necesar să fac ceva, orice. De ce îmi era creierul atât de tulburat? Pur şi simplu stătusem acolo în timp ce inficio venea să ne omoare. Delph fusese acela care îmi spusese să fug.

— Vega Jane! a strigat Delph din nou.

Fără să mă gândesc, am vârât mâna în buzunarul mantiei, mi-am pus mănuşa şi apoi degetele mi s-au strâns în jurul Elementalului. În starea sa actuală, arăta cu totul banal, având doar opt centimetri lungime şi fiind făcut din ceea ce părea a fi lemn. Dar când mi-am dorit să apară în mărime naturală, Elementalul a crescut, devenind o lance mai înaltă decât mine, de un auriu strălucitor. Îmi fusese oferit – împreună cu mănuşa pe care trebuia să o port atunci când îl ţineam în mână – cu mult timp în urmă pe un câmp de luptă, de către o războinică aflată pe moarte. Ea mi-a spus că avea să-mi fie prieten ori de câte ori aş fi avut nevoie de unul. Ei bine, acum chiar aveam nevoie de un

prieten. Trebuia să fac ceva. Refuzam pur şi simplu să mor.

Când am privit înapoi, inficio se apropia iute, cu picioarele sale cu gheare aproape atingând pământul. I-am văzut pieptul puternic umplându-se cu aer, pe care apoi l-a suflat, devenind un nor imens de fum albastru care conţinea moarte.

Continuând să fugim, m-am întors şi m-am pregătit să arunc Elementalul, ghidându-l cu ajutorul gândurilor mele. Când i-am dat drumul să zboare, Elementalul a trecut glonţ pe lângă marginea norului de otravă, iar unda cauzată de viteza sa l-a destrămat, împingându-l înapoi spre creatura care îl eliberase. Brusc, inficio se înălţă în aer. Cu toate că bestia era sursa vaporilor mortali, părea că inhalarea fumului ar fi putut fi la fel de dăunătoare şi pentru ea.

Elementalul a zburat înapoi spre mine. Dar în momentul în care l-am prins, terenul de sub picioarele noastre a cedat şi am ajuns să plonjăm în jos circa douăzeci de metri. Nu ştiu de ce m-am lovit, dar părea să fie mai moale decât la aterizarea noastră de pe stâncă. Totuşi, am icnit la impact şi l-am auzit şi pe Delph ţipând. Harry Doi a lătrat o dată şi asta a fost tot.

M-am întors pe spate şi am văzut cerul întunecat dispărând în dosul unei bolți de crengi mari şi al rulourilor de iarbă încâlcită. Aceste elemente erau ridicate de ceea ce părea a fi un sistem de scripeţi şi funii. Doar că acesta cu greu ar fi putut să ţină un inficio la distanţă. Mă aşteptam în orice moment să se năpustească prin acest acoperiş fragil şi să ne distrugă.

Însă inficio n-a apărut. În schimb, o plasă grea a căzut peste noi şi ne-am încurcat în funii atât de rău, încât abia ne mai puteam mişca. M-am uitat în jur şi i-am văzut pe Delph şi pe Harry Doi în aceeaşi situaţie neplăcută. Pe când zăceam acolo zbătându-ne, am auzit ceva apropiindu-se. Evident, şi Delph auzise, căci a rămas tăcut. M-am gândit că aş vrea ca Elementalul să se micşoreze şi l-am pus într-un buzunar, apoi mi-am scos mănuşa şi am vârât-o în celălalt.

M-am întins cât am putut de tare şi l-am luat pe Delph de mână.

— Fii pregătit pentru orice, Delph! i-am spus cu voce tremurândă.

El a încuviinţat.

Preţ de o clipă, privirile ni s-au intersectat. Şi cred că ne-am dat seama că asta ar fi putut să fie totul pentru noi – doi Wugi simpli din Wormwood, în încercarea de a traversa extrem de înşelătorul Quag. Acum părea foarte absurd. N-aveam nicio afurisită de şansă.

— Îmi pare rău, D-Delph, am spus eu, cu vocea frângându-mi-se când am vrut să închei.

Surprinzător, el a surâs şi m-a mângâiat pe mână cu blândeţe, ceea ce mi-a trimis fiori pe şira spinării.

— E în regulă, Vega Jane, mi-a spus apoi. Cel puţin, ei bine, cel puţin suntem împreună, nu-i aşa?

Am dat aprobator din cap şi un zâmbet mi s-a strecurat pe chip.

— Da, i-am zis.

Am privit peste umărul lui şi am văzut câteva torţe fixate în suporturi pe pereţii din piatră. Acestea confereau locului o luminozitate înceţoşată, obscură, care nu făcea decât să-mi sporească senzaţia de frică şi presimţirea că ceva rău avea să se întâmple. De data asta, ce urma să ne mai atace?

M-am uitat dincolo de Delph şi am încremenit.

La cel mult trei metri distanţă, erau zeci de perechi de ochi care se uitau spre mine. Pe măsură ce privirea mi se adapta la lumina slabă, am reuşit să văd nişte creaturi mărunte cu chipuri aprige, oacheşe, cu trupuri puternice, învârtoşate. Însă aveau spinările plecate şi degetele murdare şi încovoiate, poate din cauză că trudeau din greu.

Când s-au apropiat, am avut parte de un alt şoc. Pe braţele dezgolite, pe gâturi şi pe feţe le creşteau ierburi încâlcite.

— Ce naiba? l-am auzit pe Delph murmurând încetişor.

Coloana de mici creaturi s-a transformat într-un cerc

care ne-a înconjurat. L-am auzit pe unul dintre ei strigând ceva într-o succesiune de mârâituri. Când plasa a început să se ridice, mi-am dat seama că li se dăduseră instrucţiuni să procedeze astfel.

După ce greutatea funiilor s-a diminuat, ne-am chinuit toţi trei să ne ridicăm în picioare.

Iute ca un fulger, creaturile şi-au scos armele, ţinându-le pregătite: săbii mici, lănci, cazmale şi cuţite, toate arătând letal. Iar vreo douăsprezece creaturi ţineau spre noi mici arcuri cu săgeţi ascuţite, pregătite să ţintească.

Acum îi puteam vedea clar pe temnicerii noştri. Nu numai că le creşteau ierburi pe trupuri şi pe chipuri, dar şi părul lor era din iarbă.

Fiind depăşiţi numeric, am socotit că o abordare prietenoasă, chiar şi directă, ar fi fost cea mai bună soluţie.

— Salut. Eu sunt Vega. Iar ei sunt Delph şi Harry Doi. Voi cine sunteţi?

Cu toţii ne-au privit lung. Chipurile lor erau mici şi zbârcite, dar ochii le erau bulbucaţi şi chiar dureros de roşii. Observam acum că toţi erau îmbrăcaţi cu un amalgam de haine murdare: pantaloni legaţi cu sfoară, cămăşi vechi, basmale zdrenţuite, veste pătate, paltoane uzate şi pălării desfundate. Unii aveau platoşe din metal crestat. Alţii aveau apărători din metal prinse peste coapse cu cureluşe din piele. Unul etala un chipiu din fier ruginit.

Ne-am tras înapoi, căci micile creaturi înaintau, strângând cercul pe care îl formaseră în jurul nostru. Bolboroseau şi mârâiau, iar doi dintre ei ne împungeau cu cuţitele lor mici.

— Vai! am ţipat eu. Puteţi să vă ţineţi chestiile alea afurisite acasă!

Creaturile s-au apropiat şi mai tare.

Brusc, am făcut un pas în faţă. Asta, în mod evident, i-a surprins, căci tot grupul a sărit înapoi. Cel care vorbise înainte a mârâit din nou către tovarăşii săi. Era mai înalt decât ceilalţi şi părea să aibă un aer de autoritate. Mi-am îndreptat atenţia către el şi i-am spus:

— Vorbeşti limba mea? Vorbeşti wugeza?

Şi am avut parte imediat de un alt şoc. Unul atât de mare, încât am avut impresia că mi-a stat inima în loc.

Mergând încet în faţă, ei bine, el a început să arate întocmai ca noi – vreau să spun, ca un wugmort din Wormwood. Avea toate părţile corpului şi nu-i creştea iarbă pe ele.

— Doamne, ia-mă, a murmurat Delph, care evident îl văzuse şi el.

Bărbatul s-a oprit în spatele cercului de creaturi, care s-au despărţit respectuos pentru a-l lăsa să treacă.

— Sunteţi Wug? l-am întrebat.

Bărbatul s-a oprit la mai puţin de şase metri de mine. Era înalt şi avea o pelerină verde, de sub tivul căreia se vedeau ieşind nişte pantofi cu botul ascuţit. Părea în vârstă; părul îi era alb, la fel ca şi barba. Faţa îi era ridată şi uimitor de palidă; de fapt, concura cu părul în privinţa intensităţii albului. Şi atunci mi-a trecut prin minte că, dacă locuia acolo, jos, soarele arzător nu avea cum să-l atingă vreodată.

— Nu mai sunt, răspunse el cu un glas piţigăiat. Am plecat cu mult timp în urmă.

Uitându-se la creatura care mârâise mai înainte, a început să-i vorbească într-un grai gutural şi rapid, care era imposibil de urmărit.

Din nou, mintea mi-a fost acaparată de gânduri cumplite. Oare individul ăsta era posedat de Externi? Sau era el însuşi un Extern? În Wormwood ni se spusese că aceste creaturi drăceşti, Externii, locuiau în Quag. Fuseserăm avertizaţi în legătură cu faptul că intenţionau să invadeze Wormwoodul şi să ne omoare pe toţi. Şi asta îi îngrozise pe toţi Wugmorţii, căci auziserăm că aceste creaturi puteau să arate ca noi, ba chiar reuşeau să locuiască în minţile Wugmorţilor şi să-i facă să le îndeplinească poruncile.

— Pe-aici, vă rog, ne-a zis bărbatul, arătând spre dreapta sa.

Cu inima în gât, ne-am îndreptat în direcţia respectivă şi

creaturile ne-au urmat.

Am trecut din peştera largă şi înaltă într-un tunel mic, care era, fără doar şi poate, mult mai bine luminat de torţele de pe pereţi.

Când am pătruns într-o încăpere din piatră, înaltă şi spaţioasă, bărbatul s-a oprit atât de brusc, încât aproape că am intrat în el. Ne-a făcut semn lui Delph şi mie să intrăm în încăperea cavernoasă. Harry Doi ne-a urmat cuminte.

Privind în jur, mi s-a tăiat respiraţia.

În toţi pereţii existau mici nişe care ajungeau până unde puteam eu să cuprind cu privirea. Şi în fiecare dintre acele nişe se găsea câte un…

…craniu.

Era ca şi cum sute de orbite fără ochi s-ar fi holbat la noi.

L-am privit pe Delph şi am descoperit că şi el se uita tot în sus. Bietul Harry Doi a început imediat să scheaune. Întregul spaţiu duhnea a moarte.

Bărbatul s-a întors spre mine.

— Ştii ce sunt astea? m-a întrebat el.

Am încuviinţat din cap, simţind cum mi se strânge stomacul. Ne adusese acolo ca să ne spună că în curând oasele noastre aveau să li se alăture celorlalte?

— Cranii de Wug, am răspuns cu teamă.

— Priveşte mai cu atenţie, mi-a cerut el cu o fluturare din mână. Am privit cu mai multă atenţie spre craniul cel mai apropiat de mine şi apoi spre altele. Uitându-mă din nou la bărbat, am zis:

— Nu sunt cranii de Wugi.

— Acestea sunt cranii ale creaturilor din Quag care caută să ne facă rău, a spus el.

M-am apropiat pe furiş de un alt craniu, aflat într-o nişă mai joasă. Era, fără îndoială, un frek. Am recunoscut maxilarul şi colţii lungi. Lângă el se afla un amaroc. Mai văzusem un craniu de acest fel acasă la Delph, în Wormwood.

M-am uitat din nou la bărbat.

— Dumneata i-ai omorât pe toţi?

El a chicotit.

— Nu personal, nu.

— Atunci, cum? l-am întrebat.

Bărbatul m-a examinat din cap până în picioare.

— Cine eşti tu, mai exact?

— Numele meu este Vega. El e Delph. Câinele meu este Harry Doi. Suntem din Wormwood.

El n-a avut nimic de comentat auzind toate acestea.

— Sunteţi de mult aici? l-am întrebat.

— De mai mult timp decât toate sesiunile de pe răbojul tău.

— V-aţi păstrat binişor graiul wugez, am remarcat eu.

— Într-adevăr, a recunoscut el, privindu-mă ţintă.

— Cum îi spuneţi locului ăstuia? am continuat.

El a privit în jur.

— Regatul catafilului, fireşte.

— Ce-i un c-cat-cata-şmecherie? a vrut Delph să ştie. Şi cine-i afurisitul de rege?

— Un catafil este un colecţionar şi un păstrător de oase. Şi, după cum vedeţi, ne potrivim destul de bine acestui criteriu. Cât priveşte regele, iată-mă. La dispoziţia dumneavoastră.

A făcut spre noi o plecăciune adâncă.

— *Dumneata eşti* regele? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred.

— Regele Thorne, a răspuns el cu un aer plin de demnitate.

— Cum de aţi ajuns să fiţi rege aici după ce aţi fost Wugmort? am continuat eu.

El a deschis larg braţele şi a început să-mi explice:

— Ei bine, pe scurt, am căzut într-o gaură, la fel ca şi voi, a zis, afişând o expresie de basm. Sunt multe de spus în legătură cu căderea într-o gaură. Ţi se deschide o gamă întreagă de posibilităţi. S-a oprit câteva clipe, după care a continuat: E un regat umil, întunecat, dar este al meu. Şi aşa se face că e bun şi drept şi suficient şi, cel mai important, este căminul meu.

Delph şi cu mine am schimbat priviri neliniştite. Începeam să cred că individul era uşor ţăcănit.

— Şi ce sunt *ăştia?* l-am întrebat cu glas slab, aruncând o privire spre creaturile pe care creştea iarbă.

— Ei sunt ekoşi. Cel puţin asta e traducerea în wugeză. Sunt cea mai evoluată formă de viaţă de aici. Cu excepţia mea, firește.

— Ştiu că mai există şi alte creaturi care sălăşluiesc la suprafaţa Quagului. Dar vreţi să spuneţi că mai sunt şi alte forme de viaţă pe aici?

— O, da. Quagul prezintă o abundenţă de forme de viaţă de toate tipurile. Dar, veniţi! Vă vom oferi răcoritoare şi un loc de dormit.

S-a răsucit pe călcâie, lăsându-ne cu gura căscată. *Răcoritoare şi un loc de dormit? Regatul catafilului?* Îmi închipuisem Quagul în multe feluri, dar cu siguranţă nu astfel. Se dovedea a fi, ei bine, destul de civilizat. Totuşi, continuam să fiu cu ochii în patru.

— Ar trebui să mergem, Vega Jane, a murmurat Delph.

Regele s-a întors şi s-a uitat la mine de parcă i-aş fi spus că e un garm deghizat.

— Jane? Acesta este numele tău complet? Vega Jane?

Am încuviinţat.

— Da.

— Eşti rudă cu Virgil Jane?

— A fost bunicul meu. L-aţi cunoscut?

— Sigur că da. E bine?

— Nu. A suferit un Eveniment.

Ştiam că nu era adevărat, însă n-aveam niciun motiv să-i împărtăşesc asta lui.

— Un Eveniment? Măi să fie! Şi dintre toţi Wugii, tocmai Virgil.

S-a întors apoi către unul dintre micii ekoşi şi a mârâit de câteva ori. Mai mulţi au luat-o la goană. După aceea s-a întors din nou spre noi.

— Cât despre plecarea voastră în seara asta, mă tem că este imposibil. Quagul este un loc primejdios, chiar şi pe lumină. Noaptea nu veţi supravieţui. Acum, spuneţi-mi: vă

este foame?

Fără să aştepte vreun răspuns, a luat-o din loc rapid, trecând printr-o altă deschizătură din piatră.

L-am urmat grăbiţi, cu restul de ekoşi pe urmele noastre.

M-am tras mai aproape de Delph şi am început să-i şoptesc:

— Nu-mi place individul ăsta. Arată ca un Wug, dar cum ar putea să fie?

— Corect, a sâsâit Delph spre mine drept răspuns. Am fi auzit dacă un Wug ar fi reuşit să plece în Quag. Ca în cazul lui Herms.

— Ar putea fi un Extern.

— Am crezut că nu există aşa ceva, a zis el aruncându-mi o privire.

— Cine poate şti precis, Delph? Eram pregătită pentru freki, garmi sau amaroci, dar nu şi pentru un Wug care deţine un regat propriu de ekoşi cu iarbă crescând pe ei. Niciuna dintre chestiile astea nu se afla în cartea despre Quag pe care o găsisem în bordeiul lui Quentin Herms.

— Vai, Vega Jane, asta înseamnă că habar n-avem ce ne aşteaptă, odată plecaţi de aici.

Dacă plecăm de-aici, mi-am zis eu nefericită.

TRES

Un meniu bestial

Locul în care am fost duşi era o peşteră mare, cu tavanul jos, având circa paisprezece metri lungime şi şapte lăţime. Lumina era asigurată de nişte lumânări aprinse care fumegau intens, aliniate pe o masă tăiată dintr-o piatră zdravănă, cu scaune din scândură nelăcuită împrejur.

Arătând spre scaune, Thorne ne-a poftit:

— Vă rog să vă faceţi comozi. Masa va fi servită imediat.

S-a aşezat în capul mesei. Pe spătarul scaunului său era cioplit un *T* mare. Pentru rege, mi-am imaginat eu. Delph şi cu mine am schimbat priviri pline de dispreţ. Ce mai hahaleră!

— Ce e cu iarba care creşte pe ekoşi? am întrebat eu.

Thorne a zâmbit aprobator.

— Ah, ai remarcat asta, nu?

„Păi, n-aş fi avut cum să n-o văd“, am gândit eu.

— Care e scopul?

— Îi ajută să facă ceea ce fac, mi-a răspuns el pe un ton firesc.

Un zgomot de lângă uşă ne-a făcut să ne întoarcem la timp pentru a vedea patru ekoşi care cărau un platou mare. Când s-au apropiat, am putut observa ce se afla pe acesta: cocoloaşe mari şi gheare aparţinând vreunei bestii, cu penele şi blana încă pe ele. Stomacul mi s-a întors pe dos. Însă în jurul „cărnii“ se găseau cartofi şi sparanghel, fasole, ardei şi cepe roşii. Şi eram destul de sigură că de sub ceea ce părea a fi o pulpă îmblănită se zgâia la mine un nap suedez.

— Ei, drăcia dracului! a comentat Delph în şoaptă, privind dezgustat.

Ni s-au împins în faţă nişte farfurii din metal, cu

furculiţe şi cuţite grosolane, de asemenea din metal. Un ekos, cel înalt de mai devreme, îl servea personal pe Thorne. Am bănuit că noi urma să ne descurcăm singuri.

Am evitat cocoloaşele şi ghearele şi mi-am umplut farfuria cu legume, acoperindu-le cu ceea ce am recunoscut a fi frunze de pătrunjel şi busuioc. Delph a procedat la fel, cu toate că l-am văzut rupând o halcă de carne care părea a fi bine afumată. Un pocal de apă a fost aşezat lângă farfuria mea de o mână de ekos, aşa că am putut să mă uit mult mai bine la iarba care creştea pe aceasta. De fapt, o parte din iarbă se freca de mâna mea şi o simţeam tare şi înţepătoare.

Am băut nişte apă şi Delph m-a imitat. Apoi am lăsat o bucată de nap să cadă pe podea pentru Harry Doi, urmată de Delph, care a făcut la fel cu o felie de carne.

— Un exemplar canin reuşit, a spus Thorne în timp ce muncea la ceea ce părea a fi o aripă, smulgând nepăsător penele.

— Mulţumesc. Aşadar, aveţi resurse de apă aici?

Nu era o întrebare fără temei. Aveam nevoie de apă pentru a supravieţui călătoriei noastre prin Quag.

— Un izvor subteran. Destul de savuros.

Delph a scuipat o bucată de piele mai tare şi a mormăit:

— Şi de ce nu poate afurisita asta de mâncare să fie la fel?

Arătând spre halca pe jumătate mâncată din mâna mare a lui Delph, Thorne ne-a spus:

— Ceea ce ai în farfurie e o bucată de arahnidă. Mie nu prea îmi place. Dar ticăloşii ăştia se găsesc din belşug la suprafaţa Quagului şi sunt şi destul de uşor de prins.

— Arahnidă? s-a mirat Delph. N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Ei bine, s-ar putea să o cunoşti după un alt nume: păianjen?

Cu un acces puternic de tuse, Delph a scuipat brusc îmbucătura de carne şi aceasta a nimerit în peretele din faţă.

M-am uitat la Thorne, temându-mă de reacţia lui.

Preţ de câteva clipe, Thorne pur şi simplu l-a privit lung pe Delph, apoi s-a uitat la cocoloşul de carne de păianjen care aluneca pe peretele sufrageriei lui. Când şi-a întors privirea, a izbucnit într-un hohot de râs, la care ne-am alăturat şi noi de îndată.

După ce ne-am liniştit, Thorne s-a frecat la ochi.

— Încântător, a zis el. Nici mie nu mi-a plăcut prea tare păianjenul, aşa cum v-am şi spus. Cam aţos. Şi apoi, fireşte, mai este chestiunea veninului. Rămâneţi la napi. Nu te duc pe căi greşite nobilii napi. Nimic riscant la bătrânii şi dragii noştri napi.

Am continuat să mâncăm, sporovăind cu plăcere.

— Aţi menţionat că mai există şi alte fiinţe vii pe-aici, am spus.

— Păi, fireşte, sunt ekoşii. Destul de civilizaţi, a răspuns el, bătând ritmic în barbă cu degetul arătător. Apoi, mai sunt şi gnomii.

— *Gnomii?* l-am întrebat eu.

Nu mai auzisem niciodată acest termen.

— Da, da. Ei bine, vezi tu, uneori le zic subpământeni, fiindcă obişnuiesc să sape pe *sub* stâncă pentru lucrurile care le fac trebuinţă. Au gheare foarte ascuţite.

— Şi astea sunt toate creaturile care vieţuiesc aici, jos? l-am întrebat pe un ton insinuant.

El s-a încruntat.

— Păi, mai sunt blestemaţii de grubbi.

— Grubbi? Ce fac ei pentru dumneata?

— Ce fac pentru noi?

S-a aplecat în faţă şi expresia lui a devenit atât de imobilă, încât părea că s-ar fi transformat deodată într-o stană de piatră.

— Ne atacă, a răspuns el liniştit.

— Vă atacă?

— Da, a zis el, cu ochii mijiţi ca nişte fante. Vor să mă omoare.

— Dar de ce? l-am întrebat.

S-a întors din nou spre farfuria sa fără să răspundă. Delph şi cu mine am schimbat priviri încurcate. Individul

ăsta era clar ţicnit. Am simţit cum mi se zbârleşte părul pe ceafa.

— Şi cum arată grubbii? a întrebat Delph iritat.

Thorne s-a întors spre el cu un aer serios.

— Arată precum ultimul lucru pe care ai vrea vreodată să-l vezi repezindu-se la tine din întuneric, fiule. Blestemaţii de gr-rubbi, a adăugat el, cu un glas plin de dezgust.

— Şi unde sunt ăştia? am întrebat în şoaptă. Pe-aici pe undeva?

— Îţi spun eu unde sunt. Sunt acolo unde te aştepţi cel mai puţin.

Rostind aceste cuvinte, a lovit atât de năprasnic cu palma în masa de piatră, încât aproape ne-a făcut pe mine şi pe Delph să sărim de pe scaune. Delph a vărsat accidental o parte din apă, iar Harry Doi a început imediat să o lipăie.

— Acum, trebuie să-mi daţi veşti bune despre vechiul şi dragul nostru Wormwood, a cerut Thorne, în timp ce dădea pe gât nişte apă pentru a face mâncarea să alunece.

Nu eram deloc convinsă că el avea doar apă în pocalul său, căci îl umplea din când în când dintr-un flacon argintiu, care se afla lângă cotul lui.

— De exemplu, cine este acum Şeful Consiliului? a întrebat el.

— Thansius.

— Felicitări! Bravo, Thansius!

— Îl cunoaşteţi? l-am întrebat.

— Da. Şi el era bun prieten cu Virgil.

A luat o sorbitură din pocal.

— Şi cu Morrigone, am adăugat eu.

Această afirmaţie a avut un efect remarcabil asupra Wugului. Culoarea i-a dispărut din obraji şi s-a înecat. Recăpătându-şi apoi suflul, m-a întrebat:

— Morrigone, da?

— Dacă aţi plecat de mult, se prea poate ca ea să fi fost foarte mică. Sau poate că nici nu se născuse.

— Ba da, de fapt cred că se născuse.

Privindu-l curioasă, i-am spus:

— Morrigone face parte din Consiliu acum.

El a chicotit, dar în ochi nu i se citea voioşia.

— Altceva? a întrebat apoi.

— Păi, am construit… a încercat Delph să zică.

L-am întrerupt.

— Am lucrat la Hornuri ca Finisoare, i-am zis. Iar Delph a lucrat la Moară.

Delph mi-a aruncat o privire întrebătoare, însă l-am ignorat. Adevărul era că nu voiam ca Thorne să ştie despre Zid. Dacă Thorne era Extern sau minţile îi fuseseră luate de aceştia, ultimul lucru pe care l-aş fi vrut era ca el să ştie despre zidul enorm pe care îl construiam în jurul Wormwoodului tocmai pentru a-i ţine pe Externi afară!

M-am decis să trec de îndată la cele mai importante lucruri despre care voiam să-l întreb.

— N-am mai auzit ca vreun alt Wug să se îndrepte spre Quag. Este interzis.

— Multe lucruri sunt interzise, a replicat Thorne pe un ton mai cumpătat. Şi totuşi, *voi* aţi apărut în pragul *meu.* Ce anume vă aduce în misteriosul Quag?

— Curiozitatea, am spus imediat. Am vrut să vedem ce este pe-aici.

— Şi dincolo, a adăugat Delph.

Şutul meu a fost prea lent pentru a-l preveni.

— Nu mai e *nimic* dincolo de Quag, a spus Thorne sec, cercetându-ne cu grijă.

— Carevasăzică, dumneata ai fost în partea cealaltă a Quagului? l-am întrebat eu cu inocenţă.

— Nu, n-am fost niciodată plecat de aici.

— Atunci, cum de ştiţi că…

S-a ridicat brusc.

— Cred că suntem cu toţii foarte obosiţi. Locurile voastre de dormit sunt deja pregătite. A mârâit un pic şi acelaşi ekos mare şi-a făcut imediat apariţia. Luc, aici de faţă, vă va arăta unde. Mergeţi şi somn uşor amândurora.

Apoi s-a îndepărtat grăbit.

Luc a mârâit o dată, iar Harry Doi a lătrat drept răspuns.

Aparent satisfăcut pentru că înţeleseserăm, Luc s-a întors şi a luat-o prin pasaj. Ne-am grăbit să mergem după creatura cu iarbă în loc de piele şi cu mârâieli în loc de cuvinte.

— Eşti sigură de toate astea? mi-a spus Delph în şoaptă.

— Nu sunt sigură de nimic, Delph. De absolut nimic.

Niciodată nu rostisem cuvinte mai adevărate.

QUATTUOR

Gratii din oase

Am fost conduşi într-o cameră în care era frig şi în care umbrele păreau să pâlpâie şi să se mişte în jur. Pe perete se afla o torţă şi, pe o cutie din lemn aflată lângă un pat tare din scânduri, pe care se găseau o pătură şi o pernă, am zărit o lumânare aprinsă.

M-am uitat la Delph, care stătea în pragul uşii.

— Aşadar, e doar un pat pentru amândoi? m-a întrebat, privindu-mă agitat.

I-am aruncat o privire şi am fost nevoită să-mi ascund zâmbetul, căci se făcuse roşu la faţă, aşa că uriaşul Wug a fost nevoit să-şi mute privirea în altă parte.

Bărbaţii.

Oricum, Luc se îndepărta deja prin pasaj mârâind nebuneşte.

— Nu cred, am spus eu cu o mică fluturare din mână. Presupun că ăsta e numai ogeacul meu.

Mi s-a părut că l-am văzut pe Delph oftând uşurat, ceea ce m-a făcut, dintr-un anume motiv, să nu fiu tocmai fericită.

— Uite, dacă te atacă ceva, scoate un urlet, mi-a zis el. Voi fi mai iute decât… ei bine, la naiba, destul de iute, pot să te asigur de asta, a adăugat apoi, cumva dezamăgitor.

— Genial! La fel şi tu, i-am zis, simţindu-mă ruşinată chiar de când rosteam aceste cuvinte.

După ce Delph a dispărut cu Luc, Harry Doi a venit şi s-a aşezat lângă patul de scânduri. Mi-am pus desaga într-un colţ, m-am aşezat pe patul grosolan şi mi-am scos mantia. Pe dedesubt aveam lanţul, pe care nu intenţionam să mi-l scot. În buzunarul mantiei ţineam Piatra Viperei, care lecuia aproape tot. Lângă Piatră, era mănuşa. Elementalul

micşorat se afla în celălalt buzunar.

Am scos din mantie inelul pe care mi-l trimisese Thansius înainte să fug în Quag. Îi aparţinuse bunicului meu şi fusese găsit în bordeiul lui Quentin Herms. Mi se spusese că bunicul suferise un *Eveniment,* ceea ce, practic, însemna că cineva dispărea în… ei bine, în nimic. Aflasem că bunicul părăsise Wormwoodul de bunăvoie.

Pe inel se afla simbolul celor trei zale. Habar n-aveam ce însemna, dar credeam că aş fi putut afla în Quag. Credeam că în Quag aş fi putut afla o mulţime de lucruri. Dacă locul nu mă omora mai întâi.

M-am întins pe spate pe pat şi am ridicat inelul în lumina pâlpâitoare a lumânării. Zalele străluceau în lumina blândă, albăstruie. Bunicul avea acelaşi simbol pe dosul mâinii. Mai văzusem acelaşi inel pe degetul unei femei războinice pe moarte, cea care îmi dăduse Elementalul.

Mi-am pus inelul pe deget. Era prea larg pentru oricare dintre degetele mele, cu excepţia celui mare, unde se potrivea. Privindu-l pe deget, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că tocmai luasem un gen de decizie inconştientă, asumându-mi obligaţia de a face ceva.

Apoi am simţit că ochii mi se închideau, iar respiraţia mi-a devenit regulată. În scurt timp, am căzut într-un somn adânc. Dar înainte de a adormi profund, l-am auzit pe Harry Doi sforăind mulţumit pe podea, lângă mine.

Visele mele n-au fost prea plăcute. În fiecare crevasă a minţii mele, păream să dau peste pericole. Timpul s-a scurs şi nu ştiu cât am dormit, dar când m-am trezit, în cele din urmă, am dat să mă ridic şi am simţit că ceva mă ţinea pe loc. Am deschis ochii. Şi am gemut.

Eram într-o cuşcă!

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Delph era întins lângă mine, încă dormind. Ceea ce mă împiedicase să mă ridic era Harry Doi. Lăbuţa lui era aşezată protector pe umărul meu. Gratiile cuştii erau complet albe. Când m-am apropiat de ele, am înţeles de ce – erau făcute din oase.

Când am auzit un râs, unul familiar, m-am tras pe loc

înapoi.

M-am uitat în dreapta şi l-am văzut acolo pe Thorne, stând pe un jilţ uriaş, cioplit tot din oase. Împrejurul cuştii erau ekoşi înarmaţi.

Arătând spre gratiile cuştii, el mi s-a adresat:

— După cum vezi, noi chiar întrebuinţăm… ăăă, micile noastre trofee aici, în Regatul catafilului.

Cu un fior de groază, am văzut patru obiecte odihnindu-se pe o lespede de piatră de lângă jilţul lui. Destin, lanţul meu, Piatra Viperei, inelul bunicului meu şi mănuşa pe care trebuia să o folosesc atunci când ţineam Elementalul. Mi-am pipăit mantia şi am simţit în buzunar conturul Elementalului micşorat. Probabil că nu îl observaseră sau îl consideraseră lipsit de importanţă.

— De ce suntem aici? Şi de ce mi-aţi luat lucrurile? am spus cu voce tare.

Cuvintele mele l-au trezit pe Delph, care s-a ridicat încet şi apoi a sărit în picioare.

— Ce na… a început el, dar i-am făcut semn să tacă şi apoi m-am întors din nou spre Thorne.

— De ce le faci asta tovarăşilor Wugmorţi?

Thorne a arătat pe rând spre Piatra Viperei, spre lanţ, spre inel şi spre mănuşă.

— Ce sunt lucrurile acestea, Vega Jane? Tare mi-ar plăcea să ştiu.

— De ce?

— Păi, cum altfel le-aş putea întrebuinţa?

— Dumneata *nu* trebuie să le întrebuinţezi. Sunt ale mele, i-am răspuns cu înflăcărare.

Mă simţeam năucă şi brusc mi-am dat seama de ce.

— Aţi pus ceva în apa noastră ca să ne faceţi să adormim, i-am spus acuzator.

El a ridicat inelul.

— Pe ăsta l-am mai văzut. Pe degetul bunicului tău.

Am apucat gratiile din oase şi le-am scuturat.

— Lasă-ne să ieşim de aici! Acum!

— Nu te afli în situaţia în care să dai comenzi, mica mea femelă prostuţă!

— Nu sunt prostuţă şi, în mod cert, nu sunt mică, i-am trântit-o eu.

— Pentru mine, eşti aproape invizibilă, într-atât de insignifiantă eşti.

— Păi, în cazul ăsta, dacă sunt atât de insignifiantă, bănuiesc că nu aveţi nevoie să vă spun eu ce sunt astea.

El s-a ridicat şi s-a îndreptat spre cuşcă, oprindu-se la mai puţin de o jumătate de metru şi zâmbind maliţios.

— Ar trebui să cântăreşti lucrurile ceva mai bine.

Apoi a arătat spre Luc, care ţinea un arc cu o săgeată pusă pe coardă.

A scos un mârâit spre el şi Luc a înaintat.

— Tocmai i-am poruncit lui Luc să omoare câinele.

— Nu! am ţipat eu, aruncându-mă imediat între Luc şi Harry Doi în timp ce Luc ochea.

— Vega, dă-te din drum, e doar un afurisit de câine, mi-a zis Thorne.

— E câinele *meu* şi nu mă dau. Aşa că vă puteţi duce la naiba!

El a mârâit din nou şi încă patru ekoşi au avansat cu arcurile pregătite, înconjurând cuşca. Îl ocheau cu toţii pe Harry Doi. N-aş fi putut fi în patru locuri deodată, aşa că am sfârşit prin a-l acoperi în întregime cu corpul meu.

— Vega Jane! m-a strigat Delph.

Apoi ne-a acoperit pe amândoi cu trupul lui mare.

Thorne s-a tras mai aproape de gratiile din oase, cu un surâs ameninţător jucându-i pe buze.

— Când intri în Quag, pentru a ajunge în regatul meu, este necesar să cazi de pe stâncă de la un kilometru şi jumătate. Cum aţi reuşit asta?

Privirea m-a trădat, căci m-am uitat dincolo de el, spre obiectele pe care mi le luase.

— Înţeleg, a zis el. Acum, spune-mi: care dintre ele e?

Pentru că nu i-am răspuns, el mi l-a arătat pe Luc, fără să-şi ia privirea de la mine.

— Un singur mârâit din partea mea, Vega, şi Delph nu va mai fi. Voi adăuga oasele lui la cuşca ta. Cu dimensiunea lui, vor umple toate găurile. Acum, spune-mi:

care dintre ele e?

— Vega Jane, nu! a ţipat Delph.

Gândind rapid şi catalogându-l deja pe Thorne drept orgolios şi arogant, i-am spus:

— Sunt convinsă că secretele *dumitale* sunt mult mai uluitoare decât amărâtele mele.

Thorne m-a evaluat preţ de o fracţiune de secundă, apoi a zis:

— Vezi tu, cred că te-ai lovit de ceva acolo. De altfel, cred că e nimerit să-ţi arăt cum funcţionează mintea mea. Apoi vei înţelege că este inutil să mi te opui.

După ce a mârâit într-o succesiune rapidă, ekoşii s-au repezit să acţioneze.

Cuşca din oase a fost deschisă şi, cu împunsături şi imbolduri aplicate cu spadele şi cu suliţele, am fost mânaţi afară.

Delph s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

— E nebun, Vega Jane!

— Ştiu că e.

— Trebuie să plecăm de aici.

Am încuviinţat, dând din nou din cap, dar nu m-am putut gândi la nimic din ce ne-ar fi putut salva.

Thorne ne-a condus printr-un alt pasaj, până când am ajuns într-o peşteră mult mai largă decât cea din care plecaserăm. Am auzit sunetul a ceva ce se izbea în piatră cu mult înainte să ajungem. Iar când am intrat în acel spaţiu, nu îmi venea să-mi cred ochilor.

Dedesubt era un munte de piatră, pe care viermuiau mici creaturi în haine de lucru, cu bonete roşii din lână şi cu cizme înalte din piele ce le acopereau cea mai mare parte a picioarelor scurte.

— Gnomii pomeniţi mai devreme, ne-a zis Thorne pe un ton mulţumit.

Gnomii s-au oprit din ceea ce făceau şi s-au întors ca şi cum ar fi fost înlănţuiţi laolaltă, pentru a se zgâi la noi de pe muntele lor.

— Veniţi mai aproape, ne-a propus Thorne ademenitor. Sunt sigur că micilor noştri prieteni le-ar plăcea să vă

cunoască.

Ei bine, nici Delph şi nici eu nu voiam să ne apropiem sau să facem cunoştinţă cu cineva, dar împunsăturile ekoşilor în spinările noastre nu prea ne dădeau de ales.

Când i-am putut vedea mai bine pe gnomi, am tresărit. Nu numai din pricina chipurilor lor având o paloare de moarte şi o înfăţişare năzuroasă şi răutăcioasă, ci şi din pricina mâinilor acestora. Sau, mai degrabă, a locului unde ar fi trebuit să se afle mâinile lor.

Gnomii aveau gheare lungi, care păreau dure ca metalul. Erau curbate şi letal de ascuţite, cu toate că erau murdare de la lucrul cu piatra.

Buzele le erau retrase ca la câinii de atac, lăsând să se vadă dinţii galbeni-negricioşi, care erau putrezi şi strâmbi. Am întins o mână în faţa lui Harry Doi, căci mă temeam că ar fi putut să se ducă după ei. Şi, oricât de puternic şi de curajos era, n-ar fi avut nicio şansă în faţa sutelor de gnomi cu paloşe pe post de mâini.

Thorne a mârâit rapid şi gnomii s-au dat înapoi, în timp ce ekoşii avansau spre ei. Aşa că, m-am gândit eu, era evident că gnomii erau ţinuţi în frâu prin forţă.

I-am aruncat lui Delph o privire şi mi-am dat seama că şi el gândea la fel.

— Ştiţi de ce sapă în roca aceea? ne-a întrebat Thorne.

— Nu, am spus privindu-l.

Şi-a pocnit palmele una de alta şi unul dintre gnomi a venit în fugă – aproape cât ai zice peşte –, ridicând o găleata mare din lemn, cu cercuri din metal de jur-împrejur.

Thorne a luat-o, în timp ce gnomul mătura pământul cu boneta în semn de respect, făcând apoi o plecăciune. Părul îi era ca o claie murdară, iar din izurile care se simţeau, mi-am dat seama că îmbăiatul nu ocupa nicio fracţiune din timpul creaturii.

După ce Thorne a ridicat găleata în aşa fel încât să pot să văd înăuntru, am observat că era plină cu o pulbere negricioasă.

— Tot nu ştiţi ce este? ne-a întrebat regele pe un ton

amuzat.

— Arată ca pulberea de mortă, a răspuns Delph.

Thorne a părut impresionat.

— Măi, măi, şi mintos, şi forţos, a zis el. Însă nu prea ai dreptate. *Încă* nu e pulbere de mortă, dar va fi. Arătând spre stânca înaltă pe care lucrau gnomii, a continuat: Stânca aceea are două dintre cele trei elemente necesare pentru a face pulberea. Al treilea este cărbunele, care trebuie să provină din copacii de la suprafaţa Quagului. Am adus aici cu mine formula indispensabilă, iar ekoşii, odată ce i-am pregătit niţel, sunt încântător de eficienţi în a prepara amestecul corespunzător, ocupându-se apoi de compresie şi de îndeplinirea altor sarcini necesare. Într-adevăr, sunt buni la construirea multor lucruri.

A împins găleata înapoi în ghearele gnomului şi i-a făcut semn cu o fluturare nonşalantă a mâinii.

Creatura s-a supus instantaneu, dar imediat după aceea – în timp ce nu-l slăbeam din priviri – l-am văzut uitându-se înapoi cu o expresie posacă şi apucând ameninţător găleata, pocnind-o cu ghearele lui.

Apoi Thorne a bătut din palme, iar gnomii s-au întors la treaba lor. M-am minunat văzând cât de iute despicau stânca şi pământul cu ghearele lor. Erau ca nişte furnici zburând printre firele de nisip.

Thorne ne-a condus apoi spre un alt pasaj. Am ajuns în faţa unei uşi din lemn zdravene, cu o gaură a cheii înnegrită. Thorne a scos o cheie şi a deschis-o. Ne-am strecurat înăuntru şi am icnit imediat la vederea interiorului.

Era o încăpere mare, plină cu morte de sus până jos: lungi, scurte, ba chiar combinaţii între modele pe care nu le mai văzusem niciodată până atunci. Toate erau strălucitoare şi păreau să fie în perfectă stare de funcţionare.

— V-ar trebui furnale şi Dactili pentru a face astea, am remarcat eu.

— Avem şi una, şi alta, a răspuns Thorne. Plus mulţi alţi ekoşi dibaci, care s-au dovedit destul de adaptabili la

învăţăturile mele.

Thorne s-a dus spre un colţ şi a bătut cu mâna într-un fel de butoi gros, proptit pe două roţi din lemn.

— Noi îi spunem ăstuia tun, a zis el, arătând apoi spre o altă porţiune a zidului, unde erau stivuite mai multe lăzi. Şi praf de puşcă, şi muniţie pentru arme.

Delph privea atent în sus, spre rafturile şi teancurile de morte lucioase.

— La ce vă trebuie toate astea? a întrebat el apoi.

Dar, cumva, ştiam deja răspunsul.

— Război, i-am spus. Când plănuieşti să mergi la război.

Thorne a surâs, în timp ce Delph exclama:

— Să fiu al naibii!

— Şi nu mergi la război împotriva bestiilor din Quag, am adăugat.

Thorne a clătinat din cap şi a zâmbit şi mai larg.

— Ce rost ar avea? a zis el.

Mi-am încheiat oribilul gând rostind:

— Porneşti la război împotriva Wormwoodului!

QUINQUE

Sânge dintr-o Piatră

— Război? Împotriva Wormwoodului? a exclamat Delph. S-a uitat apoi la Thorne de parcă ar fi vrut să-l sfâşie în bucăţi. Sunteţi nebun?

Thorne i-a întors o privire nimicitoare.

— Te pot asigura că sunt în deplinătatea facultăţilor mintale, amicul meu forţos.

Afirmaţia lui Thorne m-a izbit la fel de tare precum o ciocnire cu un garm. Brusc, mi s-a făcut greaţă. Prin minte mi-au trecut toate ororile care ar fi putut rezulta în urma planului lui Thorne. Satul meu, Wormwood, toate locurile pe care le cunoşteam atât de bine, Hornurile, clădirea Îngrijirii, Clopotniţa, clădirea Consiliului, Loons şi vechea casă a familiei mele… toate în ruine. Şi, chiar şi mai puternic conturat, am văzut grămezile de Wugi morţi din pricina rănilor de mortă. Ba chiar şi pe atotputernicul Thansius şi pe magica Morrigone.

Dar, mai presus de toate, l-am văzut pe fratele meu, John, zăcând mort, cu ochii îngheţaţi, cu trăsăturile inerte, cu magnifica lui minte dispărută pe vecie.

Cu o groază rece, dar cu o hotărâre oţelită, m-am întors spre Thorne.

— Există o problemă, i-am spus eu ferm.

Thorne m-a studiat, cu ochii încreţiţi şi cu un zâmbet arogant jucându-i pe buze.

— Ah, aşa crezi? m-a întrebat el. Rogu-te, spune-mi.

— E o problemă *grea,* i-am spus criptic, deşi îmi dădeam seama că ştia exact ce voiam să spun.

— O, într-adevăr este, a replicat Thorne. Ai pus degetul pe rană, Vega. Îmi dau seama că ai moştenit deşteptăciunea bunicului tău. Te gândeşti la distanţa de

peste un kilometru pe care ar trebui să o străbatem pentru a ajunge în vârful stâncii, nu?

— Nu puteţi urca, a subliniat Delph. Nu cu toate mortele, tunul şi ekoşii ăştia.

— E chiar imposibil, a încuviinţat Thorne.

— Şi la război nu vă puteţi duce fără afurisita asta de armată a dumneavoastră, a continuat Delph cu o privire triumfătoare.

— Ei bine, nici nu va trebui, nu-i aşa? a răspuns Thorne cu un aer de superioritate. Daţi-mi voie să vă arăt.

Încăperea în care am intrat printr-un portal masiv, desferecat de Thorne, era mult mai mare decât oricare alta pe care o văzuserăm până atunci. Privirea mi-a fost iute atrasă de ceea ce domina imensul spaţiu.

— Ce naiba este obiectul acela? a icnit Delph.

Era o structură uriaşă din lemn, cu formă dreptunghiulară, care părea riguros construită. Îmi amintea de ambarcaţiunile pe care le foloseau pescarii Wugi în Wormwood. Putea transporta cu uşurinţă sute de ekoşi. Pe laturi erau legate funii lungi, zdravene. Iar sus de tot, suspendat deasupra acesteia, era ceva ce făcea ca vasul-mamut din lemn să pară mic. Era negru şi aproximativ rotund, cu toate că era mai subţire la bază şi mai larg deasupra. Funiile zdravene de pe structura din lemn erau legate de un cadru care, la rândul său, era prins de obiectul respectiv. Era aplatizat şi suspendat de alte funii, prinse sus în tavan.

— Aceasta, bunul meu Wug, ne-a zis Thorne apoi, este rezultatul multor sesiuni de muncă. Indicând spre vas cu o mişcare a mâinii, a continuat: De fapt, este o navă spaţială.

Uluit, Delph s-a uitat la el.

— O navă spaţială?

— Zboară, ne-a zis el arătând în sus. Prin aer. Acolo sus.

— Cum? a întrebat Delph cu înflăcărare.

Simţeam undele de furie ridicându-se din el. L-am apucat strâns de braţ şi m-am uitat la el, încercând să-l calmez înainte să facă ceva ce am fi putut regreta cu toţii.

Făcând semn spre obiectul aplatizat, suspendat de

tavan, Thorne a continuat:

— Acesta este ceea ce eu numesc un balon. Odată ce este umplut cu aer cald, balonul va ridica de dedesubt careta, cu destulă uşurinţă. Şi am modelat anumite comenzi care îmi vor permite să îi ghidez traseul. După calculele mele, va ridica armata şi tot echipamentul în doar câteva drumuri. Apoi ne vom croi drum spre Wormwood. Mai bine zis, va fi marşul nostru *triumfător* spre Wormwood.

— Dar cum veţi scoate drăcia asta de aici?

El a arătat din nou în sus şi a răspuns:

— E precum gaura prin care aţi căzut voi. Ei bine, am săpat până în vârf, deşi acum este totul bine acoperit. Gaura pe care am meşterit-o este suficient de largă pentru ca nava mea spaţială să fie lansată pe acolo.

— De ce vreţi să atacaţi Wormwoodul? l-am întrebat cu furie. Sunteţi Wug.

— Ei bine, adevărul este că n-am ales eu să plec din Wormwood. Am fost obligat să plec.

— Zău? i-am trântit-o eu. Chiar şi dumneavoastră, care sunteţi un individ de treabă şi toate celelalte?

— Ajunge! a zbierat el, mijindu-şi ochii sălbatici. V-am spus şi v-am arătat tot ceea ce plănuiesc. Iar acum solicit răspunsuri de la *voi.* Şi mi le veţi da acum!

După ce a mârâit de mai multe ori, Luc a adus cele trei obiecte: Lanţul Destin, Piatra Viperei şi mănuşa.

— E rândul vostru să vorbiţi.

Apoi a mai mârâit de câteva ori şi am fost înconjuraţi brusc de ekoşi cu arcuri şi cu săgeţi. Jumătate le-au aţintit spre Delph, cealaltă jumătate spre Harry Doi. Nu-i puteam apăra pe amândoi în acelaşi timp. N-aveam de ales.

Delph mi-a aruncat o privire. Mi-am dat seama că ştia ce aveam de gând să fac. A scuturat din cap, dar l-am ignorat. Dacă îl pierdeam pe Delph, oricum nu mai avea niciun rost să merg undeva.

— Lanţul îţi permite să zbori. Piatra poate vindeca rănile.

Thorne a părut intrigat, chiar dacă şi oarecum sceptic în

legătură cu vorbele mele.

— Într-adevăr? Şi mănuşa?

— Am avut o pereche, dar am pierdut una atunci când am fugit de bestiile din Quag. Nu are niciun fel de puteri, am adăugat, ceea ce era perfect adevărat.

— Ei bine, hai să încercăm un obiect, bine? a propus el.

A mai mârâit de câteva ori, de fiecare dată mai tare şi mai autoritar decât înainte. Mai mulţi ekoşi au ţâşnit în faţă şi m-au ridicat de pe sol.

— Opriţi-vă! a strigat Delph, dar el şi Harry Doi au fost înconjuraţi pe loc de un zid de ekoşi înarmaţi.

— Va fi bine, Delph, am strigat eu.

Mă hotărâsem ce să fac.

Ekoşii m-au dus înapoi în încăperea în care se găseau muntele de piatră şi gnomii mineri. Thorne ne-a urmat, la fel şi Delph şi Harry Doi, aflaţi între vârfurile săbiilor ekoşilor din spatele lor.

Thorne mi-a aruncat lanţul.

— Acum, dovedeşte-ţi afirmaţia, mi-a poruncit el.

Am înfăşurat lanţul în jurul meu, în timp ce ekoşii escaladau muntele de piatră, cărându-mă până în vârf. Erau puternici şi iarba de pe ei îmi zgâria şi îmi irita pielea. Am ajuns la o lespede aflată exact în vârful stâncii. Ekoşii m-au lăsat jos. Am auzit mârâituri de dedesubt – evident, Thorne le-a dat ultimele instrucţiuni. Nu aveam de gând să aştept să fiu împinsă de pe lespede.

Când doi ekoşi s-au întins după mine, i-am împins într-o parte atât de tare, încât s-au izbit de peretele de stâncă.

— Plecaţi! am strigat eu.

M-am uitat în jos, la Thorne, cu toată sfidarea pe care am putut să o adun, ceea ce n-a fost foarte greu.

Şi apoi am sărit.

Am planat în jos, fără să mă uit la altcineva în afară de Thorne. Am vrut ca el să vadă repulsia de pe chipul meu. Părea uluit, ceea ce, în condiţii fireşti, m-ar fi făcut să zâmbesc. Însă, în timp ce cădeam, furia mă făcea să arunc în el nenumărate pumnale din priviri. În ultima clipă, mi-am ridicat capul şi umerii şi mi-am îndreptat braţele în sus.

Am plutit deasupra lor din ce în ce mai sus, până când am aterizat la loc pe lespedea netedă.

Toţi ekoşii s-au tras înapoi.

L-am privit triumfătoare pe Thorne.

El şi-a izbit palmele una de alta de mai multe ori, într-un fel de aplauze, şi apoi mi-a făcut semn să mă alătur lui. Am mai sărit o dată şi am aterizat fără să stau pe gânduri lângă el.

M-a privit cu viclenie.

— De unde ai căpătat un lucru remarcabil ca acesta?

— Cunoşti Clopotniţa?

El a încuviinţat din cap.

— Are câteva încăperi secrete. L-am găsit acolo.

Preţ de o clipă, a rămas pe gânduri, apoi a spus:

— Iar Clopotniţa n-a fost mereu ce e acum.

— Aşa este. Julius Domitar v-a spus asta?

— Vai, Domitar şi cu mine n-am fost de acord în multe privinţe.

— Ei bine, respectul meu pentru el tocmai a crescut însutit.

— Vega, ai face mai bine să-ţi ţii gura, a zis el pe un ton care suna ameninţător. A arătat apoi spre Delph şi a adăugat: Spune că-ţi pare rău pentru că ai fost nerespectuoasă cu mine.

— Îmi pare rău.

Cu siguranţă însă, trăsăturile mele trădau faptul că ceea ce spusesem era o minciună.

— Există un preţ de plătit atunci când îl minţi pe Regele Thorne.

A mârâit ceva spre grupul de ekoşi şi, înainte ca eu să pot reacţiona, s-a petrecut imediat un lucru neaşteptat.

Unul dintre ekoşi a tras o săgeată în coapsa lui Delph. El a ţipat şi s-a prăbuşit pe terenul pietros, ţinându-se de săgeata care tocmai îi penetrase membrul.

— Delph! am ţipat eu.

Am alergat la el. Sângele curgea din abundenţă. Mi-am smuls o parte din mânecă şi am folosit-o în încercarea de a opri sângerarea. Dar nu am reuşit. Chipul lui Delph a

devenit alb ca hârtia şi brusc a încetat să mai ţipe prăbuşindu-se lat pe podea.

Harry Doi stătea în faţa noastră cu colţii dezveliţi, ca şi cum i-ar fi provocat pe ekoşi să se apropie.

— Ăăă… Vega?

M-am întors să mă uit la Thorne, care ţinea nonşalant Piatra Viperei.

— Poate ai vrea să încerci asta! Presupusa ta piatră vindecătoare…

Acum ştiam de ce ordonase să se tragă în Delph – doar pentru a dovedi că ceea ce spusesem despre Piatra Viperei era adevărat. Şi, de asemenea, ca să mă pedepsească pentru lipsa mea de respect.

Am ridicat mâna.

— Aruncaţi-o aici, repede!

— Regret, nu cred că asta este ceea ce căutam, a spus el calm.

Reprimându-mi mândria şi furia, am spus pe un ton rugător:

— Vă rog, Rege Thorne, aţi putea să-mi daţi piatra pentru a-l ajuta pe prietenul meu? Vă rog, o, Rege!

— Acum e mult mai bine. Vezi ce pot să facă puţin respect şi puţină politeţe?

Mi-a aruncat piatra şi am început s-o mişc imediat deasupra piciorului lui Delph, nutrind doar gânduri bune. Nu numai că rana s-a vindecat, dar săgeata a ieşit singură din coapsă şi a căzut pe stâncă având un pic din sângele lui pe ea.

Respiraţia lui Delph a revenit la normal, deşi încă era palid de moarte. S-a ridicat încet în picioare.

— E în regulă, Vega Jane, mi-a zis el, cu teama citindu-i-se-n ochi. Îţi mulţumesc că ţi-ai folosit piatra asupra mea.

— Nu-mi mulţumi, Delph, i-am spus în şoaptă. Din vina mea s-a tras în tine.

Când m-am întors, Thorne se afla exact lângă mine.

— Ce a trebuit să faci pentru a obţine o asemenea vindecare? m-a întrebat el.

— Nu-i spune şi asta, Vega Jane! a strigat Delph.

M-am uitat la el. Din nou, n-aveam de ales. O duzină de săgeţi ar fi zburat în Delph dacă nu i-aş fi spus.

— Am mişcat piatra deasupra rănii şi am nutrit gânduri bune.

— Funcţionează asupra tuturor fiinţelor vii? m-a întrebat el nerăbdător.

Ştiam de ce mă întrebase asta. Ar fi vrut să-i vindece pe ekoşi în cazul în care ar fi fost răniţi în timpul atacului asupra Wormwoodului.

— Am folosit-o asupra câinelui meu.

— Poate să învie morţii?

— Nu, am răspuns apăsat. Nici nu poate face membrele pierdute să crească la loc. Am încercat o dată şi n-a funcţionat.

— Păcat, a zis el, înşfăcându-mi piatra. Totuşi, are foloasele ei, te asigur de asta. Mă vei învăţa, fireşte, cum să zbor cu lanţul.

Eram pe cale să urlu: „Pe naiba am să te învăţ, rege al nemernicilor“, dar m-am abţinut. Aş fi putut să mă aleg cu o săgeată în cap.

— Va dura, am spus eu pe un ton egal. Nu este uşor să înveţi pe cineva să zboare.

— Ei bine, oricum nu vei pleca nicăieri. Niciodată.

În pofida ameninţării clare din cuvintele lui, am respirat puţin mai uşurată, cu toate că n-am lăsat să se vadă asta. Cel puţin ni se îngăduia să trăim, până când aveam să găsesc o cale de a fugi din locul acela.

Thorne a avut grijă să vâre iute în buzunar piatra şi inelul.

N-a luat totuşi mănuşa. Când nu era atent, am strecurat-o repede în mantie. Cu coada ochiului, am surprins un gnom privindu-mă fix în timp ce făceam asta. Era aceeaşi creatură crăcănată care adusese găleata pentru Thorne. La început, am crezut că avea de gând să mă pârască, însă el doar m-a privit rece înainte de a se întoarce să trăncănească cu unul dintre tovarăşii săi.

Am plecat în spatele lui Thorne, cu Delph şi cu Harry Doi pe urmele noastre şi cu brigada de ekoşi înarmaţi

încheind ariergarda.

Delph m-a întrebat în şoaptă:

— De ce i-ai spus despre afurisita de piatră? Şi de ce i-ai arătat ce poate face Destin?

— Delph, ne-ar fi omorât dacă n-aş fi făcut-o.

— Şi?

Am fost atât de uimită, încât m-am oprit din mers. O împunsătură în spate din partea unui ekos m-a determinat să pornesc din nou, dar m-am uitat surprinsă la Delph.

— Ai fi vrut să mori?

— Vreau ca tu să supravieţuieşti, să ieşi cu bine din locul ăsta.

— Nu ies cu bine de aici fără tine, i-am replicat eu cu înverşunare.

— Eu nu contez, Vega Jane. Nu prea. Tu eşti cea care trebuie să trăiască. Aşa cum a spus femeia-războinic care ţi-a dat Elementalul.

— Nu eşti important? am întrebat eu printre dinţi. Delph, tu eşti tot ce am. Nu pot să duc la bun sfârşit treaba în Quag fără tine. Nu vreau.

S-a înroşit la faţă şi şi-a îndreptat privirea în altă parte. Îl cunoşteam suficient de bine pe Delph încât să înţeleg că era în căutarea cuvintelor potrivite pe care să mi le spună.

— Păi, nici eu nu vreau, a zis el apoi. Amândoi sau nimic, de acord? A venit mai aproape de mine şi a şoptit: Atunci, ceea ce aş putea face ar fi să-l duc pe ticălos foarte sus cu Lanţul Destin şi, când s-ar aştepta cel mai puţin, să-i dau drumul nenorocitului să cadă.

Încetişor, am dat aprobator din cap. Planul lui era, cu siguranţă, tentant. Dar dacă l-am fi omorât pe rege, ce ne-ar fi făcut creaturile sale?

Thorne ne-a condus înapoi în încăperea în care cinaserăm. Pe pereţi erau torţe aprinse. S-a aşezat la masă, a scos un cuţit, şi-a tăiat degetul şi a mişcat piatra deasupra, nutrind, am presupus eu, gânduri bune. Rana s-a vindecat instantaneu.

A zâmbit.

— Vom începe lecţiile de zbor mâine-dimineaţă, a zis el.

Până atunci, veţi fi duşi înapoi în cuşcă.

Thorne era inteligent, şiret, înfumurat şi versatil. O combinaţie greu de deprins, dar trebuia să încerc.

— Cu siguranţă aveţi suficienţi paznici care să vegheze asupra noastră fără să recurgeţi la asta, i-am spus. Destul de curând, veţi invada Wormwoodul cu legiunile dumneavoastră atotputernice. Prin comparaţie cu asta, mă îndoiesc că noi trei am fi o mare provocare. Suntem cu totul în puterea dumneavoastră.

Thorne îşi mângâia barba în timp ce vorbeam. Îl auzeam pe Delph respirând greoi lângă mine, întrebându-se, fără îndoială, dacă o altă săgeată avea să-şi croiască drum în curând în trupul lui din pricina remarcilor mele insolente.

Oricum, planul meu a funcţionat şi, în scurt timp, ne aflam în camera în care dormiserăm.

Ekoşii ne-au lăsat acolo pe toţi trei, dar o pereche a rămas dincolo de intrarea în încăpere.

M-am aşezat pe patul din scânduri cu Delph alături de mine. Harry Doi a venit sfios spre mine. În timp ce-l mângâiam, Delph mi-a spus pe un ton scăzut:

— Nu e suficient să scăpăm din locul ăsta, Vega Jane. Cu afurisita lui de navă spaţială, Thorne poate zbura dincolo de Zid.

— N-o să permitem niciodată să se întâmple asta, Delph. Niciodată!

— Aşadar, ai un plan? m-a întrebat el nerăbdător.

— Ăăă… se naşte acum în mintea mea, i-am răspuns deloc neconvingător. M-am întins pe pat şi am adăugat: Trebuie doar să dorm, asta-i tot.

— Să dormi! a exclamat Delph, nevenindu-i să creadă. Eşti nebună? Cum de-ţi stă gândul la dormit cu toate astea? N-am să pot să închid un ochi. Niciun *ochi!* a insistat el.

— Genial! în cazul ăsta, ai să poţi sta de veghe.

Am închis ochii, iar Harry Doi s-a culcuşit lângă mine.

După cum mă aşteptam, la scurt timp după aceea am început să aud sforăiturile uşoare ale lui Delph. Era întins pe podeaua tare de lângă pat, dormind tun. Trăsăturile

sale erau relaxate. Mă îndoiam că această linişte avea să dureze, dar eram bucuroasă că putea să aibă parte de aşa ceva acum. Am tras pătura de pe pat şi l-am învelit cu ea.

Am mai privit o dată chipul lui Delph şi, în ciuda împrejurărilor disperate, am simţit cum mă cuprinde duioşia. Era foarte înalt, având cam un metru nouăzeci, umeri largi, păr lung şi negru, o frunte lată care se încrunta atunci când era stânjenit, ceea ce se întâmpla adesea, şi ochi mari şi gânditori. Era extrem de curajos şi, ei bine, era un Wug tare de treabă. Nu mă dezamăgise niciodată. Niciodată!

Şi atunci am avut senzaţia că inima mi se rupe în două. Delph se aştepta ca eu să am un plan, să-i scot de acolo pe el şi pe Harry Doi. Şi, de asemenea, să salvez Wormwoodul de regele nebun. Eu nu eram o conducătoare. Eram o singuratică. Fusesem dintotdeauna o singuratică, simţindu-mă mai bine în copacii mei din Wormwood, doar cu gândurile mele drept tovarăşi. Dar acum…? M-am simţit paralizată de siguranţa absolută că aveam să-i dezamăgesc atât pe Delph, cât şi pe Harry Doi.

M-am culcat pe spate, ştiind prea bine că, pentru mine, somnul nu avea să vină.

Nu aveam niciun plan. Şi, fără un plan, nu aveam nicio şansă de a supravieţui.

SEX

Zborul Regelui

După o vreme, am fost traşi din culcuşurile noastre de mâini aspre care ne târau departe.

Era un grup de ekoşi condus de Luc.

— În regulă, în regulă, a murmurat Delph în timp ce se ridica în picioare, dominându-i.

Visasem ceva, dar nu-mi mai aminteam ce. Ne-au împins scoţându-ne din încăpere şi apoi mânându-ne printr-un pasaj slab luminat. Se auzeau sunetele săpăturilor şi mi-am imaginat că erau creaturile lui Thorne, care munceau necontenit lumină şi noapte. M-a izbit apoi gândul că el era *acel* gen de rege.

Ne-am strecurat într-o încăpere întunecată cu o podea de pământ, presărată cu pietricele. Acolo am fost obligaţi de vârfurile săbiilor să ne aşezăm în şezut şi să aşteptăm.

După câteva clipe, a intrat Thorne. Era îmbrăcat în pantaloni şi o cămaşă largă şi purta cizme.

— Putem căpăta ceva de mâncare? l-am întrebat eu.

— După ce vom fi zburat, mi-a răspuns Thorne. E încă devreme; foamea voastră va trebui să mai aştepte.

M-am zbârlit auzind asta, închipuindu-mi că, fără nicio urmă de îndoială, el avea mereu burta plină.

— Aveţi lanţul? l-am întrebat, reprimându-mi furia.

Nu voiam ca Delph să fie lovit de o altă săgeată.

Şi-a ridicat cămaşa şi am văzut lanţul înfăşurat în jurul taliei sale. Faptul că l-am văzut acolo m-a făcut să mă îmbujorez. El a surâs, sesizând tulburarea mea evidentă.

— Învingătorul ia totul, Vega!

— Corect, am spus eu brusc. Ei bine, să începem!

Ni s-au alăturat imediat vreo doisprezece ekoşi. Cu toţii duceau morte cu ţeava scurtă şi aveau buzunarele pline cu

praf de puşcă şi muniţie. Ne-am croit drum pe un şir de trepte care porneau din aceeaşi încăpere în care căzuserăm cu o seară în urmă.

Cu ajutorul unei manivele ce antrena câteva roţi dinţate şi cu ekoşii trăgând de funii de dedesubt, cupola tavanului s-a ridicat, lăsând la vedere cerul albastru. Pe măsură ce urcam spre suprafaţa Quagului, cei doisprezece ekoşi treceau în fugă pe lângă noi, ajungând să formeze un perimetru, cu armele pregătite şi scrutând cerul şi pământul cu privirea lor. Păreau să mai fi făcut asta şi altădată. Apoi, şi-au scos fesurile şi le-au vârât în buzunare.

După aceea s-au cufundat în ierburile înalte. Cu excepţia ochilor, erau complet invizibili. Şi astfel am înţeles rostul ierbii de pe braţele şi capetele lor. Se adaptaseră la mediul înconjurător.

I-am aruncat lui Delph o privire şi am văzut că şi el remarcase.

— La naiba! Îmi imaginez că tatei i-ar fi plăcut să vadă asta! a exclamat el.

Am încuviinţat şi m-am uitat la Thorne. Scruta cerul, apoi privirea lui a măturat zona în care ne aflam. A mârâit spre un ekos înarmat, care a venit mai în faţă şi i-a dat arma lui. Cu deosebită pricepere, Thorne a examinat morta, a ridicat-o pe umăr, a învârtit-o, ţintind în aer, şi a tras. Un moment mai târziu, din cer a căzut o pasăre, rănită mortal.

Thorne i-a dat înapoi morta ekosului, iar mie mi-a aruncat o căutătură ironică.

— Spre deosebire de tine, Vega, eu am venit în Quag înarmat şi pregătit. Oricum, când am căzut în gaură, am crezut că sunt terminat. Dar când am tras primul foc de mortă în ekoşi, s-au risipit ca nişte pârşi. După asta, s-au întors la mine în genunchi şi aşa stau lucrurile de atunci. De fapt, asta a fost partea uşoară. Partea grea a fost să învăţ belelele astea să facă diverse lucruri şi să construiască una-alta. Plănuiesc să mă întorc în Wormwood în triumf. E singurul lucru care m-a ţinut în

mişcare tot acest timp. Acum, să continuăm lecţia mea, Vega. Cum vrei să procedezi?

— Trebuie să merg cu dumneata, i-am spus.

— Este posibil una ca asta?

I-am arătat curelele care încă mai atârnau pe pieptul meu.

— De ce nu poţi pur şi simplu să-mi spui ce să fac? a ripostat el.

— Bine, i-am spus. Săriţi în sus sau alergaţi pentru a vă lua elan şi aruncaţi-vă în gol. Indicaţi cu mâna încotro doriţi să mergeţi. Umerii şi capul se ţin sus, pentru a câştiga înălţime. Inversaţi poziţia pentru a coborî. Înainte să atingeţi pământul, îndreptaţi-vă picioarele în jos, astfel încât să aterizaţi pe ele. Dar dacă trataţi superficial oricare dintre mişcările astea, vom avea nevoie de ceva cu care să adunăm bucăţile din dumneata.

Thorne a pălit şi mai tare, dacă asta era posibil.

— Hai să încercăm mai întâi în felul tău, a zis apoi, cu toată demnitatea pe care reuşise să o adune.

Am întins mâna.

— În cazul ăsta, daţi-mi mie lanţul.

— De ce? a întrebat el.

— Dacă doriţi ca eu să controlez zborul, trebuie să am lanţul.

Şi-a ridicat cămaşa, l-a scos şi mi l-a dat, apoi a stat cu spatele la mine în timp ce eu îl prindeam în ham.

După aceea mi-a aruncat o privire peste umăr şi a zis:

— Vega, nu uita, prietenul tău şi câinele vor fi înconjuraţi de ekoşii mei. Dacă mi se întâmplă ceva, ei mor.

M-am întors astfel încât el să nu vadă ura de pe chipul meu.

— Înţeleg.

Destin, îmi dădeam seama, fusese rece ca gheaţa în timp ce se aflase în jurul taliei lui Thorne. Acum, verigile se încălzeau la atingerea mea. Asta a fost o adevărată alinare pentru mine.

— Fiindcă suntem legaţi împreună, vom sări în sus.

Imitaţi-mi mişcările. Bine, atunci, la trei. Unu… doi… trei!

La ultima cifră am dat tare din picioare şi la fel a făcut şi el, doar că o clipă mai târziu. Ne-am ridicat în aer cam ciudat şi apoi am câştigat rapid viteză şi înălţime.

Mi-am ridicat încet picioarele, trăgându-le şi pe ale lui, apoi am ajuns la acelaşi nivel şi am plutit. Vântul îmi bătea cu asprime în ochi, care au început să-mi lăcrimeze. Mi-am scos din buzunarul mantiei ochelarii pe care îi foloseam la Hornuri. Thorne nu mi-i luase, căci nu aveau nimic deosebit. Însă, cu ochelarii la ochi, vedeam mai bine şi nu eram deranjată de vântul care îmi bătea în faţă. Părul lung al lui Thorne îmi venea în ochi, dar l-am îndesat sub curelele din piele ale hamului şi a rămas acolo.

— Este absolut incredibil, a spus Thorne.

Cu toate că îl dispreţuiam, aproape că am izbucnit în râs auzind mirarea din glasul lui. Era exact cum mă simţisem şi eu când mă ridicasem în aer pentru prima dată.

L-am trecut prin aceleaşi exerciţii pe care le parcursesem şi cu Delph. Am rămas sus o vreme, făcând ascensiuni şi coborâri, schimbând direcţia, avântându-ne spre copaci şi peste micile dealuri. În timp ce Thorne privea în jur vrăjit, eu memoram toate detaliile şi comparam cu harta Quagului din mintea mea, dar şi cu ceea ce văzusem de pe stâncă atunci când intraserăm prima dată în Quag.

Şi, din pricina celor observate, am crezut că mi se face rău.

Râul întunecat, învăluit în ceaţă, pe care îl zărisem la vestul stâncii, se mutase la nord. Muntele împădurit din nord, care părea albastru, se schimbase la est. Iar panta bolovănoasă nici nu mai era acolo.

— Ce munte este acela din depărtare? l-am întrebat pe Thorne.

— Habar n-am, n-am fost niciodată acolo.

— Cu toate astea, presupun că a fost dintotdeauna acolo, i-am spus. Adică, ori de câte ori aţi venit şi l-aţi privit, a fost mereu în acelaşi loc?

A întors capul şi am zărit un zâmbet vag.

— Dacă te referi la faptul că lucrurile din Quag au tendinţa de a se muta singure, atunci, da, am remarcat asta.

— Cum se poate muta un munte sau un râu? am întrebat. Este imposibil, nu-i aşa?

— Vei descoperi că în Quag nimic nu este imposibil, a zâmbit el cu superioritate.

Trebuia să fii sonat ca să crezi că un asemenea lucru era adevărat, dar realitatea mă izbea literalmente în faţă.

Am fost smulsă din meditaţie de câteva ţipete. Am privit în jos şi am văzut că un ekos foarte tânăr era urmărit de doi freki. Ceilalţi ekoşi trăgeau cu morte, dar ekosul şi urmăritorii lui se aflau dincolo de bătaia armelor.

— Creatură idioată! s-a precipitat Thorne, care se uita şi el în jos. Bine, hai să facem câteva manevre, Ve…

Dar eu deja iniţiasem un plonjon abrupt.

— Ce naiba crezi că faci? a ţipat Thorne.

Micuţii ekoşi nu ar fi putut niciodată să alerge mai repede decât frekii, care câştigau teren cu fiecare salt al membrelor lor lungi. În mai puţin de o fracţiune de secundă, micul ekos avea să fie terminat.

Am căutat să mă apropii din spate. L-am scos pe Destin din jurul taliei în timp ce Thorne continua să se zbată.

— Sus, sus! ţipa el în urechea mea.

— Ba nu!

Jos, îi vedeam pe ekoşii maturi alergând, cu mortele pregătite. Unul dintre ei mi-a atras atenţia – era o femeie, după înfăţişare –, căci alerga mai repede decât oricare, cu toate că nu avea nicio mortă. Am tras concluzia că era mama micului ekos. Mârâia atât de tare, încât mi-am dat seama că era felul ei de a ţipa pentru puiul ei. Bestie sau Wug, o mamă e gata să sacrifice totul pentru puiul ei.

Am coborât în spatele frekilor şi l-am folosit pe Destin pentru a-i pocni în cap. Au fost trântiţi la pământ instantaneu în urma loviturilor. Am mărit viteza, am coborât mâna în care îl ţineam pe Destin şi m-am avântat deasupra micului ekos.

— Apucă-l! am strigat spre el.

A privit în sus, spre mine, cu chipul său mic străfulgerat de o teamă dureroasă.

— Apucă-l! am strigat, arătându-i lanţul.

Apoi am auzit mârâieli în spatele meu. Frekii îşi reveniseră. Am privit în urmă. Câştigau teren. Am privit înainte. Un pâlc imens de copaci se afla chiar în faţă. Trebuia să mă ridic.

— Hai! Hai! a ţipat Thorne, încercând să înhaţe lanţul pe care îl îndepărtasem de el. Lasă naibii creatura. Las-o!

— Ia-l! am urlat spre micul ekos, ignorându-l pe Thorne.

Apoi, brusc, mi-a trecut ceva prin minte. Am mârâit. Nu ştiam exact ce, dar mi-am închipuit că era mai bine decât să pălăvrăgesc în wugeză spre sărmana fiinţă îngrozită.

El a întins mânuţa şi degetele i s-au prins în jurul lanţului. L-am tras imediat în sus şi am făcut un viraj scurt, îndreptându-ne în direcţia opusă; am evitat copacii şi am lăsat frekii departe, jos.

Când frekii s-au întors ca să ne urmărească, au fost întâmpinaţi de un grup de ekoşi care trăgeau cu morte. Am auzit foc după foc şi apoi am ascultat sunetele a două bestii demonice uriaşe izbindu-se de pământ pentru ultima dată.

Călătorie sprâncenată, creaturi afurisite!

Zburam înapoi când am auzit un ţipăt. Am privit în jos. Micul ekos scăpase lanţul din mână şi cădea acum spre moarte. Am iniţiat un plonjon, dar mi-am dat seama că eram prea departe pentru a-l prinde la timp. Micul ekos avea să moară. Inima mi s-a făcut cât un purice.

Ca într-o vârtej ameţitor, Delph a apărut în raza mea vizuală. A sărit, avântându-se câţiva metri în aer şi întinzând la maximum braţele lui lungi.

— Da! am ţipat eu de bucurie.

Delph l-a prins pe micul ekos înainte să lovească pământul. Apoi s-a ridicat şi l-a dus la mama lui.

Aceasta şi-a luat puiul în braţe, mai întâi îmbrăţişându-l şi sărutându-l, apoi certându-l cu câteva mârâieli severe. După care a trecut din nou la îmbrăţişări şi sărutări.

— Imbecilo! a răcnit Thorne spre mine în timp ce

aterizam. Ai fi putut să mă omori. Şi pentru ce? Un nenorocit de ekos. Ar trebui să ordon să fii…

S-a oprit brusc, văzând că ekoşii ne înconjuraseră. Apoi Luc, însoţit de mama puiului, s-a apropiat şi amândoi au îngenuncheat. Fiecare mi-a luat câte o mână, sărutând-o apoi.

Au procedat la fel şi cu Delph, care era teribil de stânjenit.

Mama-ekos şi-a târât puiul spre noi şi a mârâit la el, până când a făcut şi el la fel. Când am privit în jos, spre feţişoara lui fără riduri, am observat că ochii îi erau la fel de roşii ca ai celor mult mai în vârstă. Am zâmbit, arătându-mi toţi dinţii. Apoi zâmbetul mi s-a lărgit mai tare când micuţa creatură şi-a pus braţele în jurul meu şi m-a strâns tare.

Delph era atât de înalt, încât micul ekos abia l-a putut prinde de picioare atunci când s-a dus la el să-l îmbrăţişeze.

Thorne, care studiase totul cu mare atenţie, am remarcat eu, a spus plin de amabilitate:

— E în regulă acum, s-a terminat. Totul e bine. Micul… flăcău e în siguranţă.

A scos câteva mârâieli arătând spre mine, apoi spre el însuşi.

Mi s-a părut că unii dintre ekoşi ne-au privit cumva neîncrezători. Când l-am întrebat pe Thorne ce spusese, m-a asigurat că ne acordase credit deplin pentru salvarea puiului.

— Şi, dacă tu crezi asta, am să-ţi vând un afurisit de jabbit pe post de animal de companie, a şoptit Delph.

— Destul cu zborul pentru azi, Vega, a zis Thorne. N-am nicio îndoială că în curând am să-i prind şmecheria. Şi atunci nu voi mai avea nevoie de ajutorul tău, ci numai de lanţul tău. Sau, mai curând, de lanţul *meu.*

L-a înhăţat pe Destin şi apoi ne-a împins şi ne-a împuns până când am coborât încă o dată în întunericul de sub Quag.

Am fost conduşi din nou în încăperea noastră şi în

exterior au fost postate gărzi. Totuşi, câteva clipe mai târziu, mama ekosului a venit cu o tavă mare din lemn. A lăsat-o pe o lespede de piatră şi ne-a surâs.

Pe tavă era un cofer plin cu ceva ce semăna cu laptele. În plus, câteva pocale, pâinici, nişte carne, câteva ouă fierte tari şi o roşie cărnoasă, toate feliate. Şi două franzele aburinde. Şi mai erau un bol cu alune şi câteva felii de brânzeturi diferite, care au umplut încăperea cu deliciosul lor miros.

Am zâmbit şi am încercat să mârâi în semn de răspuns, ceea ce a făcut-o să râdă. M-a cuprins cu braţele ei ierboase şi m-a îmbrăţişat. Am îmbrăţişat-o şi eu. După aceea m-a îmbrăţişat şi Luc. Apoi cuplul, având lacrimi în ochii lor înroşiţi, s-a îndepărtat.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Delph în timp ce se aşeza, înfigându-se în mâncare. Cred că azi ne-am făcut nişte prieteni.

Am îngenuncheat alături de el şi ne-am turnat câte un pocal de lapte. Era rece şi proaspăt. Ne era atât de foame, încât nici nu mai vorbeam – doar mestecam, beam şi înghiţeam. Îi dădusem şi lui Harry Doi porţia lui, pe care o devora fericit pe podeaua din piatră. Mi-am terminat masa şi am rămas aşezată acolo, mângâind alene urechile câinelui.

În cele din urmă, după ce terminase de băut tot laptele, Delph s-a ridicat de lângă tavă şi s-a uitat la mine.

— Aşadar, Vega Jane, ce e în capul tău?

Am tras adânc aer în piept, apoi am expirat.

— În capul meu este că trebuie să ieşim de-aici înainte ca bătrânul rege Thorne să nu mai aibă nevoie de noi. Dar, mai întâi, trebuie să aflăm mai multe despre planul lui de a ataca Wormwoodul. Şi mai vreau să ştiu cum a ajuns aici, jos, de pe stânca aceea.

— De ce este aşa de important pentru tine? m-a întrebat el.

— Fiindcă nu-mi plac întrebările fără răspuns. Thorne este malefic. Ai văzut că intenţiona să-l lase pe ekosul acela să moară.

Delph a încuviinţat.

— Bănuiesc că nobililor nu le pasă de indivizii de rând.

— Ei bine, lui Luc şi femeii le-a păsat.

— Da, a zis Delph. Asta e oarecum reconfortant, nu-i aşa?

I-am aruncat o privire perplexă.

— Cum este? l-am întrebat.

— Păi, creaturile astea, cărora le creşte iarbă pe corp şi care vorbesc în mârâituri, au sentimente ca şi noi. Ţin unul la altul. Asta e ceea ce zic. Reconfortant.

În mintea lui Delph se derulau multe. Iar asta, pentru mine, *era* reconfortant.

Mi-am aruncat ochii la uşă, unde l-am văzut pe Luc privindu-ne. Şi mi-a trecut o idee prin minte.

— Cred că noaptea asta ar fi o şansă grozavă pentru ca noi să facem nişte explorări.

— Explorări! a exclamat Delph. Şi cum crezi că putem face asta?

— Aşa cum ai spus şi tu, ne-am făcut nişte prieteni aici.

SEPTEM

Luc vorbește

Mama-ekos şi Luc au intrat mai târziu în încăperea noastră pentru a lua tava.

— Ştiu că nu mă înţelegeţi, dar vă mulţumesc, am spus eu.

— Noi trebuie să-ţi mulţumim, Vega, a răspuns Luc, în timp ce femeia dădea din cap aprobator.

— Vorbeşti wugeza? l-am întrebat uluită pe Luc.

— Regele Thorne mi-a predat-o, pentru a preveni pierderea limbii sale. Iar eu am învăţat-o pe Cere, fiica mea aici de faţă.

— Nu vorbim wugeza cu ceilalţi, a adăugat Cere. Regele Thorne o interzice.

— Şi cel care aproape că a fost omorât de freki e fiul tău? am întrebat-o.

A încuviinţat din cap şi în ochi i s-au adunat lacrimi.

— Dacă n-aţi fi fost tu şi Delph, micul Kori n-ar mai fi existat.

Cu blândeţe, a pus o mână ierboasă pe obrazul meu.

— În pofida celor spuse de Regele Thorne, ştim că asta a fost adevărat.

— Ce rahaturi v-a spus atunci atotputernicul rege? a întrebat Delph.

— Că a fost ideea *lui* să-l salveze pe Kori, a răspuns Luc.

— El a încercat să mă oprească să-l salvez. E un Wug malefic.

— Şi totuşi, noi toţi ne temem de el atât de tare, încât e imposibil să-l alungăm vreodată, a zis Luc.

Delph s-a încruntat.

— Dar voi sunteţi o mulţime, iar el – unul singur.

— Dar el e regele, a spus Cere pe un ton plin de temeri.

Şi doarme în spatele unei uşi din fier. În plus, a recrutat dintre noi spioni care îi raportează totul. Şi orice semn de rebeliune este imediat înăbuşit.

— Cu siguranţă că ekoşii s-ar strânge în jurul tău, Luc, i-am spus.

El şi-a plecat capul.

— Ba nu, Vega. Asta nu se va întâmpla.

— De ce nu?

Fără să mă privească, a spus:

— Thorne ne munceşte din greu, fără îndoială. Dar ne-a învăţat tot felul de lucruri şi ne ţine în siguranţă.

— Aţi putea face toate astea şi fără el, am spus eu.

— Şi, cu toate acestea, mulţi ekoşi îl adoră, a adăugat Cere. Nu ştiu de ce, căci este un om cu adevărat crud, dar l-ar urma pretutindeni.

M-am uitat la Delph şi apoi din nou la Luc.

— Asta mi se pare tare ciudat, am zis apoi. Vreau să spun, nu e tocmai un individ simpatic, nu-i aşa?

— Păi, în cea mai mare parte, e din cauză că ne-a frânt voinţa şi spiritul, a explicat Luc. Un asemenea lucru este mai grozav decât orice armă.

M-am gândit un timp la aceste cuvinte, dar nu mi-a trecut prin minte niciun răspuns potrivit. M-am hotărât apoi să schimb subiectul.

— Trebuie să fugim de aici, dar, înainte de a pleca, mi-ar plăcea să aflu răspunsuri la întrebările pe care le am, am zis apoi. Vreţi să ne ajutaţi?

Luc s-a uitat spre Cere, care îl privea stăruitor, cu nerăbdare. În cele din urmă a încuviinţat dând din cap.

— L-aţi salvat pe micul Kori, aşa că ne vom întoarce în noaptea asta. Şi atunci vei avea răspunsurile, Vega.

*

Mai târziu în noaptea aceea, am auzit paşi apropiindu-se. Şi, o fracţiune de secundă mai târziu, de-a lungul pasajului exterior, am văzut umbrele create de lumina care venea înspre noi. Apoi, în deschizătura încăperii noastre a apărut Luc, ţinând în mână o lumânare care pâlpâia. Cere

se afla în spatele lui, palidă şi înspăimântată.

— Păşiţi uşor, ne-a zis Luc cu calm. Există ochi şi în cele mai neaşteptate locuri.

Paznicii care staţionaseră în faţa încăperii noastre nu mai erau acolo. Mi-am închipuit că era isprava lui Luc. Toţi trei l-am urmat prin pasaj. Îi spusesem lui Harry Doi să nu latre sau să scoată zgomote inoportune. Aş fi putut să jur că dăduse din cap spre mine atunci când terminasem de vorbit.

Am trecut repede prin pasajul rece. Totuşi, aveam un gând consolator. Eram îmbrăcată cu mantia. Iar în mantie aveam mănuşa şi Elementalul.

Am ajuns într-un loc în care se intersectau trei coridoare şi Luc ne-a condus pe cel mai din stânga. Ne-am oprit în faţa unei uşi din lemn, pe care Luc a descuiat-o cu o cheie mare din bronz, desprinsă dintr-un inel din fier înnegrit de la centura lui lată din piele. A deschis uşa şi a împins-o, făcându-ne semn să intrăm înainte ca portalul să se închidă în urma noastră. Încăperea era întunecată, dar s-a luminat considerabil atunci când Luc a aprins cu ajutorul lumânării torţa suspendată pe perete.

Am icnit.

La fel şi Delph.

Iar motivul era cât se poate de întemeiat.

Încăperea era vastă, cu tavane înalte. Înăuntru erau nenumărate mese de lucru late, din lemn, toate pătate, pline de tot soiul de obiecte complicate în diferite stadii. Pe câteva rafturi vechi, din scânduri mâncate de viermi, care literalmente crăpau de pline ce erau, se aflau tot felul de obiecte bizare, precum şi teancuri de pergamente, suluri de hârtie şi tomuri îmbrăcate în piele. Mai erau un birou vechi cu sertare şi câteva nişe care, la rândul lor, dădeau pe dinafară de suluri de hârtie şi de pergamente. Am mai observat un scaun rotativ din lemn şi câteva măsuţe joase, pe care se găseau sticle, balanţe şi alte instrumente delicate; pe majoritatea le văzusem şi le folosisem la Hornuri pentru a-mi îndeplini slujba de Finisoare.

— Nu se poate ca el să fi adus toate astea cu el din Wormwood, am spus eu.

— A adus o parte dintre pergamente, nişte cerneală, câteva suluri de hârtie şi câteva dintre instrumentele şi uneltele pe care le vezi, a precizat Luc. Restul au venit mai târziu. Iar mobila am construit-o potrivit planului său, după ce ne-a arătat cum. Thorne ne-a învăţat o mulţime de lucruri. Ceea ce ne-a cerut în schimb a fost libertatea noastră, a încheiat Luc pe un ton resemnat.

În timp ce cuprindeam locul cu privirea, m-am oprit asupra unui obiect suspendat de un lanţ lung din metal, fixat în tavan, aflat într-un colţ îndepărtat. Era un schelet. Iar lângă schelet, prins de perete, era stratul exterior al acestuia – pielea. Şi atunci am crezut că ştiu cum reuşise Thorne să coboare de pe stâncă până acolo, jos.

— Ăsta e un adar, a murmurat Delph.

— *A fost* un adar, l-am corectat eu. Aşa a reuşit Thorne să coboare de pe stâncă. A zburat până aici, aşa cum am făcut-o şi noi.

— E unul mare, a remarcat Delph. Mai mare decât am văzut eu vreodată.

M-am întors spre Luc.

— Ăsta… ce e, atelierul lui? am întrebat.

— Ei bine, el îi zice *laborator*, a precizat Luc. Îşi petrece aici cea mai mare parte a timpului, continuând să muncească, vorbindu-şi sieşi, uneori chicotind de parcă ar fi luat-o razna.

— Eu cred că a luat-o razna.

Am mers prin încăpere şi am privit câteva desene care fuseseră prinse pe pereţi. Erau hărţi ale Wormwoodului, până în cele mai mici detalii. În precizia cuvintelor şi a imaginilor puteai detecta iscusinţă şi geniu, dar şi o boală mintală. Îmi dădea fiori doar uitându-mă la pergamente şi imaginându-mi-l pe Wugul cel nebun cuprins de teribila sa obsesie pentru distrugerea fostului său cămin.

Hărţile fuseseră desenate dintr-un motiv foarte ingenios. Urmau să fie folosite ca bază a atacului. Am studiat mâzgălelile lui Thorne şi notele de pe marginea tuturor

paginilor pergamentelor. Exista o zonă marcată ca fiind locul de aterizare. Probabil că avea să trimită nava spaţială noaptea şi să debarce în locul acela în timp ce Wormwoodul dormea. Apoi, când armata lui s-ar fi aflat în întregime la locul cu pricina, el ar fi atacat, luându-i prin surprindere.

Existau săgeţi care indicau direcţia spre Hornuri, spre Clopotniţă şi spre clădirea Consiliului, cu referinţe precum „prima ţintă“ şi „uz pentru prizonieri“; cu o înfiorare am remarcat cuvântul *Distruge* scris atât pe clădirea Îngrijirii, cât şi pe cea a spitalului. M-am întrebat de ce, apoi mi-a trecut prin minte că, într-un război, partea care ar fi incapabilă să aibă grijă de cetăţenii săi sau să le trateze rănile cu certitudine nu ar putea ieşi învingătoare.

M-am uitat la Delph, care privea atent peste umărul meu. Părea îngreţoşat de tot ceea ce vedea.

— Un ţăcănit, Vega Jane, un ţăcănit care vrea să ucidă. Trebuie să-l oprim.

M-am uitat spre Luc.

— Acum putem să mergem la nava spaţială?

Ne-am croit drum rapid prin mai multe pasaje, până când am simţit că ne rătăcisem fără vreo speranţă. Însă când am privit înapoi spre Delph, el a dat afirmativ din cap.

— Ştiu unde suntem, mi-a spus el în şoaptă. E imediat la stânga.

Destul de siguri pe ei, Luc şi Cere s-au oprit şi au cotit la stânga, trecând printr-o altă deschidere din perete. Nava spaţială se înălţa deasupra noastră asemenea unei bestii uriaşe, aşteptând să lovească şi apoi să devoreze. Nu mai era nimic altceva acolo.

Ne-am apropiat de colosalul vehicul din lemn care avea să transporte atât trupele, cât şi armele acestora şi atunci am remarcat o serie de găuri în părţile laterale.

— Pentru ce sunt găurile? am întrebat eu.

Drept răspuns, Luc a arătat spre un perete.

— Aşa plănuieşte el să cârmească. Uitaţi-vă!

Delph şi cu mine am văzut lângă perete vâslele lungi cu

terminaţiile mari, dreptunghiulare, stivuite frumos acolo.

Luc ne-a arătat cum funcţionau şi apoi ne-a purtat prin restul navei spaţiale, indicându-ne invenţia care umplea balonul cu aer cald şi mecanismul de cârmire şi explicându-ne cum ventilele din balon eliberau aerul, îngăduindu-i navei spaţiale să coboare.

Am dat din cap în semn că înţelesesem.

— Care este cauza ochilor voştri înroşiţi? i-am întrebat eu.

— Amestecarea pulberii de mortă, a răspuns el. Praful ne intră în ochi.

— Dar şi Kori are ochii roşii. Cu siguranţă el nu…

— Lui Thorne nu-i pasă cât de tânăr sau de bătrân e cineva, Vega, a precizat Luc. Toţi trebuie să muncim.

Cu sângele fierbându-mi în vene auzind această dezvăluire, ne-am întors în pasaj.

— Grubbii? am întrebat apoi.

Obosit, el a încuviinţat din cap.

— Da, grubbii.

Şi am observat, în timp ce spunea asta, că a pus o mână mare pe garda mortei cu ţeavă scurtă de la brâu. Apoi s-a întors spre Cere şi i-a zis:

— Mai bine te-ai întoarce. Lui Kori îi va fi dor de tine.

Cere i-a aruncat o privire îngrijorată.

— Luc, gândeşte-te ce faci! Dacă află Thorne?

— Tu du-te, Cere. Du-te acum, a adăugat el cu severitate.

Cu o privire mâhnită îndreptată spre noi, ea a dispărut rapid în tunel.

— Atunci, să pornim, a spus Luc hotărât, chiar dacă îi vedeam teama din ochi.

Nu din pricina grubbilor, nu credeam asta, ci din pricina regelui.

I-am aruncat o privire scurtă lui Delph şi mi-am dat seama că şi el gândea exact ca mine.

Luc ar fi putut fi ucis dacă s-ar fi aflat că ne ajuta. Dar nu aveam o altă cale de a face asta. Şi chiar aveam un plan. Ei bine, o parte dintr-un plan.

Delph se aştepta ca eu să conduc grupul. La naiba, până şi *eu* mă aşteptam ca eu să conduc grupul. Speram doar că nu ne îndreptam spre pieirea noastră.

OCTO

Zălogul grubbilor

Îmi auzeam şi îmi simţeam inima bubuind în timp ce străbăteam coridorul acela lung şi întunecat. Merseserăm destul de mult, poate un kilometru, şi îmi dădeam seama că parcurgeam zone care erau mult mai îndepărtate de viaţa locuitorilor din Regatul catafilului. Luc mergea cu paşi lenţi, măsuraţi, privind dintr-o parte în alta. Când m-am uitat la Delph, el privea pe furiş peste umăr.

— Luc, i-am spus eu, întorcându-mă cu spatele. Grubbii atacă orice?

— Nu. Nu fără motiv.

L-am privit pe Delph şi i-am spus:

— Aşadar, hai să nu le dăm niciun motiv.

Apropiindu-ne de ceea ce părea a fi un zid oarecare, Luc a încetinit paşii. M-am gândit că poate cotise greşit, apoi… am auzit. Presupun că atunci am auzit *cu toţii.* Şi am simţit.

Huruituri. Pământul de sub noi a început să tremure. De deasupra capetelor noastre se revărsa o ploaie de pământ şi praf de piatră. Am început să tuşim şi să ne înecăm. Mă întorsesem, cu gândul de a o lua la goană pe unde veniserăm, când am simţit o mână pe braţul meu, ţintuindu-mă locului.

— E în regulă, a zis Luc. E doar felul în care se comportă ei. Ne-au auzit apropiindu-ne.

În clipa următoare, peretele din faţa noastră s-a prăbuşit, lăsând la vedere o gaură. Acolo a apărut un chip, care ocupa întreaga deschizătură. O pereche de ochi galbeni, fără viaţă, se holba la mine. Când gura s-a deschis, am văzut dinţii enormi şi ascuţiţi, arătând de departe mai letali decât orice cuţit văzusem vreodată.

Luc s-a uitat spre creatură şi i-a adresat nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles. Păreau să fie o combinaţie de mârâieli şi sâsâituri. Apoi s-a întors spre noi.

— Ştiu că Thorne nu e cu noi. Nu trebuie să vă îngrijoraţi acum.

M-am uitat în jos, la mortă.

— Şi atunci, de ce ai scos arma?

— Păi, s-ar fi putut întâmpla ca grubbii să lovească mai întâi şi abia după aceea să afle că Thorne nu e aici. E bine să fim prudenţi când avem de-a face cu ceva atât de mare şi de imprevizibil precum un grubb. Cel de acolo cântăreşte cam o tonă.

M-am târât mai departe, fără să-mi iau privirea de la grubb. Acesta m-a privit la rândul său.

— De ce se zgâieşte grubbul ăsta la mine?

— Păi, semeni cu Thorne. Adică eşti un Wug, asta am vrut să spun.

— Poţi să-i spui că, deşi sunt Wug, nu sunt un Wug precum Thorne?

— Deja am făcut-o, Vega. De asta nici n-a încercat să te omoare.

Mi s-a strâns stomacul şi m-am trezit dând înapoi un pas sau doi.

— Numele lui este… ei bine, n-are rost să-l spun, nu vei putea nici să-l pronunţi, cu atât mai puţin să-l ţii minte. Îi vom spune doar Grubb.

— Salutare, domnule Gr-Grubb, l-a salutat Delph cu un aer panicat.

— De fapt, e o femelă, Delph, a precizat Luc. Îţi poţi da seama după ochi. Sunt galbeni la femele şi albaştri la masculi. N-aş putea să-ţi spun de ce.

Luc a înaintat şi a mângâiat femela-grubb pe cap. Aceasta a scos un sunet pe care îl mai auzisem, însă atunci, totuşi, parcă fusese o felină care torcea.

— Sunt creaturi paşnice, a spus Luc. Trăiesc retraşi. Îşi sapă tuneluri aici. Pot săpa un drum prin stâncă, mâncând-o, mai iute decât pot gnomii să sape cu ghearele lor.

— Mănâncă stânci? a exclamat Delph.

M-am uitat spre grubb, în timp ce Harry Doi s-a dus speriat spre el şi l-a adulmecat. Câinele meu se afla periculos de aproape de acei dinţi enormi şi, pe când eram pe punctul de a-l chema înapoi, Harry Doi s-a apucat să lingă creatura.

Înainte să pot face vreo mişcare, dintre dinţii ascuţiţi a apărut o limbă lungă, şerpuită, care a început să-l lingă pe Harry Doi. Am făcut un pas înainte şi, cu prudenţă, l-am oprit cu mâna, privindu-l întrebătoare pe Luc.

— Dă-i înainte, a spus el încurajator. Grubbul ştie că eşti în regulă.

L-am mângâiat pe grubb pe cap şi apoi Delph mi s-a alăturat.

Era moale şi nicidecum lipicios, aşa cum mă aşteptam să fie. Parcă aş fi atins papura de pe malul iazului din Wormwood. Am remarcat că era cam de două ori mai mare decât creta, care era cu adevărat uriaşă. Probabil că mânca o mulţime de stâncă.

În timp ce mângâiam grubbul, degetele mele şi ale lui Delph s-au atins. Mi-am ridicat privirea spre el, iar el şi-a coborât-o spre mine. Am zâmbit în acelaşi timp.

— Parcă am fi la iazul din Wormwood, mi-a zis el. Îţi aminteşti?

— Tocmai mă gândeam la papura pe care o atingeam acolo, am răspuns eu, roşind un pic.

Apoi grubbul i-a lins mâna lui Delph.

— I-ai căzut cu tronc, Delph, a spus Luc.

— Cum aşa? a zis Delph, euforic de-a dreptul. Nu, nu cred… De ce, ce treabă ai tu dacă Vega Ja…

Mi-a părut atât de rău pentru Delph, încât l-am întrerupt şi i-am spus:

— Cred că se referea la *grubb,* Delph.

Mi-am simţit obrajii arzând.

Preţ de vreo zece secunde, Delph m-a privit cu ochii pierduţi şi cu gura căscată. Chipul lui afişa atât de multe expresii, una după alta, încât îmi venea foarte greu să nu râd, deşi eram la fel de stânjenită pe cât era şi el.

— Ah, corect, sigur că aşa e, a spus în cele din urmă, cu

o voce pe care se străduia atât de tare s-o facă să pară fermă, încât îi tremura.

— Ăăă… de ce îl urăsc pe Thorne atât de mult? a întrebat Delph apoi, luându-şi privirea de la mine.

— Păi, au motive bine întemeiate.

Luc a arătat spre pielea creaturii, apoi a mângâiat-o.

— E o piele tare. Dar mai poate face şi altceva.

— Ce? am vrut eu să ştiu.

— Se poate întinde. Cât de mult vrei. De asta îi omoară Thorne.

— Îi omoară? m-am mirat eu.

— Îi măcelăreşte, aşa ar fi mai potrivit. Sau, cel puţin, o făcea.

— De ce este pielea atât de importantă pentru Thorne? a întrebat Delph.

— Pentru balon, i-a răspuns Luc.

— Balonul de pe nava spaţială? am fost eu curioasă.

Apoi, brusc, mi-am dat seama ce a vrut să spună.

— Foloseşte pielea grubbului pentru a face balonul? am adăugat îngrozită.

Luc a dat aprobator din cap.

— Ordonă să fie cusute una de alta. Iar sângele grubbului… se întăreşte bine şi e dur atunci când îl amesteci cu alte câteva ingrediente. Acolo unde sunt împunsăturile de ac atunci când se cos pieile laolaltă, Thorne foloseşte fiertura de sânge pentru a le etanşa, astfel încât să nu iasă aerul.

M-am întors ca să mă uit la grubb. Ştiam că probabil nu ne putea înţelege, dar am sesizat o nefericire profundă în ochii săi. În ochii *ei.*

De ce trebuiau să existe Wugi precum Thorne? Al căror unic interes era promovarea propriilor ţeluri, fără să le pese de efectele asupra celorlalţi? I-am spus acest gând în şoaptă lui Delph.

El a încuviinţat şi a spus încet:

— Vega Jane, asta e o lecţie bună pentru noi toţi.

— Dar n-a mai prins de mult un grubb, a intervenit Luc.

— De ce?

Luc a rostit următoarele cuvinte pe un ton scăzut:

— Fiindcă am venit şi i-am avertizat, iar ei s-au ascuns. A clătinat din cap cu tristeţe şi a adăugat: Recunosc, n-or fi ei cine ştie ce atunci când îi priveşti. Dar, sub pielea aia, au o inimă la fel de mare ca a oricărei alte fiinţe pe care ai putea s-o întâlneşti vreodată.

Am mai privit o dată grubbul şi am văzut că ochii ei galbeni erau umezi. Când i-am aruncat o căutătură lui Luc, el mi-a anticipat întrebarea.

— Un grubb poate să simtă aşa cum noi nu vom putea niciodată. Pot să simtă ceea ce simţim noi. Nu ştiu dacă emanăm vreun miros sau ceva, dar ei ştiu. Pur şi simplu ştiu. Ea înţelege că suntem trişti. Şi e şi ea tristă. Iar tristeţea asta îi spune despre noi că suntem creaturi bune, nu rele.

Niciodată până atunci nu mi se mai spusese creatură. Şi totuşi, un Wug era doar o fiinţă printre multe alte fiinţe vii, am concluzionat eu.

M-am întors să mă uit la grubb şi am mângâiat-o uşor pe faţă.

— Cred că eşti foarte frumoasă, i-am spus apoi.

Şi ea mi-a zâmbit.

Sunetul de tors a umplut din nou pasajul.

Am zâmbit şi mai larg şi, cu toate că nu puteam fi sigură, mi s-a părut că şi ea mi-a zâmbit.

— Acum ea simte fericirea, mi-a explicat Luc.

— Thorne ne-a spus că ei au încercat să-l omoare de multe ori. Cum? am întrebat eu.

— Ei pot să-şi facă tuneluri prin orice. Niciodată nu ştii de unde se ivesc. Singurul lucru care îi dă de gol este sunetul săpatului.

— Aşadar, sunt sigură că Thorne, viclean cum e, îşi ia măsuri de precauţie.

— Patrulează prin pasaje şi măsoară prin pereţi până şi cele mai mici vibraţii. Aceste instrumente îi oferă indicii din vreme despre când şi unde ar putea să apară. Iar camera lui de dormit este căptuşită cu fier. Grubbii îşi pot săpa drum şi prin fier, dar durează ceva mai mult.

Suficient pentru ca Thorne să poată pleca, dar – chiar şi aşa – au fost la un pas să-l prindă. S-a uitat la grubb şi chipul i-a devenit sfielnic. Cu mult mai mult curaj decât am eu.

— Dar tu i-ai avertizat împotriva lui Thorne, a subliniat Delph. Asta înseamnă curaj.

— Nu-i totuna, nu-i aşa? Nu, nu-i totuna, a răspuns Luc.

— E vorba despre Cere şi Kori, nu? am vrut eu să ştiu. Această întrebare l-a făcut să-mi arunce o privire. Am continuat: Le-ar face rău lor, nu-i aşa? Dacă te-ai întoarce împotriva lui… Ea părea îngrijorată din cauză că ne arătai locurile astea. Se teme că Thorne va afla.

Încetişor, Luc a dat aprobator din cap.

— Are ekoşi care îi sunt extraordinar de loiali. I-ar ucide şi pe cei din neamul lui. Cred că le-a făcut ceva minţilor lor, dar n-am nicio dovadă.

În minte mi se învârtejeau deja o mulţime de gânduri. M-am întors spre Luc cu o hotărâre neclintită.

— Cât de mult timp i-a trebuit lui Thorne ca să construiască nava spaţială?

— Zece sesiuni sau mai multe, dacă îmi amintesc eu bine. O mulţime de muncă.

— Zece sesiuni, am repetat eu, apoi am zâmbit.

Ăsta era un lucru bun, m-am gândit.

— Şi, dacă nu mai poate să prindă alţi grubbi, nu mai poate construi un alt balon sau o altă navă spaţială.

— Ce pui la cale, Vega Jane? mi-a şoptit Delph la ureche.

— Să scăpăm din locul ăsta şi să ne asigurăm că nu poate ataca Wormwoodul, am spus eu pe un ton egal, ca şi cum ar fi fost evident.

Şi pentru mine era.

Mă aşteptam ca Delph să dea aprobator din cap, dar nu a făcut-o.

— Nu-i aşa de simplu, Vega.

— Ce anume? am întrebat uimită.

— Cum rămâne cu ekoşii şi cu gnomii? A mângâiat grubbul pe faţă, apoi a adăugat: Şi cu aceste creaturi?

— Delph, nu înţeleg.

— L-ai auzit pe Luc. Thorne are spioni. Cei loiali lui. Dacă scăpăm şi îi stricăm planurile, crezi că nu-i va pedepsi pe ei? Pe Luc, pe Cere şi pe micul Kori?

Nu l-am putut privi pe Delph, căci ştiam că are dreptate. Inima mea era ruptă în două din pricina acestei dileme…

— Noi… noi nu putem salva pe nimeni, Delph. Este imposibil.

— Ei bine, putem încerca, mi-a replicat el cu naturaleţe.

Am vrut să-i spun ceva, dar mi-am dat seama că avea perfectă dreptate. M-am simţit uşurată într-un fel, însă am avut totodată senzaţia că mi se pusese în cârcă un munte. Veniserăm acolo cu scopul de a supravieţui Quagului, iar acum aveam să ne asumăm obligaţia de a-i salva şi pe alţii. Dar Delph avea dreptate. Cel puţin trebuia să încercăm.

— *Putem* încerca, Delph, am spus încet. Însă voi avea nevoie de ajutor. Nu pot să fac asta singură.

— De asta mă ai pe mine, Vega Jane.

NOVEM

Secretul regelui

În următoarele cinci zile, l-am cărat pe Thorne în ham şi l-am învăţat toate subtilităţile zborului. Şi în fiecare seară am fost vizitaţi de Luc, însoţit uneori de Cere. Ei continuau să ne furnizeze informaţii despre Thorne.

Delph şi cu mine ne străduiam din răsputeri să încropim un plan. Stabilisem câteva părţi ale acestuia, însă nu puteam să nu ne întrebăm dacă Thorne n-avea să rămână rege şi după plecarea noastră?

Şi chiar aveam o întrebare fără răspuns care mă înnebunea.

De ce voia Thorne să meargă la război împotriva alor lui? Ce l-ar fi putut determina pe un Wug să urască atât de tare un alt Wug? Într-o seară, am vorbit cu Delph despre asta.

— Păi, mi-a zis el, mi se pare că pentru a răspunde la această întrebare trebuie să ştim mai întâi de ce a venit individul în Quag. Un lucru destul de disperat. Iar nouă ne-a spus că a fost obligat să plece.

— Aşa este. Deşi eu cred că *a fost nevoit* să fugă. Dacă ar fi făcut ceva rău, ei l-ar fi trimis în Valhall, nu l-ar fi obligat să plece în Quag.

— Indiferent ce a făcut, trebuie să fi fost tare rău, în cazul ăsta, pentru a-l obliga să aleagă Quagul. Probabil că intenţionau să-l scurteze cu un cap dacă ar fi rămas în Wormwood.

M-am înfiorat puţin. Asta aproape că mi se întâmplase şi mie.

— Aşadar, poate că una se leagă de alta? am întrebat eu. El îi atacă pentru a-i face să plece?

— Cam aşa văd eu lucrurile.

Mi-a venit apoi o idee şi i-am spus-o repede lui Delph. Meditând, el a zis:

— Ar putea să meargă, dar trebuie să ştim mai mult.

— În cazul ăsta, ştim pe cine să întrebăm, am răspuns.

În noaptea următoare, l-am întrebat pe Luc dacă ştia de ce venise Thorne în Quag.

— Ei bine, ne-a zis Luc, în unele nopţi, când avea la bord mai multe sticle de mied, l-am auzit spunând unele lucruri, pronunţând nume şi altele asemenea.

— Ce nume? l-am întrebat nerăbdătoare.

Privind în gol, Luc şi-a frecat obrazul.

— Me… Lasă-mă să mă gândesc. Mer. Ba nu, Mur… Murgatroyd. Da, ăsta era. Murgatroyd.

Numele nu însemna nimic pentru mine. M-am uitat la Delph, care a clătinat din cap.

— Altceva?

— Spunea ceva despre Wugi care nu vedeau ce conducător mare este el. A, a mai menţionat un nume, doar că deja îl ştii.

— Care? l-am întrebat eu.

— Virgil.

— Erau prieteni, bănuiesc.

— După cupele lui de mied, nu părea prea prietenos faţă de el.

M-am gândit o vreme la asta, dar nu am reuşit să găsesc o explicaţie.

— Luc, e vreo modalitate prin care pot să intru în camera de dormit a lui Thorne?

— Nu văd cum. O ţine încuiată şi când e plecat, şi când e înăuntru. De ce?

— Noi credem că motivul pentru care a venit în Quag s-ar putea să se afle acolo, a zis Delph.

— Înţeleg. Dacă ar vrea să păstreze secretul, acela ar fi locul, căci nimeni nu intră acolo în afară de el.

— Luc, ai putea măcar să ne arăţi unde doarme? l-am întrebat.

Am trecut prin câteva coridoare, până când m-am pierdut fără speranţă, însă Delph părea să ştie unde

suntem. M-am uitat din nou la el, pentru a-mi confirma dacă ar fi putut să regăsească locul în caz de nevoie, şi el a dat scurt din cap.

Luc s-a oprit la începutul unui pasaj, arătând în josul coridorului din piatră. Era bine luminat şi am putut vedea cu uşurinţă uşa masivă din capăt, montată direct în peretele din piatră. Nu existau paznici postaţi la uşă, şi totuşi părea impenetrabilă.

La întoarcere, i-am vorbit lui Luc pe un ton scăzut. La început nu a fost prea receptiv la ideile mele, dar am simţit apoi că spiritul şi curajul pe care Thorne i le luase se întorceau treptat în sufletul lui.

De îndată ce am ajuns în cămăruţa noastră, Luc ne-a părăsit.

— *Trebuie* să pătrundem în camera de dormit a lui Thorne, i-am zis lui Delph.

Spunând aceste cuvinte, am simţit crampe la stomac, de parcă un milion de molii ar fi zburat pe acolo.

Delph a dat aprobator din cap.

— Thorne a devenit foarte priceput la zbor. Ceea ce înseamnă că nu va mai avea nevoie de noi prea mult timp pe-aici, nu-i aşa? Atunci vom deveni doar nişte oase într-un perete.

— Luc ne va ajuta, dar am nevoie să pătrund în camera lui în timp ce Thorne nu e acolo.

— Atunci, ceea ce-ţi trebuie e să-l scoţi pe el din cameră.

M-am încruntat.

— Genial, Delph. Mi-aş fi dorit să mă fi gândit şi eu la asta. Bravo, am adăugat sarcastică.

— Ce vreau să spun e că ai nevoie de o diversiune.

— De ce fel? am întrebat eu curioasă.

— Lui îi este frică de grubbi, aşa-i?

— Păi, da, grubbii vor să-l omoare. Aşa, şi?

— Aşa că vom începe cu asta şi vom încropi un plan.

— Ai tu câţiva grubbi care ar putea să-ţi facă serviciul ăsta? l-am întrebat eu sceptică.

Mantia îmi atârna într-un cui de pe perete. El a vârât mâna într-unul dintre buzunare, şi-a pus mănuşa, a scos

Elementalul şi s-a gândit că ar dori ca acesta să ajungă la mărimea naturală.

— Elementalul? l-am întrebat complet bulversată.

El a încuviinţat.

— Cu ăsta pot să pretind că sunt ceva ce de fapt nu sunt.

Am zâmbit, căci înţelesesem în cele din urmă ce dorise să spună.

— Un grubb, am spus.

*

Treizeci de secunde mai târziu, Delph şi cu mine pândeam de după colţul pasajului care ducea la camera lui Thorne. Delph ţinea Elementalul.

— Luc este gata să meargă, am spus.

Delph a încuviinţat din cap, a expirat lung şi a spus:

— În cazul ăsta, mai bine du-te.

Am trecut în viteză prin pasaj şi m-am pitit într-o nişă, care mă ascundea de posibilele priviri. M-am aplecat, m-am uitat înapoi în pasaj spre Delph şi am dat din cap. Apoi, m-am făcut mică în nişă.

Am văzut Elementalul explodând undeva mai departe de mine, apoi unda turbulentă a acestuia care a stins torţele de pe pereţi. Câteva momente mai târziu, a lovit uşa cu o lovitură teribilă, dărâmând-o. Aproape în întuneric de data asta, l-am văzut micşorându-se şi zburând în direcţia lui Delph.

Imediat s-au auzit ţipete şi strigăte şi am ştiut că şi Luc îşi făcuse treaba. Prin pasajele din jur, ekoşii strigau că grubbii atacau.

Iar câteva clipe mai târziu, l-am auzit.

Era Thorne strigând ordine, aşa că m-am făcut mică din nou, înghesuindu-mă în nişă cât de bine puteam atunci când el a trecut în goană pe lângă mine prin pasajul întunecat, cu o mortă scurtă într-o mână şi cu o lumânare cu flacără pâlpâitoare în cealaltă. Era în hainele de dormit, cu părul său lung fluturându-i sălbatic în jurul feţei. Lanţul Destin îi era prins în jurul taliei.

De îndată ce a trecut de mine, m-am întors şi am alergat

spre camera lui. Nu ştiam cât timp aveam la dispoziţie, dar mă îndoiam că avea să fie prea mult.

Lumina lumânării pe care o adusesem cu mine mi-a dezvăluit o cameră cu puţină mobilă. Un pat, o noptieră şi o garderobă veche, montată pe unul dintre pereţi. Pe pat nu se afla nimic, cu excepţia unei grămezi de cearşafuri şi de pături; o pernă zăcea pe podea.

M-am uitat în spaţiul îngust dintre podea şi pat – nimic. Apoi am ridicat salteaua.

Da!

Prinsă între funiile care susţineau salteaua, era o carte.

Am scos-o şi am aşezat salteaua la loc. Am privit cartea.

Registrul experimentelor?

Am deschis-o la prima pagină. Era un scris de mână îngrijit, pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Thorne, căci îl mai văzusem în laboratorul lui. Am citit o parte repede, dar n-am priceput o iotă. M-am uitat apoi la saltea. Fusese greu de ridicat, deşi eu eram destul de puternică. Iar *Cartea experimentelor* era plină; nici măcar o pagină nu mai rămăsese liberă. Mă îndoiam că Thorne o scotea prea des doar ca să se uite la ea. Aşa că probabil n-avea să-i observe lipsa. Ştiam că era un risc, dar părea să fie singura şansă. Am îndesat-o sub mantie şi am continuat.

Pe noptieră n-am găsit nimic. Rămânea doar garderoba. Am deschis uşile şi am scotocit printre hainele care atârnau acolo. Apoi am tras frenetic de sertare, dar nici în ele n-am găsit nimic.

Şi atunci, mâna mea a dat peste cutie.

Se afla într-un compartiment deschis de pe fundul dulapului. Era din lemn, având sculpturi care n-aveau niciun sens pentru mine. Am deschis cutia şi am icnit. Înăuntru se afla inelul bunicului meu, împreună cu Piatra Viperei. Primul meu gând a fost să le iau, dar cu certitudine Thorne şi-ar fi dat seama de lipsa lor. Spre deosebire de cartea de sub saltea, acele obiecte erau noi pentru el şi mult mai uşor de ajuns la ele. Pe de altă parte, s-ar fi putut întâmpla să nu mai am o altă şansă de a le recupera. În cele din urmă, m-am decis să le las acolo şi

am continuat să scotocesc prin cutie. Am dat apoi peste o poză cu trei Wugi.

Unul era, evident, Thorne, mult mai tânăr. Stătea în picioare lângă o femeie matură. Poate că era Murgatroyd, despre care Luc spusese că îl auzise pe Thorne pomenindo. Şi alături de ea era o femeie foarte tânără, care – deşi arăta oarecum familiar – era o străină pentru mine. Mi s-a părut că recunosc ceva în ochii ei şi în jurul liniei maxilarului, dar restul nu-mi spunea nimic.

M-am întors când am auzit paşi şi apoi trăgându-se cu o mortă. În labirintul de pasaje, ecoul juca feste auzului. Numi dădeam seama cu adevărat cât de aproape putea Thorne să fie. O altă explozie puternică m-a făcut să sar cât colo şi am scăpat poza. Ţinându-mi respiraţia, am aşteptat să văd dacă avea să urmeze încă o explozie. Când am văzut că nu se mai întâmplă nimic, am ridicat poza şi am privit scrisul de mână mâzgălit pe dos. Am ţinut lumânarea mai aproape ca să pot citi mai clar.

Thorne, Murgatroyd şi…

Mi s-a oprit respiraţia. *Morrigone.*

Thorne era *tatăl* lui Morrigone. Iar Murgatroyd era mama ei. Asemănarea dintre ei era evidentă. Când am privit fotografia încă o dată, am recunoscut-o pe loc pe Morrigone, care era mai tânără, şi m-am întrebat de ce nu o făcusem de prima dată.

Morrigone îmi spusese că tatăl ei suferise un Eveniment atunci când ea avea şase sesiuni. Fusese în apropiere de marginea Quagului, zisese ea, în căutarea unei anumite ciuperci. Şi totuşi, nu suferise un Eveniment. Făcuse ceva rău şi din pricina acestui lucru scăpase de pedeapsă evadând în Quag.

Ce se întâmplase cu Murgatroyd? Morrigone nu o pomenise niciodată.

Totuşi, mi-am amintit imediat că Julius Domitar o *pomenise,* numai că nu rostindu-i numele. El spusese că era treaba lui Morrigone să aibă grijă de Wormwood şi de toţi Wugii din sat. El mai zisese că asemenea sarcini erau adesea transmise din generaţie în generaţie şi că *mama* lui

Morrigone o făcuse înaintea ei.

Aşa că Murgatroyd fusese probabil protectoarea Wormwoodului înainte ca Morrigone să-şi fi asumat rolul. Atunci, ce i se întâmplase lui Murgatroyd? Trebuia să aflu.

Strigătele şi zgomotele de picioare care alergau se apropiau din ce în ce mai mult şi mi-am dat seama că timpul meu acolo se apropia de sfârşit. Numai că în cutie mai exista un lucru care mi-a atras atenţia.

Am scos sulul de pergament. Era o scrisoare adresată lui Thorne. Scrisul de mână era precis şi clar. Şi, în timp ce realizam că hârtia era foarte veche, am observat că cerneala era încă la fel de limpede precum cerul într-o lumină strălucitor de senină, fără nori.

Am citit iute conţinutul scrisorii, reducând viteza pe măsură ce mă apropiam de final. Când am văzut semnătura de la sfârşit, am crezut că-mi stă inima în loc. Foarte multe lucruri au început să aibă noimă pentru mine. Apoi, am auzit vocea lui Thorne şi am aruncat o privire peste umăr. Era cât se poate de aproape de uşă.

Ceea ce însemna că eram prinsă în capcană.

DECEM

Nimic din ceva

M-am uitat înnebunită în jur. Sub pat nu era spaţiu. Noptiera era prea mică pentru a mă ascunde în ea. Exista doar o singură opţiune. Am stins lumânarea, am sărit în garderobă şi am închis uşile. Pe când încercam să mă fac mică îndărătul hainelor, l-am auzit pe Thorne intrând în cameră.

La început, n-am îndrăznit să mă mişc. Cutia era încă în mâna mea. Când m-am aplecat să o pun jos, conţinutul s-a mişcat, scoţând un sunet uşor. Mi-am ţinut respiraţia, sperând din tot sufletul că el nu-l auzise. După câteva secunde am început să respir din nou. Mi-am imaginat că inelul se rostogolise şi făcuse zgomot. Am deschis încetişor cutia şi, în întuneric, am pipăit în căutarea acestuia. L-am luat şi mi l-am pus pe deget. Apoi am lăsat cutia jos şi am aşteptat.

L-am auzit pe Thorne mormăind de unul singur. Părea să petreacă ceva timp în jurul uşii doborâte. Asta avea noimă, mi-am zis eu. Cum ar fi putut un Wug paranoic să se ducă liniştit la culcare, să doarmă într-atât de expus, mai ales după un asemenea atac? Apoi am auzit din ce în ce mai multe mârâituri şi o mulţime de respiraţii îngreunate, iar în final ceva care izbea cu putere altceva. Mârâiturile au continuat preţ de câteva secunde, apoi s-au auzit mai mulţi paşi plecând. După aceea, tăcere.

Stând ascunsă în garderobă, m-am gândit ce să fac şi în cele din urmă am ajuns la un răspuns. Planul meu era să aştept până când el avea să adoarmă buştean şi apoi să-mi croiesc drum pe unde cândva fusese uşa.

Pe măsură ce mormăielile lui Thorne continuau, am devenit din ce în ce mai curioasă cu privire la ceea ce

făcea individul. Am descoperit că, dacă mă aplecam în faţă, puteam să văd printr-un spaţiu mic dintre uşi. Camera era luminată acum, fiindcă Thorne aprinsese torţele atunci când se întorsese.

Speranţele mele de a scăpa s-au năruit imediat.

Thorne le ordonase ekoşilor să ridice uşa şi să o aşeze la locul ei. Deşi nu se mai potrivea chiar perfect, nu era suficient spaţiu pentru ca eu să încap pe acolo. Urma să aştept toată noaptea, până când Thorne avea să plece a doua lumină, sau să risc să dărâm uşa de îndată ce el adormea.

Apoi, subit, m-am procopsit cu o problemă mult mai mare.

Thorne se îndrepta spre garderobă.

Am observat, cu un fior de groază, că avea cămaşa de noapte murdară. Intenţiona să o schimbe cu una curată.

M-am făcut cât de mică am putut, cu toate că ştiam că nu era de-ajuns. În anxietatea mea de moment, am răsucit iritată inelul bunicului pe degetul mare. Uşile au zburat brusc în lături, iar eu mi-am ţinut respiraţia şi am închis ochii, aşteptând ca lovitura să cadă.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Thorne zgâindu-se la mine, chipurile noastre aflându-se la mai puţin de treizeci de centimetri distanţă unul de altul. Dar n-a avut nicio reacţie. Era ca şi cum nu m-ar fi văzut deloc. A scos o cămaşă de noapte curată şi a închis uşa garderobei. O secundă mai târziu, l-am auzit vârându-se în pat. Am rămas acolo încercând să nu respir, dar şi încercând să pun în ordine ceea ce se întâmplase.

Dacă Thorne putuse să vadă atunci când îşi luase o cămaşă de noapte curată şi când se urcase în pat, cum era posibil să nu mă fi văzut? Mi-am trecut mâna peste un picior. Părea normal. Apoi, mi-am trecut un deget peste inel. Răsucindu-l pe deget, l-am întors. Partea cu desenul celor trei zale ciudate era cu faţa în jos, iar cercul inelului se afla în partea de sus a degetului meu mare.

Mai purtasem inelul şi până atunci, dar nu se întâmplase nimic deosebit. Niciodată însă nu-l mai întorsesem, m-am

gândit eu. Răsucindu-l aşa cum o făcusem, reuşisem oare să devin invizibilă? Părea un gând imposibil, dar ce altă explicaţie putea exista?

Aşadar, puteam să mă furişez şi să ies de acolo? Totuşi, aveam să fiu nevoită să mut uşa pentru a trece dincolo. Iar Thorne cu siguranţă avea să ştie că cineva sau ceva se afla acolo. Sau aş fi putut să stau acolo şi să aştept prima geană de lumină. M-am hotărât să risc totuşi.

Am mai aruncat o privire prin crăpătura uşii şi l-am văzut pe Thorne în pat. Păstrase o lumânare aprinsă, însă camera era doar parţial luminată de aceasta. Am mai aşteptat douăzeci de fărâme până când l-am auzit respirând mai adânc. Când un sforăit i-a scăpat printre buze, am numărat până la zece şi apoi am deschis repede uşa garderobei. Aceasta a scârţâit puţin, ceea ce mie mi s-a părut precum ţipătul unui garm la vânătoare.

Am înlemnit, aşteptându-mă ca Thorne să sară din pat şi să se întrebe cum de reuşise garderoba sa să-şi deschidă singură uşa. Dar el nici măcar nu s-a mişcat. Am închis uşa în urma mea, după ce am strecurat cutia cu sculpturile mistice acolo unde o găsisem.

Am privit uşa masivă a camerei, apoi am încercat să-mi strecor capul prin spaţiul dintre aceasta şi perete, dar n-am reuşit. Ekoşii o înclinaseră mult spre zid, aşa că nu existau decât mici crăpături de fiecare parte. În centrul uşii era o gaură, acolo unde lovise Elementalul, numai că aceasta nu era suficient de mare pentru ca eu să pot trece prin ea. Şi, oricum, era prea sus faţă de podea ca să pot ajunge acolo.

Mi-am aşezat degetele într-o crăpătură, m-am proptit bine pe picioare şi am tras. Dar uşa nici nu s-a clintit. Ar fi fost mult mai uşor cu Destin în jurul taliei, graţie puterii excepţionale pe care mi-o transmitea, însă lanţul meu se afla la brâul lui Thorne şi mă îndoiam că aş fi putut să-l scot fără ca individul să observe. Aproape că am ţipat atunci când am auzit o voce şoptită din partea cealaltă a uşii uriaşe.

— Ai grijă, Vega Jane!

Era Delph.

M-am apropiat de uşă şi mi-am lipit gura lângă crăpătură.

— El e aici, doarme, dar nu pot să ies.

— Dă-te înapoi, mi-a cerut el.

— Ce ai de gând să faci? am rostit eu în şoaptă prin crăpătură.

— La fel ca mai devreme.

În mai puţin de o secundă, Elementalul a lovit uşa în mijloc, iar aceasta a căzut zgomotos în interiorul camerei. Am ieşit atât de repede, încât am văzut Elementalul izbindu-se de mâna înmănuşată a lui Delph. Apoi el a dispărut pe hol, fugind să-şi scape pielea. Am început să alerg şi eu prin pasaj pentru a-mi salva viaţa, căci nenumărate salve de mortă explodau acum în afara camerei din care abia scăpasem. M-am întors pentru un moment şi l-am văzut pe Thorne în cadrul uşii. Avea câte o mortă scurtă în fiecare mână şi trăgea cu furie. Şi, chiar dacă eram invizibilă, tot din carne şi sânge eram făcută. O rafală mi-a şuierat pe lângă ureche. O alta a împroşcat peretele şi o bucată de piatră s-a spart, lovindu-mă în braţ şi tăindu-mă. Am continuat să alerg şi nu m-am oprit până la camera noastră de dormit. Delph era deja acolo, stând aplecat, cu pieptul mişcându-i-se ritmic.

Elementalul în mărime naturală se afla pe podea. Delph uitase să-l micşoreze şi Thorne ar fi putut să ajungă acolo în orice clipă. I-am scos mănuşa de pe mână, am ridicat lancea din aur şi m-am gândit că aş dori să revină la dimensiunea sa micşorată.

Delph s-a speriat atât de tare, încât aproape că a sărit până în tavan. Atunci mi-am dat seama că nici el nu mă putea vedea. Văzuse numai Elementalul şi mănuşa suspendate în aer.

Am răsucit inelul până când a ajuns din nou în poziţia sa normală. S-a holbat la mine de parcă ar fi văzut un adar zburând prin cameră.

— Cum… cum… cum…?

Bietul Delph nici n-a putut să mai termine fraza.

Tremura prea tare.

— Inelul a făcut asta.

L-am ridicat.

— Cum poate un afurisit de inel să te facă să nu mai fii aici?

Am răsucit inelul şi am dispărut. Am ştiut că devenisem invizibilă fiindcă Delph se uita în jur pentru a vedea unde dispărusem. L-am pus încă o dată înapoi şi am reapărut.

— Nu ştiu cum face asta, Delph. Dar sunt bucuroasă că s-a întâmplat în seara asta. Altminteri, aş fi fost moartă.

Asta m-a făcut să-mi amintesc ce descoperisem.

— Delph, am foarte multe să-ţi spun.

Mai întâi, i-am spus despre fotografie. El s-a scărpinat în bărbie şi m-a întrebat:

— Tu crezi, aşadar, că Thorne este tatăl lui Morrigone?

— Sunt sigură de asta. Iar Murgatroyd este mama ei. *A fost* mama ei. E moartă.

— De unde ştii asta? m-a întrebat el.

— Graţie celui de-al doilea lucru pe care l-am găsit. O scrisoare de la Virgil către Thorne.

— Ce scrisoare?

— Virgil l-a acuzat pe Thorne că a ucis-o pe Morgatroyd cu ciuperci otrăvite. A spus că şi-ar fi dorit să-l vadă pe Thorne executat pentru crima lui. Şi a menţionat-o pe Morrigone în scrisoare. Spunea că Thorne a lipsit-o de mamă. De aceea a fost nevoit Thorne să plece din Wormwood.

— Fir-ar să fie! a exclamat Delph. Individului ăstuia chiar îi place să omoare, nu-i aşa?

M-am aşezat pe pat alături de el.

— Murgatroyd a fost ca Morrigone. Era treaba ei să aibă grijă de Wugi şi de Wormwood. Pun rămăşag că asta l-a făcut gelos pe Thorne. Şi că el ştia şi ce altceva mai putea ea să facă. Aceleaşi lucruri pe care le face Morrigone acum.

— Vrei să spui chestii de magie şi de vrăjitorie?

— Mă întreb dacă Morrigone ştie măcar ce i s-a întâmplat mamei ei.

— Asta mă face să îmi pară cumva rău pentru ea, a zis Delph.

Niciodată nu m-am gândit că avea să-mi pară rău pentru Morrigone. Dar dacă Thorne o omorâse pe mama lui Morrigone? Ce povară uriaşă pentru sufletul cuiva…

Eram surprinsă că Thorne nu apăruse încă să ne verifice. Dar poate că vâna grubbi în vreun colţ îndepărtat al regatului său. Cel puţin, asta ne-ar fi lăsat ceva timp să ne gândim.

Thorne era indiscutabil un monstru. Şi trebuia oprit imediat, însă cum? Apoi mi-am amintit. Cartea pe care o luasem de sub salteaua lui. Poate că acolo era ceva.

Am scos cartea şi i-am arătat-o lui Delph.

— Ei drăcia dracului! a exclamat el. Experimente?

Am început să citim împreună. Cartea conţinea nu doar cuvinte, ci şi desene. Amândoi ne-am albit la faţă, iar mie mi s-a făcut greaţă.

Existau desene cu ekoşi, gnomi şi grubbi tăiaţi. Desenele tinerilor ekoşi, cu trupurile lor desfigurate, m-au îngreţoşat. Am fost nevoită să-mi îndepărtez rapid privirea din carte.

— El… a făcut experimente pe *ei,* a spus Delph.

— Vine cineva, am spus cu voce şoptită.

M-am uitat la inel. Inelul blestemat. Dacă aveam să fiu găsită cu el? Şi cu cartea?!

Am privit în jur, căutând disperată o ascunzătoare. Dar nu era de găsit. Apoi ceva mi-a împins mâna. Era Harry Doi. Ne-am uitat amândoi unul la celălalt. Mi-am scos inelul şi, deschizându-i gura, i l-am pus înăuntru. Apoi i-am închis botul. Am strecurat *Cartea experimentelor* sub el, iar Harry Doi s-a aşezat deasupra, cu trupul lui masiv acoperind-o complet. Am stins lumânarea, iar camera s-a cufundat în întuneric. Delph şi cu mine ne-am întins imediat şi ne-am prefăcut că dormim.

Câteva momente mai târziu, Thorne a intrat, urmat de mai mulţi ekoşi. Aceştia duceau torţe şi morte. Luc era unul dintre ei. M-am ridicat în capul oaselor şi am lăsat să-mi scape un căscat.

— Ce este? am întrebat somnoroasă. Ce e cu toată agitaţia asta acum?

Thorne a venit spre patul meu. S-a uitat mai întâi la mine, apoi la Delph. Privirea sa n-a zăbovit însă asupra lui Harry Doi, care stătea culcat pe podea cu botul între labele din faţă.

— Ce e cu toată agitaţia asta *acum*? m-a imitat Thorne. Ce vrei să spui cu asta? m-a întrebat suspicios.

— Păi, am auzit zarva de mai înainte. Ţipete. Focuri de morte. Apoi, totul s-a liniştit. Şi a reînceput. Şi s-a potolit din nou. Până când aţi apărut voi.

Thorne continua să mă examineze.

— Aţi fost aici tot timpul ăsta?

Am încuviinţat din cap şi am întrebat:

— Unde altundeva să fi fost?

Thorne s-a uitat spre Luc, care a spus:

— Asta e adevărat, regele meu. N-au plecat deloc de aici. Fără îndoială, au fost grubbii, care s-au întors.

— Hmm, mira-m-aş, a spus Thorne.

Privirea lui răutăcioasă şi tonul său ameninţător mi-au dat fiori reci pe piele.

— Vreau să fie percheziţionaţi, a cerut el, arătând spre mine şi spre Delph.

— Ce căutăm, regele meu? a întrebat Luc.

— Voi şti când voi vedea, Luc, a răcnit Thorne. Tu fă-o!

Acum ştiam că descoperise lipsa inelului. Nu ştiam dacă şi lipsa cărţii. Dar poate că nu se uitase sub saltea. Am adoptat cea mai goală expresie şi m-am rugat la Sfânta Clopotniţă ca Delph să fie capabil să facă la fel. Am riscat să arunc pe furiş o privire spre Delph, care se prăbuşise înapoi şi arăta de parcă ar fi dormit.

Eram tare mândră de el!

Am fost percheziţionaţi, dar nu s-a găsit nimic asupra noastră. Fireşte, nu le-a trecut prin cap să caute inelul în gura câinelui meu sau cartea sub el. Thorne nu era bucuros, mi-am dat seama. Şi nici eu nu eram sau, cel puţin, nu în întregime. Acum ştiam că Thorne avea să creadă că trădătorii erau printre ai lui. Iar ultimul lucru pe

care îl voiam era să-l pun în pericol pe Luc împreună cu familia sa. În timp ce Thorne pornise spre ieşire, Luc mi-a aruncat o privire timidă care n-a făcut decât să-mi sporească teama pentru el.

Am întins mâna şi Harry Doi, ascultător, a deschis gura şi mi-a îngăduit să recuperez inelul. L-am şters şi mi l-am pus pe mână, atentă să ţin cele trei zale înlănţuite cu faţa în sus, astfel încât să nu dispar. Apoi am luat cartea şi m-am uitat din nou la ea.

— Un Wug îngrozitor, teribil, a spus Delph solemn.

— Ştiu. Dar cu această carte avem şansa de a ne asigura că în curând va fi doar un fost rege, Delph.

— Cum anume?

— Cartea este o dovadă a lucrurilor îngrozitoare la care îi supune pe ekoşi şi pe gnomi.

Pe măsură ce înţelegea, trăsăturile i se destindeau.

— Corect, putem să i-o dăm lui Luc, iar el poate… o poate folosi pentru a-i stârni pe ekoşi. Nu se poate să-i rămână loiali lui Thorne şi după ce vor afla că el i-a omorât pe ai lor în felul ăsta.

— Dar mai întâi trebuie să ne asigurăm că Thorne nu va putea ataca Wormwoodul niciodată.

— Asta trebuie să ia sfârşit cât de curând, Vega Jane, a adăugat Delph. El ştie că noi punem ceva la cale. Nu vom mai avea niciodată o altă şansă.

— Se va termina totul în curând, Delph. De fapt, se va termina mâine.

Delph a privit inelul şi a spus:

— Sunt mult mai multe chestii decât am crezut referitoare la bunicul tău.

— Eu zic că sunt mult mai multe decât am crezut cu privire *la toate,* i-am răspuns.

Şi nu am spus asta într-un sens bun.

UNDECIM

Plecat

A doua lumină ne-a găsit afară pentru încă o rundă de zbor cu Thorne. În timp ce ne pregăteam, el s-a uitat la braţul meu.

— Te-ai tăiat? m-a întrebat cu subînţeles.

Am aruncat o privire spre locul arătat de el. Pe mâneca mea, acolo unde mă lovise fragmentul de piatră dislocat de împuşcătura mortei, era sânge.

— M-am pricopsit cu rana pe un stei din piatră.

Mi-a aruncat o privire dispreţuitoare şi apoi a privit cerul, care devenea rapid tot mai întunecat şi rău prevestitor.

— Se pare că vine o furtună. Pornim?

Când am încercat să-i leg curelele hamului, Thorne a clătinat din cap.

— Poziţii inversate de data asta, draga mea. Eu te voi duce pe *tine.*

Era limpede că n-aveam nicio şansă, aşa că l-am lăsat să mă lege şi apoi ne-am desprins de sol, navigând în sus.

Călătoria a fost însă cu hopuri, căci vântul ne lovea din toate părţile. În scurt timp eram uzi leoarcă din cauza picăturilor de ploaie. Eram bucuroasă fiindcă aveam ochelarii cu mine. O suliţă de lumină a lovit pieziş deasupra noastră şi tunetul însoţitor a fost aproape asurzitor. L-am simţit pe Thorne încordându-se deasupra mea. Individul părea de-a dreptul speriat de ploaie şi de zgomot.

— Totul e în ordine, rege atotputernic? l-am întrebat eu pe un ton răutăcios.

El nu mi-a răspuns; în schimb, l-am simţit unduindu-se deasupra mea. La început nu mi-am dat seama ce face.

Dar, după aceea, a devenit destul de limpede că hamul începuse să cadă de pe el. Desfăcuse cataramele din jurul torsului. Şi, de vreme ce stăteam în aer doar fiindcă mă ţinea el, asta devenea o problemă serioasă. O problemă pe care am rezolvat-o întinzând mâna la spate şi apucând Lanţul Destin.

Dezechilibrându-ne, am intrat imediat în picaj.

— Dă-i drumul, a urlat el, lovindu-mă cu piciorul.

— Nici pomeneală, i-am răspuns, urlând la rândul meu.

Ne-am prăvălit, ne-am rostogolit, am făcut tumbe şi am plonjat.

Cerul era tot mai agitat de furtună. El continua să mă lovească, iar eu să parez loviturile. Apoi am obosit şi i-am tras un pumn în faţă. Sângele i-a ţâşnit din nas, împroşcându-ne pe amândoi. S-a uitat şocat la mine.

— Mi-ai spart nasul, la naiba!

— Iată încă una, doar aşa, să fie!

L-am pocnit din nou, învineţindu-i un ochi, şi apoi l-am lovit în abdomen. Eram femeie, e adevărat, dar eram mai dură decât toţi bărbaţii din cercul meu de cunoştinţe, inclusiv nemernicul ăsta.

El mi-a prins pumnul cu ambele mâini, încercând să-mi descleşteze degetele de pe lanţ. A reuşit cu greu să desprindă trei, aşa că m-am întors cu faţa spre el şi mi-am înfăşurat picioarele în jurul torsului său. Susţinându-mă astfel, aveam ambele mâini libere. Şi le-am folosit cu un efect sonor.

L-am lovit pe Thorne în toate părţile corpului la care puteam ajunge din poziţia mea. Toată ura, scârba, dezgustul şi furia pură pe care le simţeam faţă de acest individ s-au dezlănţuit cu putere. Îl răneam pentru fiecare lucru infam pe care ni-l făcuse. Pentru toţi ekoşii şi gnomii pe care îi spintecase. Pentru toţi grubbii pe care îi omorâse. Pentru uciderea lui Murgatroyd. Şi, pur şi simplu, pentru că era cel mai mare ticălos pe care avusesem nefericirea de a-l întâlni vreodată.

După vreo duzină de lovituri, am crezut că îl făcusem praf. Dar bătrânul Wug mai avea de luptat, în ciuda celor

socotite de mine. N-am văzut la timp lovitura care a venit. Pumnul lui m-a izbit în faţă atât de tare, încât am simţit că mi-a scos toţi dinţii. Thorne era bătrân, dar masiv. După o altă lovitură mi-a dat sângele, iar faţa mi s-a umflat. Mă simţeam ameţită şi îmi era greaţă, însă n-aveam de gând să-l las pe ticălos să mă bată. Crezând că avea un avantaj, a încercat să-mi mai tragă una, dar am parat lovitura cu braţul; durerea m-a zguduit de sus până jos. Apoi, ţinând un picior în jurul lui, astfel încât să nu plonjez spre sol, i-am dat o lovitură cu celălalt genunchi într-un loc în care niciun bărbat n-ar vrea să fie lovit. A gemut şi a rămas fără vlagă.

— O, nu! am ţipat eu.

Deşi câştigasem lupta cu Thorne, echilibrul nostru se stricase, acum când el era aproape inconştient. Am intrat într-un picaj rapid. Mi-am dat capul pe spate şi am privit în jos. Singurul lucru pe care îl vedeam era un pâlc de copaci, al căror coronament se apropia cu o viteză ameţitoare.

Probabil că şi Thorne a văzut asta, căci s-a dezmeticit rapid.

— Ai să ne omori pe amândoi! a ţipat el prin spaţiul dintre dinţi pe care i-l făcusem cu o lovitură în plină figură.

— Ba tu încercai să mă omori pe mine, i-am răspuns, strigând la rândul meu.

Ne-am răsucit în aşa fel încât să fiu eu deasupra. Am apucat Lanţul Destin cu ambele mâini, ca pe odgonul unui şlep, şi mi-am arcuit gâtul şi umerii. Încetul cu încetul, am început să ne redresăm. Când, în cele din urmă, ne-am avântat în sus, ghetele mele au atins razant vârfurile copacilor.

Apoi un fulger însoţit de un tunet puternic a lovit atât de aproape, încât m-am îndepărtat puţin de Thorne. El a profitat de şansă şi m-a apucat cu mâinile de păr, desprinzându-mă de el. Când mi-a dat drumul, m-am folosit de avantaj şi, fără ca el să ştie, l-am tras pe Destin din jurul şoldurilor sale, în timp ce el se străduia să mă bată.

L-am fixat pe Destin în jurul taliei mele şi am privit în sus exact la timp pentru a-l vedea pe Thorne căzând ca un

bolovan.

Atotputernicul rege ţipa din răsputeri, ca orice Wug înspăimântat.

— Vega, ajută-mă!

O parte din mine n-ar fi vrut să facă nimic. N-avea decât să cadă şi să aibă parte de o călătorie sprâncenată! Însă o altă parte din mine chiar nu putea să-l lase pe individ să moară – cel puţin, nu aşa.

Presupun că asta ne diferenţia pe noi, cei ca mine, de cei ca el. Iar o moarte rapidă n-ar fi făcut deloc dreptate în ceea ce-l privea. Câtuşi de puţin.

Mi-am îndreptat capul şi umerii în jos şi am ţâşnit ca şi cum aş fi fost propulsată de unul dintre tunurile lui Thorne. L-am apucat de păr, aşa cum făcuse şi el cu mine. Când am aterizat, am atins pământul destul de blând şi abia dacă am făcut o tumbă.

În clipa următoare, o mortă scurtă era îndreptată spre capul meu.

Îl bătusem măr pe Thorne. Faţa îi era umflată, fiind aproape de nerecunoscut. Şi sunt destul de sigură că îi fracturasem o coastă sau două pentru rănile pe care mi le făcuse la faţă.

— Tocmai ţi-am salvat viaţa, am zis eu scurt.

— Iar eu sunt pe cale să o iau pe-a ta, mi-a spus el, cu o expresie de nebun pe chipul însângerat.

În secunda următoare zăcea cu faţa în jos, iar morta îi zburase din mână. L-am privit pe Harry Doi, care se urcase în spinarea lui Thorne şi îl muşcase de fesa stângă. Regele începuse să ţipe dinainte ca eu să-l pocnesc cu cizma peste cap, lăsându-l inconştient.

— Vino, Harry Doi! am spus eu de îndată. Repede!

Am apucat hamul, care căzuse pe pământ lângă noi. Harry Doi a sărit în braţele mele şi l-am fixat imediat, încheind cataramele. Ne-am avântat spre cerul furtunos, asemenea unei săgeţi trase din arc, îndreptându-ne în direcţia în care ştiam că este Delph. Un fulger a lovit undeva lângă noi şi aproape că m-am dat peste cap, pornind în jos în trombă.

— Vega Jane!

Delph alerga din răsputeri pentru a-şi salva viaţa, cu un grup de ekoşi exact în spatele lui, trăgând în el cu morte. M-am îndreptat spre el cu Harry Doi lângă mine, pornind valvârtej spre pământ. În ultima clipă am planat, am întins braţul şi l-am prins pe Delph de mână. Împreună ne-am avântat în sus, apoi am descris un arc de cerc în spate, pentru a ne propulsa înainte cu o viteză pe care n-o mai atinsesem niciodată până atunci. Aveam nevoie să mă mişc cât mai iute, căci dispuneam doar de câteva secunde pentru a executa planul nostru.

Ne-am deplasat în linie dreaptă prin puţul prin care căzusem amândoi, aterizând pe fundul acestuia. Singurul ekos de acolo era Luc. Nu era o întâmplare. Delph aranjase mai devreme cu şeful ekoşilor, iar acesta pur şi simplu le ordonase celorlalţi ekoşi să plece. L-am eliberat pe Harry Doi din ham şi l-am prins pe Luc de braţ.

— Nava spaţială, am spus.

După ce ne-am luat desagii din camera de dormit, l-am urmat pe Luc printr-un pasaj. Apoi, m-am oprit brusc.

— Staţi o clipă, le-am spus.

Mi-am pus mănuşa, m-am gândit că aş vrea ca Elementalul să ajungă la mărimea sa naturală şi am ţintit.

Delph l-a tras pe Luc înapoi şi i-a zis:

— Acoperă-ţi urechile!

Am lăsat Elementalul să zboare şi acesta s-a înălţat, izbindu-se de zidul înalt de cranii. A urmat o explozie teribilă şi masa de oase s-a prăbuşit, creând o mare harababură de oase zdrobite pe podeaua din piatră. Când praful s-a aşezat, nu mai exista nici măcar o singură pereche de orbite din acea colecţie hidoasă care să se holbeze la noi.

— Cară-te, o, atotputernicule rege! am ţipat eu, spre nimeni în mod deosebit.

Câteva secunde mai târziu, am ajuns la încăperea navei spaţiale. Luc a descuiat uşa enormă.

— Aduc vâslele, a zis Delph.

Dar un sunet ne-a făcut pe toţi să ne întoarcem.

În cadrul uşii erau Cere şi micul Kori.

— Thorne se întoarce, a spus Cere într-un suflet. Şi nu l-am mai văzut niciodată atât de furios. S-a oprit, tremurând de groază. Şi, din câte am auzit, Luc, ştie că l-am trădat. Nu vom supravieţui acestei zile.

— Ba da, veţi trăi, i-am spus eu ferm. Am scos cartea din desagă. Asta e dovada de care ai nevoie, Luc. Dacă nici asta nu-i va întoarce pe cei din neamul tău împotriva ticălosului de rege, atunci nimic nu o va face.

Luc a luat cartea, a deschis-o, a frunzărit câteva pagini, apoi s-a albit. Expresia lui s-a transformat imediat într-una de dezgust. Şi apoi în furie. Era de parcă aş fi putut să văd cum se aduna din nou curajul în Luc. A închis cartea şi s-a uitat la mine.

— Ştiam că Thorne este nebun, dar n-am bănuit niciodată că… poate fi atât de malefic.

— Dar nu ai observat că lipseau ekoşi şi gnomi? l-a întrebat Delph.

— Ba da, dar Thorne a dat vina pe grubbi. Acum înţeleg că era felul lui de a asmuţi o rasă împotriva celorlalte.

— Luc, e un monstru plin de cruzime, i-am spus. Nu ştiu cu ce altceva ne vom mai confrunta în Quag, dar mă îndoiesc că vom da peste ceva mai îngrozitor decât Thorne. M-am oprit, apoi am adăugat, bătând în carte cu degetele: Aşa că, ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Să fac?! a întrebat Luc. Ce să fac?

Luc părea să crească sub ochii noştri, redevenind individul care fusese cândva.

— Noi intenţionăm să ne recăpătăm vieţile. Şi să ne eliberăm de sub tirania acestui rege blestemat, căruia nu ar fi trebuit să i se permită niciodată să conducă – nici măcar un fir de iarbă.

Ne-am îmbrăţişat, cu lacrimile curgându-ne pe obraji.

— Îţi mulţumesc, Vega Jane, a spus Luc după aceea. Ne-ai oferit şansa de a lupta şi de a ne lua înapoi ceea ce ne aparţine. Acum, duceţi-vă! Şi succes în călătoria voastră!

Luc a încuiat uşa în urma lui. În depărtare se auzeau ţipetele, şi zgomote, şi alergături.

În vreme ce Delph înşfăca vâslele, am alergat spre nava spaţială, am sărit înăuntru şi am început să bâjbâi în căutarea dispozitivului care băga aerul în balon.

— Poţi să-ţi dai seama cum funcţionează? am strigat spre Delph.

— Ştiu eu cum funcţionează, s-a auzit o voce.

M-am răsucit pe călcâie şi l-am văzut pe gnomul care mă privise amuzat în ziua aceea. A păşit mai în faţă, ieşind din crăpătura din stâncă în care se ascunsese.

— Cine eşti? l-am întrebat.

— Sieve, mi-a răspuns el.

— Şi cum de vorbeşti wugeza?

— E destul de simplu. I-am ascultat pe rege şi pe Luc, a răspuns calm. Nimeni nu observă mai bine ca un gnom. Aşa se face că auzi tot felul de lucruri, zău că da.

— Poţi să-l umpli cu aer?

A sărit în nacelă şi, după ce a meşterit ceva la dispozitiv, din pântecul acestuia a izbucnit o flacără. Imediat s-a auzit un şuierat şi am remarcat că balonul începea să se umple rapid, pe măsură ce aerul cald era propulsat înăuntru.

M-am întins spre Sieve şi l-am întrebat:

— Cât timp?

— Nu prea mult, a zis el. După cum vedeţi.

Funiile care ţineau nacela pe loc erau deja încordate din pricina ridicării generate de forţa ascensională în creştere.

Delph a privit lung spre tavan şi a spus descurajat:

— Şi cum îl deschidem astfel încât să scoatem nava afară?

M-am uitat în direcţia în care se uita şi el şi abia atunci mi-am dat seama că nu era nicio deschizătură.

— Fir-ar să fie! am ţipat.

Planul nostru părea să fie plin de lipsuri.

Însă Sieve a arătat spre un colţ întunecat, unde un levier metalic era fixat între două roţi dinţate.

— Iată cum veţi ieşi. Va deschide acoperişul. E destul loc.

M-am uitat bănuitoare la el. Indivizii care păreau atât de dornici să te ajute nu prea erau pe placul meu. Aş accepta

cu dragă inimă o încăpăţânare sau o înşelăciune care se manifestă pe faţă. Însă amabilitatea întâmplătoare mă scoate din minţi.

— De ce ne ajuţi? am vrut eu să ştiu.

El a zâmbit şi a răspuns cu un sâsâit vag:

— Nu prea îmi place compania regilor. A ridicat o mână ca o gheară şi a adăugat: Îmi place să intru în pământ. De aia ne înţelegem noi, gnomii, cu grubbii, aşa cred. Şi am văzut că i-ai dat cartea aceea lui Luc. Gata cu blestemaţii de regi.

Şi-a plesnit ghearele una de alta de mai multe ori, într-o aparentă încântare.

Delph a tras levierul şi deasupra navei spaţiale s-a deschis o gaură, eram gata de plecare.

Am aruncat o privire spre uşa încuiată, căci se auzeau paşi grăbiţi venind spre noi.

— Delph, repede! Are o cheie.

Ne-am repezit spre câteva lăzi grele din lemn masiv, care erau stivuite lângă uşă, şi le-am tras în faţa acesteia.

Am fugit la nacelă şi ne-am urcat rapid, aruncând înăuntru şi desagii. Delph trecuse deja vâslele prin găurile din lateralele navei spaţiale. În nacelă am găsit un cuţit într-o teacă de piele. L-am scos şi m-am uitat la Delph.

— Pentru a tăia funiile care ne ţin la sol, am zis.

El a dat aprobator din cap şi s-a uitat în sus, spre balonul acum plin. Funiile scârţâiau şi se încordau pentru a ţine nava priponită la pământ.

A urmat un zgomot colosal când uşa groasă a fost asaltată, însă aceasta a rezistat graţie lăzilor din spatele ei.

— Taie funiile! a strigat Sieve. Fă-o acum, altminteri vei pieri.

Am început să tai funiile, însă acestea erau zdravene.

După încă un zgomot puternic, uşa s-a crăpat puţin, dar încă rezista.

— Aduceţi tunul! l-am auzit pe Thorne mugind.

Delph mi-a luat cuţitul şi a început să taie funiile de parcă ar fi fost posedat. Am ridicat privirea şi prin

deschizătura de deasupra am văzut cerul furtunos. Delph mai avea încă trei funii de ciopârţit. Harry Doi s-a căţărat pe marginea nacelei şi a început să roadă una dintre funii.

M-am uitat în jur în interiorul nacelei în căutarea mecanismului de cârmire şi a vâslelor care ne-ar fi permis să navigăm. Am revizuit în gând planul nostru şi am descoperit cam patru mii de lucruri care ar fi putut să meargă prost.

Când am auzit tunul, care era adus prin pasaj, l-am strigat pe Sieve:

— Cum ai de gând să ieşi de aici?

El a ridicat ghearele şi a surâs, dezvelindu-şi încă o dată dinţii ascuţiţi şi pătaţi.

— Cât timp le am pe astea, am mereu o cale de ieşire.

Apoi s-a întors şi a atacat peretele din piatră din spatele lui.

Harry Doi terminase de ros funia, iar Delph aproape că o tăiase în întregime pe a lui, aşa că mai rămânea doar una.

Am apucat-o cu ambele mâini şi am tras cu toată forţa pe care mi-o conferea Destin. Scoaba din metal în care era prinsă funia fusese adânc înfiptă în stâncă. Dar, cu o smucitură puternică, am reuşit s-o scot. Am căzut pe spate şi m-am lovit cu capul de dispozitivul pentru foc. M-am ridicat în acelaşi timp cu nacela. Ascensiunea era surprinzător de rapidă, dar nu suficient.

Bubuitul tunului s-a auzit o secundă mai târziu, urmat de zgomotul produs de uşă şi de stiva de lăzi care fusese aruncată în lături de parcă n-ar fi cântărit nimic.

L-am auzit pe Delph ţipând.

Şi pe Harry Doi lătrând.

M-am ferit.

Ghiuleaua a nimerit undeva între nacelă şi partea inferioară a balonului.

Când m-am ridicat, nu mi-a venit să cred cât de norocoşi fuseserăm.

Nu numai că ne ratase, dar eram şi foarte aproape de deschizătura care avea să ne conducă afară. Dar când m-am uitat la Delph, mi-am dat seama că mă înşelasem.

Ghiuleaua lovise peretele de piatră şi o bucată din stâncă zburase, despicându-i lui Delph braţul. El se lăsase să cadă pe fundul nacelei, ţinându-se de braţ. Sângele îi curgea în partea din faţă.

Am îngenuncheat lângă el şi am întins Piatra Viperei.

— De unde o ai? a strigat el, cu faţa contorsionată de durere.

— Am şterpelit-o din halatul lui Thorne în timp ce făceam roata ţiganului în aer.

Am mişcat-o deasupra rănii lui Delph şi am nutrit gânduri bune, iar hemoragia s-a oprit şi tăietura s-a vindecat. Apoi, am folosit-o pentru a-mi vindeca rănile pe care le căpătasem în timpul luptei cu Thorne. Auzind ţipete, am privit peste marginea navei spaţiale.

Thorne era jos, cu pumnul ridicat spre noi şi cu trăsăturile schimonosite de furie. Totuşi, n-am putut să nu zâmbesc în timp ce îi priveam faţa învineţită şi nasul rupt.

Apoi, am văzut o mişcare la dreapta lui Thorne. Era Sieve. Îşi iţise capul dintr-o gaură, aparent pentru a vedea ce se petrece.

Înainte să pot striga orice avertisment, Thorne, care părea să aibă ochi şi la ceafa, se întorsese şi trăsese cu morta în Sieve. Proiectilul l-a nimerit în plină figură; s-a prăbuşit imediat în gaură, murind pe loc.

— Criminal ticălos! am ţipat la Thorne.

— Şi pe voi am să vă omor! a mugit el spre noi.

Apoi am trecut prin deschizătură şi am ieşit în întinderea Quagului, unde am fost izbiţi imediat de vânt, care ne împingea înapoi spre stâncă. Nu asta voiam.

— Delph! am strigat eu. Vâslele!

El s-a lăsat să cadă pe bancă, a apucat cu fiecare mână câte o vâslă şi a început să vâslească.

— În partea opusă! i-am strigat eu peste zgomotul furtunii.

— Corect, a zis el, apoi şi-a inversat poziţia, continuând să împingă cu vâslele.

Am pus mâna pe cârmă şi m-am străduit din răsputeri să conduc nava spre locul în care trebuia să mergem.

La fiecare secundă mă uitam spre pământ, ca să văd ce se petrece jos. Apoi, într-un sfârşit, am văzut ceea ce ştiam că avea să se întâmple. Thorne şi armata sa de ekoşi. Erau la circa cincisprezece metri în urma noastră.

— În regulă, Delph, poţi să nu mai vâsleşti.

— Ne ajung din urmă?

— Da.

A dat drumul vâslelor şi mi s-a alăturat la marginea nacelei.

Am privit în faţă. Quagul se schimbase iar. Munţii, râul şi coamele munţilor îşi schimbaseră din nou locurile. Simţeam în aer un curent de energie. Şi, dintr-un motiv bine întemeiat, nu credeam că furtuna era de vină.

Am privit în urma noastră. O coloană de ekoşi îşi aţintise mortele cu ţeavă scurtă direct spre nava spaţială. Thorne se afla exact în spatele lor, uitându-se la noi cu mare încântare. M-am întors spre Delph şi am încuviinţat din cap.

El a apucat funia care atârna lângă cârmă şi a tras-o, dând drumul aerului din balon. Am început să coborâm.

L-am fixat pe Harry Doi în ham.

— Delph, ia-mă de mână. E timpul.

El a înşfăcat desagii cu o mână şi m-a apucat de braţ cu cealaltă. L-am condus spre capătul îndepărtat al nacelei, departe de Thorne şi de ekoşi.

Ne-am ţinut de mână, uitându-ne unul la altul.

— Şi dacă asta nu funcţionează? m-a întrebat el.

— Va funcţiona, i-am spus eu pe un ton ferm.

— Bine, dar dacă nu va funcţiona, ei bine…

S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

Mortele au tras, iar proiectilele au pătruns în balon, ciuruindu-l.

— Acum! am strigat eu.

Am lovit cu piciorul dispozitivul în care ardea focul, răsturnându-l. Nacela din lemn s-a aprins instantaneu. Ne-am căţărat pe marginea acesteia şi am sărit. O altă rundă de focuri de morte a izbucnit imediat, explodând în nacelă. M-am uitat în urma noastră şi am văzut că nava spaţială

începuse să cadă.

Înainte să lovim pământul, m-am îndreptat şi am continuat să plutesc pe deasupra. M-am uitat din nou înapoi şi am văzut nava spaţială izbindu-se de sol cu un bubuit nemaipomenit; rămăşiţele balonului au căzut deasupra nacelei, apoi a urmat o explozie puternică. Lumina orbitoare a acesteia şi coloanele de fum s-au înălţat deasupra noastră.

Ei bine, m-am gândit eu, era sfârşitul şansei lui Thorne de a ataca Wormwoodul. Chiar dacă ar fi reuşit să scape de Luc şi de ceilalţi ekoşi, n-avea să mai poată niciodată să construiască o altă navă spaţială.

Când fumul s-a risipit, Delph a strigat:

— Vega Jane, priveşte!

M-am întors şi am văzut o privelişte pe care n-o voi uita niciodată.

Sute de ekoşi înarmaţi alergau spre Thorne şi spre gaşca lui mult mai mică. Iar cel care îi conducea era Luc. În mâna ridicată ţinea… cartea – dovada crimelor lui Thorne împotriva ekoşilor –, scrisă, mai presus de orice îndoială, de mâna mizerabilului.

M-am întors spre Delph, cu un zâmbet larg pe chip. El m-a privit şi a spus:

— Cred că ăsta e sfârşitul bătrânului rege Thorne.

— La naiba, asta trebuia să se întâmple demult, am spus eu ferm.

Apoi m-am întors şi am zburat din locul acela cât de repede am putut. După aproximativ cinci kilometri, eram epuizată din cauza transportului lui Delph şi al lui Harry Doi, precum şi din pricina bagajelor noastre cu provizii. Mi-am îndreptat capul şi umerii în jos şi, o secundă mai târziu, am aterizat.

L-am desfăcut pe Harry Doi din ham şi cu toţii ne-am prăbuşit pe pământ, stând întinşi astfel o vreme. Eram uluită că suntem încă în viaţă. Privindu-l pe Delph, am constatat că şi el se gândea la acelaşi lucru.

— Am făcut-o, nu-i aşa? a zis el. Toate lucrurile ar fi putut să meargă prost cu planul nostru, dar am făcut-o.

Apoi a privit în jos şi a adăugat: Exceptând faptul că Sieve a fost omorât.

— Ştiu, Delph. N-am fi reuşit niciodată dacă n-ar fi fost el. Dar a murit luptând împotriva lui Thorne. A fost foarte curajos.

— Presupun că ai dreptate, Vega Jane.

Harry Doi a lătrat o dată scurt şi amândoi am tresărit. Dar câinele meu zâmbea, de parcă ar fi fost de acord cu mine.

Mi-am atins obrazul.

— M-ai sărutat chiar aici, înainte să sărim.

El şi-a lăsat privirea în pământ, cu ochii pe jumătate închişi.

— Eu… eu…

M-am întins şi l-am sărutat pe obraz în acelaşi loc în care mă sărutase şi el.

A făcut ochii mari şi m-a privit.

— Pentru ce?

— Pentru că eşti tu. Ceea ce, la naiba, este minunat!

Şi atunci s-a întâmplat. De nicăieri, un nor negru a coborât deasupra noastră. Nu mai vedeam nimic. L-am auzit pe Harry Doi lătrând. Am auzit pe cineva icnind. Şi apoi, norul a dispărut.

La fel şi Delph.

DUODECIM

Seamus

Am sărit în picioare şi am ţipat:

— Delph? DELPH!

Am privit înnebunită în jur. Nu era nicăieri. Pur şi simplu… dispăruse. Norul! M-am uitat spre cer. Nu era nimic acolo în afară de furtună. M-am năpustit în toate direcţiile. Am căutat pe după copaci şi stânci şi am alergat peste movile cu Harry Doi pe urmele mele. L-am strigat pe Delph până când nu m-au mai ţinut plămânii. M-am prăbuşit la pământ, cu mintea gonind atât de iute, încât nici nu mai puteam să gândesc limpede. Apoi, pe măsură ce fărâmele treceau şi nu apărea nici urmă de Delph, am început să plâng, şi să urlu, şi să suspin. Sufeream atât de tare, încât am început să vărs.

Am zăcut acolo, pe pământ, cu Harry Doi încolăcit protector în jurul meu, murmurând întruna:

— Delph, Delph, Delph… Te rog, întoarce-te! Te rog, vino înapoi! Te rog!

Dar Delph nu s-a întors. Dispăruse.

M-am ridicat încet de pe pământ şi mi-am luat desaga. Atunci mi-am dat seama că dispăruse şi desaga lui Delph. Cum ar fi putut norul acela…? Cum a putut…?

Mârşavul de Thorne îmi spusese că nimic nu era imposibil în Quag. Thorne! Oare el ar fi putut…? Însă, dacă ar fi fost Thorne, cu siguranţă m-ar fi luat şi pe mine.

În timp ce mergeam încet cu Harry Doi alături de mine, mi-am privit picioarele. Mă concentram să merg, străduindu-mă să pun un picior în faţa celuilalt. Am încercat să blochez orice altceva. Cel mai mult încercam să nu mă gândesc că Delph nu mai era alături de mine. Nu puteam să pricep cu niciun chip cum se întâmplase. Ba

chiar m-am oprit o dată şi am închis ochii, sperând că atunci când aveam să îi deschid, coşmarul avea să se termine, iar Delph să fie acolo. El m-ar fi privit, cu zâmbetul lui caraghios şi drag, şi mi-ar fi zis: „Ai grijă, Vega Jane!“

Dar nu mai era cu mine, aşa că doar mi-am imaginat.

Eram doar o fată din Wormwood de cincisprezece sesiuni, care simţea nevoia să plângă, căci cel mai bun prieten al ei dispăruse. Doar că nu puteam. Nu mai aveam lacrimi de vărsat.

Am privit înainte – Quagul se întindea la nesfârşit. Am privit în sus şi am încremenit de uimire. Furtuna urla în continuare, iar fulgerele şi tunetele deveniseră atât de frecvente, încât nu mai erau cu nimic surprinzătoare. Dar pe cer mai era ceva – o creatură uriaşă care zbura, având aproape mărimea unui inficio. Nu ştiam dacă era un aliat sau un inamic. Apoi, în timp ce se abătea în jos, m-am uitat mai bine la ea. Era o pasăre de foc. Penajul său era un amestec de culori vii, care străluceau asemenea unui far în întunericul furtunii. Ciocul şi ghearele imense erau hidos de ascuţite. Cartea lui Quentin menţiona că o pasăre de foc putea să fie ori aliat, ori duşman. Nu-mi permiteam să aştept să aflu.

— Fugi! am strigat spre Harry Doi.

Nu exista decât o singură cale de scăpare. Într-o stâncă de sus, de pe prima culme, am văzut o deschizătură. Am luat-o la goană spre aceasta, privind peste umăr ca să văd dacă pasărea gigantică mă urmărea. Dar cerul era acum atât de întunecat, iar ploaia cădea atât de tare, încât nu vedeam mare lucru.

Am ajuns la gura peşterii şi m-am oprit. Să mă năpustesc într-un spaţiu întunecat şi închis din Quag ar fi putut să fie ultimul lucru pe care îl făceam vreodată. Mi-am aprins felinarul şi am vârât mâna în buzunar după mănuşă, apoi am apucat Elementalul şi mi-am dorit să ajungă în mărime naturală.

Mi-am pus desaga pe umăr. Ţinând lanterna în cealaltă mână, m-am strecurat împreună cu Harry Doi prin gura

peşterii. Am apucat să facem vreo douăzeci de paşi, apoi am auzit un zgomot. Nu era mârâitul vreunui animal şi nici nu detectam vreun miros urât de oricare fel. Era mai curând un fel de mormăit.

— Salutare! am strigat eu. Cine e acolo?

În clipa următoare, mormăielile s-au oprit. Am considerat asta drept un semn rău. Am strâns mai tare Elementalul în mână şi am mers mai departe cu câinele alături. Peştera era adâncă şi, cu cât mergeam mai departe, cu atât mai înaltă şi mai largă devenea, până când am putut să stau în picioare cu uşurinţă.

— Salutare, am zis iar.

O creatură a venit în fugă prin pasajul din faţa noastră şi a plonjat undeva în întunericul din cealaltă parte.

Am scăpat felinarul şi am aţintit Elementalul.

— Ieşi chiar acum, altminteri… te rănesc, am spus, cu o voce stânjenitor de paşnică.

Centimetru cu centimetru, creatura a ieşit la vedere. Mi-am luat felinarul, ţinându-l în sus şi luminând pasajul mai bine. Era mică şi purta o mantie cu glugă.

— Cine eşti? am întrebat în şoaptă.

— Mi se spune Seamus, a răspuns aceasta în wugeză. Tu cine ai fi, scumpo şi drăgălaşo?

S-a uitat curios spre Elementalul din mâna mea.

— Eu sunt Vega Jane, am adăugat. Ai putea să-mi spui ce eşti, mai precis?

Şi-a dat gluga jos.

— Eu este un spiriduş, asta este.

Mi-am dat seama imediat de ce şi-a dat gluga jos. Citisem despre spiriduşi în cartea lui Quentin despre Quag. În carte era şi o poză. Spiriduşul avea cam jumătate din înălţimea mea, o siluetă greoaie, un maxilar mic, dar lat, un nas viguros, ochi căprui, aşezaţi aproape de nas şi urechi ascuţite ca ale câinelui meu, doar că mai lungi, mai pline şi mai roz în interior. Degetele – pe care le văzusem când dăduseră gluga jos – erau arcuite şi fusiforme, terminate cu unghii ce păreau ascuţite. Picioarele goale, care i se vedeau de sub tivul mantiei prea scurte, erau

mari şi păroase. Mantia era zdrenţuită şi murdară, iar faţa, mâinile şi picioarele, nu cu mult mai curate.

— Eu sunt un Wugmort, i-am spus.

S-a apropiat puţin şi s-a mai uitat o dată la Elemental. Uitasem că încă era aţintit asupra sa. L-am lăsat în jos.

— De ce tu să vrei să răneşti lucruri, scumpo şi drăgălaşo?

— Nu vreau, dacă nici ele nu *mă* rănesc pe mine.

— Spiriduşii nu rănesc pe nimeni.

În cartea lui Quentin scria că spiriduşii sunt dornici să te ajute. Tot ce trebuie să faci este să le oferi mici daruri din când în când, cu toate că habar n-aveam ce ar fi putut constitui un dar potrivit.

— Am auzit de spiriduşi, i-am spus. Locuieşti în peştera asta?

— Până ce eu se mută.

— Afară e furtună, i-am zis.

— Furtuni şi furtuni lasă un spiriduş să rătăceşte şi să rătăceşte, a spus el fără sens.

— Locuieşti în Quag?

— Ce, locul ăsta de-aici, vrei să spui?

— Da.

Mi-a oferit un zâmbet strâmb, lăsând să i se vadă dinţii diformi.

— Unde altundeva aş putea locui, scumpo şi drăgălaşo?

Începuse să mă doară capul.

— Tu zice că este un Wugmort? Ce-i aia, scumpo şi drăgălaşo?

— Wug, pe scurt. Aşa îi spunem noi cuiva din Wormwood. E un sat. Quagul îl înconjoară.

El a încuviinţat, deşi nu eram sigură că ştia măcar despre ce vorbeam.

— Uite, i-am zis eu, am un prieten, Delph. Stăteam împreună ceva mai departe de aici, când a apărut un nor negru şi ne-a acoperit. Când norul s-a ridicat, el dispăruse. Poţi să mă ajuţi să-l găsesc? Trebuie să-l găsesc. E obligatoriu.

În loc să-mi răspundă, spiriduşul s-a întors cu spatele la

mine şi s-a aventurat mai departe în peşteră. Mi-am înşfăcat felinarul şi, împreună cu Harry Doi, l-am urmat, pătrunzând tot mai adânc în măruntaiele tunelului.

Am ajuns într-o încăpere mică, echipată cu vreo două lăzi, o pătură făcută sul, o găleată şi două lumânări puse pe nişte pietre.

Am privit în jur şi mi-am pus desaga şi felinarul jos, apoi m-am aşezat pe o ladă. Era frig şi vântul provocat de furtuna de afară reuşea să pătrundă până acolo, făcând flăcările lumânărilor să pâlpâie. Tremuram, aşa că mi-am tras mai bine mantia pe mine. Dar în clipa următoare m-am simţit teribil de vinovată – bietul Delph ar fi putut să fie afară, în furtună, fără un acoperiş deasupra capului.

— Tu frig, scumpo şi drăgălaşo?

Am încuviinţat din cap.

S-a aşezat pe o ladă, a vârât mâna în buzunarul mantiei şi a scos de acolo ceva ce aproape m-a făcut să cad, iar pe Harry Doi să înceapă să latre.

Seamus a ignorat tulburarea noastră şi a pus pe pământ mingiuţa de foc albastru pe care o ţinea în mână, apoi a scos ceva din celălalt buzunar şi a stropit micile limbi de foc, iar acestea au crescut imediat la peste jumătate de metru înălţime.

Mi-am reluat locul şi l-am întrebat:

— Cum ai făcut asta?

El m-a privit cu o expresie nevinovată.

— Să fac ce?

— Cum ai scos focul din buzunar?

— Eu l-am scoate, aşa am face. Tu a văzut?

— Nu, eu nu a văzut, am spus, înainte să gândesc. Adică, eu nu. *Nu pot.* Unde ai învăţat să faci asta?

— Toţi spiriduşii poate scoate focuri din buzunarele lor. Noi pur şi simplu poate, scumpo şi drăgălaşo.

Şi-a încheiat afirmaţia cu un chicotit.

M-am tras mai aproape de flăcări şi am simţit imediat căldura, chiar dacă nu era un foc mare. În minte îmi licărea o amintire din urmă cu multe sesiuni.

Mama, tata şi fratele meu stăteau în faţa focului în

modesta noastră casă din Wormwood. Mâncam obişnuita noastră cină, la fel de banală ca întotdeauna. Niciodată n-am avut prea multe. Dar îmi amintesc că stăteam pe podea în faţa focului şi îi priveam pe toţi – pe tata, cu surâsul lui binevoitor, pe mama, cu amabilitatea ei caldă, şi pe fratele meu, care studia cu atenţie un păianjen din colţul tavanului, numărându-i în tăcere picioarele – şi mă gândeam că eram cea mai norocoasă fată Wug care existase vreodată.

Amintirea a pălit şi m-am concentrat din nou asupra problemei mele.

— Mă poţi ajuta să-mi găsesc prietenul? l-am întrebat iar.

Am scos din desagă câteva conserve cu mâncare şi o cană de apă.

— Vrei nişte mâncare de la mine şi ceva apă? l-am întrebat.

N-aveam nici cea mai vagă idee dacă asta constituia un dar adecvat, dar trebuia să încerc.

— Ce are tu, scumpo şi drăgălaşo?

— Carne afumată, brânzeturi, pâinici, murături pane, legume şi câteva mere şi pere, printre alte lucruri.

Părea dezamăgit.

— Asta e toate?

M-am uitat la mâncarea mea şi m-am întrebat cum de nu era nimic pe placul lui. Am scotocit prin desagă şi am scos o cutie din metal cu bomboane de ciocolată, pe care o cumpărasem de la magazinul lui Herman Helvet din Wormwood. Iute ca săgeata, Seamus a înşfăcat cutia şi a adulmecat-o grăbit.

— Asta a fi ceea ce Seamus vrea, scumpo şi drăgălaşo.

— Toată cutia? l-am întrebat uluită.

El a răspuns folosindu-şi una dintre unghii pentru a deschide capacul din metal. A scos o bomboană şi a muşcat din ea. Apoi a zâmbit, arătându-şi grămada de dinţi strâmbi, înnegriţi. A devorat imediat bomboana de ciocolată, apoi a mâncat încă una.

— Unicuţa-douţe pentru Seamus, păstrează restul

pentru mai târziu, aşa voi face.

A pus cutia jos şi şi-a întins mâinile deasupra flăcărilor. Am privit cu prudenţă spre unghiile lui ascuţite, care tăiaseră atât de lesne capacul din metal.

Sprijinindu-se cu spatele de perete, şi-a acoperit ochii mai bine cu gluga şi s-a strâns mai tare în mantia sa. Am ascultat furtuna care urla afară şi m-am tras mai aproape de flăcări. Oare Delph găsise vreun adăpost? Oare îl atacase cineva? M-am înfiorat.

— Mă poţi ajuta? l-am întrebat. Te rog!

N-a spus nimic, ci a continuat să mă privească lung, cu ochii pe jumătate acoperiţi de pleoape. Cu toate că înfăţişarea sa era puţin înfiorătoare, m-am hotărât să continui.

— Seamus, am spus, ţi-am dat bomboane.

Fiindcă el a rămas tăcut, mi-am scos cartea despre Quag şi am deschis-o la pagina despre spiriduşi. Am citit: *Un spiriduş este o forţă pe vecie. Se va împrieteni cu cei aflaţi în nevoi. Tot ce trebuie să facă cineva este să fie amabil cu spiriduşul şi să-i ofere un dar, iar el îl va sluji pe dăruitor cu credinţă.*

M-am oprit din citit şi am ţinut cartea în aşa fel încât el să poată vedea desenul.

— De unde tu a făcut rost de un astfel de lucruleţ? m-a întrebat Seamus, zgâindu-se curios la imagine.

— De la cineva care a fost în Quag şi cunoaşte indivizi ca tine, i-am răspuns eu.

Privirea i-a ţâşnit spre cutia cu bomboane de ciocolată care se afla lângă ladă. Când a întins mâna s-o ia, Harry Doi s-a năpustit în faţa ei, cu colţii dezveliţi.

Seamus şi-a retras iute mâna şi a spus posac:

— Nu nevoie să fii aşa. Seamus e un spiriduş de treabă, chiar este. Cum spun cuvinţelele.

— Aşadar, mă ajuţi?

M-am uitat la cutia cu bomboane de ciocolată.

— Sunt foarte îngrijorată în legătură cu prietenul meu.

Seamus a încuviinţat de îndată.

— Ar trebui să fii, scumpo şi drăgălaşo. Apoi a adăugat,

fără nicio urmă din vorbirea sa cântată, cu efecte teatrale: Căci ăsta e un loc primejdios, aşa este.

Ne-am privit lung unul pe celălalt pe deasupra flăcărilor mingiuţei de foc, care începuseră să scoată fum. Brusc, se făcuse atât de linişte în peşteră, încât am crezut că furtuna se oprise.

— El a dispărut într-un nor, am spus din nou. Ce ştii despre asta?

Seamus a dus un deget la gură, ca şi cum mi-ar fi cerut să îl las să se gândească bine. L-am privit prin fumul flăcărilor apărute prin magie.

— Există un loc, mi-a zis. Există un loc p-acilea.

— Ce loc? am rostit eu repede – teama de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla lui Delph îmi creştea cu fiecare respiraţie.

— O căsuţă.

Am căscat gura de mirare.

— Ce să caute o *căsuţă* în Quag?

El a tăcut şi a închis ochii complet.

— Seamus, ce să caute o căsuţă în Quag? Locuieşte cineva acolo?

— Poate cineva da şi poate cineva nu.

— Eşti sau nu un spiriduş de treabă? l-am întrebat cu înverşunare.

— Eu este un spiriduş de treabă.

— În cazul ăsta, răspunde-mi la întrebare. Te rog.

El a deschis ochii şi s-a uitat morocănos la mine.

— E o femeie care locuieşte acolo, a zis, din nou pe un ton lipsit de teatralitate.

— Scumpule şi drăgălaşule? am spus, ridicând din sprâncene. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la mine. Chiar s-a uitat la mine cu adevărat, ceea ce părea să se întâmple pentru prima dată.

— Cine e femeia din căsuţă? l-am întrebat.

— De ce tu aici?

Subit, tonul lui devenise agresiv, dar şi acuzator.

— Eu am întrebat prima. Iar tu eşti un spiriduş care încă trebuie să dea dovadă de amabilitate în contul cutiei cu

bomboane de ciocolată.

A arătat spre flăcări.

— Ţi-a fost frig şi acum nu-ţi mai este!

— Iar tu mi-ai mâncat două bomboane de ciocolată!

Am ridicat cutia şi i-am aruncat-o, iar el a prins-o frumos.

— Şi aproape o cutie plină la care am renunţat.

S-a gândit un pic la asta, cu un aer îmbufnat.

— Nu ştiu numele ei, a spus el în cele din urmă.

— E amabilă? l-am întrebat.

— Destul de amabilă, a comentat el pe un ton posac.

— Cum de supravieţuieşte în Quag cu atâtea creaturi periculoase?

— O lasă în pace, nu?

— De ce?

— Pur şi simplu aşa fac, a zis el pe un ton ferm.

— Şi ea mă poate ajuta să-l găsesc pe Delph?

A ridicat din umeri.

— Dacă ea nu poate, nimeni de aici nu poate.

— Poţi să mă conduci acolo?

— Cum? Prin furtuna asta afurisită? a protestat el.

— Pot să zbor, am adăugat eu.

A făcut ochii mari.

— Să zbori? Ce baliverne!

I-am prins hamul lui Harry Doi.

— Îţi voi arăta. Vino! Nu avem nicio clipă de pierdut.

S-a ridicat şi m-a urmat spre intrarea în peşteră. Încă turna cu găleata şi Seamus părea să se codească, dar nu-mi păsa. Trebuia să-l găsesc pe Delph. Cu toate că nu era încă noapte, întunericul produs de norii cei negri era profund. Nori. Ca acela care îl luase pe Delph.

— Putem folosi flacăra pe care ai obţinut-o prin magie ca să vedem mai bine?

A părut surprins de solicitarea mea, dar a dat aprobator din cap, apoi a vârât mâna în buzunar şi a scos încă o mingiuţă de foc albastru.

— Caţără-te pe umerii mei, i-am spus.

El s-a tras înapoi.

— Sunt prea greu.

L-am săltat fără efort.

— Când zburăm, te poţi ţine de curelele hamului, bine?

— Acolo sus mergem? m-a întrebat el plin de teamă.

Am încuviinţat şi i-am spus:

— Dar nu te îngrijora, n-am avut niciun accident care să mă fi omorât.

Am ieşit în ploaie, mi-am pus ochelarii şi am pornit în căutarea unui Wug fără de care nu puteam să trăiesc.

TREDECIM

Căsuţa Astreei Prine

Furtuna crescuse în intensitate. Chiar şi cu ochelari, zburam mai mult pe bâjbâite. Şi totuşi, Seamus ţinea mingiuţa de foc albastru în faţa noastră, iar ploaia şi vântul nu aveau niciun efect asupra acesteia.

— Într-acolo, a mugit Seamus, acoperind furia furtunii, din cauza căreia m-am rostogolit incontrolabil câteva secunde.

A arătat în stânga lui, iar eu am virat în acea direcţie.

— Cât de departe e? am ţipat eu.

Din cuvintele lui de mai devreme, dedusesem că acea căsuţă, se afla mult mai aproape.

— Păi, s-a mutat, nu-i aşa? a spus Seamus.

— Al dracului de minunat! am strigat.

— Acolo jos! a ţipat el deodată.

M-am uitat prin ochelarii înceţoşaţi, pătaţi de ploaie, şi am văzut o privelişte de-a dreptul extraordinară, chiar şi pentru Quag.

Nu era o căsuţă. Era un dom din smarald verde. Şi nu părea… solid. Era… ei bine, părea a fi pur şi simplu o luminiscenţă, ca un puls al unei inimi uriaşe. Dar era inconfundabil şi strălucea clar în întunericul furtunii.

Am ţâşnit în jos şi am văzut o pistă de aterizare lângă un mic pâlc de frasini. Mi-am întins picioarele şi am aterizat cu tălpile pe sol. L-am auzit pe Seamus murmurând:

— Niciodată picioarele mele nu vor mai părăsi pământul, aşa să mă ajute spiriduşică.

L-am eliberat pe Harry Doi din ham, în timp ce Seamus, precaut, a coborât de pe umerii mei. Am rămas toţi trei privind uluiţi spre strălucirea verde. M-am uitat la spiriduş.

— Deci cum poate cineva să pătrundă înăuntru?

— Şmecherie, viclenie, scumpo şi drăgălaşo.

M-am repezit la el.

— Dacă ai de gând să începi din nou cu prostiile tale şi să mă scoţi din răbdări, Seamus, spiriduşule, am să-ţi dau una de n-ai să mă mai uiţi niciodată!

S-a bosumflat imediat şi mi-a spus scurt şi la obiect:

— Bine, bine, nu te burzului. Vino după mine!

Am pornit în şir indian spre lumina verde. Ne-am oprit la mai puţin de jumătate de metru şi, chiar şi în întuneric, am putut zări înăuntru conturul unei structuri.

— Căsuţa? am întrebat eu, aruncându-i lui Seamus o privire.

El a încuviinţat şi mi-a răspuns respirând greoi:

— Căsuţa.

— Şi acum? l-am întrebat.

El a făcut un pas înainte, apoi s-a oprit şi s-a întors să se uite la mine.

— Ei, bine? Ce aşteptăm? am întrebat.

— Lasă-mă o secundă, mi-a zis. De ce te grăbeşti aşa de tare?

— Nu ştiu, poate fiindcă suntem în toiul unei furtuni cumplite în afurisitul ăsta de Quag!

— Bine, bine, înţeleg ce vrei să spui.

A inspirat de mai multe ori.

— Oh, pentru numele lui Alvis Alcumus!

M-am îndreptat direct spre strălucirea verde.

— Vai! Aşteaptă! a strigat el.

Harry Doi m-a urmat imediat şi am trecut prin aceasta. M-am întors să mă uit după Seamus, care sărea în sus şi în jos gesticulând înnebunit. Am întins mâna prin strălucirea verzuie, l-am apucat de mână şi l-am tras, astfel încât, în secunda următoare, se afla lângă mine în domul de smarald.

Am dat drumul mâinii lui, iar el s-a privit îndelung. Strânsese ochii şi tremura de parcă îl vârâse cineva în apă rece.

— Ăăă… Seamus?

Agitat, mi-a făcut semn să tac. Apoi, încetul cu încetul, a deschis ochii bulbucaţi şi s-a uitat lung în jur. Când şi-a dat seama unde ne aflăm, a exclamat pe un ton de mustrare:

— Poftim unde te-ai ajuns şi ce-ai făcut!

— *Tu* ne-ai adus aici.

— Dar nu ţi-am spus să dai buzna înăuntru. Asta-i bună! Când mă gândesc ce-ar putea…

— Ce trebuia să fac? l-am întrerupt brusc.

— Păi, vezi bine, nebuno, ar fi trebuit să aştepţi în vreme ce eu aş fi lămurit lucrurile! Asta trebuia să faci, la naiba!

— Ei bine, lucrurile s-au lămurit. Suntem înăuntru. Acum, unde-i căsuţa?

Mă uitasem în jur, dar conturul structurii pe care o zărisem din exteriorul luminiscenţei verzi nu mai era evident dinăuntru.

El a arătat spre stânga lui.

— Hai să încercăm pe acolo.

— Să încercăm pe acolo? l-am întrebat uimită. Am crezut c-ai mai fost pe-aici.

— Păi, da, am mai fost. Adică am mai fost lângă luminiscenţa verde, fireşte.

— Stai, vrei să spui că n-ai mai fost niciodată *înăuntrul* luminiscenţei verzi?

— Mers cu tine, asta da. De ce, te întreb eu pe tine?

— Ba eu *te întreb* pe tine. De câte ori ai fost înăuntrul luminiscenţei verzi?

A privit în sus, părând să numere ceva în minte. Apoi a ridicat un singur deget.

— Păi, dacă punem la socoteală şi data asta, avem… ăăă, o dată.

— O dată! am urlat eu.

La strigătul meu, a sărit înapoi.

— Păi, mi-ai dat vreo şansă? Nu. Pur şi simplu te-ai năpustit. Ai fi putut să ne omori pe amândoi.

— Aşadar, când am trecut în luminiscenţa verde, aş fi putut să fiu omorâtă?

— Şi – pe capul tău – şi eu aş fi putut fi!

— O, la naiba! am exclamat.

Apoi am pornit în căutarea unei căsuţe care ar fi putut să fie locuită sau nu de o femeie „drăguţă“, care ar fi putut sau nu să ne mănânce din clipa în care ar fi pus ochii pe noi.

— Seamus, eşti un ţăcănit nenorocit! i-am strigat peste umăr.

— Mocofano! mi-a strigat şi el.

— Tâmpitule! l-am admonestat, înainte de a porni grăbită.

Apoi m-am oprit. Tocmai îmi dădusem seama de ceva. Acolo nu ploua. Mi-am ridicat privirea. Nici urmă de furtună. Nici de vânt. Mă simţeam de parcă aş fi fost la plimbare pe o cărare însorită. Mă făcea să mă simt… mângâiată. Am continuat să mergem şi am urcat un deal. Când l-am coborât, am văzut-o pe partea cealaltă.

Căsuţa. Avea acoperişul din stuf, pereţii din piatră şi o uşă ovală din lemn solid, cu o ferestruică pătrată în partea superioară, pe unde pătrundea o rază de lumină. În faţă, o cărare din dale de piatră, ciudat montate, ducea spre uşă.

Adunându-mi curajul, am păşit pe blocul din piatră veche, înnegrită, care alcătuia o verandă, şi am privit precaută pe fereastra uşii. Apoi, brusc, am sărit de pe piatră şi am rămas pe loc, tremurând. Uşa se deschisese, aparent de la sine.

Iar când credeam că lucrurile nu ar fi putut deveni şi mai bizare, am auzit dinăuntru un glas imperios:

— Poţi să intri.

M-am uitat în jur, căutând sursa vocii, dar n-am văzut nimic. Şi totuşi, vocea nu sunase ameninţător. M-am mai uitat o dată în urma mea şi l-am văzut pe Seamus cu ochelari, stând la mai puţin de trei metri de mine. Individul părea gata să vomite. Probabil că şi eu arătam la fel.

— A zis să intru, i-am spus emoţionată.

— P-păi, în c-cazul ăsta, m-mai b-bine să f-faci ce-ce zice, nu?

— Tu nu vii? am vrut eu să ştiu.

El a pufnit şi a spus cu o voce stridentă:

— Cred că rămân de pază aici, scumpo şi drăgălaşo. Nu

vreau ca vreo fiinţă să se strecoare încoace, aşa vrea bătrânul Seamus.

A schiţat un salut stângaci.

— Pramatie, am murmurat în barbă, apoi am oftat profund, resemnată.

Dintre toţi spiriduşii pe care aş fi putut să-i întâlnesc, a trebuit să dau tocmai peste *ăsta.*

Am intrat în căsuţă, cu Harry Doi pe urmele mele. Uşa s-a închis imediat în urma noastră şi am auzit un zăvor trăgându-se. Am apucat mânerul şi am încercat să o deschid. Dar, deşi aveam Lanţul Destin în jurul taliei şi puterea îmi era sporită, uşa nici nu s-a clintit. M-am răsucit pe călcâie.

— Salut! am spus, mai întâi cu o voce scăzută, pe care abia puteam să o aud. Apoi am rostit şi mai tare: Salut!

Nimic.

Am privit în jur. Mobila din încăpere – o masă, un scaun şi un dulap – era mică şi joasă, aşezată pe o podea din lemn ce părea veche de o mie de sesiuni. Pe perete se afla un ceas mare, ale cărui arătătoare nu se opreau niciodată din mişcare. Se roteau continuu pe cadranul ceasului. M-am apropiat şi am văzut că, de fapt, erau doi şerpi, inexplicabil rigidizaţi. Apoi, când am văzut că, în realitate, cadranul era chipul aplatizat al unui garm, am făcut un salt înapoi şi aproape că am răsturnat masa, pe care se aflau o farfurie, o ceaşcă şi câteva ustensile din tinichea.

Poate că femeia de aici era, de fapt, o persoană malefică. Poate că Seamus mă păcălise. Am jurat în sinea mea că, dacă aveam să ies vie din căsuţă, îl voi strânge de gât.

Adunându-mi curajul, am strigat ascuţit:

— Ei, e cineva în locul ăsta afurisit?

Aproape că am sărit până în tavan când ceva – sau poate ea, nu eram prea sigură – mi-a apărut în faţă.

Harry Doi a lătrat o dată şi apoi a tăcut. Mi-am pus mâna la piept şi am încercat să-mi potolesc bătăile inimii.

— Sfântă Clopotniţă! am icnit, rămasă subit fără suflu. De unde naiba vii? am întrebat cu teamă.

Ea – acum eram sigură că era o ea – s-a uitat la mine.

Era mică, cu puţin mai înaltă decât Seamus, ceea ce însemna cam până la mijlocul meu. Era tânără, având cam douăzeci de sesiuni, iar părul negru îi atârna pe umeri. Avea faţa ovală, iar ochii, nasul şi gura erau toate mici şi frumos conturate. Expresia ei era una de curiozitate moderată, amestecată cu indiferenţă, ceea ce am considerat destul de bizar. Vreau să spun, câţi Wugi îi călcaseră pragul, cu un câine după ei? Purta un şal verde-smarald, peste o mantie neagră şi lungă.

A continuat să mă studieze cu aceeaşi expresie curioasă, uşor ambivalenţă.

— Eu sunt Vega, i-am zis. Acesta este câinele meu, Harry Doi.

Ea s-a uitat mai întâi la mine, apoi la Harry Doi, şi din nou şi-a întors privirea spre mine.

— Eu sunt Astrea Prine, mi-a spus, cu aceeaşi voce cu care îmi spusese să intru.

— Spiriduşul Seamus mi-a spus despre tine şi despre căsuţa ta. Trebuie să mă ajuţi să-l găsesc pe Delph, prietenul meu.

— Delph? m-a întrebat ea.

— Numele lui complet este Daniel Delphia, însă toată lumea îl strigă Delph. E afară, în furtună. Ne-a acoperit norul acela negru, apoi el a dispărut…

— De ce te-ai aventurat până aici? m-a întrebat ea sec.

— Nu am timp să explic. Delph e afară, în furtună, şi sunt îngrijorată din pricina lui. Nu vreau să i se întâmple ceva.

S-a întors brusc şi a ieşit din cameră, de data asta folosindu-şi picioarele.

Ne-am grăbit să o urmăm în cealaltă cameră, care era mult mai încăpătoare şi chiar mai mare decât toată căsuţa văzută de afară. În mijlocul acesteia se afla o masă rotundă.

Astrea s-a dus spre masă cu paşi mici şi repezi, apoi s-a oprit. Am urmat-o. Pe masă se găseau două cupe din cositor, de aceeaşi mărime. Şi în fiecare cupă înflorea câte o flacără de smarald.

— Pentru ce sunt astea? am întrebat curioasă.

A indicat cupa din stânga.

— Quagul, a spus ea, apoi a scos din buzunar ceva ce semăna a nisip şi l-a aruncat în flăcări.

Acestea s-au înălţat imediat mult mai sus. Apoi a răsturnat cupa şi lichidul aprins s-a împrăştiat pe masă.

— Ai grijă! am exclamat, întinzând mâna să sting focul cu mantia mea.

Un moment mai târziu, m-am simţit ca şi cum dădusem peste un zid invizibil. Am rămas încremenită, cu mâinile întinse la câţiva centimetri de lichidul topit.

— Nu e nevoie, Vega, a zis ea, arătând spre masă.

Flăcările pieriseră, iar apa se împânzise, cuprinzând tăblia mesei, cu excepţia celeilalte cupe, pe care n-o atinsese.

— Acesta este Vezi-Văzătorul, a precizat ea. Un ochi profetic.

Încurcată, m-am uitat spre masă şi mi s-a tăiat respiraţia.

Era ca şi cum o imagine, o imagine *mişcătoare,* s-ar fi format pe masă. Am scrutat-o înnebunită, în căutarea lui Delph.

— Amaroci, am remarcat tăios.

Era o întreagă turmă în galop. Săreau, galopau şi se răsuceau brusc pe după obstacole, cu o graţie pe care nu mi-aş fi putut-o imagina. Dacă n-ar fi fost atât de sângeroşi, ar fi fost chiar plăcuţi la vedere.

— Poţi să vezi după ce aleargă?

Eram îngrozită să nu cumva să fie Delph.

Ea a mai fluturat o dată din mână şi imaginea a sărit undeva în faţa amarocilor. Era o turmă de căprioare, toate albe ca zăpada. Erau iuţi, însă amarocii păreau să câştige teren.

— Amarocii sunt mai iuţi decât căprioarele, am remarcat eu îngrijorată.

Ea a încuviinţat din cap.

— Dar, după cum vezi, asta nu contează.

Am aruncat din nou o privire spre Vezi-Văzător şi am

icnit. Căprioarele nu mai erau acolo. În locul lor erau acum nişte fragmente de lumină care zburau în aer şi apoi dispăreau, în timp ce amarocii alergau în toate direcţiile şi răgeau furioşi.

— Ce li s-a întâmplat căprioarelor? am întrebat-o.

— Nu erau căprioare.

— Atunci ce erau?

— Zâne. Se amuzau puţin pe seama amarocilor. Şi, cu cât mai multe, cu atât mai bine. Afurisiţii de troglodiţi!

— Poţi să-l vezi pe Delph cu chestia asta? am întrebat-o cu îngrijorare, căci gândul că Delph ar fi putut păţi ceva mă făcea să îngheţ.

Ea şi-a fluturat mâna încă o dată pe deasupra mesei.

Când l-am văzut, mi s-a oprit răsuflarea, dar cel puţin m-am simţit imediat uşurată.

Delph dormea tun la adăpostul uriaş al coroanei unui copac, al cărui frunziş era atât de des, încât nicio picătură de ploaie nu putea pătrunde. Folosise bucata de funie pe care o avea cu el pentru a-şi securiza culcuşul. În felul acesta, nu se putea răsuci în somn sfârşind prin a cădea din copac.

— Este teafăr? am întrebat-o neliniştită.

În loc de răspuns, ea a vârât mâna în buzunarul mantiei şi a scos de acolo ceva. A ridicat mâna şi a lăsat câteva obiecte să cadă pe masă. Semănau cu boabele de orez. Au atins uşor apa, fără să împroaşte stropi. Însă vedeam încreţiturile pricinuite de mica ciocnire dintre acestea şi apă. Micile cercuri au trecut peste Delph şi s-au adunat în jurul lui. Apoi au devenit nemişcate, bine fixate în apă. Era ca şi cum Delph s-ar fi aflat acum într-o pânză.

— Acum e apărat de orice rău. Apoi s-a mai întors o dată şi mi-a spus: Te rog, Vega Jane, vino cu mine!

Urmând-o, mi-a trecut fulgerător prin minte că eu nu-i spusesem niciodată că numele meu întreg era Vega Jane.

QUATTORDECIM

O cameră cu păreri

Folosind o cheie mare din fier, în formă de vârf de săgeată, pentru a deschide o uşă, Astrea m-a lăsat să intru într-o încăpere, ce părea să fie o bibliotecă, fiindcă fiecare centimetru de perete era ocupat de cărţi aranjate în rafturi mari, decorate cu sculpturi, care se ridicau până în tavanul înalt, aflat la mai bine de cinci metri deasupra noastră. În mijlocul încăperii existau câteva scaune pline de cocoloaşe şi nişte mese roase, împrăştiate din loc în loc.

În timp ce priveam în jur, s-a auzit un *clic* distinct. O secţiune din bibliotecă se deschisese, lăsând la vedere un petic de întuneric de dincolo. Am intrat în spaţiul acela, care a rămas complet întunecat până când am trecut dincolo. Apoi, încăperea a fost scăldată de o lumină puternică, a cărei intensitate punea obiectele din încăpere într-un contrast exagerat.

Am observat câteva fotolii care păreau foarte confortabile, alături de măsuţe pe care se odihneau invenţii de nerecunoscut pentru mine. Mai era un birou mare din lemn, tăiat din cherestea, ce părea să fie atât de vechi, încât aveai senzaţia că este pietrificat. În spatele biroului se afla un jilţ cu spătarul înalt, din lemn, cu capetele cuielor strălucitoare şi vizibile. Pe birou erau hârtii, pergamente, suluri de hârtie, teancuri de cărţi, călimări din sticlă şi un suport cu tocuri demodate, ca acelea pe care le văzusem odinioară la bunicul, el folosindu-le pentru a scrie scrisori.

Exista şi un mic şemineu cu marginea din cărămidă, cu o consolă îngustă, pe care stătea un ceas. Am remarcat cu recunoştinţă că acesta nu avea şerpi pe cadran. În faţa şemineului gol erau două scaune la fel de vechi şi

deteriorate, cu umplutura ieşind în afară şi cu scăunaşe mici în faţă, pe care cineva ar fi putut să-şi întindă picioarele apropiindu-le de căldură, dacă focul ar fi fost aprins.

În secunda următoare, şi eu, şi Harry Doi am sărit înapoi, căci şemineul – din care nu numai că lipsea focul, ci şi buştenii – s-a trezit la viaţă, iar flăcările au început să salte vii. Încăperea, rece atunci când am intrat, a devenit rapid caldă şi îmbietoare şi, în pofida încântării mele, am simţit că ochii mi se închideau. Mi-am dat seama însă că eram obosită dincolo de epuizare.

Când am deschis ochii, am aruncat o privire spre podea. Era din lemn cu scândurile uzate de sesiunile în care nenumăraţi paşi călcaseră pe ele. Însă nu scândurile îmi stârneau curiozitatea, ci pătratul de covor uzat de pe acestea.

Mai exact, privirea mi-a fost atrasă de imaginile de pe covor.

— Ce sunt creaturile acelea? am întrebat în şoaptă.

Harry Doi s-a dus pe covor şi a întins o lăbuţă nesigură, atingând figurile ţesute pe suprafaţa acestuia.

Astrea mi-a arătat-o pe cea din stânga şi a spus:

— E un inorog. Cornul său poate anihila efectul tuturor otrăvurilor cunoscute.

Habar n-aveam ce era un inorog.

— Şi celălalt? am întrebat, privind spre covor.

Deşi era vechi, culorile covorului erau extraordinar de strălucitoare şi mai vibrante decât orice altceva creasem eu vreodată la Hornuri.

— O pasăre a focului, mi-a zis ea cu nonşalanţă. Este numită aşa datorită penajului ei deosebit de strălucitor. Penele adevăratei păsări pot fi folosite pentru a lumina drumul şi, de asemenea, pentru a da căldură.

— Stai puţin, i-am zis eu, am văzut una. M-a fugărit într-o peşteră.

— Într-adevăr? De regulă, nu este periculoasă.

— Eşti convinsă că Delph e în siguranţă? am întrebat-o eu din nou.

— El *este* în siguranţă. Ţii mult la prietenul tău?

— Ţin mai mult decât la oricine de pe lume.

— E un lucru primejdios să pui atât de mult din sinea ta în altul.

Am ignorat cuvintele ei şi, adunându-mi curajul, am întrebat-o:

— De unde ai ştiut că numele meu de familie este Jane?

În loc să-mi răspundă, ea m-a prins de mână cu o forţă surprinzătoare şi a exclamat:

— Semnul ăsta! Cum l-ai căpătat?

Am privit spre tatuajul cu cele trei verigi, pe care îl aveam pe mână.

Mi-am tras încheietura din strânsoarea ei. Tocmai suferisem o agresiune din partea lui Thorne. Nu aveam de gând să fac aceeaşi greşeală cu ea. Până când nu aveam să ştiu clar că îmi era prietenă, aveam s-o socotesc doar un posibil inamic.

— Este acelaşi desen ca şi pe inelul ăsta. L-am scos din buzunarul mantiei şi i l-am arătat. I-a aparţinut bunicului meu, am adăugat eu precaută.

— Aşadar, el a avut acest inel? Eşti absolut sigură?

— Da.

Nu aveam de gând să-i spun că inelul mă putea face invizibilă.

Mi-a examinat inelul timp de câteva secunde, apoi a arătat spre mâna mea.

— E numai tuş.

— Ştiu, fiindcă l-am desenat chiar eu, i-am răspuns prompt. Bunicul meu avea acelaşi semn pe dosul palmei, cu toate că nu era doar desenat în tuş.

Ea a fluturat mâna deasupra desenului şi acesta a dispărut.

Am privit lung spre pielea curată şi apoi din nou la ea.

— Ştii ce înseamnă? am întrebat-o.

— Nu.

Ştiam că nu spune adevărul, ceea ce m-a făcut să fiu şi mai precaută în privinţa ei.

Înainte să apuc să-i adresez o altă întrebare, ea s-a

îndreptat spre un perete mare şi gol, iar Harry Doi şi cu mine am fugit după ea.

A ridicat mâna şi o lumină uluitor de strălucitoare a ţâşnit din aceasta, lovind direct peretele. M-am ghemuit imediat şi mi-am ferit ochii de ceea ce am crezut că avea să fie o explozie teribilă, produsă de coliziunea dintre perete şi lumină. Însă nu s-a întâmplat nimic. Am deschis ochii şi m-am ridicat în picioare. Apoi am suspinat.

Tot peretele revenise la viaţă. Şi dacă măsuţa din cealaltă încăpere fusese impresionantă prin ceea ce îmi arătase, acest spectacol era, prin comparaţie, precum un munte faţă de un deal. Fiecare centimetru al peretelui, care probabil măsura cam o sută şaizeci şi cinci de metri în lungime, ardea acum cu imagini, imagini *mişcătoare.* Astrea s-a întors către mine şi mi-a spus simplu:

— Quagul. În toată splendoarea sa. Şi în toată stricăciunea sa, care merge foarte departe. Cu adevărat foarte departe.

Când văzusem pentru prima dată întinderea Quagului, din vârful platoului unde Delph, Harry Doi şi cu mine fuseserăm fugăriţi de garmi şi de amaroci, rămăsesem şocată de lăţimea şi de frumuseţea sa întunecată, sinistră. Crezusem chiar că pot vedea orizontul Quagului, dar se pare că mă înşelasem în această privinţă.

Am privit vrăjită turmele de creaturi necunoscute, săltând pe câmpiile şi pe crestele stâncoase. Creaturi zburătoare, unele cunoscute, altele nu, se avântau pe cerul negru precum cerneala. Copacii tremurau, iar creaturile se târau, şi de peste tot se auzeau sunete, unele blânde, care îmi gâdilau urechea, şi altele prevestind grozăvii care îmi îngheţau curajul. Am văzut vârful maiestuos al Muntelui Albastru. Şi râul întunecat care şerpuia la suprafaţa Quagului, îndreptându-se spre locuri necunoscute şi probabil ostile. Cu un fior care m-a străbătut până în vârful degetelor de la picioare, am crezut că am văzut o barcă, având ceva sau pe cineva înăuntrul său, croindu-şi drum încetişor pe suprafaţa întunecată a apei. Când imaginea a pălit, a fost înlocuită cu aceea a unui frek care devora un

animal ce părea a fi o capră. Şi atunci, o creatură a ieşit dintre copaci în luminiş, complet la vedere.

Era înaltă şi puternic construită şi, cu toate că stătea în două picioare, avea colţi, gheare şi păr lung, ce îi acoperea tot trupul.

I-am aruncat Astreei o privire pe furiş.

— Ce este creatura aceea înspăimântătoare?

— E un licantrop, mi-a răspuns ea.

— Nu ştiu ce e ăsta.

— Muşcătura lui te face să devii ca… *el.*

Am urmărit cum licantropul, cu un salt nemaipomenit de câţiva metri, a atacat frekul. A urmat o luptă furioasă, căci păreau la fel de puternici. Şi totuşi, într-un final, licantropul a învins şi şi-a înfipt colţii în gâtul frekului. Cel din urmă a urlat de durere şi furie, apoi, plin de sânge şi înfrânt, s-a eliberat şi a fugit printre copaci.

Licantropul a rămas acolo, cu sângele curgându-i din rănile produse de frek, apoi a întins mâinile cu gheare spre înaltul cerului şi a mugit triumfător. Era un spectacol îngrozitor de privit şi, cu toate acestea, nu-mi puteam lua privirile.

— Muşcătura frekului înnebuneşte pe oricine, am spus eu pe un ton sec.

— Licantropul e *deja* nebun, Vega. Muşcătura unui frek nu va conta absolut deloc pentru mintea lui chinuită.

— Ce e dincolo de Quag? am întrebat-o după câteva momente.

— De ce ai intrat în Quag? m-a întrebat şi ea.

— Nu înţeleg ce importanţă are, am spus cu încăpăţânare.

S-a uitat la mine impasibilă.

— Diferenţa dintre ceea ce cred eu că ar putea conta şi ceea ce crezi tu ar putea să umple o bibliotecă întreagă.

— Ştii ce se află dincolo de Quag? am insistat eu.

Am privit-o la timp pentru a observa cum i se contorsiona faţa, de parcă ar fi avut dureri. Însă înainte să pot spune ceva, ea mi-a răspuns:

— E târziu. Şi sunt foarte obosită.

— Ei bine, eu nu sunt obosită, i-am spus pe un ton tăios.

— Te voi conduce în camera ta şi apoi vei putea să stai trează sau să dormi, după bunul tău plac.

— Şi pot să mă duc unde vreau? În interiorul căsuţei?

— Poţi să te duci în orice cameră care îţi va *permite.* Bagă de seamă, nu toate îţi vor permite.

Am privit-o de parcă înnebunise cu totul.

— *Camera* s-ar putea să nu mă lase?

— Camerele au păreri, mi-a zis. Şi sentimente.

— Sentimente! am exclamat.

— „Sentimente“ am spus şi „sentimente“ am vrut să spun, a enunţat ea cu convingere.

Apoi s-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat.

M-am dus repede după ea, întrebându-mă ce nebunie mă aştepta în locul acela.

QUINDECIM

O chestiune de uși

Camera mea s-a dovedit a fi o încăpere mare, ovală, fără niciun fel de mobilier. M-am întors spre Astrea şi i-am spus:

— E în regulă. N-am nicio problemă să dorm pe podea.

— Şi de ce, mă rog, ai vrea să faci una ca asta, mă întreb? a comentat ea.

Am aruncat o privire în jur, ca să mă asigur că totuşi nu-mi scăpase vreo vechitură de schelet de pat pitit în vreun ungher.

— Păi, mi-ar trebui un pat ca să…

Apoi, brusc, Harry Doi şi cu mine am fost nevoiţi să sărim înapoi, pentru a evita să fim zdrobiţi de un pat imens cu patru stâlpi, ce părea să fi căzut din tavan.

— La naiba, am ţipat eu, forţându-mă să respir şi încă tremurând.

Harry Doi a început să latre nebuneşte, până când am ridicat o mână şi s-a potolit pe loc.

— Fiecare trebuie să aibă grijă ce îşi doreşte, cel puţin în căsuţa *mea,* a spus Astrea cu nonşalanţă, în timp ce înfoia pernele. Sau măcar să se mişte repede, aşa cum ai făcut-o tu, draga mea, a adăugat inocentă.

— D-dar de unde a apărut patul ăsta?

— A apărut de acolo unde asemenea lucruri există înainte să fie nevoie de ele. Şi economisesc la nesfârşit timpul, dispărând atunci când nu mai e nevoie de ele.

— Aşadar, am întrebat, pur şi simplu ceri ceva şi acel lucru apare?

— Ţi-am spus – nu-i aşa? – că toate camerele au păreri şi opinii? Nu rezultă, în mod logic, faptul că pot auzi ce spui?

— Păi, pentru lucrurile mele, o garderobă zdravănă ar fi

foarte nimerită.

De data asta am fost pregătită. Deja mă dădusem la o parte când un dulap din stejar, cu două uşi mari şi cu un sertar în partea de jos, a aterizat cu o bufnitură lângă peretele de vizavi de pat. În timp ce priveam uluită, uşile s-au deschis şi am văzut înăuntru câteva rafturi şi cuiere din metal pentru atârnat hainele.

Astrea mi-a aruncat o privire apreciativă.

— Văd că ai înţeles cum stau lucrurile.

— Oare să-mi doresc şi o masă cu scaune? am întrebat-o eu, pregătită să sar.

Acestea au apărut pur şi simplu într-un colţ al camerei, iar în mijlocul mesei se afla o lumânare aprinsă. Am privit-o întrebătoare.

— Nu există o regulă potrivit căreia toate lucrurile *trebuie* să cadă din tavan, mi-a zis ea. Acum, spune-mi, ţi-e foame? Îndrăznesc să spun că lucrurile pot fi obţinute de la bucătărie. Se face o tartă cu fructe excelentă, dacă îţi place aşa ceva.

Am clătinat din cap, deşi, ca să spun adevărul, mi-ar fi prins bine să am ceva în stomac.

— Sunt plină. Poţi să te duci liniştită la culcare, iar eu îmi voi pune cele câteva lucruri la locul lor.

M-a privit curioasă, dar şi cu atenţie. Cu puţin cam multă atenţie, după părerea mea.

— Ei bine… dacă eşti… sigură… a spus ea într-un fel tărăgănat.

— Cât se poate de sigură, i-am răspuns, poate puţin cam prompt. Iar mâine, dis-de-dimineaţă, mergem după Delph?

— Da, a încuviinţat ea.

După ce a ieşit din camera mea, mi-am golit desaga. Dulapul uriaş a înghiţit pur şi simplu modestele mele posesiuni şi încă a rămas o grămadă de loc.

M-am vârât în pat, care era cât se poate de confortabil. Harry Doi a sărit alături de mine şi l-am scărpinat între urechi, iar el mi-a mulţumit cu un soi de scâncet de plăcere. M-am uitat spre uşa care se închisese atunci când plecase Astrea. Dându-mă jos din pat, m-am dus la uşă şi

am încercat să o deschid. Nici nu s-a clintit.

Nu-mi venea să cred; l-am privit pe Harry Doi şi i-am şoptit îmbufnată:

— Ne-a încuiat înăuntru. Ei bine, ce părere ai de asta?

M-am îndepărtat puţin de uşă şi am măsurat-o din priviri. Apoi m-am dat în spate, pentru a-mi lua elan. I-am aruncat lui Harry Doi o privire.

— Nu-ţi face griji, vreau să ies de aici şi asta va fi într-o clipă.

Am pornit la atac, apoi m-am oprit brusc.

Uşa se deschisese în tăcere.

Vreau să ies de aici. Asta spusesem. Şi uşa pur şi simplu se deschisese.

Precaută, am pândit de după colţ coridorul întunecat. Nici urmă de Astrea. Am ieşit din cameră, cu Harry Doi pe urmele mele. M-am uitat în jos, spre el. Bănuiesc că îşi dădea seama cât eram neliniştită, căci m-a împuns cu botul în şold ca şi când ar fi zis: „Hai să ne urnim, ce zici?“

M-am uitat spre dreapta – fusesem pe acolo. Aşa că am luat-o la stânga.

Pe partea dreaptă a pasajului se găsea o uşă. Am încercat clanţa, dar era încuiată. Am făcut un pas înapoi, mi-am adunat curajul şi am rostit cu cea mai politicoasă voce cu putinţă:

— Se poate să intru, vă rog?

Uşa s-a deschis, lăsând să se vadă doar o mare de întuneric.

L-am privit pe Harry Doi, care s-a uitat lung la mine. Acum, el părea neliniştit.

— Bine, în regulă, am spus încrezătoare, cu toate că nu mă simţeam câtuşi de puţin aşa.

Am trecut pragul şi Harry Doi m-a urmat. De îndată ce am făcut-o, uşa s-a închis în urma noastră, iar încăperea s-a luminat.

Înăuntru nu era decât un singur obiect – un ceas enorm, pe un perete imens. Dedesubt avea ataşate două lanţuri îngemănate, pe care erau fixate două bile mari din metal. Lanţurile dispăreau prin găurile tăiate în podea. Am

înaintat şi am privit lung cadranul. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem până atunci. Ceasurile Wug erau împărţite în diferite porţiuni de lumină şi de noapte. Pe acesta erau cifre şi cuvinte. M-am tras şi mai aproape.

— *Secol,* am citit.

Cuvântul se găsea sub fiecare cifră gravată pe cadranul ceasului, la intervale regulate. Exista doar un arătător, care era îndreptat acum către opt secole. Nu aveam habar ce însemna asta. M-am uitat la găurile din podea, în care dispăreau lanţurile. Nu ştiam încotro mergeau. Ei bine, se părea că de acolo nu mai aveam ce să aflu.

Următoarea uşă la care am ajuns se afla la circa trei metri în josul holului. Am păşit în faţa acesteia şi am spus:

— Se poate să intrăm, vă rog?

— PLEACĂ! s-a auzit un strigăt asurzitor.

Am sărit în spate atât de repede, încât m-am lovit de peretele opus şi am căzut, ameţită.

— La naiba, am mormăit.

M-am ridicat împleticindu-mă şi am trecut în grabă spre uşa următoare. Aceasta s-a deschis la solicitarea mea, cu toate că îmi acoperisem urechile în anticiparea unui răspuns negativ. Am intrat înăuntru şi am privit în jur, căci încăperea era luminată de o sursă de lumină care a rămas invizibilă pentru mine.

Într-un colţ se afla un mic leagăn. M-am dus grăbită spre acesta, dar era gol, ba chiar acoperit de pânze de păianjen. La fel era întreaga încăpere, plină de mobilă veche şi mucegăită. Stând acolo, mă simţeam copleşită de o disperare adâncă, de parcă numai tristeţea ar fi domnit în inima mea. Apoi, sentimentul s-a amplificat şi am simţit cum mi se adună lacrimi în ochi. M-am uitat în jos spre Harry Doi şi mi-am dat seama că împărtăşea emoţii similare. Se întinsese pe podea şi îşi acoperise botul cu labele.

Când n-am mai suportat, am ieşit în grabă din încăpere, cu Harry Doi urmându-mă îndeaproape. Când uşa s-a închis în urma noastră, sentimentele îngrozitoare au pierit instantaneu. Am scos din buzunarul mantiei un cuţit şi am

scrijelit o crestătură în lemn exact deasupra clanţei. Am marcat în acelaşi fel uşa care ţipase la mine. Acum, aveam să ştiu pe care s-o las în pace.

Şi următoarea cameră a ţipat la mine „PLEACĂ!“, aşa că am marcat-o la fel.

Uşa de după aceasta nu s-a clintit la început, ceea ce m-a făcut să cred că încăperea avea să ţipe la mine. Dar n-a scos niciun sunet, în afară de un clic la sfârşit, în timp ce uşa se deschidea.

M-am strecurat înăuntru şi m-am uitat în jur, în timp ce întunericul se disipa alungat de o rază de lumină, venind, din nou, dintr-o sursă necunoscută. Pe fiecare perete existau sute de picturi. Am înaintat pentru a le vedea mai bine. Am observat nenumărate grupuri de femei, îmbrăcate în rochii lungi cu decolteuri adânci, lăsând să se vadă mai mult decât eram eu obişnuită să văd. Părul lor era minunat coafat, strâns în straturi în vârful capului. Bărbaţii erau îmbrăcaţi cu pelerine negre brodate, având pe umeri frunze de aur. Unii ţineau beţe scurte din lemn, iar alţii spade, în teci prinse de cingători aurite, care le încingeau taliile. Unul dintre bărbaţi ţinea o lesă lungă din piele, de care era legat un câine ce părea o versiune mult mai mare a lui Harry Doi. Acesta părea mândru şi nobil, privind în gol în timp ce şedea ascultător alături de stăpânul lui. M-am uitat în jos la Harry Doi şi l-am surprins zgâindu-se la replica lui pictată în ulei pe canava. Părea cuprins de veneraţie.

Am continuat să explorez cu privirea prin toată încăperea, până când, într-un final, m-am oprit la o femeie. Era mai înaltă decât celelalte, iar părul ei roşu aprins cădea în valuri în jurul umerilor largi, musculoşi. Am recunoscut-o pe loc. Era cea pe care o întâlnisem în călătoria mea prin portalurile de foc spre trecut, pe care le descoperisem la Hornuri. Am rămas cu privirea aţintită spre pictură. Această femeie îmi salvase viaţa şi îmi dăduse Elementalul înainte să moară pe câmpul de luptă. Oricât de curioasă aş fi fost în legătură cu ea, am reluat analiza celorlalte tablouri, care reprezentau frumoase

peisaje rurale, târguri cu clădiri înalte din piatră şi străzi netede pavate cu bolovani. Pe pavaj erau pictate trăsuri şi căruţe şi exista un aer de prosperitate şi de pace.

Totuşi, pe măsură ce mergeam prin încăpere, aerul de speranţă şi de bunăstare începea să pălească. Picturile deveneau din ce în ce mai întunecate, iar minunatele rochii, coafurile şi trăsurile falnice de pe caldarâmul curat începeau să dispară. Acestea erau înlocuite de scene din câmpuri de luptă pline de sânge, ruine fumegânde şi carnaje odioase. Odată cu aceste schimbări de subiecte, culorile luminoase ale picturilor precedente dispăreau, transformându-se în nuanţe întunecate şi deprimante de negru şi cenuşiu. Pete ţipătoare de roşu-sângeriu apăreau acolo unde cineva muribund zăcea. Flăcările se înălţau din turnurile din piatră şi toţi păreau înspăimântaţi şi confuzi. Într-un tablou mic apărea o tânără singură pe stradă, cu chipul ridicat spre cerul întunecat şi cu gura deschisă aparent într-un ţipăt, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii murdari. Senzaţia de pierdere era îngrozitoare.

Am părăsit încăperea şi am ajuns la următoarea. Uşa s-a deschis la cererea mea. Din nou întuneric. Mă aşteptam ca luminile să apară de îndată, dar nu s-a întâmplat aşa. Am auzit totuşi ceva. Ceva viu.

Respiraţiile erau inegale, aspre şi păreau îndurerate. Am simţit cum mi se strânge inima ascultându-le. Am căutat înnebunită cu privirea sursa zgomotelor.

În cea mai adâncă scobitură a încăperii exista un pat mare, cu patru stâlpi. Pe măsură ce m-am apropiat, încăperea s-a mai luminat puţin, permiţându-mi să văd mai bine.

Şi am fost de-a dreptul şocată când l-am văzut.

Era cel mai bătrân bărbat pe care îmi căzuse vreodată privirea, chiar şi mai bătrân decât anticul Dis Fidus din Wormwood. Nu avea niciun fir de păr pe cap. Barba îi cădea pe piept albă ca zăpada şi cârlionţată, coborând încă vreo şaptezeci de centimetri. Avea ochii roşii şi înfundaţi în orbite, în adevăratul sens al cuvântului. Nasul îi era lung şi oribil de strâmb. Avea obrajii supţi. Când s-a ridicat puţin

pe pernă, i-am putut vedea mâinile. Erau ca nişte gheare ridate, cu pete mari, cafenii.

— Cine… eşti… tu? a întrebat în şoaptă, cu un glas poticnit.

— Eu sunt… sunt…

Înnebunită, mi-am dat seama că îmi uitasem numele. „Gândeşte-te, gândeşte-te!“

— Vega. Sunt Vega J-Jane, am spus dintr-o suflare.

— J-James? a întrebat creatura, încercând acum să se salte.

M-am repezit să-l ajut. Când l-am prins de umăr prin cămaşa de noapte, am simţit că era numai piele şi os. Respiraţia îi mirosea urât, iar pielea îi era rece ca gheaţa. L-am ridicat cu uşurinţă, căci nu cântărea cine ştie ce. Apoi am făcut un pas înapoi.

— *Jane,* am spus mai tare. Vega Jane.

Şi-a ridicat spre mine ochii înfundaţi în orbite.

— Cum se face că eşti aici? m-a întrebat răguşit, deşi părea să respire mai bine.

— Un spiriduş pe nume Seamus mi-a povestit despre locul acesta. Aşa că am venit.

— Dar de ce?

— Fiindcă am auzit că Astrea Prine ar putea să mă ajute.

A respirat cutremurându-se şi m-a întrebat:

— La ce să te ajute, draga mea?

Am ţâşnit brusc, căci o mână a trecut pe lângă mine.

Astrea şi-a aşezat palma ei plină de tinereţe pe pieptul făpturii în vârstă, iar bătrânul s-a liniştit imediat; respiraţia i-a devenit regulată şi i-a mulţumit cu un surâs.

Astrea s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Vega, înţeleg că l-ai cunoscut pe fiul meu.

SEDECIM

Păstrătoarea

I-am privit pe rând, când pe Astrea, când pe… Fiul ei?

— Vrei să spui că el este mai tânăr decât tine? am exclamat eu. Dar…

— Vino cu mine, m-a întrerupt Astrea.

— Am crezut că eşti obosită, i-am spus.

S-a întors din nou spre fiul ei.

— Linişteşte-te, Archie. Încearcă să dormi puţin, scumpule, bine?

L-a sărutat pe fruntea ridată.

Harry Doi şi cu mine am urmat-o, ieşind pe uşă şi străbătând coridorul. Ne-am întors în încăperea cu biroul vechi şi cu şemineul, în care ajunseserăm trecând prin uşa secretă din bibliotecă. S-a aşezat la birou şi mi-a făcut semn să mă aşez în faţa ei.

— Dacă Archie e fiul tău, de ce e atât de bătrân, iar tu atât de tânără?

În loc de răspuns, a scos un flaconaş din sticlă.

— Datorită acestei licori.

— E vreun medicament?

— E un elixir atât de puternic, încât te menţine tânăr câtă vreme îl iei. Este diabolic de complicat de preparat. Necesită sângele unui garm şi veninul unui jabbit, printre alte ingrediente speciale.

— Cum obţii sângele şi veninul de la acele creaturi abjecte?

— Ţin câte una din fiecare în cuşti, aici, în căsuţa mea.

— Un garm şi un jabbit în căsuţa ta! am strigat uimită peste măsură.

— Dacă ai încercat cumva să intri în încăperile unde sunt ţinuţi, ţi-au spus „Pleacă!“.

M-am cutremurat descoperind cât de aproape fusesem de un alt jabbit infam.

— Archie e pe moarte, fiindcă a ales să nu ia elixirul tinereţii.

— De ce?

— Nu mai vede rostul.

— Şi va muri? am întrebat-o.

— Foarte curând, a răspuns cu răceală.

Era cam lipsită de suflet, am constatat eu.

— Câte sesiuni ai?

— Ai găsit camera cu ceasul de pe perete şi cu lanţurile care trec prin găurile din podea?

— Da.

— Şi ce indica?

— Opt secole, orice ar însemna asta.

— Un secol înseamnă o sută de sesiuni.

— O sută de sesiuni! Dar ce măsoară ceasul acela?

— Timpul meu aici.

Am încremenit de uimire.

— Vrei să spui că ai opt sute de sesiuni?

Abia puteam să înţeleg ce spunea ea. Era cu totul de necrezut.

— Ceva mai bătrână, de fapt. Am venit aici când eram deja matură.

— Am văzut şi o încăpere cu multe picturi.

— Fără îndoială că în Wormwood ţi s-a povestit despre Bătălia Bestiilor.

— Tuturor Wugilor li s-a povestit despre asta. Bestiile au atacat Wormwoodul cu foarte mult timp în urmă, însă atacul a fost respins şi, prin urmare, au rămas în Quag.

— Ei bine, asta-i o minciună, a comentat apăsat. N-a existat niciodată aşa ceva.

— Dar am văzut tablourile din clădirea Consiliului…

Ea a scuturat impacientată din cap.

— *A existat* un război care a avut loc acum multe sesiuni. Oricum, n-a fost cu bestiile.

S-a oprit brusc.

Îmi strângeam picioarele atât de tare, încât aproape că

îmi amorţiseră.

— Dar cu cine, atunci?

Mi-a aruncat o privire atât de bizară, încât am simţit că tremur fără să vreau.

— Nu contează. Nu acum.

— Contează pentru mine, am ripostat eu.

— A fost o bătălie între două forţe opuse. Una a câştigat şi alta a pierdut. Asta e tot ceea ce-ţi voi spune în această privinţă.

— Nu-mi spui nimic, am zis cu convingere.

— Îţi voi spune asta, Vega. Noi am creat satul Wormwood şi apoi am reuşit să construim Quagul. Iar decizia a fost luată pentru a ne şterge istoria şi a o înlocui cu alta. Ne-am spus Wugmorţi. S-a oprit, apoi a adăugat: Ştii de ce am ales acest nume?

Am scuturat din cap.

— Există o plantă universal considerată amară. Se numeşte mugwort[2]. Am modificat uşor numele, în Wugmort. Supravieţuitorii aveau acel sentiment de vinovăţie, de amărăciune, de fiecare dată când rosteau numele.

M-am aşezat mai în faţă, cu mintea plină de întrebări şi de posibile conexiuni.

— Am cunoscut o creatură pe nume Eon, am zis eu. Prin el m-am întors în timp. Nu numai în trecutul meu, ci mult mai departe. Am fost pe un mare câmp de luptă. O femeie-războinic, aflată pe moarte, mi-a dat ceva ce ea numea Elemental, o suliţă pe care o puteam atinge folosind o mănuşă pe care tot ea mi-a oferit-o. Îmi cunoştea numele şi mi-a zis că trebuie să supravieţuiesc. Am văzut-o într-unul dintre tablourile din camera aceea.

Astrea părea uluită de toate aceste informaţii.

— Tu… ai cunoscut-o? În timp ce era pe moarte?

— Da. Cine era?

Astrea nu mai părea atât de formidabilă acum. Ochii ei păreau pierduţi, iar în colţuri avea lacrimi. A spus încet, cu o voce tremurată:

[2] Pelin (n.tr.)

— Numele ei era Alice Andronis. A fost una dintre cele mai mari vrăjitoare ale noastre şi cea mai dragă prietenă a mea. Elementalul a fost creaţia ei.

S-a oprit şi a înghiţit în sec, părând să încerce din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi.

— Alice putea să trăiască doar ca un învingător sau să moară ca un războinic.

— Dar cum de îmi cunoştea numele? De ce mi-a zis că trebuie să supravieţuiesc?

— N-am nici cea mai mică idee, Vega. Eu… eu…

Şi-a mutat privirea.

— Ce s-a întâmplat după aceea? am întrebat-o.

Astreei i-a trebuit o clipă ca să-şi revină.

— Pe măsură ce trecea primul secol, puterile magice cu care eram înzestrate au scăzut dramatic. În acel moment am luat hotărârea de a le lăsa să se stingă complet.

— Cum laşi magia să se stingă? am întrebat încetişor.

Nu ştiu de ce, dar am avut o senzaţie de pierdere imensă auzind aceste cuvinte.

— Nefolosind-o. Nemaicrezând în ea. Credinţa în ceva este un lucru foarte puternic, Vega. Poate cel mai puternic lucru dintre toate. Şi, pe măsură ce sesiunile treceau şi noi ne apropiam de moarte, descendenţii noştri ştiau tot mai puţin ce eram de fapt. Iar în cele din urmă, practic niciun Wug din Wormwood nu a mai ştiut nimic despre asta, acceptând drept istorie minciunile concepute pentru toţi.

Am tras adânc aer în piept, mi-am lăsat nefericirea la o parte şi i-am povestit Astreei despre Piatra Viperei şi despre Lanţul Destin şi mai ales despre cum dădusem peste ele la Hornuri.

Ea a încuviinţat şi a zis:

— Clopotniţa a fost castelul conducătorului nostru, Bastion Cadmus.

— Aţi luat castelul cu voi? am întrebat-o contrariată, însă am presupus că orice era posibil în privinţa celor care puteau să facă lucruri magice.

— Am fost nevoiţi să creăm un alt loc în care să trăim. Fiecare colţişor era preţios pentru noi.

— Şi Piatra? Şi Lanţul Destin?

— Obiecte posedate de către Bastion.

— Şi Quagul? Şi ceea ce ni s-a spus despre acesta? Asta nu mi-ai explicat.

— Nu am nevoie să explic, a răspuns ea, din nou pe un ton tăios.

Mi-am reprimat furia şi m-am gândit ce altceva aş fi putut să o întreb.

— Dar de ce eşti aici?

— E destul de simplu. Eu sunt Păstrătoarea Quagului.

— Aşadar, aveai familia alături de tine atunci când ai venit la căsuţă?

— Da. Partenerul meu, Thomas, şi cu mine am venit aici ca să locuim cu fiii şi cu fiicele noastre.

S-a oprit şi, pentru prima dată, i-am văzut trăsăturile îmblânzindu-i-se un pic.

— Thomas n-a luat niciodată elixirul. A fost primul dintre noi care s-a dus. După ce va muri şi Archie, nu voi mai fi decât eu.

— De ce îl iei? De ce stai aici?

Ochii i-au scăpărat.

— Este datoria mea, Vega. Am făcut un legământ în calitate de Păstrătoare şi intenţionez să îl respect.

S-a ridicat, a înconjurat biroul şi a venit lângă mine. Am încercat să mi-o imaginez cu opt sute de sesiuni mai bătrână, mai bătrână decât bietul Archie, dar n-am putut.

— Cât de mult ştii despre bunicul tău? m-a întrebat ea.

— A fost tare drăguţ. Dar şi încăpăţânat.

— E mult mai mult decât atât. E un Excalibur.

— Un ce?

— Cei care se nasc cu puterile magice intacte şi având cunoştinţe înnăscute şi profunde, precum şi o înţelegere a adevăratei noastre istorii întipărite în minte. Sunt teribil de rari, dar el era unul dintre ei.

— Bunicul meu a plecat din Wormwood.

— Ştiu asta.

— Şi nu l-ai putut împiedica?

— Excaliburii nu poartă vreun semn pe frunte care să-i

proclame ca atare. Numai după ce a plecat am conştientizat cu adevărat ce era şi ce putea să facă.

— Cum ai văzut asta, prin Vezi-Văzător?

— Da.

Am simţit cum îmi creşte furia.

— În cazul ăsta, presupun că ai văzut cum Morrigone m-a trăsnit cu o lumină albastră, iar pe Delph cu una roşie, care l-a făcut s-o ia razna şi l-a lăsat ameţit timp de zece sesiuni întregi! Am ridicat vocea, căci furia mi se amplificase. Ai văzut toate astea, nu-i aşa?

— Am văzut, mi-a răspuns calmă, ceea ce m-a înfuriat şi mai tare.

— Morrigone s-a certat cu bunicul meu. A vrut ca el să rămână.

— Nu încape îndoială, chiar aşa a făcut. Dar ea nu era nimic în comparaţie cu un Excalibur.

M-am ridicat.

— Şi i-ai văzut şi pe părinţii mei dispărând într-o minge de foc? Ai văzut asta, afurisită Astrea Prine?

Nu a clipit nici măcar o dată.

— Am văzut, Vega. Într-adevăr, am văzut.

— Păi, bravo ţie! Sper că ţi-a făcut plăcere, fiindcă sunt sigură precum e Hel că mie nu mi-a făcut!

Eram la jumătatea distanţei către uşă când m-a strigat:

— Vega, ştii unde s-au dus?

M-am întors încetişor şi am privit-o întrebătoare.

— Nu, nu ştiu.

M-a cercetat din priviri cu multă atenţie, apoi mi-a spus:

— Hai să ne folosim puţin de logică, vrei? Dacă nu sunt în Wormwood şi nici în Quag?

— Sunt dincolo de Quag, i-am zis.

— Întocmai.

— Aşadar, de ce poate bunicul să plece din Wormwood fără să pună piciorul în Quag, aşa cum a trebuit să fac eu?

— Să plece din Wormwood şi să ocolească Quagul ar fi fost ceva foarte simplu pentru cineva ca el.

— Şi părinţii mei? Presupun că ei au luat hotărârea de a mă părăsi.

— Ba nu, Virgil i-a chemat.

— *I-a chemat*? De ce?

— Nu ţi-a povestit niciodată despre asta? a întrebat ea agresiv. Spune-mi adevărul!

— Nu, niciodată, i-am răspuns, luată prin surprindere de tonul ei aspru.

Oare era la fel de nebună ca Thorne?

— Nu ştii nimic despre planurile lui? Spune-mi dacă ştii! Spune-mi!

Am făcut un pas înapoi, căci faţa i se schimonosise îngrozitor.

Pentru o clipă, am crezut că avea să mă atace.

— N-am mai avut nicio veste de la bunicul de când a plecat, i-am spus cu calm. Şi nu mi-a spus niciodată nimic despre planurile lui. Tot ceea ce mi-a spus a fost… că mă iubeşte.

Desigur, asta era o minciună. De fapt, bunicul îmi spusese ceva despre Wormwood. Spusese că cel mai cumplit loc dintre toate este unul despre care Wugmorţii nu-şi dau seama că este neînchipuit de rău. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea el pe atunci, însă acum am crezut că ştiu.

Expresia ei a devenit din nou normală. A rămas aşezată la birou, cu mâinile împreunate în faţa ei.

— Cred că pentru o noapte e suficient. Mâine-dimineaţă îl vom aduce pe prietenul tău. Şi apoi va fi totul bine din nou.

Mi-a zâmbit într-un fel care mi-a provocat fiori pe şira spinării.

M-am dus încet spre camera mea, întrebându-mă cine eram cu adevărat şi ajungând la concluzia că nu eram nimic. Dacă Astrea avea dreptate, bunicul fusese capabil să părăsească Wormwoodul fiindcă era magic, un Excalibur. Şi îi chemase şi pe părinţii mei să i se alăture, ceea ce demonstra că îi putea aduce pe alţii la el dacă aşa dorea. Dar pe mine nu mă chemase. Mă lăsase în urmă, în Wormwood. Aparent, nu mă considerase ca fiind importantă.

Aşa că, indiferent dacă reuşeam să trec dincolo de Quag sau muream acolo, nu eram nimic. Uneori, adevărul ajută. Alteori, doare. Iar câteodată, te distruge.

SEPTENDECIM

Reuniţi

Împotriva voinţei mele, am dormit tun. În cele din urmă am fost trezită de ceva care mă trăgea de mânecă. La început, nu m-am putut concentra asupra intrusului. Apoi, cu o tresărire, m-am ridicat imediat din pat. Harry Doi a slobozit un lătrat şi a sărit şi el din pat.

Eram ochi în ochi cu… Seamus. Ochii lui bulbucaţi păreau îngrozitor de mari.

— La naiba! Ce cauţi aici? am icnit, ţinându-mă de piept.

— Am venit să-ţi aduc de mâncare. Madam Prine m-a rugat.

Uşor mi-am venit în fire.

— A avut cineva grijă de tine azi-noapte?

— Hrănit ca un rege, mied de băut şi un pat moale.

— Vin imediat. Trebuie să mă îmbrac.

A plecat târşâindu-şi picioarele, iar eu mi-am scos hainele încet.

Apoi m-a izbit. Vega, nătângo!

M-am repezit să ies din cameră, cu Harry Doi pe urmele mele. Am găsit bucătăria urmărind mirosul de mâncare. Seamus şi Astrea erau deja acolo. El stătea lângă o masă mare şi rotundă din lemn, iar ea în faţa unui cuptor străvechi şi înnegrit, unde clocoteau mai multe oale pântecoase, alături de două tigăi care sfârâiau.

— Sper că ţi-e foame, mi-a zis Astrea.

— Îmi este. Şi sunt sigură că *Delph* trebuie să fie mort de foame.

Mi-a aruncat o privire lungă.

— Presupun că ai vrea să mâncaţi împreună.

— Aş vrea, da, te rog. Aş vrea mult, mult de tot.

— Păi, atunci să pornim, a spus ea hotărâtă.

Şi s-a pus în mişcare atât de repede, încât Harry Doi şi cu mine abia am avut timp să reacţionăm. O mantie a apărut din senin şi s-a aşezat perfect pe umerii ei, în timp ce se îndrepta spre hol. Ne-am dus repede după ea, cu Seamus ca ariergardă.

Uşa de la intrare s-a deschis de bunăvoie şi am ieşit cu toţii. Domul verde a rămas deasupra căsuţei, iar prin el vedeam cerul, care era acum senin şi luminos. Astrea a trecut prin peretele de smarald şi noi ne-am repezit imediat după aceea.

Apoi a scos din buzunarul mantiei un fel de băţ strălucitor şi l-a îndreptat spre cer. Buzele i s-au mişcat, dar nu se auzeau cuvinte care să-i iasă din gură. Câteva momente mai târziu, avântându-se pe cerul limpede, l-am văzut pe Delph, încă dormind în interiorul pânzei pe care Astrea o ţesuse cu o seară în urmă. S-a aşezat uşor pe pământ în faţa noastră, încolăcit şi sforăind. Astrea a fluturat băţul pentru ultima dată, iar pânza – pe care o puteam vedea sub forma unui număr de linii şi de lumini vii – a dispărut. În timp ce priveam, Delph s-a trezit, s-a întins, a căscat, a deschis ochii şi…

— Sfântă Clopotniţă! a ţipat el, sărind aproape un metru în aer.

Apoi a aterizat în picioare, cu trupul contorsionat şi în poziţia complicată de luptă pe care îl văzusem folosind-o la Duel.

— Delph! am strigat eu, repezindu-mă la el şi strângându-l în braţe.

Dar Delph, îmbrăţişându-mă la rândul său, continua să o privească precaut pe Astrea, încă în poziţia de luptă, în pofida îmbrăţişărilor noastre.

— E în regulă, Delph, i-am spus. Ea este Astrea Prine.

Delph încă părea foarte încurcat de ceea ce se întâmpla. Ei bine, ştiam ce avea să-i abată gândurile de la asta.

— Ţi-e foame? l-am întrebat. Suntem pe cale să luăm masa în căsuţa Astreei.

După cum anticipasem, Delph s-a concentrat foarte repede.

— Păi, asta sună bine, nu-i aşa? a spus el, îndreptându-se şi renunţând la poziţia de luptă.

L-am condus pe Delph spre lumina de smarald, în faţa căreia a dat înapoi, până când am trecut prin ea şi i-am făcut semn să mă urmeze. Apropiindu-ne de căsuţă, Astrea s-a uitat lung la prietenul meu.

— Carevasăzică, tu eşti Daniel Delphia, nu-i aşa?

— Eu sunt, a răspuns el, fulgerându-mă cu o privire întrebătoare. Prietenii mă strigă Delph.

— Şi călătoreşti cu dânsa? a continuat ea, îndoind un deget în direcţia mea.

— Da, a spus Delph din nou.

Astrea s-a întors şi s-a îndepărtat fără niciun alt cuvânt.

După ce a intrat în căsuţă cu Seamus, eu am sărit încă o dată în braţele lui Delph şi l-am strâns atât de tare, încât am crezut că fie va pocni, fie îmi voi rupe braţele.

Am simţit lacrimile adunându-mi-se în ochi şi am fost copleşită de tot ce simţisem de când dispăruse el.

— Eşti bine, Delph. Eu… am fost atât de speriată! Afurisitul ăla de nor… Pur şi simplu ai dispărut.

M-a îmbrăţişat şi apoi m-a aşezat încetişor pe pământ.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, Vega, ca să-ţi spun adevărul. Ştiu că vorbeam cu tine, apoi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că mă aflam în mijlocul unor copaci, fără să am habar cum ajunsesem acolo. Cam ciudat. Ţie ce ţi s-a întâmplat?

— După ce ai dispărut, am întâlnit un spiriduş pe nume Seamus. El m-a condus la căsuţa Astreei.

— Şi cum am ajuns aici?

— Îţi explic tot, dar o să dureze ceva vreme. Aşa că ai răbdare.

— Păi, lasă-mă să mănânc mai întâi, apoi voi fi *mai* răbdător.

Tot drumul spre căsuţă ne-am ţinut de mână. O parte din mine nu voia să-i mai dea drumul niciodată lui Delph. Mai curând aş fi murit decât să-l pierd din nou. Îmi pierdusem părinţii şi fratele. Nu puteam să renunţ şi la Delph. Pur şi simplu nu puteam.

Cu el, ştiam că pot face faţă tuturor primejdiilor.

Împreună.

L-am condus în bucătărie, unde Seamus era deja aşezat într-un jilţ de lângă plită, unde oalele şi tigăile încă forfoteau şi sfârâiau.

— Aşadar, cine e mititelul? m-a întrebat Delph în timp ce se aşeza.

— Seamus, spiriduşul de care ţi-am pomenit.

— Spiriduş?

— Aminteşte-ţi, precum în cartea lui Quentin. Un spiriduş.

— O, da. Indivizi de treabă.

— De fapt, el nu e chiar *aşa de* treabă, am spus în şoaptă.

Astrea se dezbrăcase de mantie şi o atârnase într-un cuier de pe perete, iar acum supraveghea plita.

— Vega, te rog, pune masa, mi-a strigat ea.

Asta m-a zăpăcit pe moment, până să-mi dau seama ce trebuie să fac.

— Farfurii, ceşti, pocaluri, furculiţe, cuţite şi şervete. Te rog, am adăugat eu la sfârşit.

Delph aproape că a căzut din jilţul lui atunci când toate aceste lucruri au apărut plonjând din tavan şi s-au aşezat lejer pe masă, toate aliniate cum trebuie.

— Ce n… a început el.

— Şi boluri, a adăugat Astrea. Şi linguri.

Bolurile şi lingurile au descins lângă farfurii, făcându-l pe Delph să sară din nou.

Am pus o mână pe braţul lui pentru a-l linişti.

— Răbdare, îţi aminteşti?

Am remarcat că pe podea, în faţa lui Harry Doi, apăruse un vas cu apă, laolaltă cu un bol cu mâncare. El s-a uitat la mine ca şi când ar fi aşteptat permisiunea să înceapă. I-am zâmbit şi am dat aprobator din cap, iar el a început să înfulece şi să soarbă.

— E gata, a anunţat Astrea.

Şi-a trecut mâna pe deasupra oalelor şi tigăilor, apoi a arătat spre masă. Tot ce era pe plită a fost astfel transferat

în farfuriile şi în holurile noastre. Am privit în jos şi am văzut ochiuri, şi şuncă, şi pâine prăjită, şi cârnăciori, şi scrumbie afumată, iar în boluri aveau terci. De asemenea, în faţa noastră au apărut vase cu gemuri, unt şi miere. Pocalurile au fost umplute cu lapte. Ceştile erau pline cu ceai fierbinte.

M-am uitat la Astrea intrigată.

— Nu mănânci şi tu?

— Nu prea am poftă de mâncare. Mâncaţi voi. Vom vorbi mai târziu.

Apoi a ieşit din încăpere, iar Seamus a urmat-o.

În timp ce mâncam, i-am povestit lui Delph tot ce mi se întâmplase, iar el a rămas cu gura căscată; maxilarul i se lăsase atât de jos, încât aproape că i se odihnea pe mormanul de scrumbie afumată.

— Vrei să-mi spui că toate astea s-au petrecut în cursul unei afurisite de nopţi?

Am terminat o bucată de şuncă.

— Păi… asta nu include şi timpul cât am dormit.

— La naiba, a zis el, îndesându-şi în gură două ouă prăjite şi o scrumbie.

Şi-a băut laptele, apoi trăsăturile i-au devenit sumbre.

— Ce este, Delph? Mai vrei mâncare? Sunt sigură că…

— Nu-i asta, cu toate că aş mai putea mânca vreo două ouă şi poate vreo şase felii de şuncă… şi încă o scrumbie sau două. Şi n-aş refuza nişte chifle prăjite şi o altă ceaşcă de ceai, asta pot să-ţi spun.

La fel ca prima dată, aproape că a sărit din jilţul său atunci când cantitatea exactă de mâncare şi de băutură a apărut în farfuria şi în ceaşca lui. Când s-a îndreptat de spate şi a început să mănânce din nou, i-am spus:

— Aşadar, ce e în mintea ta?

— Totul e o prostie, nu-i aşa? Din câte ştim. Minciuni afurisite!

Avea dreptate. *Erau* minciuni. Dar era şi ceva adevăr acolo. Iar noi urma să-l descoperim.

DUODEVIGINTI

Prizonieri

După ce am terminat de mâncat, Astrea ne-a condus în încăperea pe care o localizasem în afara bibliotecii. S-a aşezat la vechiul ei birou, privindu-ne atentă şi bătând darabana cu buricele degetelor pe suprafaţa lemnului.

— Vreau să mă asigur că înţeleg intenţia voastră adevărată şi sinceră, a zis ea.

Delph şi cu mine ne-am privit unul pe celălalt.

— Am crezut că am vorbit destul de limpede, am spus eu. Intenţionăm să trecem prin Quag. Toţi trei, inclusiv Harry Doi, fireşte, am adăugat, scărpinându-i urechea.

Astrea s-a uitat la Delph.

— Şi tu?

— Aşa cum a zis Vega Jane. Vrem adevărul. Să terminăm cu toate minciunile, nu-i aşa?

Astrea a dat aprobator din cap, apoi a scos băţul pe care îl folosise pentru a-l aduce pe Delph acolo. Am văzut că era, de fapt, din cristal.

— Ce este ăsta? am întrebat-o.

— Bagheta mea. Este un element necesar pentru a face magie.

— Am făcut şi eu un fel de magie în Wormwood, am spus încetişor, însă n-am avut baghetă.

— Vrei să spui că ai avut Elementalul sau lanţul, a zis ea.

— Ba nu, am făcut ca o fereastră pe care Morrigone o distrusese să apară la loc.

— Adevărat? m-a întrebat Astrea, părând chiar interesată de acest lucru.

— Cum de pot să fac asta? am întrebat.

— Dacă puterea se transmite ereditar, se manifestă la toţi cei din neamul acela.

— Părinţii mei nu puteau să facă magie, am spus eu cu convingere.

— De unde ştii tu că nu puteau? m-a întrebat ea.

— Ei bine, n-au făcut-o niciodată.

— Asta nu e totuna cu a nu putea.

— Dacă părinţii mei erau puternici, de ce au fost în clădirea Îngrijirii?

— Poate tocmai din cauza faptului că *erau* puternici au sfârşit în clădirea Îngrijirii.

M-am încruntat, gândindu-mă la această posibilitate.

— Vrei să spui că puterile lor i-au îmbolnăvit?

— Nu, vreau să spun că puterile lor i-au făcut periculoşi pentru alţii.

Pe măsură ce pătrundeam înţelesul vorbelor ei, mă simţeam copleşită de emoţii din ce în ce mai puternice. M-am ridicat tremurând, înroşindu-mă la faţă şi cu inima bubuindu-mi.

— Tu vrei…? m-am bâlbâit. Vrei să spui că…?

Din nou, n-am putut să termin fraza. Delph s-a întins spre mine şi mi-a pus o mână încurajatoare pe umăr.

— … că ei au fost blestemaţi pentru a fi împiedicaţi să fugă din Wormwood? a continuat Astrea. Da, exact asta vreau să spun.

Ochii mi-au scăpărat.

— *Morrigone!* Ea e singura care ar fi putut să o facă.

— De acord cu tine, a spus ea pe un ton nonşalant, astfel încât suspiciunile mi-au sporit.

— Şi tu ştiai despre asta! am ţipat.

— Fireşte că ştiam, mi-a confirmat ea; era atât de calmă, încât îmi venea să o pocnesc. Scopul nostru era să împiedicăm pe oricine să plece din Wormwood.

— Şi ai pus-o pe Morrigone să-i blesteme pe părinţii mei şi să devină… ceea ce au devenit?

— Am văzut ce-a făcut ea.

— În cazul ăsta, ai fi putut să o opreşti, am subliniat cu înverşunare.

— Dar n-am vrut ca părinţii tăi să-şi folosească puterile magice pentru a fugi.

De data asta, m-am năpustit asupra ei. Era o prostie, dar nu m-am putut abţine.

— Şi atunci, de ce ne ajuţi să scăpăm din Quag? am vrut eu să ştiu.

— Cine a zis că vă ajut? a venit replica ei imediat.

Subit, am citit totul în privirea ei. Nu ştiu cum de o judecasem atât de greşit.

Delph a dat glas gândurilor mele. Sărind în sus, m-a apucat de braţ şi a urlat:

— Fugi, Vega Jane!

Înainte să apuc măcar să mă ridic din jilţul meu, ea şi-a îndreptat bagheta spre Delph şi a spus:

— *Elevata.*

Delph s-a avântat în aer, oprindu-se exact înainte de a se lovi de tavan. Astrea a fluturat uşor bagheta şi el s-a rotit cu capul în jos.

M-am ridicat, cu ochii măriţi şi cu inima gonind nebuneşte.

— Încetează! am ţipat. Nu-l răni! Eu sunt motivul pentru care ne aflăm aici. Lasă-l în pace pe Delph. Te rog!

Brusc, Astrea a mişcat bagheta în jos, apoi a rostit un alt cuvânt, *Descente,* şi Delph s-a întors cu partea dreaptă în sus, căzând greoi în jilţ.

Astrea a lăsat bagheta pe birou şi ne-a măsurat pe amândoi din priviri, aşteptând.

— Poate că nu mai sunt ceea ce am fost odată, dar daţi-mi voie să vă asigur că puterile mele sunt încă foarte departe de înţelegerea voastră.

S-a oprit, iar eu am ştiut că ceea ce urma să spună în continuare avea să aibă un impact monumental asupra noastră. Şi nu m-am înşelat.

— Veţi rămâne aici, în custodia mea, a spus ea.

— Cât timp? am sărit eu repede, cu toate că ştiam foarte bine răspunsul.

— Pentru tot restul vieţilor voastre, a răspuns ea cu calm. Nu-mi face mare plăcere să fac asta. Evident că sunteţi curajoşi, iar motivele voastre sunt sincere şi profunde, sunt sigură.

— Dar? am exclamat eu.

— Dar, în calitate de Păstrătoare a Quagului, am o treabă de făcut şi intenţionez să o fac. Veţi avea spaţiul căsuţei şi terenul dinăuntrul domului.

— Şi dacă încercăm să trecem de dom? a întrebat Delph.

În pofida faptului că el pusese întrebarea, Astrea nu şi-a luat privirea de la mine. Ochii ei păreau să se mărească pentru a cuprinde toată încăperea.

— Nu va fi plăcut, a zis ea. Deloc.

Nu-mi venea să cred că se petrecea una ca asta. Scăpaserăm de Thorne şi de regatul lui afurisit numai pentru a fi luaţi prizonieri încă o dată de nemernica asta! Şi, chiar dacă Thorne era periculos, nu avea puteri magice. Ea era, după părerea mea, de o sută de ori mai formidabilă decât ticălosul de Thorne.

Astrea s-a ridicat şi, fără să mai adauge vreun cuvânt, a părăsit încăperea.

M-am prăbuşit la loc în jilţul meu. Delph a rămas rigid în al său.

— Este o femeie greu încercată, a remarcat el.

— *Ea e* greu încercată? Dar cu noi cum rămâne? Vom rămâne aici până când vom muri, la naiba!

— E multă amărăciune în ea, Vega. E uşor de văzut.

— Eu cred că e malefică!

— Nu e ca Thorne. El ne-ar fi ucis şi ne-ar fi pus oasele în zidul său. Nu ne-ar fi hrănit şi nu ne-ar fi oferit un acoperiş deasupra capetelor.

Am presupus că Delph avea dreptate în această privinţă, cu toate că oasele noastre aveau să rămână acolo, m-am gândit eu nefericită.

— Ei bine, Astrea a zis că avem spaţiul căsuţei şi terenul dinăuntrul domului.

— Şi ce putem face cu asta? m-a întrebat Delph.

— Nu vom rămâne aici, Delph. Thorne nu ne-a putut opri şi nici Astrea Prine n-o va face. Vom fugi din locul acesta.

— De acord, dar cum o vom face?

— Eu zic să începem cu Archie.

UNDEVIGINTI

Privind înapoi

Delph şi Harry Doi m-au urmat pe hol. Am deschis uşa camerei şi am intrat. Apropiindu-ne de marginea patului, am privit în jos.

— Acesta este Archie Prine, fiul Astreei, am spus eu solemn.

Delph l-a privit pe omuleţ complet uluit. Deşi îi explicasem lui Delph despre elixir, era cu totul altceva să vadă cu ochii lui.

— Bună, Archie, l-am salutat cu calm, sperând să-l trezesc din somn cu blândeţe.

El s-a foit un pic, apoi a deschis ochii încet. A clipit şi, cu toate că mă mai văzuse, niciun semn de recunoaştere nu i se citea pe faţă.

— Eu sunt Vega. Iar ei sunt prietenii mei, Delph şi Harry Doi. Archie a continuat să mă privească. M-am aplecat mai jos.

— Am venit să stăm cu tine şi cu Astrea.

— T-tu… ai v-venit? a întrebat el cu un glas răguşit.

Am încuviinţat din cap.

— Mi-a spus despre tine. Şi despre ea. Şi despre locul acesta.

— A-aşa a f-făcut?

Am încuviinţat din nou.

— Mi-a spus că te săturaseşi să iei elixirul.

— S-sacrificiu.

A scuturat din cap, iar când a încercat să se ridice în capul oaselor, Delph şi cu mine l-am ajutat. Acum se uita la noi dintr-o poziţie mult mai confortabilă.

Am dat aprobator din cap, cu înţeles.

— Sacrificiu, am spus. Şi Bătălia Bestiilor. Şi Bastion

Cadmus. Am rostit aceste lucruri în speranţa că ceva avea să-i stârnească lui Archie amintirile.

— O m-mulţime d-de p-prostii, a spus el. Bestii? T-tâmpenii.

— Aşa este. Aşa a spus şi Astrea. A spus că a existat totuşi un război. Că una dintre părţi a pierdut şi cealaltă a învins.

Archie a icnit şi a arătat spre noptieră, unde se afla o ceaşcă de apă. Delph a luat ceaşca şi mi-a întins-o mie. L-am ajutat pe Archie să bea din ea, ştergând cele câteva picături care îi curseseră în barbă. El s-a lăsat din nou pe spate şi şi-a dres vocea.

— Ma-Mal-Maladoni.

— Maladoni? am întrebat mirată, aruncându-i lui Delph o privire. Ai luptat cu ei?

El a dat afirmativ din cap şi o lacrimă s-a scurs pe obraz.

— L-luptat. Şi p-pierdut. N-noi… pierdut.

— Vrei să spui că *ai voştri* au fost înfrânţi? a exclamat Delph. Archie a dat încet din cap.

— Fugit aici. A-ascuns. Ş-şoareci în g-gaură.

Într-un moment de furie, s-a întors şi a scuipat pe podea, apoi s-a sprijinit din nou de pernă.

— L-laşi.

Delph şi cu mine am schimbat priviri tulburate.

— Şi l-ai cunoscut pe Bastion Cadmus? l-am întrebat apoi.

— C-conducătorul n-nostru. U-ucis.

A înghiţit într-un mod caraghios şi apoi a început să tuşească. I-am mai dat să bea puţină apă.

— T-tata a vrut să c-continuăm să l-luptăm. D-dar m-mama… A scuturat din cap. A-afurisită P-Păstrătoare. Ce r-rost are? Afurisită Păstrătoare. S-sacrificiu. Ce rost a-are? M-a privit cu ochi rugători. Ă-ă? Ă?

N-am ştiut ce să-i răspund. A închis ochii şi, o clipă mai târziu, l-am auzit sforăind încetişor.

Ne-am ridicat şi am ieşit în linişte din cameră.

Când am ajuns în încăperea mea, Delph, cu ochii mari cât cepele, a exclamat:

— Ei, drăcia dracului! Afurisiţii de Maladoni. Război şi omoruri.

— Şi ascunzişul, am adăugat. Ca nişte şoareci într-o gaură.

— Poftim?

— Nu înţelegi, Delph? Ei au creat Wormwoodul ca pe o ascunzătoare, fiindcă aceşti Maladoni încercau să-i vâneze. Şi au configurat Quagul în jurul acestuia pentru a-i ţine în afară.

— Şi pentru a ne ţine pe noi *înăuntru,* a adăugat Delph. Asemenea Zidului din jurul Wormwoodului.

Ne-am privit unul pe celălalt. Sunt sigură că ceea ce am văzut în trăsăturile lui Delph oglindea trăirea mea – o disperare completă şi de neînchipuit.

— Astrea voia să ştie despre Virgil, i-am spus eu apoi. Ce plănuia, dacă vorbisem cu el.

— Cum ai fi putut, când el e plecat încă de când erai un bebeluş?

— El e un vrăjitor puternic. Un Excalibur, de fapt. Ceea ce înseamnă că ştie totul, inclusiv lucrurile pe care Astrea ni le ascunde.

— Drăcia dracului, aş zice că asta explică multe. Aşadar, ce facem? m-a întrebat Delph.

— Continuăm să aflăm lucruri. Este tot ceea ce putem face deocamdată.

— Dar dacă e să nu plecăm niciodată de aici, ce contează?

— Adevărul contează întotdeauna, Delph.

*

În seara aceea, la o masă somptuoasă la care eu şi Delph am zăbovit, mi-am adunat curajul să-i pun Astreei o întrebare.

— Ne poţi arăta Wormwoodul? În Vezi-Văzător?

— De ce? m-a întrebat ea suspicioasă, în timp ce lua o sorbitură din ceaiul ei.

I-am aruncat o privire lui Delph, care a început imediat să se ocupe de şarlota sa. Probabil se gândea că Astrea

avea să-l lipească de tavan.

— Păi, de vreme ce vom rămâne aici pe vecie, ar fi drăguţ să ne vedem căminul. Am adăugat imediat: N-aş crede că ne-ai lăsa să ne întoarcem acolo. Ţi-am promite că nu mai intrăm niciodată în Quag.

Fireşte că minţeam. N-aş mai fi stat niciodată în Wormwood, nu acum.

A lăsat ceaşca pe masă.

— Să vă las să mergeţi în Wormwood? Ştiind ceea ce ştiţi acum? Cumva vă par sărită de pe fix?

S-a uitat la bagheta ei, care se afla alături de farfuria sa.

— Deşi, fireşte, aş putea să vă şterg minţile. Atunci v-aţi putea întoarce. Aţi vrea să fac asta?

A ridicat bagheta.

— Ă… nu, am răspuns imediat.

— Mie îmi p-place m-mintea mea aşa cum e acum, a adăugat Delph.

Ei bine, m-am gândit eu, cu certitudine ea intenţionase să se convingă.

— Dar putem măcar să ne vedem satul? am pledat eu.

Ea a cântărit propunerea mea preţ de câteva clipe, apoi s-a ridicat.

O fărâmă mai târziu, ne aflam în încăperea cu două cupe pe masă. Astrea a procedat la fel ca data trecută, numai că folosind acum cealaltă cupă. A trebuit să-l trag înapoi pe Delph atunci când lichidul aprins s-a revărsat pe masă.

— Wormwood, a spus Astrea simplu, cu o fluturare din mână.

Şi era acolo, cu adevărat.

Pavajul, clădirile vechi. Wugii pe care îi cunoşteam, mergând dintr-o parte în alta. Hestia Loon, cu sacoşa ei de cumpărături în mână. Herman Helvet, la fereastra sa. Cu un fior de încântare, l-am văzut pe măreţul Thansius mărşăluind hotărât.

A trecut pe lângă un alt Wug pe care îl cunoşteam, Julius Domitar, cel care conducea Hornurile. Se clătina, aparent beat. A ridicat o mână să-l salute pe Thansius. Apoi încă un Wug a apărut la vedere.

— E tata, a strigat Delph.

Fără nicio îndoială era Duf Delphia, care îşi croia drum pe cele două picioare din lemn ale sale. Alături de el mergea un căţel, priponit cu o lesă din piele pe care o ţinea Duf.

M-am luminat la faţă şi l-am privit pe Delph.

— Arată bine. Fericit.

Dar zâmbetul mi-a pălit, căci Delph nu părea fericit – îi era dor de acasă, probabil. L-am luat de mână şi i-am strâns-o. El s-a uitat la mine şi a încercat să-mi zâmbească, dar ştiam că n-o făcea din inimă. Era prea mult să fii ţinut departe de familie… şi cine putea să cunoască senzaţia mai bine decât mine?

Am aruncat o privire spre masă când am auzit ţăcănit de copite pe pavaj. Trăsura albastră! M-am apropiat, dorindu-mi cu disperare să văd cine era înăuntrul ei. În timp ce priveam, vizitiul, Thomas Bogle, a tras de frâie pentru a o opri.

Uşa trăsurii s-a deschis şi a coborât Morrigone.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Delph, care privea peste umărul meu. Nu prea seamănă cu dânsa, nu-i aşa?

Morrigone fusese dintotdeauna înaltă şi maiestuoasă, perfectă atât la minte, cât şi la trup. Înainte ca diferenţele dintre noi să-mi fi fost clarificate, o admirasem mereu. Îmi doream să o imit. Însă această Morrigone era de departe diferită.

Nu mai părea la fel de înaltă. Părul ei, în mod normal roşu ca sângele, cu fiecare şuviţă în armonie cu cea de alături, era acum în dezordine şi rărit, cu luciul dispărut. După faţă arăta cu multe sesiuni mai în vârstă, având riduri proeminente şi zone lăsate. Trupul ei înalt şi bine croit avea o înfăţişare precară – părea fragilă, în timp ce înainte fusese mereu robustă.

Am privit-o pe Astrea. Avea un aer nedumerit. Asta era ceva surprinzător pentru mine, căci era pentru prima oară când zăream nesiguranţă în trăsăturile ei.

— Ce e în neregulă cu Morrigone? am întrebat-o.

Ea a clătinat uşor din cap.

— Ea… arată puţin ostenită, atâta tot.

M-am uitat din nou spre imagine şi l-am văzut coborând din trăsură.

Era fratele meu, John. Şi, cu toate că Delph şi cu mine nu plecaserăm din Wormwood de prea mult timp, John arăta şi el altfel.

Pasul îi era energic, iar înfăţişarea autoritară şi teribil de încrezătoare. Şi – oricât de greu îmi era să o gândesc – părea plină de cruzime? Şi totuşi, el chiar fusese fără milă cu Wugii care lucraseră la Zid.

— Fratele meu s-a schimbat mult sub tutela lui Morrigone, am spus.

— În ce fel? m-a întrebat ea.

Dar când am privit-o, mi-am dat seama că ştia deja răspunsul.

— Era dulce şi inocent. Şi apoi n-a mai fost, am spus eu pe şleau. Ce i-a făcut ea?

N-a răspuns imediat.

— E complicat.

— E fratele meu, i-am zis. Răspunsul ar trebui să fie simplu.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre John, cu gândurile învârtejindu-mi-se atât de rapid, încât pur şi simplu am crezut că o să leşin. În schimb, m-au cuprins emoţii atât de aprige, încât am simţit nevoia să ies. Apoi am luat-o la fugă. Am alergat prin căsuţă şi am ieşit în viteză pe uşa de la intrare. Pe cărarea ciudat alcătuită de peste pajişte, cu Lanţul Destin în jurul taliei, m-am înălţat şi am zburat direct spre domul din smarald.

Nu-mi mai amintesc nimic după aceea.

VIGINTI

Cuvinte

Ori de câte ori leşinasem până atunci, îl găseam pe Delph mereu lângă mine. Dar de data asta nu era. În schimb, Astrea se zgâia la mine. Am clipit încetişor şi am privit în jur. Eram în pat, în camera mea. Astrea nu era îngrijorată pe nedrept.

— Presupun că trebuia să încerci.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am frecat capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-ai lovit de dom şi domul n-a cedat. Tu, da.

Nu am spus nimic, căci atât mândria, cât şi o furie din ce în ce mai mare m-au împiedicat să vorbesc.

Am vrut să o întreb din nou despre John. Şi despre Morrigone. De ce arăta altfel. Dar aveam o puternică presimţire că întrebările mele aveau să rămână fără răspuns. Înainte să spun ceva, ea a rupt tăcerea.

— Am înţeles că ai vorbit cu Archie.

— Ai zis că putem merge oriunde vrem, am spus cu îndărătnicie.

— Şi ce ţi-a spus?

— Îmi pare rău pentru el, i-am spus ignorându-i întrebarea.

— De ce? A trăit o viaţă bună, îndelungată.

— A trăit o viaţă îndelungată. Nu sunt sigură cât de *bună* a fost. M-a privit brusc, arătând de parcă aş fi plesnit-o, ceea ce mi-a aţâţat teribil starea sufletească.

— Sunt convinsă că nu înţeleg ce vrei să spui, mi-a zis pe un ton glacial.

— Archie a vorbit despre sacrificiu. Al cui sacrificiu? Al lui? Căci el nu prea a avut de ales, nu-i aşa? Sau tatăl lui? Tu ai luat hotărârea pentru ei toţi. Exact aşa cum faci cu

noi.

— Tu, Vega, nu ştii nimic despre asta. Arunci cuvinte care n-au absolut niciun sens fiindcă nu cunoşti faptele.

— Ei bine, sunt sigură că pentru Archie au avut sens. Adică el e cel care a trăit tot acest timp, pe care, de fapt, nu l-a trăit cu adevărat. De asta, probabil, e atât de ursuz. Şi zău aşa, cine-l poate învinovăţi?

Am vrut să o fac să o doară. Am vrut să o fac să simtă ceva… în legătură cu ceea ce ne făcea nouă. Pentru că ne acapara şi nouă vieţile.

— Am crezut că te-am înţeles, Vega. Acum ştiu că nu te-am înţeles câtuşi de puţin.

— E foarte simplu, zău. Tu mi-ai furat viaţa, iar eu nu sunt fericită. Sunt convinsă că şi tu ai simţi la fel.

— Pentru binele tuturor…

— Te rog, nu încerca să te justifici. Fiindcă oricum nu te-aş crede. E la fel ca minciuna despre Bătălia Bestiilor. Cum i-a spus Archie ăsteia? O, da, tâmpenie. E binele tuturor în varianta ta. O tâmpenie. Sunt sigură că şi Alice Adronis ar fi considerat-o la fel. Ea a murit ca războinic. Nu ca un şoarece ascuns într-o gaură. Un şoarece înspăimântat într-o găurică murdară.

N-am slăbit-o deloc din priviri în timp ce am rostit toate acestea. Şi le-am spus pe acelaşi ton înnebunitor de calm pe care l-a folosit şi ea cu mine în tot timpul cât fusesem acolo.

— Eşti un Wug prost, mi-a trântit-o ea.

— Alice n-a fost de aceeaşi părere. Ea mi-a dat Elementalul. Mi-a spus că trebuie ca *eu* să supravieţuiesc. Dacă tu mă faci proastă, atunci o faci proastă şi pe cea mai bună prietenă a ta.

Astrea s-a ridicat şi a ieşit fără să mai rostească vreun cuvânt.

Imediat după aceea, Delph a intrat valvârtej, cu Harry Doi pe urmele lui.

— Eşti bine? m-a întrebat el neliniştit, în timp ce Harry Doi a sărit pe pat şi mi-a lins mâna.

— Sunt bine. Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Te-am găsit leşinată pe pământ.

— Am încercat să trec prin dom. Ştiam că e o prostie. Dar eu… eu…

— Ai vrut pur şi simplu să pleci din locul ăsta, a terminat Delph fraza pentru mine.

Am oftat şi m-am lăsat pe pernă, apoi l-am apucat pe Delph de mână.

— Vom ieşi de aici. Aşa vom face. Îţi jur.

Privirile ni s-au intersectat, însă mi-am dat seama că nu-mi împărtăşea pe deplin optimismul.

— Fireşte că vom ieşi, a spus el cu un surâs timid.

M-am ridicat în capul oaselor şi l-am îmbrăţişat, simţindu-i respiraţia caldă pe obrazul meu. Şi el m-a îmbrăţişat. Eram din nou noi împotriva… ei bine, împotriva tuturor lucrurilor. Dar, nu ştiu din ce motiv, am avut senzaţia că exista o şansă, o şansă de luptă. Niciodată n-aş fi cerut mai mult.

M-am dat jos din pat şi mi-am limpezit mintea.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Unde, vrei să spui în Wormwood? Cu Morrigone? Cu John?

Am încuviinţat.

— Astrea a fost şocată de cum arăta Morrigone. Ceva se întâmplă. Dar ea nu ştie ce. Şi asta o sperie.

— Păi, dacă o sperie pe una ca ea, noi ar trebui să fim de-a dreptul îngroziţi.

Puteam mereu să contez pe Delph, căci observaţiile lui erau foarte corecte. Însă, îngroziţi sau nu, nu intrasem în Quag pentru a-mi sfârşi viaţa ca prizonieră. Fiecare părticică din corp ardea de dorinţă.

De dorinţa de a fi liberă.

A doua zi, l-am încolţit pe Seamus în afara bucătăriei. Micul spiriduş se ţinea la distanţă de noi de când Astrea declarase că nu mai eram liberi.

— Aşadar, Seamus, tu poţi să pleci dacă vrei? l-am întrebat, în timp ce Delph şi Harry Doi zăboveau undeva mai în spate.

M-a privit agitat, cu ochii lui imenşi zvâcnind.

— Eu nu ştiuţ ce voiuţi vorbeşt…

— Seamus! l-am avertizat eu.

Harry Doi a scos un lătrat jos, gutural, care – eram convinsă – îl făcea pe micul spiriduş să fie foarte agitat.

— Dacă vreau, pot să plec, a spus el precaut. Dar voi nu.

L-am studiat cu atenţie.

— Seamus, de ce cred eu că întâlnirea din peşteră n-a fost o coincidenţă?

Mi-am dat seama imediat, după privirea de pe chipul lui, că aveam dreptate. El s-a înroşit şi a negat, apoi s-a mai înroşit niţel, dar eu am insistat şi nu l-am lăsat să plece.

— Păi, s-ar putea să nu prea fi fost, a conchis el în cele din urmă.

— Astrea te-a trimis?

S-a uitat în jur precaut înainte de a încuviinţa cu o mişcare scurtă a capului său mare.

— Şi creaturile zburătoare care m-au făcut să alerg în peşteră?

— Păi, şi pe alea se prea poate să le fi trimis ea.

— Şi norul care l-a luat pe Delph? am adăugat cu amărăciune. Tot ea l-a invocat, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Seamus a încuviinţat încetişor, mai înspăimântat decât îl văzusem vreodată.

— Dar de ce? l-a întrebat Delph.

I-am aruncat o privire înainte de a mă uita din nou la Seamus.

— Fiindcă Astrea ne-a văzut în Vezi-Văzător. Ea se temea că am fi putut reuşi să traversăm Quagul. A manipulat lucrurile în aşa fel încât Seamus şi cu mine să ne întâlnim. Şi un lucru a condus la altul, apoi, iată-ne, prizonieri pe vecie.

Seamus a oftat resemnat.

— Ea este foarte puternică, este Madame Prine.

M-am aplecat pentru a fi mai aproape de spiriduş.

— Ei bine, ştii ce?

— Ce? a întrebat el, cu ochii mari cât cepele.

— Şi eu sunt puternică.

Mai târziu, l-am condus pe Delph în bibliotecă. Mă gândeam că în unele cărţi am fi putut găsi lucruri care aveau să ne explice mai bine ceea ce Archie ne spusese deja. Dacă exista un război teribil între neamul nostru şi Maladoni, probabil că cineva îl menţionase în vreo cronică pe undeva.

I-am spus lui Delph să înceapă dintr-un capăt, urmând ca eu să încep din celălalt. Oricum, n-a fost să fie.

Am întins mâna după o carte şi am tras de ea. Dar nu voia să iasă. Am încercat cu ambele mâini. Acelaşi rezultat. M-am uitat spre Delph, care pusese unul dintre picioarele lui mari pe un raft şi trăgea de un volum gros cu toată forţa lui.

— Ei, drăcia dracului! a strigat el într-un final, părând să fi rămas fără respiraţie şi dând drumul cărţii.

— E opera Astreei, am spus, simţind că-mi creşte furia. Nu vrea ca noi să descoperim ceva prin cărţile astea. Ceea ce, fireşte, înseamnă că aceste cărţi *chiar* explică lucruri.

Am privit plină de dorinţă spre tomurile groase, aflate la numai câţiva centimetri de mâna mea, dar care nu-mi erau de niciun folos. Paginile lor ar fi putut la fel de bine să fie goale.

Ne-am dus spre camera lui Archie. Când am încercat să deschidem uşa, aceasta a strigat:

— PLEACĂ!

— Sfântă Clopotniţă! a exclamat Delph, care mai că sărise în tavan. Eu mă obişnuisem deja cu acest „salut“, dar nu şi la uşa lui Archie.

— Ei bine, am spus, se pare că Astrea ne limitează spaţiul în căsuţă. Ceea ce e, de fapt, un lucru bun.

— De ce spui asta? m-a întrebat un Delph uluit.

— Se teme că am putea găsi ceva folositor. Ceea ce înseamnă că există ceva folositor aici.

Însă, oricât de mult m-aş fi gândit la asta, felul în care am fi putut ieşi era ceva la care nu mă gândisem deloc.

VIGINTI UNUS

Semnul

N-am vrut să dau buzna peste Astrea, dar pur şi simplu am intrat şi am zărit-o uitându-se la Vezi-Văzător. În imagine era Morrigone, care arăta în continuare deplorabil. Îşi flutura mâinile în jur, aşa cum proceda în momentele de magie. Nu am ştiut ce face Astrea până când nu a fluturat bagheta deasupra imaginii, vălurind-o de parcă cineva ar fi aruncat o mână de pietricele într-o găleată de apă.

Morrigone a dat aprobator din cap şi şi-a lăsat mâinile în jos.

Şi atunci am înţeles.

Ele comunicau. Şi apoi am ştiut că Morrigone îi spusese Astreei totul despre mine, rugând-o să mă urmărească cu mare atenţie. Probabil îi spusese că puteam face puţină magie, că aflasem o parte din adevărul despre Wormwood şi că fugisem de Morrigone şi din Wormwood. Am simţit că furia mea faţă de Astrea sporeşte de o mie de ori. Mă condusese direct în capcană.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că Astrea se întorsese spre mine, privindu-mă cu bagheta îndreptată neliniştitor în direcţia mea.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat ea tăios.

— Ai zis că aici pot să merg unde vreau, i-am răspuns pe un ton nevinovat. Aşadar, ai avut o discuţie plăcută cu draga de Morrigone? am întrebat-o pe un ton acid.

După o smucitură a baghetei imaginile au dispărut, iar lemnul a redevenit simplu.

Mi-am încrucişat privirea cu a ei.

— Ar trebui să nu-ţi mai bagi nasul în treburi care nu te privesc, mi-a spus ea pe un ton care mi-a trimis fiori pe

şira spinării.

Mi-am consolidat hotărârea şi i-am spus repezit:

— Ei bine, e treaba mea dacă posibilele consecinţe mă vor afecta şi pe mine. Şi Wormwoodul. Poate că nu este căminul tău, dar este al meu. Ştiai că sângerosul Rege Thorne intenţiona să invadeze şi să distrugă Wormwoodul? Măcar îţi pasă?

— Nu aş fi permis…

— Prostii! am strigat eu. Nu-ţi pasă!

— Ţi-aş aminti…

Dar n-aveam de gând să-i permit să mă contrazică.

— Poate că te afli în siguranță sub domul tău de smarald, dar nu toată lumea are şansa asta, Măreaţă Păstrătoare a Quagului.

— Tu eşti în siguranţă aici, a ripostat ea.

— Nu fiindcă aşa am ales eu! i-am trântit-o eu, anticipând răspunsul ei. Şi nu am intrat în Quag pentru a fi în siguranţă. Numai un nebun ar face asta. Iar eu nu sunt nebună.

Uşa s-a deschis larg şi şi-au făcut apariţia Delph şi Harry Doi. În spatele lor l-am văzut pe Seamus, cu ochii lui mari examinându-mă curioşi.

Delph a închis uşa şi a întrebat agitat:

— E totul în regulă?

— Nu, *nu* e totul în regulă, m-am răstit eu, fără să-mi iau ochii de la Astrea.

— Vega, te porţi tare prosteşte, a spus ea cu un aer misterios.

— O! Aşadar, în ochii tăi e prosteşte să-ţi pese de ceea ce li se-ntâmplă altora? Presupun, în cazul ăsta, că nu ţi-a păsat nici când Alice Adronis a murit în bătălie. Mie, da. Mi-a păsat. Eu am fost acolo. Cred că tu te aflai deja în ascunzătoarea ta, nu-i aşa?

— Mai bine să te ascunzi decât să mori!

— Mai bine să lupţi şi să mori decât să trăieşti ca un laş! am urlat în faţa ei.

— Să lupţi! A chicotit, apoi a adăugat: N-ai fi rezistat nicio fărâmă.

— *Pot* să lupt!

— Tu eşti un nimic! Până şi bunicul tău a înţeles asta. Ăsta e motivul pentru care nu şi-a bătut capul cu una ca tine. Te-a abandonat. Te-a lăsat acolo unde este locul tău!

Am ridicat un deget în faţa ei şi i-am spus:

— Sunt mai mult decât ai să fii tu vreodată, nesuferito!

Bagheta ei s-a mişcat atât de repede, încât abia am putut să-i urmăresc mişcarea. A rostit ceva ce n-am prea înţeles, apoi am fost catapultată în partea cealaltă a încăperii şi izbită de perete; am căzut la podea, sângerând din nenumărate tăieturi şi despicături de pe tot trupul.

— Vega Jane! a ţipat Delph, luând-o la fugă spre mine şi îngenunchind alături.

S-a uitat furios la Astrea.

— Ce i-ai făcut? Ce?

Harry Doi a lătrat şi a mârâit, părând gata să o atace.

Delph mi-a ridicat capul.

— Vega, unde este Piatra Viperei? În buzunarele tale?

Aveam dureri atât de mari, încât nici nu am putut să-i spun că Piatra se afla în camera mea. Vedeam cum sângele mi se adună într-o băltoacă pe podea, îmi era greaţă şi mă simţeam ameţită.

— Ajut-o! a ţipat Delph la Astrea.

— Madame Prine, a spus Seamus cu o voce rugătoare.

Pe sub pleoapele pe jumătate închise, am văzut expresia de groază de pe chipul Astreei. Spre meritul ei, părea incapabilă să înţeleagă ce-mi făcuse.

— Ajut-o! a ţipat Delph. Te rog!

Însă atunci, ceva s-a petrecut înlăuntrul meu. Ceva ce n-am înţeles. Venea dintr-un loc anume din mine, aparent foarte adânc, pe care nu-l mai vizitasem niciodată până atunci. Nu aveam idee nici măcar că se afla acolo. Durerea dispăruse. Mintea mi se limpezise. Tot ceea ce simţisem, toată furia şi ura păreau nimic în comparaţie cu ceea ce creştea acum în mine. Era ca şi cum nu mai eram eu însămi. Eram altcineva.

L-am dat cu uşurinţă pe Delph la o parte, m-am ridicat în picioare, sigură pe mine, mi-am fluturat braţele şi am

strigat:

— Tu nu mă vei bate pe mine!

Valuri de lumină au ieşit din mâinile mele, explodând în încăpere. Totul părea să fi încetinit, astfel încât vedeam exact ceea ce se întâmpla, chiar dacă avea loc cu o viteză nemaipomenită.

Astrea a fost ridicată de la podea şi aruncată în lungul camerei. Apoi s-a lovit de perete şi a alunecat în jos, cu bagheta căzându-i dintre degete.

Vâltoarea de lumină ce emana din degetele mele i-a înghiţit apoi pe Delph, pe Harry Doi şi pe Seamus. După ce au fost răsturnaţi, au zburat în cealaltă parte a încăperii şi au aterizat cu putere lângă perete, făcându-se grămadă pe podea. Toate mobilele din încăpere, inclusiv Vezi-Văzătorul, au fost spulberate, transformându-se în fărâme. Bucăţi de lemn şi sticlă se roteau prin cameră ca nişte confetti.

Şi atunci, la fel de iute pe cât se întâmplase, totul s-a terminat.

Eram acum în picioare în mijlocul încăperii, cu rănile vindecate, cu mâinile pe lângă corp. Am privit în jur spre dezastrul pe care, fără să vreau, îl provocasem.

— Delph, Harry Doi! am strigat.

Am fost lângă ei într-o clipită. L-am apucat pe Delph de braţ şi pe Harry Doi de lăbuţa din faţă.

— Spune-mi că eşti bine. Spune-mi, te rog! am strigat, cu lacrimile curgându-mi pe obraji. Oh, sfântă Clopotniţă, ce-am făcut?

Mai întâi şi-a revenit Delph, apoi şi Harry Doi.

Câinele m-a lins pe faţă, iar Delph m-a luat de braţ, cu zâmbetul lui strâmb, care mi-a pricinuit însă o uşurare imensă. I-am ajutat să se ridice.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Delph. De unde a apărut ASTA?

Cu lacrimile curgându-mi pe obraji, i-am răspuns:

— Nu ştiu, Delph, pur şi simplu nu ştiu.

M-am întors spre Astrea, care zăcea în continuare pe podea, totuşi conştientă. Se zgâia la mine, iar pe chip îi

treceau emoţii atât de complexe, încât nici nu ştiam cum să le interpretez.

S-a ridicat încetişor; la fel a făcut şi Seamus, care era în apropiere de ea.

Astrea a făcut câţiva paşi şovăielnici, fără să îşi ia ochii de la mine.

Eram hotărâtă să o las pe ea să vorbească prima.

— Cum ai făcut asta? a vrut ea să ştie.

— *Pot* să lupt, i-am spus liniştită. Tot ceea ce-mi trebuie este şansa.

Chipul i s-a boţit şi am văzut-o clipind. Şi-a dus la gură mâna liberă, care îi tremura. Şi, înainte să mai pot obţine vreo vorbă, a ieşit grăbită din cameră. Am auzit-o ţăcănind pe hol. Am fugit după ea, dar deja dispăruse. Nu era în camera ei. Şi nu era nici în vreuna dintre camerele căsuţei în care aveam eu acces. În cele din urmă, am găsit-o afară. Era lângă dom, stând pe o stâncă mare, cu bagheta în mână.

M-am îndreptat încet spre ea şi m-am aşezat pe pământ, alături. Mă auzise apropiindu-mă, dar nu s-a uitat la mine.

— Sper că nu te-am rănit, i-am spus. Nu am intenţionat s-o fac.

— Ba e foarte clar că ai vrut, a răspuns ea calmă. Însă, fireşte, eu te-am rănit prima.

— Pur şi simplu a venit asupra mea, am spus încetişor. Încă n-am înţeles de ce.

Ne-am fixat privirea una asupra celeilalte.

— Tu nu înţelegi, Vega? Ei bine, eu înţeleg destul de clar.

Au trecut câteva fărâme până să vorbească din nou.

— Chiar îmi pasă, Vega. Îmi pasă foarte tare. Mi-am petrecut ultimele opt sute de sesiuni din viaţă păsându-mi de ceilalţi.

— Ştiu, i-am spus încet.

— Ştii de ce sunt atât de mică, cu toate că iau elixirul?

Am scuturat din cap.

— Am presupus că ai fost mică mereu.

— Cândva, am fost la fel de înaltă ca Alice.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o pe un ton perplex.

— Opt secole de responsabilităţi m-au îngreunat şi m-au tras în jos, Vega. Iar elixirul, în timp ce-ţi dă viaţă, te jefuieşte de toate celelalte lucruri, lucruri mult mai importante.

— Cum ar fi?

— Poate, compasiunea. Poate înţelegerea punctelor de vedere ale celorlalţi. Poate lucruri de care am nevoie chiar acum, mai mult ca oricând.

N-am spus nimic, căci simţeam că pur şi simplu avea nevoie să spună ceva.

— Şi, de asemenea, ştiu că cineva ar putea contesta metodele mele, ba chiar şi ţelul, aşa cum ai făcut-o tu.

— Dar am făcut-o într-un fel greşit. N-ar fi trebuit să folosesc astfel de cuvinte.

— De fapt, ai fost suficient de elocventă, Vega. Poate mai mult decât îţi dai seama. Şi cuvintele mele au fost la fel de aspre.

A aruncat din nou o privire spre cer.

Următoarele cuvinte pe care le-am rostit s-au bucurat totuşi de toată atenţia ei.

— Maladonii?

Ea s-a întors să mă privească.

— Archie ţi-a spus?

Am încuviinţat din cap.

— Da, afurisiţii de Maladoni.

A pronunţat cuvântul de parcă ar fi fost cel mai dezgustător lucru pe care îl rostise vreodată.

— Sunt puternici, recunosc.

— Da, atât de puternici, încât ne-au distrus pe noi şi toate lucrurile în care credeam. Complet.

— Poate că nu chiar complet, i-am spus.

S-a uitat la mine şi am crezut că văd o urmă de zâmbet.

— Ce se poate face? am întrebat-o.

O vreme, s-a gândit la această întrebare.

— Ai spus că vrei să lupţi?

— Da.

S-a uitat din nou spre căsuţă.

— Ce-ai făcut acolo, Vega?

— Nu ştiu cum am făcut-o.

— Nu contează. Ai făcut-o – asta e tot ce contează.

— Ei bine, bunicul meu e un Excalibur. Iar tu ai spus că puterile le sunt transmise descendenţilor.

— De fapt, e mai mult decât atât. Mult mai mult.

S-a răsucit pe stâncă pentru a sta cu faţa spre mine, iar tonul i-a devenit oarecum precaut.

— Un Excalibur se naşte cu tot ceea ce va avea vreodată în materie de puteri. Asta, într-adevăr, l-a făcut pe bunicul tău foarte puternic. Însă mai există o putere, chiar mai mare decât asta.

— Poftim? am întrebat-o cu sufletul la gură.

— Pentru cei care nu sunt extrem de puternici atunci când sunt mici, dar puterile le cresc formidabil pe măsură ce avansează în vârstă. Cu asemenea puteri – înrădăcinate atât de adânc în ei – pot face uneori diverse isprăvi de magie fără baghetă. Fără ca măcar să rostească o vrajă. N-ai idee cât de remarcabil este. Cred că tu eşti una dintre aceştia. Iar ei sunt şi mai rari decât Excaliburii. Sunt atât de rari, încât, de fapt, nici nu avem un nume pentru ei. Poate că voi începe prin a numi un asemenea fenomen… Vega.

După aceste cuvinte Astrea a tăcut, iar mie nu mi-a trecut prin cap ce aş fi putut să spun. Pur şi simplu am rămas împreună sub un cer minunat de senin, aparent contemplând cele mai urâte perspective ale viitorului. Eram pe punctul de a fi şocată, aşa cum nu mai fusesem niciodată în viaţa mea.

— Dacă vrei să traversezi Quagul şi să reiei lupta, va trebui să fii pregătită, mi-a zis ea. Vom începe de mâine-dimineaţă.

Înainte să pot să mai spun ceva, s-a ridicat şi s-a întors la căsuţă, lăsându-mă acolo de una singură.

VIGINTI DUO

Celălalt Elemental

În noaptea aceea, n-am putut să dorm mai deloc. M-am răsucit şi m-am învârtit, şi m-am foit, şi am visat. În cele din urmă, scăldată de o transpiraţie rece, m-am ridicat şi m-am îmbrăcat, apoi am ieşit şi m-am aşezat pe o lespede din piatră de lângă uşă, împreună cu Harry Doi. Am privit lung domul din smarald şi, dincolo de acesta, cerul de deasupra Quagului. În dimineaţa aceea, spusese Astrea, aveam să începem pregătirea. Nu aveam habar ce avea să atragă după sine acest lucru şi era puţin enervant. Ei bine, nu chiar puţin, de fapt.

Pe când stăteam cu Harry Doi, uşa s-a deschis şi a ieşit Delph, în cămaşă de noapte. Nici el nu părea să fi dormit. Desculţ, s-a aşezat lângă mine.

— Ca în vremurile de odinioară, a spus el. Ca atunci când stăteam în copacul tău.

Cu toate că nu se întâmplase chiar de mult, părea să fi trecut o mulţime de timp de atunci. Parcă abia îmi mai aminteam.

— Mda, a continuat el neatent, uitându-se lung la dom. Ai zis că Astrea vrea acum ca noi să traversăm locul ăsta.

— Vrea ca noi să luptăm.

— Cu indivizii ăia, Maladonii?

— Exact. Bănuiesc că asta va face parte din pregătire, Delph.

A privit în jos, cu fruntea încreţită de griji şi cu o expresie de frustrare.

— Dar nu va fi magie, Vega Jane. Ce ai făcut tu, când ai spulberat totul în felul acela, eu nu pot să fac. Ştii bine că nu pot.

L-am luat de mână.

— Ce ştiu eu, Daniel Delphia, este că tu şi cu mine suntem împreună. Am fost despărţiţi o dată. Şi nu vom mai fi despărţiţi din nou. Nu pot să fac asta fără tine. Ştii, nu-i aşa? Trebuie.

— Femeia aceea din trecut a spus că tu eşti cea care trebuie să supravieţuiască. Ei bine, aş dori ca ea să fi ştiut ce spune. Aşadar, dacă vine vorba despre asta, voi face orice va fi necesar ca să mă asigur că aşa va fi. Şi vorbesc serios când spun *„orice* va fi necesar".

În acel moment, uşa s-a deschis şi aproape am leşinat de uimire.

Un tânăr, nu cu mult mai vârstnic decât noi, stătea în uşă. Era îmbrăcat bizar, cu o cămaşă de noapte care îi lăsa la vedere gambele şi tălpile. Faţa nu îi era ridată de griji sau de necazuri, iar părul negru era lung şi dat peste cap în dezordine. Ochii îi erau atât de orbitor de albaştri, încât păreau a fi aşchii de gheaţă reflectate pe un cer fără nori.

L-am văzut pe Delph uitându-se la el la fel de nedumerit ca şi mine.

— Archie!

M-am întors s-o privesc pe Astrea, care îl strigase pe nume. Se ridicase din scaunul ei, uitându-se la tânăr cu ochii mari şi uimiţi.

Archie? m-am mirat eu. Dar Archie era în pat, bătrân şi muribund. Apoi, adevărul m-a izbit.

— Ai băut elixirul tinereţii! am izbucnit eu.

Archie a surâs şi a venit mai în faţă. Era de departe mai înalt decât mama lui, dar nu la fel de înalt ca mine. Şi, desigur, era mult mai scund decât Delph.

— Corect, am băut elixirul tinereţii, a încuviinţat el.

Discursul lui era ciudat de formal, iar tonul – cel al unui bărbat mult mai în vârstă. Ceea ce avea noimă, având în vedere că – doar cu puţin timp în urmă – fusese cu adevărat foarte bătrân.

S-a întins ca o pisică şi apoi s-a înfiorat.

— Mă simt absolut splendid. Mult mai bine decât atunci când zăceam în pat, gâfâind din pricina lipsei de aer.

— Ce Dumnezeu te-a determinat s-o faci? l-a întrebat

Astrea, care încă îşi privea fiul uluită.

În loc de răspuns, Archie a arătat spre mine.

— Ea a fost motivaţia mea.

— Eu? am întrebat năucită.

A dat afirmativ din cap.

— Mama a stat cu mine noaptea trecută. Se aştepta probabil să nu mai trăiesc prea mult. Şi mi-a zis că te pregăteşte pentru a reîncepe lupta. Am vrut să te ajut!

— Mulţumesc, Archie, i-am spus, oferindu-i un zâmbet recunoscător. Apoi m-am întors spre Astrea şi am adăugat: Însă avem o problemă.

— Care ar fi aceea?

— Nu am nicio baghetă. Fără baghetă nu pot face magii.

— Mamă, a intervenit Archie, clar, are o minte practică.

Era tulburător să-l auzi pe Archie strigând-o aşa, având în vedere că ea nu părea cu mult mai mare decât el.

Astrea a aruncat o privire spre buzunarul meu.

— Cum rămâne cu Elementalul?

— Ce-i cu el?

— Scoate-l!

Mi-am scos mănuşa din buzunar şi am început să o trag pe mână. Dar ea m-a oprit.

— Nu e nevoie să faci asta, Vega.

— Dar Alice Adronis mi-a spus…

— Sunt convinsă că ţi-a spus, dar ea se afla la ananghie atunci când v-aţi cunoscut şi mă îndoiesc că mai gândea limpede. Aşa că ai încredere în mine. M-am gândit mult la asta şi cred că nu greşesc. Scoate-l cu mâna goală.

Şi totuşi, în pofida vorbelor ei, am remarcat că îşi ţinea bagheta pregătită.

Mi-am strecurat mâna în buzunar cu prudenţă. Degetele mele s-au apropiat de locul în care se afla Elementalul micşorat. Respiraţia mi-a devenit greoaie şi inima a început să-mi bată mai tare. Alice purtase mănuşa. Ea îmi spusese…

Când mi-am simţit degetele aproape atingând lemnul Elementalului, m-am uitat mai întâi la Delph. El nu-şi lua ochii de la buzunarul meu. Apoi i-am aruncat o privire

Astreei. Ea nu se uita la buzunarul mantiei mele, ci la mine.

— Crede, Vega, a spus liniştită.

— Să cred în ce? am întrebat uluită.

— În tine.

Mi-am recăpătat răsuflarea, am înghiţit în sec şi am decis că această lentoare nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile; era mai bine să termin cu asta. Mi-am împins mâna înainte şi degetele mi s-au strâns în jurul Elementalului.

Închisesem ochii în momentul apropierii degetelor de lemn. Apoi i-am deschis, căci nu se întâmplase absolut nimic. Am scos băţul şi l-am strâns în mână. Arăta mic, lipsit de puteri. I-am aruncat o privire Astreei.

Ea se zgâia la obiect de parcă ar fi fost un şarpe îngheţat.

— Ce este? am întrebat-o.

— Nu am mai văzut Elementalul de mai bine de opt sute de sesiuni, mi-a răspuns, cu o voce atât tristă, cât şi admirativă. Am văzut-o pe Alice aruncându-l în mulţi dintre duşmanii noştri. Mi-a aruncat o privire cercetătoare, apoi a zis: Vrei, te rog?

Instinctiv, am înţeles-o. Mi-am dorit ca Elementalul să ajungă la mărimea sa de aur. Apoi l-am ridicat, ca şi când aş fi fost pe punctul de a-l arunca.

Astrea a făcut un pas înapoi, cu ochii plini de lacrimi, privind ţintă Elementalul. Apoi, când s-a uitat la mine, mi s-a părut că observ o reacţie întârziată.

— Ce este? am întrebat-o, privindu-mă şi eu cercetător.

— Nimic, a şoptit ea. Nu-i nimic. Tocmai mi-ai amintit de… nu contează. Acum poţi să-l micşorezi.

După ce am făcut asta, am întrebat-o:

— Şi acum?

— Spune-i să se lungească fix de douăzeci şi doi de centimetri.

Am fost surprinsă auzind asta, dar am invocat acest gând şi am privit satisfăcută cum lemnul creştea până la ceea ce părea mărimea cuvenită.

Astrea s-a apropiat şi mi-a examinat mâna care ţinea Elementalul.

— Bun, bun. Da, asta cu certitudine e suficient.

— Suficient pentru ce?

Ea s-a dat înapoi şi mi-a spus:

— Acum, *asta* va fi bagheta ta.

Mi-am încordat muşchii feţei.

— Bagheta mea? Tocmai ai spus că o baghetă trebuie să treacă de la un membru al familiei la altul. Şi că trebuie să aibă înăuntru ceva din acea persoană.

— Şi aceste condiţii au fost îndeplinite aici, a răspuns ea.

— Cum? am exclamat eu. Am primit Elementalul de la Alice Adronis, pe un câmp de luptă, cu sute de sesiuni înainte ca eu să mă fi născut măcar. Ea…

— Ea ce? a intervenit Astrea. Ea n-ar putea fi înrudită cu tine? N-ar fi putut să pună în Elemental ceva din ea? S-a oprit, apoi a spus: Greşit în ambele cazuri.

— Asta-i imposibil! am strigat.

— Uită-te la el! Uită-te *de aproape!*

Am examinat Elementalul. Nu era nimic de văzut. Însă apoi, mi s-a părut că văd ceva. Mi-am apropiat chipul – era o linie de un roşu-închis, ca un fir întreţesut în lemn.

— E o şuviţă din părul ei, Vega, a rostit Astrea. Frumosul păr roşcat al lui Alice.

Am ridicat ochii să văd dacă mă priveşte.

— Nu se poate.

— Un test simplu va fi suficient. Arătă spre peretele de cărţi, apoi spuse: Incantaţia este: *Rejoinda,* carte! Rulează r-ul şi fă o mişcare lentă cu mâna, spre tine. Şi lasă-ţi mintea să se concentreze numai asupra cărţii. Aşa.

Şi-a îndreptat bagheta spre prima bibliotecă, a rostit propoziţia *„Rejoinda,* carte“ şi a tras bagheta încet spre ea.

O carte a ţâşnit de pe raft şi a zburat direct în mâna ei. A pus-o jos şi s-a întors spre mine.

— Acum, fă-o tu.

M-am uitat la Elemental.

— Nu pot.

— Ba da, poţi. Pune-ţi degetul mare pe vârful băţului şi

degetul arătător dedesubt. Lasă cam cincisprezece centimetri din baghetă să iasă din mâna ta. Şi nu o ţine prea strâns. Nu va aluneca.

— De ce nu?

— Fiindcă a devenit o parte din tine acum.

Am privit obiectul uluită, aşteptându-mă să am o senzaţie îngrozitoare. Dar, de fapt, îl simţeam cald… şi sigur.

I-am aruncat lui Delph o privire. El se zgâia la mine.

— *Poţi* s-o faci, Vega Jane. Ştii că poţi. Ai mai făcut lucruri. LUCRURI! Poţi, la naiba, să aduci o carte.

M-am întors să mă uit la Astrea.

— Trebuie să crezi, Vega. Aşa cum ai făcut atunci când ai scos Elementalul din buzunar fără să ai nevoie de mănuşă.

Ei bine, cu asta m-a prins. *Chiar făcusem* asta.

Am inspirat adânc, m-am pregătit, uitându-mă la mâna mea, la cărţi, la baghetă. Baghetă! Poate că *puteam* într-adevăr să fac asta.

M-am concentrat asupra unei cărţi anume. Am lăsat mintea să o vadă doar pe aceea, apoi am rostit cu o voce fermă:

— *Rejoinda,* carte.

Cuvântul mi-a ieşit chiar bine, căci am rulat r-ul exact aşa cum o făcuse Astrea – dar, în încântarea mea, am mişcat prea repede mâna spre mine şi, odată cu ea, şi bagheta.

Întreaga bibliotecă a zburat de la perete şi s-a îndreptat spre noi, iar cărţile au căzut în cascadă din ea. Am ţipat şi am plonjat la podea împreună cu Delph şi cu Archie.

— *Embattlemento,* a strigat Astrea.

Mi-am ridicat privirea la timp pentru a vedea biblioteca oprindu-se în aer la jumătatea distanţei, ca şi cum s-ar fi lovit de ceva solid. Apoi a ţâşnit înapoi, aşezându-se frumos la perete. Toate cărţile căzute s-au ridicat singure şi au zburat înapoi în locurile lor iniţiale de pe rafturi.

M-am ridicat încet, odată cu Delph şi cu Archie. Am privit lung, ruşinată, mai întâi spre bibliotecă şi apoi spre

Astrea, apoi m-am uitat cu mâhnire la Elementalul pe care încă îl ţineam în mână.

Când am ridicat privirea, Delph se uita la mine cu o asemenea mirare, încât m-am simţit brusc neliniştită.

— Bănuiesc că nu sunt prea bună la magie, am spus nefericită.

— Ba din contră, a zis Astrea, mi-ai întrecut aşteptările. Cred că poţi să fii o vrăjitoare de prim rang.

Asta m-a făcut să devin euforică, dar numai până când Astrea a spus următoarele lucruri.

Ridicând cinci degete, mi-a explicat:

— Vega, ăsta e numărul straturilor din Quag. Fiecare strat sau cerc, aşa cum ne referim noi la acestea, este o lume în sine, separată de vecina sa. Fiecare include provocări unice şi mortale. Fiecare se schimbă permanent, crescând şi evoluând, hrănindu-se din magia care a creat-o şi a inspirat-o. S-a oprit, apoi a adăugat: Şi te rog să înţelegi clar un lucru. În pofida capacităţilor tale de a face magie, fiecare cerc ar putea foarte bine să devină mormântul tău.

Şi, cu această ultimă declaraţie provocatoare de fiori, s-a întors şi a plecat.

VIGINTI TRES

Pregătirea mea

A doua zi, după micul dejun, Astrea ne-a condus – pe mine, pe Delph, pe Harry Doi şi pe Archie – într-o încăpere mare, din care păreau să existe multe în căsuţă. De-a lungul unui perete era instalată o tablă uriaşă, precum cea pe care o folosisem acasă, în Wormwood, la Învăţare. Astrea a închis uşa în urma noastră, apoi şi-a scos bagheta şi a îndreptat-o spre tablă. Într-o secundă, pe suprafaţa acesteia a început să se întindă scrisul.

— Primele tale lecţii, a anunţat Astrea.

A mişcat din nou bagheta şi în mâna ei a apărut o minge mică.

— Acum, Vega, îţi aminteşti incantaţia din seara trecută?

— *Rejoinda,* am spus cu înfocare, disperată să mă ridic la înălţimea aşteptărilor ei.

Ea a dat aprobator din cap.

— Vreau să iei această minge de la mine folosind vraja.

A ridicat o mână înainte să pot să fac ceva.

— Dar, mai întâi, trebuie să trecem în revistă câteva lucruri de bază, astfel încât ceea ce s-a petrecut înainte să nu se mai repete.

A indicat cu bagheta o secţiune a tablei.

— Citeşte asta, m-a instruit ea. Cu voce tare.

M-am uitat într-acolo şi am început să citesc.

— *Activitatea de vrăjitorie corespunzătoare implică efectuarea mai multor lucruri în acelaşi timp, însă întotdeauna întrebuinţând principiul MTS sau Minte, Trup şi Spirit. Cu alte cuvinte, concentrarea minţii, pregătirea trupului şi angajarea spiritului, astfel încât toate cele trei elemente să vină laolaltă la timpul potrivit. Simpla rostire a incantaţiei nu va avea niciun efect dacă aceste elemente*

nu sunt combinate corespunzător. M-am întors spre Astrea şi am întrebat-o: Aşadar, cum pot face asta?

— Continuă să citeşti, mi-a cerut ea.

Puţin nedumerită, mi-am întors privirea spre tablă.

— *Combinarea MTS cu incantaţia adecvată şi cu mişcarea de baghetă potrivită va produce efectul dorit. Altceva nu va funcţiona.*

După ce am terminat de citit, m-am întors spre ea.

— Ei bine, în regulă, am priceput *asta.*

Ea a ridicat mingea.

— Înainte, ai smucit mâna. Trebuie să fii domoală în mişcări. Dar, mult mai important, trebuie să foloseşti MTS în mod corespunzător, pentru ca toate acestea să funcţioneze aşa cum îţi doreşti.

— De aceea te-am întrebat cum pot face cu acest MTS, am spus iritată.

— Dacă te superi, nu vei ajunge să stăpâneşti incantaţia, mi-a zis ea politicoasă. Aşa că linişteşte-te, concentrează-ţi mintea asupra acestei mingi şi spre nimic altceva. Când vei fi făcut asta, vei continua prin a-ţi aduna energia fizică în aşa fel încât să se acumuleze toată în mâna ta cu bagheta. Şi, în sfârşit, spiritul tău ar trebui să fie în completă armonie cu mintea şi cu trupul.

— Fir-ar să fie, a exclamat Delph. Asta nu înseamnă să ceri prea mult?

Astrea s-a întors spre el.

— Ba *înseamnă* să ceri mult. Însă când încerci să faci ceva extraordinar, nu ţi se pare corect să ceri mult în schimb?

Delph a pălit şi şi-a privit ghetele. Ea s-a întors spre mine.

— Cum voi şti că am atins echilibrul potrivit? am întrebat-o.

Ea a ridicat mingea.

— Când asta se va odihni în mâna ta, fireşte.

Mi-am aliniat picioarele şi umerii. Am privit mingea şi m-am străduit să-mi alung restul gândurilor. M-am uitat la baghetă, încercând să-mi oblig latura fizică să se mute cu

totul într-acolo. Nu aveam habar în care parte a trupului locuia spiritul, dar în capul meu i-am poruncit să se acomodeze cu mintea şi cu trupul. Am ridicat uşor bagheta şi apoi, amintindu-mi de greşeala anterioară, i-am imprimat o mişcare domoală spre înapoi, rostind „*Rejoinda*, minge“ şi rulând r-ul perfect – sau, cel puţin, aşa am crezut.

Dar nu s-a întâmplat absolut nimic. Mingea a continuat să stea ferm în mâna Astreei. Am privit uluită, dar ea nu părea câtuşi de puţin surprinsă.

— A fost doar prima ta încercare.

— Dar am mai făcut-o, am spus, pe un ton mult mai smiorcăit decât aş fi intenţionat.

— De fapt, aproape că ne-ai zdrobit pe toţi cu biblioteca aia, iubire, a intervenit Archie. Mama a căpătat cartea.

I-am aruncat o privire posacă, apoi am întrebat-o:

— Pot să încerc din nou?

Astrea a încuviinţat.

— Poţi să încerci de mai multe ori, aş îndrăzni să spun.

Treizeci şi şapte de încercări mai târziu, mica minge a zburat spre mine şi s-a aşezat comod în mâna mea tremurândă. Nici nu mă mai aşteptam la asta, căci pe la a optsprezecea încercare concluzionasem că n-aveam să fiu niciodată o vrăjitoare bună şi că poate ar fi fost mai bine ca Delph şi cu mine să ne întoarcem în Wormwood şi să implorăm să ne primim slujbele înapoi.

Reuşita mea nu a avut ecou până când Delph nu m-a bătut cu palma pe spate atât de tare, încât aproape că am căzut grămadă.

— Ai reuşit, Vega Jane! Ai reuşit!

M-a ridicat de la podea, zdrobindu-mă în îmbrăţişarea lui. Cum nu părea să dea semne că ar intenţiona să-mi dea drumul, Astrea a intervenit:

— Ăăă… Delph, ar fi bine dacă am putea continua, ceea ce, fireşte, ar însemna ca tu SĂ-I DAI DRUMUL.

Înroşindu-se brusc, Delph m-a lăsat pe podea.

Expresia de concentrare a Astreei nu se schimbase.

— Hai s-o facem din nou, bine?

Entuziasmul meu a pălit imediat din pricina înfăţişării ei serioase, căci am înţeles exact ce voia să spună. Recuperarea mingii la cea de-a treizeci şi şaptea încercare cu greu avea să ne treacă prin Quag. Dar nu m-am putut abţine să nu zâmbesc în sinea mea. La urma urmelor, *făcusem* magie. Poate că *aş fi putut* cu adevărat să fiu vrăjitoare!

Mi-am strâns buzele, m-am concentrat conform principiului MTS şi am spus incantaţia, mişcând bagheta cât se poate de lent.

Mingea a venit la mine de paisprezece ori la rând. Iar atunci când vederea ei în palma mea n-a mai fost la fel de îmbucurătoare cum fusese primele dăţi, Astrea a spus:

— În cazul ăsta, să trecem mai departe. I-a făcut semn lui Archie. Voi avea nevoie de ajutorul tău pentru a demonstra asta, dragă.

Archie a încuviinţat şi a scos din buzunarul mantiei lui ceva ce părea a fi un băţ închis la culoare. M-a surprins uitându-mă la el şi mi-a explicat:

— Tata mi l-a dat atunci când eram cu mult mai tânăr decât eşti tu acum.

— Şi are o bucăţică din el înăuntru? l-am întrebat.

Archie a încuviinţat din cap.

— Un dinte. Dacă te uiţi mai de aproape, poţi să vezi o urmă din el în apropiere de mâner. Istoria familiei noastre relatează că mama i-a scos tatei un dinte lovindu-l în timpul unei mici dispute legate de pasarea unei baghete.

— N-a fost aşa, Archie, a intervenit Astrea cu fermitate, cu două pete roşii întinzându-i-se pe obraji. Tatăl tău avea o durere de dinţi şi voia o alinare. Asta-i tot.

Apoi şi-a dres vocea şi s-a dus în mijlocul încăperii, arătând încă o dată cu bagheta spre tablă.

— Îţi aminteşti incantaţia pe care am folosit-o atunci când biblioteca venea în zbor?

În mod surprinzător, cel care a răspuns a fost Delph.

— *Embattlemento,* a rostit el repede, aruncând o privire în jur şi părând uluit că răspunsul corect ieşise din gura sa.

— Întocmai, a încuviinţat Astrea, privindu-l cu atenţie.

Este o vrajă de blocare defensivă, utilizată pentru a te proteja de rănire. Vă vom demonstra. I-a făcut semn lui Archie şi a adăugat: La trei.

— Care blestem, mamă? a întrebat-o el.

— Oh, oricare îţi place ţie, Archie, dragule. Surprinde-mă!

Ei, drăcia dracului! Parcă ar fi discutat despre ce sortiment de ceai intenţionau să bea.

Au ridicat simultan baghetele, iar ea a numărat:

— Unu, doi, trei.

— *Injurio,* a rostit apoi Archie.

Şi a fluturat bagheta în direcţia ei. Ceva ce părea a fi o lance spiralată a izbucnit din vârful acesteia.

În aceeaşi secundă, Astrea a despicat aerul din faţa ei cu bagheta, mişcând-o de la dreapta la stânga şi rostind:

— *Embattlemento.*

Explozia de lumină a izbit o barieră invizibilă – ridicată în faţa ei prin mişcarea magică – şi a ricoşat, făcând o gaură în tavan.

Delph, Harry Doi şi cu mine ne aruncaserăm la podea. Am privit în sus, spre gaura din lemnul tavanului.

Astrea a îndreptat bagheta în sus şi, calmă, a spus:

— *Eraisio.*

Gaura a dispărut imediat.

Ne-am ridicat în picioare tremurând şi ne-am uitat uluiţi spre cei doi.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru asta, i-am spus Astreei.

— Motiv pentru care vom începe exact cu asta. A scos mingea din buzunarul mantiei sale şi a adăugat: îţi voi arunca mingea. Tu vei ridica o barieră prin incantaţie. Mişti bagheta de la stânga la dreapta, o mişcare precisă şi fără greş. Trebuie să crezi tu însăţi că mingea te poate răni.

— Bine, dar mişcarea ta a fost de la *dreapta* la *stânga,* am corectat-o eu.

A clipit din ochi.

— Mă bucur că ai fost atentă.

În timp ce mă pregăteam, Delph, Harry Doi şi Archie au păşit cu grijă înapoi. Deşi era doar o minge, probabil că nu uitaseră fiascoul cu biblioteca.

— La trei, a rostit Astrea. Unu, doi, trei.

Apoi a ridicat mingea în dreptul capului meu cu mare forţă.

Măturând aerul cu bagheta, am rostit:

— *Embattlemento.*

Mingea a ricoşat atât de tare de zidul ridicat de mine, încât Astrea a trebuit să se ferească, pentru că venea din nou spre ea. Când s-a îndreptat de spate, s-a uitat la mine oarecum uimită.

— Asta a fost chiar bine, Vega. Cu adevărat bine.

N-am putut să-mi ascund zâmbetul. Dar am ascuns în schimb faptul că îmi imaginasem un jabbit venind înspre mine în locul mingii.

Şi, cu toate astea, o *făcusem.* De la prima încercare. Îmi venea să ţip de bucurie. Până la următoarele patru dăţi, când mingea m-a izbit chiar în faţă. Am exersat mişcarea o vreme îndelungată, până când – la fiecare a treia dată – zidul invocat de mine ţinea.

— Până acum, e destul de bine, a declarat Astrea. Să trecem la ceva niţel mai serios. A îndreptat bagheta spre colţul încăperii, imprimându-i o fluturare şi rostind: *Golem Masquerado.*

În colţ a apărut un mascul uriaş. La început am fost şocată, însă am observat apoi că era făcut din lut. Folosisem acest material la Hornuri.

— De ce ne trebuie asta? am întrebat-o.

— Aş prefera să exersezi pe ceva neînsufleţit, mi-a răspuns Astrea.

Zâmbetul mi-a pălit când, fără niciun avertisment sau vreun preambul, ea a făcut o mişcare în jos, tăind aerul cu bagheta şi rostind:

— *Jagada!*

Masculul din lut a fost brusc acoperit de tăieturi. Dacă ar fi fost o persoană reală, ar fi sângerat din nenumăratele răni.

Am privit uluită când la masculul rănit, când la Astrea.

Asta era ceea ce-mi făcuse ea mie când ne confruntasem. O ştia. Şi ştia că îmi amintisem şi eu.

— Nu e plăcut, a zis ea pe un ton rău prevestitor.

— Vrei ca eu să fac asta? am întrebat-o cu vocea tremurând.

— Tu vrei s-o faci? m-a provocat ea.

M-am uitat la silueta din lut şi mi-am închipuit că în locul acesteia ar putea fi Delph sau Harry Doi. Apoi am privit-o din nou pe Astrea.

— Nu acum.

M-a ţintuit din ochi preţ de o clipă, apoi a spus:

— Atunci, să mergem afară.

În timp ce străbăteam holul, Archie a venit în spatele meu şi mi-a şoptit la ureche:

— E în regulă, Vega. Cei mai mulţi dintre noi n-ar fi putut să facă asta de prima dată. De fapt, unii n-ar fi putut s-o înfăptuiască niciodată.

— De ce? am întrebat şi eu în şoaptă.

— Trebuie să vrei cu adevărat să răneşti pe cineva.

— Păi, mama ta nu pare să aibă probleme cu asta.

— Vega, ea a fost într-un *război.* A mai omorât până acum. Şi a avut opt sute de sesiuni la dispoziţie ca să se pregătească. Asta te supără, nu-i aşa?

Am ieşit din căsuţă şi am trecut prin domul verde.

Archie şi-a întins braţele şi s-a uitat spre cer.

— Au trecut secole de când n-am mai ieşit din căsuţă. Pur şi simplu respir un alt aer.

— Când ai încetat să iei elixirul? l-am întrebat.

— Din lumina în care ai apărut în pragul nostru.

Eram uluită.

— Vrei să spui că îmbătrâneşti aşa de repede?

— Îmbătrâneşti cam imediat după ce trec efectele poţiunii. De fapt durează puţin până mori.

O spusese cu atâta nonşalanţă, încât n-am putut decât să-l privesc uimită.

— Ei bine, mă bucur că te-ai hotărât să nu mori.

El a zâmbit.

— Şi eu, Vega. Şi eu.

Astrea a ridicat bagheta, a şfichiuit aerul de trei ori cu mişcări paralele şi a spus:

— *Crystilado magnifica.*

La un metru de noi a apărut un amaroc săltând pe câmpii, evident în căutarea prăzii. Era atât de aproape, încât îi vedeam ochii roşii, pieptul uriaş, dezgolit, colţii galbeni şi respiraţia rece ieşindu-i pe nări.

Delph a ţipat şi a sărit înapoi. Eu am răcnit şi mi-am scos bagheta, aproape pe punctul de a-i cere Elementalului să ajungă la mărimea naturală, astfel încât să-l pot arunca în bestie.

Însă Astrea a ridicat bagheta.

— Amarocul e la mulţi kilometri distanţă. Vraja asta îţi îngăduie să vezi lucrurile îndepărtate ca şi cum ar fi foarte aproape. Un instrument folositor în Quag, nu crezi?

Privind ţintă spre amaroc, am răspuns:

— Foarte folositor, într-adevăr.

A mai fluturat bagheta o dată şi imaginea a dispărut. Apoi a arătat spre locul în care se găsea o pădure.

— Acum, încearcă şi tu.

Am ridicat bagheta, am şfichiuit aerul de trei ori şi am rostit:

— *Crystilado magnifica.*

În clipa următoare, m-am simţit de parcă aş fi fost eu însămi în pădure. Vedeam totul. Totul!

În timp ce priveam, în raza mea vizuală a apărut o căprioară. În Wormwood îmi plăcea să le privesc din vârful copacilor, alergând prin pădure. Am surâs în direcţia lui Delph, dar am şovăit când zâmbetul lui s-a transformat într-o privire îngrozită.

M-am întors şi m-am uitat din nou la căprioară.

Parcă de nicăieri, apăruse lângă ea o creatură semitransparentă, înfiorătoare. Cu o viteză uluitoare şi o precizie infailibilă, s-a aruncat asupra frumoasei căprioare, apucând-o într-o prinsoare mortală. Căprioara părea la fel de uluită pe cât eram şi eu. Iat-o alergând fără griji…

…apoi sfâşiată în bucăţi. Iar creatura care o mânca… Am

încercat să mă întorc cu spatele, însă ceva m-a apucat de braţ şi m-a ţintuit pe loc.

M-am răsucit pe călcâie şi am văzut-o pe Astrea ţinându-mă de umăr şi obligându-mă să privesc. M-am întors şi, imediat, s-a întâmplat cel mai uluitor lucru. Monstrul care o omorâse pe sărmana căprioară devenise… căprioară, chiar dacă o versiune înfiorătoare, transparentă a acesteia.

Astrea a fluturat bagheta şi a rostit:

— *Finit.*

Şi întreaga imagine a dispărut. Apoi s-a întors spre mine zicându-mi:

— Ăsta a fost un wendigo. Un spirit malefic care poate poseda orice devorează. Asemenea creaturi vor exista între tine şi destinaţia ta de la capătul Quagului.

Cu glasul tremurând, i-am spus:

— Iar tu ai ajutat la crearea acestor lucruri îngrozitoare.

Mi s-a părut surprinsă de comentariul meu, care, trebuie să recunosc, fusese cumva acuzator.

— Nu pe toate, desigur. Nu. Însă invocând ceea ce am invocat, am creat premisele pentru înmulţirea acestor creaturi, în orori şi mai mari decât cele originale. Efectele magiei pot fi adesea neprevăzute, Vega. Trebuie să ajungi să pricepi asta.

— Şi tu crezi că a meritat? am întrebat-o pe un ton ferm.

— Răspunsul la această întrebare mai are de aşteptat până să fie scris, mi-a dat ea replica, la fel de ferm.

VIGINTI QUATTUOR

O aşa-zisă vrăjitoare

Timpul trecea în zbor, iar pregătirea mea continua. *Adevărata* mea pregătire.

Rostind cuvintele *Pass-pusay* şi bătând cu bagheta în piciorul meu drept, dispărusem din încăperea în care eram şi mă transportasem afară, pe coridor. Nu ştiu cum am făcut-o sau de ce călătorisem în acel loc anume, însă Astrea a fost foarte mulţumită pentru că reuşisem asta la numai a patra încercare. Ba mai exersasem şi câteva blesteme inverse cu un oarecare succes. Aproape că îl înecasem pe bietul Delph cu rostirea greşită a afurisitei de vrăji *Engulfiado.*

Zăceam acum epuizată în patul meu. Nu crezusem că a rosti diverse cuvinte şi a flutura un băţ ar putea fi atât de obositor, dar, de fapt, asta însemna mult mai mult decât atât. Cerinţa aceasta legată de minte, trup şi spirit era cu mult mai grea decât lucrul la Hornuri.

Cineva a bătut la uşa mea şi, obosită, am ridicat capul.

— Da?

— Vega Jane, sunt eu, Delph. Pot să intru?

— Lasă-mă o clipă. Nu sunt îmbrăcată decent.

Am sărit din pat, mi-am aruncat mantia pe mine şi apoi i-am deschis uşa.

— Arăţi… foarte… ăăă… *decentă,* a spus el sfios.

— Mulţumesc, Delph, dar cum ţi-ai dat seama? Ai ochii închişi.

I-a deschis puţin, ca pentru a verifica dacă eram cu adevărat cuviincioasă. Apoi i-a deschis de tot.

— Acum, spune-mi: ce voiai?

S-a aşezat pe scaunul de lângă patul meu, în timp ce eu m-am instalat pe un colţ al saltelei. Îşi tot strângea şi îşi

desfăcea mâinile sale mari, obicei pe care îl avea atunci când era emoţionat şi supărat.

— Spune odată, Delph.

A încuviinţat din cap.

— Treaba e, Vega Jane, treaba e…

S-a oprit, s-a ridicat şi a început să facă paşi prin încăpere. Harry Doi şi cu mine ne întorceam capetele după el, urmărindu-l în timp ce traversa camera dintr-o parte într-alta. Apoi s-a răsucit pe călcâie, s-a uitat la mine şi a zis:

— Eu… nu pot… să fac… magia asta. Aşa că… la ce naiba sunt bun eu pentru tine?

Şi-a încordat muşchii braţului, dar nu pentru a-şi arăta forţa, lucru clarificat de următoarele sale cuvinte.

— Asta e tot ce am, mi-a spus el arătându-şi braţul. Sunt puternic în Wormwood şi aproape că nimeni nu e mai tare decât mine. Însă aici sunt un afurisit de molâu, Vega Jane. Nu te pot ajuta. Şi, dacă nu te pot ajuta, voi sfârşi prin a-ţi face rău.

Brusc s-a prăbuşit pe podea şi a rămas acolo, arătând istovit.

Simţind durerea şi anxietatea lui Delph, Harry Doi a ridicat cu botul mâna lui Delph – şi poate şi starea lui de spirit într-o oarecare măsură. În timp ce Delph îl mângâia, am spus:

— În regulă, Delph, să zicem că nu poţi face magie, iar eu pot.

— Fiindcă e adevărat! a spus el cu sălbăticie.

— Dar eu abia învăţ cum să fac asta. Ai văzut.

— Ceea ce am văzut eu, Vega Jane, a fost o vrăjitoare – sau cum vrei tu să-ţi spui – devenind din ce în ce mai bună. În curând o să stăpâneşti magia perfect.

— Şi tu chiar crezi că tot ceea ce ai de oferit sunt muşchii?

El a părut surprins de comentariul meu.

— Ăăă… atunci, ce altceva? E tot ce am.

— Aşadar, nu tu ai venit cu strategia prin care să pot câştiga Duelul?

— Cui îi pasă de Duel? Nu m-ai ascultat? Nu *pot* să fac magie.

M-am repezit la el şi l-am apucat de umăr.

— Niciunul dintre noi nu a venit în Quag gândindu-se că poate face magie. Dar, cu toate astea, am venit aici. Şi ştii de ce am făcut-o.

Am tăcut, fiindcă voiam să-l aud pe el spunând-o.

— Pentru a afla adevărul.

Am încuviinţat din cap şi i-am dat drumul.

— Aşa este. Poate că voi fi o vrăjitoare bună – sau poate că nu. Poate că tu nu vei putea niciodată să faci magie, nu ştiu. Nu ştiu mare lucru despre nimic din locul ăsta, fiindcă este imposibil de cunoscut! Dar asta nu ne va opri *pe noi* să găsim răspunsuri, Delph. Şi, dacă *noi* murim încercând, ei bine, prefer să se întâmple asta decât să trăiesc o viaţă care nu este a mea.

Delph a încuviinţat, apoi mi-a spus:

— Bine, Vega Jane. Bine.

— Aşadar, ne-am împăcat? l-am întrebat, privindu-l cu mare atenţie.

— Ne-am împăcat, mi-a răspuns el zâmbind.

*

A mai trecut ceva timp şi lecţiile mele au continuat neabătut. Am murmurat atât de multe incantaţii, încât aveam senzaţia că nu-mi mai pot aminti niciuna. Am făcut mişcări complicate cu bagheta. Mi-am folosit mintea, trupul şi spiritul laolaltă, în modalităţi pe care nu mi le-aş fi putut închipui înainte. Şi totul sub stricta supraveghere a Astreei Prine, care părea să se bucure de rolul de profesor mult mai mult decât de cel de temnicer.

Am avut partea mea de victorii, dar şi un număr aproape egal de dezastre totale. Un moment terifiant a avut loc atunci când am îndreptat un blestem împotriva masculului din lut.

— *Jagada,* am strigat eu, fluturând bagheta spre ţintă.

Însă entuziasmul mi-a produs în braţ un impuls, care a modificat direcţia vizată. Blestemul meu l-a lovit pe bietul

Archie, care a început să sângereze puternic din toate tăieturile de pe picioare. Am început să ţip, iar Delph a alergat spre el să-l ajute, cu Harry Doi schelălăind în urma sa. Însă Astrea a rostit calmă:

— *Eraisio.*

Apoi a fluturat bagheta înspre Archie. Tăieturile s-au vindecat de îndată, dar pantalonii au rămas sfâşiaţi.

M-am scuzat din toată inima, iar Archie a trecut cu uşurinţă peste incident.

— Nu există nimeni dintre noi care să nu fi făcut greşeli, Vega, mi-a spus el pentru a mă încuraja. Iar tu te descurci foarte bine.

În orice caz, am fost atât de zguduită, încât în acea lumină n-am mai putut să fac nimic. Mai târziu, când imaginea lui Archie plin de sânge refuza să-mi iasă din minte, am plâns până când am adormit.

A doua lumină, am sfărâmat omul din lut invocând vraja *Impacto.* Apoi am îndreptat o vrajă slabă *Impario* asupra lui Archie şi l-am orbit, însă blestemul invers a funcţionat foarte bine, redându-i vederea instantaneu.

— Minte, trup şi spirit, a insistat Astrea în continuare.

— Încep să mă prind, i-am spus încrezătoare.

— Elementalul, cel puţin.

M-am uitat la ea, intuind că altceva îi stătea pe vârful limbii.

— Dar? am întrebat-o.

— Dar ar trebui să nu faci nicio astfel de greşeală atunci când un adversar aruncă vrăji spre tine, încercând să te rănească sau chiar să te omoare. Asta schimbă totul, Vega.

— Şi cum pot exersa?

— Vei exersa asta atunci când vei fi pregătită.

— Vrei să spui, să lupt cu adevărat?

— Da! Va trebui să faci asta pentru a reuşi să străbaţi Quagul.

În noaptea aceea, am zăbovit în faţa focului cu Astrea şi cu Harry Doi, după ce Delph şi Archie se duseseră la culcare.

— În prima mea seară aici, am văzut o încăpere plină de

praf şi de pânze de păianjen, amenajată ca o cameră pentru copii.

Ea a încuviinţat încetişor.

— *A fost* o cameră pentru copii, Vega. Pentru copiii mei.

— Trebuie… să fi fost dificil pentru ei, am început eu.

A râs sec.

— După cum ai subliniat cu atâta abilitate, eu le-am luat vieţile.

Am rămas tăcută. N-ar fi trebuit să-i spun asta. Eram sigură că îşi dorise doar ceea ce era mai bine. Însă, uneori, deciziile vin cu un preţ ridicat. Pentru alţii.

— Ei n-au avut niciodată şansa de a cunoaşte pe altcineva. Niciodată n-au avut şansa de a se îndrăgosti, de a se căsători şi de a avea o familie. De a-şi vedea copiii crescând, având propriii lor copii.

A oftat prelung şi am simţit că se sufocă de remuşcare. Înainte de a se uita în altă parte, mi-a aruncat o privire.

— Cea mai mică, Ariana, a fost prima care a murit. Era atât de plină de viaţă pe când era copil. Apoi a crescut şi a devenit o hoaşcă bătrână şi acră. Şi cine ar fi putut să o învinovăţească? Această căsuţă, fraţii şi surorile ei. Şi cu mine. Asta era tot ce avea. Apoi, unul câte unul, ceilalţi s-au dus. Obosiţi de a nu fi trăit. O decizie pe care o luasem eu pentru ei.

A tăcut, o tăcere pe care ezitam să o întrerup. Dar adevărul era că aveam o altă întrebare pe care aş fi vrut să i-o adresez, iar răspunsul ar fi avut un mare impact asupra mea.

— Ai spus că ai ucis cândva? am început eu.

Ea privea pierdută în profunzimea focului. Părea atât de tânără, încât îmi era dificil să accept că vârsta ei depăşea opt sute de sesiuni.

— Pentru a mă apăra. Eram destul de bună la asta. Aşa cum va trebui să fii şi tu.

M-am tras mai aproape.

— Când am aruncat Elementalul spre bărbaţii care mă atacau pe câmpul de luptă, n-am ştiut că aveam să-i *omor.*

— Şi te întrebi dacă e în firea ta să o faci în mod

conştient?

— Am plâns când l-am rănit pe bietul Archie.

— Nu e ceva natural să omori pe cineva. Cel puţin, nu este pentru noi.

— Crezi că de asta… ei bine, de asta te învinge? Maladonii?

— Ştii cum şi-au căpătat acest nume? Ţi-a spus Archie?

— Nu.

— În vechea noastră limbă, înseamnă „moarte groaznică“, Vega.

— Moarte groaznică. Deci aşa i-ai numit? Din pricina a ceea ce ţi-au făcut?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Ei s-au numit astfel. A pricinui o moarte groaznică altora este cea mai înaltă chemare pe care o nutresc.

— Asta-i… îngrozitor, am spus, aproape incapabilă să înţeleg cum ar putea fi cineva într-atât de rău.

— Maladonii au fost întotdeauna remarcabil de buni la ucis. Cu toate că, spre sfârşit, mulţi aflaţi de partea noastră au devenit şi ei adepţi. Alice Adronis a ucis zeci dintre ei, părând să nu-i pese câtuşi de puţin.

— Nu cred că asta e adevărat.

S-a întors cu faţa spre mine.

— Şi cum e posibil ca tu să ştii asta?

— Am văzut-o pe câmpul de luptă. Era onorabilă. Nobilă. Sunt sigură că ucisul o deranja *cu adevărat.* La fel cum m-ar deranja şi pe mine.

— Şi unde vrei să ajungi cu asta? m-a întrebat curioasă Astrea.

— Ei bine, dacă nu ne-ar păsa, n-am fi cu mult mai buni decât Maladonii. Şi atunci, ce rost ar avea să-i învingem?

Acest comentariu a părut să o surprindă.

— Ţi-ai dat seama de asta fără niciun ajutor din partea mea.

— Am fost nevoită să-mi dau seama de multe lucruri de una singură, i-am spus cu seriozitate. Dar asta tot nu răspunde la întrebarea mea: aş putea să ucid dacă trebuie? Nici măcar nu ştiu ce vrajă este necesară pentru a face

asta. Există vreuna anume?

— *Rigamorte,* mi-a răspuns imediat, cu o mină cât se poate de serioasă. Este cel mai puternic blestem dintre toate. Avem şi alte vrăji care pot duce în cele din urmă la moarte, desigur însă acesta este cel care o produce cu certitudine.

— Chiar şi *sună* dureros.

— Îndreaptă-ţi bagheta înspre mine şi rosteşte-l!

— Poftim? am exclamat uluită.

— Îndreaptă-ţi bagheta spre mine şi rosteşte incantaţia.

— Dar nu pot să fac…

— Acum, a ţipat ea, astfel ţi-o fac eu ţie. Acum, Vega!

Îngrozită, am ridicat bagheta şi am strigat:

— *Rigamorte!*

Bagheta a produs un sunet ce semăna cu un mic strănut, iar asta a fost tot.

— Bănuiesc că trebuie să exersez, am spus eu neconvingătoare, însă tu ai fi blocat-o sau ai fi contracarat-o dacă…

— Nu există protecţie. Numai inevitabila moarte.

Eram îngrozită.

— Şi dacă ar fi funcţionat?

— Vega, n-ar fi avut cum să funcţioneze. Erai speriată. De aceea am ţipat la tine. Nimeni nu poate face vraja dacă este speriat. Nu este trăirea necesară.

— Şi atunci, care este?

— Ceva mai mult decât aversiunea. Chiar şi decât ura. O trăire atât de puternică, încât blochează toate celelalte sentimente pe care le ai. Trebuie să fie precum lava topită în venele tale. Trebuie *să vrei* să ucizi, mai presus de toate celelalte lucruri. Să pui capăt vieţii altei fiinţe vii, Vega. Altminteri, pur şi simplu îţi baţi gura de pomană. E îngrozitor să ucizi pe cineva. Aşa încât, ca să iei viaţa altuia, *trebuie* să devii îngrozitoare.

Mi-am dres vocea şi am spus încet:

— Nu ştiu dacă voi putea vreodată să simt asta faţă de cineva. Vreau să spun că în Wormwood existau indivizi la care nu ţineam cine ştie ce. Dar n-aş fi putut niciodată să-i

omor. Pur şi simplu n-aş fi putut.

— Ai prefera să mori tu sau duşmanul tău? a ripostat ea. Căci pot să-ţi spun pe şleau că un Maladon confruntându-se cu tine n-ar ezita să te ucidă.

M-am lăsat pe spate şi m-am gândit mai bine. Ca să străbat Quagul şi să fac ceea ce ar fi necesar să fac, ar trebui să devin ucigaşă?

Căci aşa părea.

VIGINTI QUINQUE

Un avertisment

A doua lumină m-am trezit devreme şi m-am îmbrăcat iute. Încă nu se auzea nicio mişcare. Până şi Harry Doi continua să doarmă la picioarele patului meu. Am mers pe coridor şi m-am oprit în faţa uneia dintre uşile care îmi refuzaseră intrarea în prima mea seară acolo. Mi-am scos bagheta şi i-am imprimat trei mişcări paralele, rostind:

— *Crystilado magnifica.*

Apoi am sărit înapoi atât de tare, încât m-am lovit de peretele opus.

În faţa mea se afla un jabbit uriaş, încolăcit într-o cuşcă din lumină strălucitoare. Îngrozitoarea creatură dormea adânc, având închise sutele de perechi de ochi. Însă, dormind sau nu, tot voiam să o iau la goană urlând. În loc de asta, mi-am lovit bagheta de picior, sâsâind:

— *Pass-pusay.*

Şi m-am gândit la destinaţia mea. Oriunde, de fapt, numai acolo nu. Câteva momente mai târziu, eram în afara căsuţei, dincolo de domul verde.

Am privit în jurul meu, în lumina unei dimineţi paşnice şi liniştite. Apoi mi-am luat elan şi m-am înălţat cu Destin strâns legat în jurul taliei. Priveam continuu în sus şi în jos, ţinând bagheta la îndemână.

O pală de vânt neaşteptată m-a izbit brusc şi am intrat într-un plonjon. M-am reechilibrat în scurt timp, undeva la treizeci de metri în aer. Îndreptându-mă, am privit înainte şi am pălit. Cerul senin devenise o masă întunecată şi ameninţătoare. Din norii negri şi zdrenţuiţi erau aruncate fulgere de lumină, însoţite de tunete asurzitoare. Nu aveam nicio alternativă în afară de a zbura spre pământ.

Am aterizat dur şi m-am împiedicat puţin înainte de a-mi

recăpăta echilibrul. Când am privit în sus, cerul era din nou senin.

Ce naiba?

Mi-am îndoit genunchii şi am ţâşnit în sus. Am fost înghiţită imediat de vântul puternic şi de ploaia torenţială. Apoi am fost basculată şi izbită în aer, iar ploaia m-a biciuit atât de tare, încât aveam senzaţia că sunt lovită cu bucăţi de lemn. Apa mi se năpustea în ochi şi în gât, făcându-mă să icnesc.

Am ţâşnit în jos şi am aterizat pe pământ cu picioarele zdrelite, udă leoarcă.

M-am rostogolit şi am privit din nou în sus. Cerul era acum azuriu.

Mi-am răsucit părul, storcând apa din el, şi am procedat la fel cu hainele. Însă când am privit în dreapta mea, am fost atât de uluită, încât m-am ciupit de braţ ca să mă asigur că încă sunt acolo unde credeam că sunt. Asta fiindcă *eu* mă apropiam de mine! La nici trei metri distanţă, sosia mea s-a oprit şi m-a privit. Aveam acum experienţă cu un maniack, un soi de creatură detestabilă care putea lua forma cuiva, pentru ca apoi să se agaţe de acela şi să îl facă să scoată la iveală cele mai mari temeri, zdrobindu-l lent până la moarte. Însă niciodată nu mă confruntasem cu… ei bine, cu mine însămi.

Fireşte că ştiam că nu sunt eu. Trebuie să fi fost vreo creatură care intenţiona să-mi facă rău. Păi, eram pregătită pentru asta. Aveam să fac ceva care să o sperie şi să o pună pe fugă. Am ridicat bagheta, am îndreptat-o spre ea, i-am imprimat o mişcare ţinând ochii aţintiţi asupra braţului drept al său, apoi am rostit:

— *Injurio!*

Durerea a fost atât de bruscă şi de intensă, încât am icnit, m-am îndoit şi m-am apucat de braţul drept. Reuşisem să mă rănesc. Probabil că făcusem vraja greşit.

Am îndreptat bagheta spre braţul meu şi am spus:

— *Eraisio!*

Şi durerea a încetat.

M-am uitat la creatură. Venise acum mai aproape. Era

exact dublura mea. Iar frica mea creştea cu fiecare clipă. Deşi nu făcuse nimic ameninţător, instinctul îmi spunea să mă păzesc cât pot.

Concentrându-mi mintea, trupul şi spiritul, am îndreptat bagheta spre piciorul ei, imprimându-i o mişcare de şfichiuire, şi am rostit:

— *Jagada!*

Imediat au apărut patru tăieturi pe piciorul meu şi, urlând de durere, am căzut la pământ şi m-am apucat de membrul rănit. Cu lacrimile adunându-mi-se în ochi, mi-am ridicat privirea şi am văzut că hidoşenia se afla acum la mai puţin de treizeci de centimetri de mine.

Gura ei s-a deschis şi i-am văzut dinţii ascuţiţi şi negri, dispuşi în şiruri hidoase. Apoi m-a lins pe faţă cu limba şi mi-am dat seama că *mă gustă.* Orbită de durere şi de furie, şi îngrijorată că aveam să fiu mâncată, am ridicat bagheta, mi-am adunat ura, mi-am concentrat mintea şi spiritul şi am ţipat:

— *Rig…*

N-am reuşit să isprăvesc, fiindcă vocea îmi dispăruse, aşadar nu puteam încheia vraja. Probabil chiar creatura era de vină pentru asta. Şi, fără glas, cum o puteam împiedica să mă mănânce?

Apoi a deschis gura şi mai mult. Tot ceea ce vedeam era o gaură neagră uriaşă suficient de mare ca să mă înghită pe de-a-ntregul.

— *Impairio!* s-a auzit o voce.

O lumină albă, orbitoare a lovit creatura exact în faţă, prefăcând-o pe loc într-o coajă, toată numai dinţi şi membre noduroase, şi un singur ochi masiv.

Apoi, aceeaşi voce a rostit abrupt:

— *Rigamorte!*

O rază neagră ca tăciunele a izbucnit de nicăieri, lovind creatura în piept. Aceasta a explodat imediat într-un glob imens de fum şi apoi a dispărut.

M-am întors şi am văzut-o pe Astrea, cu bagheta încă ridicată. S-a uitat spre mine, apoi a îndreptat bagheta spre piciorul meu şi a rostit liniştită:

— *Eraisio!*

Tăieturile mi s-au vindecat instantaneu. M-am ridicat în picioare tremurând.

Astrea a îndreptat bagheta spre faţa mea, rostind:

— *Unmutado!*

— Ce era monstrul acela? am întrebat-o când glasul mi-a revenit.

Ea s-a uitat spre locul unde se aflase creatura. Iarba de dedesubt era pârjolită.

— Un doppelgang, a spus apoi. O creatură care poate deveni orice vede. În acest caz, s-a transformat în tine.

— Dar când am încercat să arunc asupra sa o vrajă, aceasta m-a lovit pe mine.

— E puterea primară a doppelgangului. Prada sa se va arunca asupra lui, fără să-şi dea seama că de fapt se atacă pe sine. Doppelgangul va aştepta răbdător ca prada sa să se omoare sau să se rănească grav, apoi îl va mânca pe acel nefericit.

— Aşadar, atunci când am încercat să folosesc blestemul *Rigamorte...*

— Te-am oprit pe tine. Fiindcă te-ai fi omorât singură.

— Dar cum ai reuşit să mă opreşti?

— *Mutado.* O vrajă care îţi ia vocea. Am făcut blestemul invers, de aceea poţi vorbi din nou.

— Şi l-ai orbit pentru că, dacă nu poate să vadă, nu poate să devină altceva? Adică a revenit la adevărata sa identitate?

— Şi cu acea apărare dispărută, am putut să-l omor. Apoi a adăugat cu severitate: Eşti destul de norocoasă, fiindcă am găsit camera ta goală şi am pornit în căutarea ta.

— Zburam pe aici când a izbucnit o furtună.

— Sigur că a izbucnit.

— Întrucât Quagul nu vrea ca eu să zbor pe-aici?

Înfăţişarea ei posacă a dispărut brusc.

— Excelent, Vega. Tratezi locul ca pe o fiinţă vie, care respiră, ca pe un organism care evoluează, aşa cum ar trebui. S-a uitat spre locul unde fusese doppelgangul şi a

adăugat: De fapt, azi ai învăţat o lecţie preţioasă, Vega. Trebuie să fii pregătită pentru orice. Te pot învăţa multe, dar nu te pot învăţa tot ce vei fi nevoită să înfrunţi în Quag. A indicat înainte cu bagheta ei şi mi-a explicat: Primul dintre cele Cinci Cercuri se află chiar acolo. Abilitatea de a zbura a Lanţului Destin va fi limitată de acum înainte.

— Dar nu va fi imposibil?

— Nu. Însă va trebui să-l foloseşti numai în împrejurări extreme. Şi, chiar şi atunci, primejdia de care fugi ar putea să nu însemne nimic în comparaţie cu pericolul pe care îl creezi încercând să fugi. A arătat spre mine şi a adăugat: Dar, la drept vorbind, te rog să nu crezi că veţi reuşi toţi trei să rămâneţi în viaţă până la capăt. Şansele potrivnice sunt la fel de uriaşe ca şi apropierea de miraculos. Şi, deşi cred din tot sufletul în magie, nu cred şi nu am crezut nicicând în miracole.

Apoi s-a întors şi a plecat. Eu am rămas acolo, ca şi cum aş fi prins rădăcini în pământul acelui loc îngrozitor. Nu sunt sigură dacă spectrul ar fi putut să-mi facă mai mult rău decât tocmai o făcuse Astrea.

VIGINTI SEX

Lecţii din iad

Stăteam pe scaunul meu şi priveam cu atenţie la tablă. Delph era aşezat în stânga mea, iar Harry Doi se odihnea la picioarele mele. Extraordinarul meu câine era atent! Archie stătea în spate. În partea din faţă a încăperii şi în apropierea tablei se afla Astrea, îmbrăcată cu o mantie lungă.

După ce a bătut uşor cu bagheta în tablă, pe aceasta a apărut scrisul.

— Quagul, după cum ţi-am mai spus, este împărţit în Cinci Cercuri.

Delph avea tocul poziţionat deasupra pergamentului. Mi s-a părut că era mai concentrat asupra lecţiei decât eram eu. Apoi, mi-am dat seama de ce. Nu putea face magie, însă putea să cunoască cercurile la fel de bine ca oricine altcineva. Asta s-ar fi putut dovedi important mai târziu.

— Primul Cerc, a început Astrea, se numeşte Mycanmoor.

M-am crispat. Mycanmoor fusese menţionat pe harta lui Quentin.

— Mycanmoor este un labirint de o complexitate senzaţională, populat de creaturi care s-ar putea dovedi periculos de letale în orice împrejurare.

— Din ce e făcut labirintul? am întrebat după ce am notat totul.

— Poate fi din multe. Garduri vii, groase. Păduri de copaci. Pereţi din piatră atât de înalţi, încât nu le poţi vedea capătul. Lujeri de plante otrăvitoare. Parapete din oase. Iar aceste elemente se pot schimba după chef.

— Oase? am intervenit eu. De care?

— Oasele provin dintr-o singură sursă, a răspuns ea. De

la morţi.

— Da, dar ce fel de morţi? am insistat.

— Nu de la Wugi, dacă asta vrei să ştii. De la alte creaturi care au fost omorâte acolo. Principalele ameninţări în Mycanmoor sunt chontooii şi wendigoii. De asemenea, nici manticorele nu sunt de neglijat.

— Aşadar, care e secretul pentru a străbate labirintul?

Drept răspuns, Astrea a bătut uşor în tablă şi imediat a apărut o încâlceală de cărări ce păreau să nu aibă capăt. Arătând cu bagheta spre tablă, a rostit:

— *Confuso, recuso.*

Labirintul s-a lungit şi a devenit drept ca un plop.

M-am întors uluită.

— La fel e şi asta, doar o vrajă?

— Nu e deloc simplu dacă nu ştii care este. De fapt, dacă nu ştii, vei rătăci prin labirint pe vecie, căci este ceea ce se numeşte un labirint perfect.

Am privit-o plină de curiozitate.

— Ce vrea asta să însemne un labirint perfect?

— Unul fără pereţi detaşabili şi fără secţiuni izolate, cu un număr mare de pasaje complet încercuite de pereţi. La acestea nu se poate ajunge, fiindcă nu există nicio potecă spre acele secţiuni, din niciun punct de plecare din labirint. Există doar o singură soluţie pentru un labirint perfect – una şi atât. Şi există o singură cărare în labirint dintr-un loc în altul. Făcându-l absolut perfect – de aici şi numele.

A mai bătut o dată uşor în tablă şi imediat a apărut un alt labirint. Pe măsură ce priveam, înţelegeam tot mai puţin.

Totuşi, ca în transă, Delph s-a ridicat şi s-a dus la tablă. A parcurs schiţa cu privirea în sus şi în jos, apoi a luat un toc care se afla pe biroul Astreei şi a început să deseneze o linie. A mers în cerc dintr-o parte în cealaltă pe această cărare, apoi pe o alta, luând-o când la stânga, când la dreapta, privind tot timpul tabla total concentrat. Şi, în cele din urmă, linia sa de cerneală a ieşit din labirint.

Apoi s-a întors şi ne-a văzut pe mine şi pe Astrea

privindu-l cu uimire.

— Ce este? a întrebat el, uitându-se la noi precaut.

— Cum ai făcut asta?! a exclamat Astrea.

— Ce să fac?

— Să ieşi din labirint, am izbucnit eu. Delph, a fost al naibii de genial!

S-a uitat la ceea ce făcuse de parcă ar fi văzut pentru prima dată desenul.

— Eu… eu doar am urmat drumul care putea să mă scoată din blestematul ăla de loc.

Şi atunci mi-a trecut prin minte că Delph fusese întotdeauna aşa. Descoperise cele mai eficiente cărări prin pădurile din Wormwood, mai bine decât oricine. Născocise o strategie pentru ca eu să învingă în Duel. Inventase o diversiune astfel încât să pot scăpa din camera lui Thorne. Avea o minte care dădea naştere unor idei mari pornind de la lucruri mici.

— Ei bine, a spus Astrea, cred că ai putea să te descurci foarte bine în Mycanmoor şi fără vraja pe care tocmai i-am spus-o Vegăi.

Eram bucuroasă fiindcă zisese asta, căci am observat imediat cum i se îmbunătăţea lui Delph starea de spirit.

— Acum, trebuie să trecem la bestiile cu care vă veţi confrunta în Mycanmoor. Trebuie să fiţi pregătiţi pentru ele. S-a uitat la Delph şi a adăugat: *Amândoi.*

Apoi a fluturat bagheta, iar pe tablă a apărut ceva ce m-a făcut să tresar şi să ridic Elementalul imediat, în timp ce Harry Doi a început să latre.

Astrea a mai fluturat o dată bagheta, iar câinele meu s-a făcut nevăzut, ajungând înapoi în locul în care stătuse. Apoi s-a uitat la mine şi mi-a zis:

— Ăsta e un chontoo.

Priveam pur şi simplu un cap fără trup. Chipul era dotat cu patru colţi tăioşi, cu flăcări în loc de păr şi nişte ochi absolut demonici.

— Ce face? am întrebat cu teamă. Şi unde e restul?

— Asta e tot, mi-a răspuns ea. Chontooul a apărut în decursul timpului din diferite creaturi şi specii care s-au

combinat, aşa cum spunem noi aici. Se zice că chontooul va ataca orice cu sălbăticie, în speranţa de a folosi părţi din trupul prăzii pentru a le înlocui pe cele pe care nu le are. Cum acest lucru nu este posibil, eşuează mereu, însă setea sa de sânge nu se ostoieşte niciodată.

— Şi atunci, dacă nu poate folosi trupul, ce face cu el? a întrebat-o Delph.

— Îl mănâncă, fireşte, i-a răspuns Astrea calmă.

— Fireşte, a repetat papagaliceşte Delph, pălind imediat.

— Chontooul poate să zboare, după cum puteţi remarca, de vreme ce nu are picioare cu care să meargă. Poate să apară în mare grabă şi o face foarte silenţios. Trebuie să fii pregătit.

— Şi ce trebuie să facem atunci când apare? am vrut eu să ştiu.

— Trebuie să-l opreşti, Vega, a spus ea cu tărie.

— Adică să-l omor?

— Această incantaţie este eficientă.

A ridicat bagheta, apoi a plesnit cu ea în jos de parcă ar fi fost un bici, în direcţia imaginii chontooului.

— *Enamelis fixidus,* a strigat ea.

O lumină purpurie a izbucnit din bagheta ei, ciocnindu-se cu imaginea chontooului.

Creatura îşi dezvelise colţii. Fălcile sale erau acum încleştate, iar gura nu i se mai deschidea.

— Ce anume a făcut vraja? am întrebat.

— I-a cimentat fălcile. Şi, dacă nu poate mânca, va muri.

Am înghiţit agitată şi am privit în jos. Ştiam că Astrea se uita lung la mine, dar nu eram pregătită să-i întâlnesc privirea. Nu încă.

Ea a fluturat bagheta şi chontooul a dispărut, fiind înlocuit pe tablă de o altă creatură.

— Manticora, a spus Astrea.

Mă uitam la o creatură cu cap de leu, cu coadă de şarpe şi cu un aspect general de ţap. Amestecul acestor trăsături era cum nu se poate mai terifiant.

— E iute de picioare, cu o forţă imensă, iar flăcările din respiraţia sa sunt de nestins, a spus ea.

I-am aruncat o privire lui Delph, care se zgâia la manticoră de parcă ar fi pus stăpânire pe sufletul lui.

— Şi cum poate fi învinsă? am întrebat.

— Oricare dintre vrăjile pe care le-ai învăţat de la mine ar putea funcţiona de minune. Dar este complicat, fiindcă manticora e capabilă să citească gândurile. Aşa că, ştiind ce eşti pe cale să faci, va încerca să scape.

— Ei bine, a intervenit Delph, asta chiar e o problemă.

— Deci, cum învingem manticora? am întrebat din nou.

— Sunteţi doi, aşa că Delph va trebui să-i distragă atenţia. Vega, las-o să-i citească *lui* gândurile, în timp ce tu vei face vraja potrivită pentru a scăpa de ea.

M-am uitat din nou la Delph. Am crezut că avea să scuture din cap, speriat de moarte. Dar el a dat aprobator din cap, apoi a spus:

— Ăsta e un plan cât se poate de bun.

— E un plan cât se poate de *prost* dacă manticora sfârşeşte prin a te ucide înainte să poţi să ai grijă de ea, am spus apăsat. E periculos, Delph.

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebună.

— Periculos! Aproape că am murit de… să zicem şase ori deja, de când suntem aici. Periculos? Ha!

Am simţit că ceva îmi împungea mâna şi m-am uitat în jos – Harry Doi îmi împingea mâna cu botul lui. Am crezut că voia doar să fie mângâiat, însă privirea lui spunea altceva.

„Suntem trei, Vega, nu doar doi“, părea să zică el.

— Trecem mai departe, a intervenit Astrea.

Fluturând din nou bagheta, manticora a dispărut şi a fost înlocuită de o creatură mult mai odioasă, pe care o mai văzusem şi altădată.

Am avut senzaţia că Astrea s-a înfiorat puţin atunci când a anunţat:

— Wendigoul.

Fiindcă văzusem această creatură spectrală devorând o căprioară în siguranţa Vezi-Văzătorului, ştiam că se hrăneşte cu carne.

— Această creatură nu ucide pur şi simplu. Te poate

poseda mâncându-ţi mintea, a precizat Astrea.

— Îţi mănâncă mintea? a întrebat Delph, părând de-a dreptul îngrozit.

— Ai văzut ce i-a făcut acelei nefericite căprioare, a spus ea.

Am încuviinţat, având în minte imaginea unui wendigo alergând prin trupul *meu.*

— E deosebit de abil, a continuat Astrea. Trebuie să fii mereu cu ochii în patru în căutarea semnelor care anunţă că un wendigo e prin preajmă.

Mi-am poziţionat tocul deasupra pergamentului, gata să notez aceste semne de avertizare. Văzând că ea tace, am ridicat privirea.

— Care sunt acestea? am întrebat-o. Aceste semne?

— O vagă senzaţie de groază, a răspuns ea.

— Asta chiar e de ajutor, a remarcat ironic Delph. Mă îndoiesc că altminteri am simţi asta, nu-i aşa?

Ea a continuat:

— Şi senzaţia că informaţiile înmagazinate în mintea ta se îndepărtează, fiind înlocuite de amintiri ciudate, îngrozitoare uneori, care *nu* sunt ale tale.

— Cum poate să facă asta? am întrebat.

— Eşti impregnat cu amintiri reziduale ale prăzilor pe care wendigoul le-a ucis în trecut şi care mai persistă în mintea sa.

Totul suna absolut îngrozitor.

— Şi atunci, ce facem? am întrebat-o.

— Există o incantaţie – şi numai una – care îl va învinge pe wendigo.

A ridicat bagheta în faţa ei şi i-a imprimat o mişcare lentă, ca de tăiere ce semăna cu litera *X.* Apoi a rostit pe un ton ferm, cu o voce foarte clară:

— *Omniall.*

— Ce face asta? am vrut eu să ştiu.

— Înlătură mintea complet şi ireversibil.

— Înlătură mintea? În cazul ăsta, ce i se întâmplă wendigoului? am întrebat.

— Moare, fireşte. Este exact cum trebuie să fie aici.

Şi presupun că avea absolută dreptate.

VIGINTI SEPTEM

Pentru secole

Stăteam perioade lungi de timp în faţa tablei. De asemenea, îmi exersam vrăjile şi incantaţiile şi executam blestemele inverse atunci când Astrea încerca să mă atace. Îmi dădeam seama că întotdeauna tăinuia ceva. Dar, pe măsură ce timpul trecea, puteam să realizez tot mai clar faptul că lucrurile se schimbau. Ceea ce descoperisem, spre plăcuta mea surprindere, era că în luptă aveam anumite instincte, care îmi serveau de minune. Mă puteam adapta după ce cântăream punctele tari şi slăbiciunile adversarului. Eram înapoi pe picioare, la propriu şi la figurat. Făcusem acelaşi lucru în Duel, în Wormwood, pe când mă îndreptam spre titlul de campion.

Astrea m-a ajutat să mă descurc şi prin labirinturile pe care le invoca în căsuţă. Aveam dificultăţi mari în acest sens şi adesea recurgeam la vraja *Confuso, recuso.* Însă Delph nu se încurca niciodată şi ne scotea din toate labirinturile pe care le crea Astrea. Şi, cu toate acestea, nu eram din cale-afară de îngrijorată. Atâta vreme cât aveam vraja, niciun labirint nu-mi putea veni de hac.

La un ceai în bibliotecă, Archie ne-a spus că se gândise odată să se aventureze dincolo de Quag.

— De ce? a bâiguit Delph, cu gura plină de biscuiţi.

— Păi, amice, a început Archie, când trăieşti în aceeaşi căsuţă cu aceeaşi persoană vreme de opt sute de sesiuni, începe să te calce pe nervi.

— Nu sunt sigură că aş numi Quagul o boare de aer proaspăt, i-am spus.

— Păi, oricum, asta nu s-a întâmplat.

— De ce nu? l-am întrebat.

— Mama a aflat de planul meu şi i-a pus capăt.

— Cum? Doar poţi şi tu să faci vrăji, i-a spus Delph.

Expresia lui Archie s-a posomorât.

— Da, însă nu sunt la fel de bun cum e ea. Ea câştiga orice duel cu uşurinţă.

— Dar vrea să ne ajute să traversăm Quagul, am remarcat eu.

— A naibii ironie, dacă e să mă întrebaţi pe mine, a zis Archie.

*

În fiecare zi, după terminarea lecţiilor noastre, Delph lucra la hărţi, trasând rute şi învăţând orice ne-ar fi putut ajuta. Iar eu îmi exersam întruna vrăjile şi incantaţiile. Seara, Delph şi cu mine obişnuiam să studiem, vorbind câte în lună şi în stele în timp ce zăboveam în biblioteca doldora de cărţi. Carneţelul meu era ticsit cu ceea ce ne învăţase Astrea, iar marginile paginilor erau pline de gândurile mele. Sunt convinsă că şi al lui Delph arăta la fel. În cele mai multe nopţi adormeam în jilţurile noastre, cu pergamentele pe piept, iar Harry Doi sforăia pe podea alături de noi.

Ni s-a spus că cel de-Al Doilea Cerc este cunoscut drept Withering Heaths[3]. Nu era vreun gen de meleag cu care să fi fost familiarizată, ci o pădure vastă, cu copaci atât de deşi, încât Astrea spunea că uneori era dificil chiar să respiri. Cercul îngloba creaturi mortale şi nebune, precum licantropii, pe care îi zărisem prin intermediul Vezi-Văzătorului, şi hiperboreii, care erau albaştri şi puteau să zboare şi care puteau fi aliaţi sau inamici. De asemenea, Astrea ne-a spus că cel de-Al Doilea Cerc se caracteriza prin prezenţa depresiei şi că, dacă îngăduiam, sentimentul avea să ajungă să ne domine.

Cel de-Al Treilea Cerc se numea Erida Wilderness[4] şi era, de fapt, opusul a ceea ce consideram eu că ar trebui să fie o sălbăticie.

— Este o întindere vastă, care pare să se întindă la

[3] Câmpuri ofilite (n.tr.)

[4] Erida este numele grecesc al zeiței urii; Sălbăticia Erida (n.tr.)

nesfârşit. Jabbiţii şi cucosii locuiesc în cel de-Al Treilea Cerc.

Ştiam prea bine ce erau jabbiţii, dar nu auzisem niciodată de cucosi.

— Ei vor transforma lumina în întuneric atunci când e posibil să aveţi nevoie de aceasta, a zis ea. Şi, după cum am menţionat anterior, există un inorog, al cărui corn anihilează efectul tuturor otrăvurilor.

Delph şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

— Cum obţii cornul? am întrebat eu.

— Există două căi. Prima: pur şi simplu omori inorogul şi îl iei.

Această cale nu prea îmi era pe plac.

— Şi cealaltă?

— Convingi animalul să ţi-l dea de bunăvoie.

— Cum?

— Asta va trebui să descoperiţi voi, atunci când va veni timpul.

— Dar cum ne vom da seama? am întrebat.

Mi-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— Nu totul poate fi învăţat în siguranţă, într-o sală de curs, Vega. Pregătirea nu e atât de clară şi de lină. A ridicat mâna şi a arătat spre perete. Acolo e locul unde veţi învăţa cele mai valoroase lecţii. Dacă le veţi supravieţui, desigur. După o pauză, a continuat: Mai există o creatură care sălăşluieşte acolo – se numeşte Eris. Datoria sa în viaţă este să pricinuiască belele şi să işte zâzanie. Va semăna vrajbă, dar numai dacă îi veţi permite.

— Cum îl putem înfrânge? a întrebat Delph.

— Trebuie să învăţaţi să aveţi încredere în instinctele voastre. Asta e singura modalitate.

M-am uitat la tocul meu ca şi când aş fi sperat că avea să scrie un răspuns mult mai complex din proprie iniţiativă, dar n-a făcut-o. În ultima vreme, lecţiile nu mergeau atât de bine pe cât mă aşteptam. Eu căutam răspunsuri exacte, iar ea ne oferea „instincte“.

Cel de-Al Patrulea Cerc, am aflat, era dominat de râul Obolus. Când a menţionat asta, mi-am amintit că văzusem

canalul navigabil lung, cu meandre şi ceea ce părea a fi o ambarcaţiune plutind.

— Rubez este căpitanul ambarcaţiunii. El vă va conduce pe râu, contra unui preţ.

— Care este preţul? am întrebat.

— Căpitanul este cel care îl stabileşte. Va trebui să-l întrebaţi pe el.

— Şi ce anume este Rubez? Un bărbat?

— Nu tocmai, mi-a răspuns ea.

Şi am crezut că observ din nou cum se înfioară.

— Râul prezintă pericole cu care nu sunt familiarizată, dar care sunt, fără doar şi poate, tot pericole.

— Cum le evităm? am vrut să ştiu.

— Evitaţi să intraţi în apă, a fost răspunsul ei prompt.

*

A doua lumină am intrat în sala de curs şi l-am găsit acolo pe Archie, însă nu şi pe Astrea.

— Ea unde este? am întrebat, punându-mi pe bancă sulul de pergament.

— Vine, mi-a răspuns Archie. Probabil că termină câteva lucruri pentru lecţia de azi.

— Al Cincilea Cerc, a zis Delph. Asta ne-a mai rămas. Ultimul.

Uşa camerei s-a deschis şi Astrea a intrat grăbită. La început, nu mi-am dat seama ce era în neregulă. Părea mai în vârstă. Părul ei negru avea câteva rădăcini albe, iar faţa ei părea cumva îmbătrânită şi puţin lăsată.

— Te simţi bine? am întrebat-o.

A dat scurt din cap, apoi s-a îndreptat cu paşi mari spre tablă.

Şi-a scos bagheta şi a bătut uşor cu ea în tablă, în timp ce Delph şi cu mine ne ocupam locurile. Harry Doi s-a aşezat şi el, ascultând cu atenţie.

— Al Cincilea Cerc, a spus ea cu un glas slab.

Am aşteptat să invoce ca de obicei ceva pe tablă, însă Astrea s-a aşezat la catedră şi şi-a împreunat mâinile în faţă.

— Se numeşte Blue Range[5], a început ea. Termenul meu pentru el, oricum. Este o zonă muntoasă, cu văi adânc săpate.

S-a oprit din vorbit, iar privirea ei a căpătat o expresie sticloasă, de parcă s-ar fi uitat undeva atât de departe, încât ochii nu o mai ajutau.

— Astrea? am îmboldit-o eu.

Tresărind, s-a întors la noi. A tuşit şi apoi m-a privit lung.

— Blue Range este ultimul obstacol înainte de final.

Din nou, s-a oprit.

Am intervenit, spunând încurajator:

— Şi este o zonă muntoasă, cu văi adânc săpate? Şi mai ce?

Ea a clătinat uşor din cap, ca şi când ar fi încercat să îndepărteze o amintire tulburătoare.

— Asta e tot ce pot să vă spun. Nu ştiu ce sălăşluieşte acolo.

— Dar ai spus că tu ai creat Quagul.

— Am creat *părţi* din el. Blue Range nu a fost una dintre aceste părţi.

— Păi cine l-a creat, în cazul ăsta?

— Un tip pe nume Jasper. Numele lui complet este Jasper Jane.

Am întors capul atât de repede, încât am simţit că mi se frânge gâtul.

— Jasper JANE?

Ea a încuviinţat din cap.

— Strămoşul tău foarte îndepărtat. El a meşterit Blue Range. Era un vrăjitor extrem de talentat, cu fler pentru sfera întunecată.

— Sfera întunecată? am întrebat, cu o oarecare senzaţie de repulsie la rostirea cuvintelor.

— Este ceea ce noi numim raiul minţilor noastre magice. Acesta conţine gândurile noastre sinistre şi impulsurile. Neamul nostru le are, dar le putem controla, în vreme ce la Maladoni ele sunt predominante. Jasper era un hibrid

[5] Muntele Albastru (n.tr.)

curios al celor două rase ale noastre.

— Crezi că ar fi putut fi malefic? am întrebat-o, îngrozită de acest gând.

Ea a scuturat din cap cu înverşunare.

— A, nu, el a luptat vitejeşte de partea noastră, iar cunoştinţele sale de vrăjitorie neagră l-au făcut să fie un combatant extrem de eficient. El a creat ultimul şi – mă văd nevoită să spun – cel mai dificil cerc.

— Şi nu ţi-a spus niciodată nimic despre ce se află în el? am întrebat-o pe un ton şoptit.

Astrea a meditat puţin, apoi a zis:

— Mi-a spus un lucru exact înainte să moară.

— Ce anume? am întrebat, aproape cu teamă.

— Mi-a spus că era menit să fie ultimul tărâm al sufletelor rătăcite. Şi că era tot ce putea să spună în legătură cu acest subiect. Un bărbat ciudat, un singuratic… Stătea singur.

— Ce vrea să însemne asta? am întrebat, gândindu-mă că şi eu eram o singuratică de felul meu.

Dar nu aş fi putut să aparţin părţii malefice, nu-i aşa?

— Odată ce intri, vei rătăci pe acolo pentru toată vremea. Iar atunci când trupul tău fizic va pieri şi se va preface în ţărână, întemniţarea ta tot nu va lua sfârşit. Abia va începe pentru sufletul tău, Vega, căci sufletul tău poate trăi pe vecie.

M-am simţit zdrobită auzind aceste cuvinte.

— Deci toate acestea sunt în zadar?

M-am uitat peste umăr la Archie, care stătea cu privirea în pământ. Apoi m-am uitat din nou la Astrea şi am avut de-a dreptul un şoc. Părea să fi îmbătrânit cu o sută de sesiuni. Elixirul tinereţii! Încetase să-l mai ia!

— Aş vrea să vă pot ajuta mai mult, mi-a zis. Dar asta e tot.

Apoi s-a ridicat pe picioarele ei nesigure şi ne-a părăsit.

Când uşa s-a închis, i-am aruncat o privire lui Archie.

— De ce face asta?

El a ridicat din umeri, apoi a spus cu un râs îndurerat:

— Vega, ea nu prea are încredere în mine. Crede că sunt

prea tânăr ca să pot înţelege.

M-am uitat la Delph.

— A încetat să mai ia elixirul. Va muri în curând.

— N-o putem lăsa să facă asta, Vega Jane, a spus Delph, evaluând rapid situaţia.

M-am ridicat în picioare.

— N-o vom lăsa, Delph. Vino!

VIGINTI OCTO

Trădare

Am urmat paşii lenţi ai Astreei pe hol şi am privit-o deschizând uşa şi intrând. Câteva clipe mai târziu, ciocăneam la uşa ei.

— Vă rog, plecaţi, s-a auzit din interiorul încăperii.

— Am vrea să vorbim cu tine, i-am răspuns.

— Am vorbit destul. Vă rog, plecaţi!

— Vom rămâne aici cât timp va fi nevoie.

Uşa s-a deschis lent.

Nu mai fusesem niciodată în camera Astreei. Privind în jur, am fost uluită de cât de pustie şi de goală era. Mă aşteptasem la un paradis de confort, la o mulţime de lucruri…

Astrea era în pat, având cuverturile trase până sub bărbie. Faţa ei începuse deja să-şi piardă fermitatea.

M-am aşezat în balansoarul de lângă pat, iar Delph a rămas în picioare alături de mine. Nu s-a uitat la noi. Pur şi simplu privea ţintă în tavan.

— Ei? Ce este? a întrebat într-un târziu.

Bătrâneţea din vocea ei era dureroasă. Pe cât de puternic era elixirul, pe atât de rapid dispăreau efectele sale.

I-am aruncat o privire.

— Avem nevoie de tine.

— V-am instruit cât de bine am putut. Acum, totul depinde de voi.

— Dar nu suntem gata.

L-am privit pe furiş pe Delph, care a scuturat din cap cu tărie.

Astrea s-a uitat la mine. Nu era o privire aspră. Apoi a slobozit o expiraţie lungă.

— Ştiţi de ce am construit ziduri? Fie ele reale sau doar rodul imaginaţiei noastre?

M-am gândit bine la asta.

— Pentru a ţine indivizii înăuntru sau în afară, am spus eu în cele din urmă.

— Ridicăm ziduri întrucât ne este frică. Nu ne plac schimbările. Nu ne place când alţii – care nu arată sau nu gândesc ca noi – vin şi încearcă să schimbe lucrurile. Astfel, fugim de asta. Sau, şi mai rău, atacăm.

M-am gândit la timpul petrecut în Wormwood. Văzusem astfel de lucruri.

— Este cumplit, zău, tot ce v-am făcut vouă, tuturor, a zis ea apoi, din ochi izvorându-i lacrimi.

— Voi… voi ne-aţi luat… istoria, am bâiguit eu.

Ea s-a ridicat pe perne.

— V-am luat *identităţile.* La fel de rău, de fapt, ca orice altceva v-ar fi putut face Maladonii. Acum înţeleg asta.

— Ei v-ar fi ucis pe toţi.

— De asemenea, v-am luat vieţile şi apoi *pur şi simplu* am pretins ca voi să continuaţi să trăiţi.

— Dar mă laşi să traversez Quagul. Îmi dai şansa să îndrept lucrurile.

Ea a ridicat mâna şi m-a mângâiat pe obraz.

— Am făcut asta dintr-un singur motiv, Vega. A inspirat o dată lung, dureros. Fiindcă Tu Nu Vei Fi Învinsă.

Mâna i-a căzut într-o parte. Lacrimile mi-au umplut ochii.

— Dar, Astrea, noi avem nevoie în continuare de tine. *Eu* am nevoie de tine.

A închis ochii şi a clătinat din cap.

— Elixirul tinereţii s-a epuizat. Archie l-a luat pe ultimul. Iar eu am fost atât de ocupată să te pregătesc pe tine, încât am aşteptat prea mult pentru a mai face rost de altul. Nu sunt în stare să mă ocup de ingredientele necesare.

Am văzut încă o dată expresia de ameţeală de pe chipul ei. S-a prins de cap şi a adăugat:

— Nu este… plăcut, a zis ea, să îmbătrâneşti atât de rapid.

— Dacă îmi spui cum să fac rost de ingrediente, voi prepara eu elixirul.

Chipul ei a căpătat o expresie de tristeţe îngrozitoare. S-a uitat peste umărul meu. M-am întors să văd pe cine priveşte. Era Archie, care părea împietrit.

Când m-am întors, ea avea ochii închişi şi părea că doarme, însă, de sub pleoape, am văzut o lacrimă ivindu-se şi prelingându-se apoi pe obrazul ei acum zbârcit. Am scuturat-o uşor de umăr, dar nu s-a trezit. Am scuturat-o apoi mai tare. Am apucat-o de faţă şi i-am vorbit foarte aproape de ureche, încercând să o stârnesc. Dar n-a mers.

Am dat fuga la Archie.

— Poţi să prepari elixirul?

— Nu. Nu m-a învăţat niciodată. Şi adevărul este că nu mă pricep deloc la poţiuni.

Am alergat pe coridor cu Delph pe urmele mele. Dar habar n-aveam încotro mă îndreptam. Pur şi simplu voiam să fac… ceva. Delph m-a prins de braţ.

— Aşteaptă, Vega Jane, a spus el. Care sunt ingredientele?

Am şovăit, apoi am decis că era mai bine să-i spun.

— Două dintre cele mai importante sunt veninul unui jabbit şi sângele unui garm. Însă nu trebuie să-i vânăm. Îi găsim în cele două încăperi ale căsuţei.

S-a scurs o clipă lungă de tăcere, încheiată de strigătul lui Delph.

— Există un afurisit de jabbit şi un garm pe-aici pe undeva?

— Ştiu care sunt încăperile, am adăugat pe un ton calm, de ajutor.

Asta l-a făcut să arate de parcă i-ar fi fost greaţă de la stomac.

— Tu… ŞTII TU!

— Pot să capăt sângele şi veninul. Tu trebuie să cauţi în biroul Astreei pentru a găsi restul de lucruri care ne mai trebuie şi modul cum să-l preparăm.

Mi-am scos bagheta şi am parcurs coridorul în fugă. Câteva fărâme mai târziu, eram la bucătărie. Am căutat

prin dulap, până când am găsit un bol mic de metal şi o sticlă. Le-am vârât în buzunar, apoi am fugit înapoi.

Pe coridor, m-am oprit la uşa pe care se afla semnul acela mic. Jabbitul, din câte ştiam, se afla în spatele acelui portal, captiv în cuşca lui de lumină.

Am ridicat bagheta, am făcut cele trei mişcări paralele şi am rostit:

— *Crystilado magnifica.*

Pe loc, imaginea jabbitului a apărut în faţa mea. Ştiam că avea să vină, dar tot am avut nevoie de toată puterea voinţei mele ca să nu ţip.

„Bine, mi-am zis. Creatura e acolo, înăuntru.“ Dar, stai, cum aveam să trec de uşă? Ar fi ţipat „PLEACĂ!“.

Apoi, m-am străduit să mă calmez. Astrea mă învăţase asta. Am bătut încet în încuietoarea uşii şi am rostit:

— *Ingressio!*

Uşa s-a deschis imediat spre interior. Am păşit peste prag, cu bagheta pregătită.

Jabbitul se afla în partea opusă a spaţiului, stând cuibărit, cu numeroasele sale capete plecate, cu toţi ochii săi îngrozitori închişi. Dormea. De jur-împrejurul său vedeam luminile cuştii rotindu-se. Jabbitul era precum un şarpe enorm, gros cât un trunchi de copac, cu două sute cincizeci de capete veninoase dispuse pe toată lungimea corpului. Era cea mai fioroasă creatură dintre toate care existau în Wormwood. Şi, cu toate acestea, în Quag trăiau unele chiar şi mai terifiante.

Aveam un plan. Nu ştiam dacă avea să meargă, dar intenţionam să încerc. Am ridicat bagheta, îndreptând-o spre trupul şarpelui imens, apoi am fluturat-o şi am rostit:

— *Paralycto.*

Vraja pe care am aruncat-o a izbit peretele, apoi ricoşat. M-am ferit la timp, astfel că a trecut pe deasupra mea izbind peretele opus.

Când m-am ridicat, am ştiut că vraja nu va putea trece de cuşca de lumină. Asta era o problemă. Iar când am auzit nenumăratele sâsâituri, am ştiut că mai aveam una.

M-am întors să mă uit. Jabbitul era treaz acum, iar cele

cinci sute de perechi de ochi ale sale erau aţintite asupra mea, pline de răutate. Am înghiţit în sec, simţind că cea mai mare parte a curajului meu se scursese odată cu asta. Trebuia să desfac mai întâi cuşca, *apoi* să arunc vraja – însă asta avea să elibereze jabbitul, cel puţin pe moment. Iar eu ştiam mai bine decât alţii cât de iute lovea acesta. Totuşi, dacă n-aveam să fac asta, Astrea urma să moară.

M-am hotărât să acţionez repede, căci cu cât aşteptam mai mult, cu atât mai mult timp avea jabbitul să se dezmeticească total. Cât timp l-am privit, s-a întâmplat ceva remarcabil. Am devenit mai calmă. Nu ştiu de ce, dar am început să simt o încredere pe care nu aveam niciun motiv s-o am. Am îndreptat bagheta spre gratiile de lumină şi, concentrându-mă conform principiului MTS, am rostit:

— *Eraisio!*

Gratiile de lumină au dispărut instantaneu.

Mi-am dat seama însă că şarpele nu era pe deplin conştient că era liber.

Profitând de împrejurare, am îndreptat încă o dată bagheta spre el şi am spus:

— *Paralycto!*

A fost cu adevărat remarcabil să vezi o astfel de creatură gigantică devenind pe loc stană de piatră. Dăduse înapoi exact înainte ca vraja să lovească, iar sutele de ochi erau acum sticloşi, în timp ce colţii se dezveliseră într-un mod înfricoşător.

Totuşi, m-am dus cu precauţie spre el, sperând cu fiecare pas că vraja mea avea să ţină. Am scos bolul din metal din buzunarul mantiei şi m-am apropiat de primul set de colţi.

Am ţinut bolul sub una dintre gurile deschise, am îndreptat bagheta spre colţi şi m-am pregătit să arunc o vrajă pe care o învăţasem de la Astrea, pentru scoaterea de lichid din diferite obiecte cum ar fi pietrele şi copacii, de vreme ce urma să avem nevoie de o sursă de apă.

— *Springato erupticus!*

Un lichid gălbui s-a scurs din colţi şi s-a adunat în vas. Era uimitor cât de mult venin putea să iasă dintr-o singură

pereche de colţi. Când bolul a fost plin, am îndreptat bagheta spre colţi şi am murmurat vraja inversă, pentru a opri fluxul de venin.

Apoi am mers cu spatele până la peretele opus, am aşezat bolul jos şi m-am pregătit.

Două vrăji una după alta.

„MTS, MTS. Concentrează-te, Vega, concentrează-te!“

Am şfichiuit aerul cu bagheta de-a lungul şarpelui şi am rostit:

— *Unparalycto!*

Jabbitul a revenit la viaţă imediat şi şi-a fixat privirea asupra mea. Vedeam exact ce plănuia să facă.

— *Incarcerata!*

Creatura a lovit instantaneu, izbindu-se de gratiile de lumină albă care răsăriseră din nou în jurul său. Acestea erau rezistente, iar monstrul a fost nevoit să bată în retragere, cu furia vizibilă în ochii săi hidoşi şi cu zvâcniri mânioase în trup.

Am surâs, apoi m-am întors să iau bolul. N-am mai ajuns însă acolo.

Jabbitul a lovit cu un sunet strident care îţi îngheţa sângele în vene, despre care mi se spusese mereu că era ultimul lucru pe care aveai să-l auzi vreodată.

— *Pass-pusay,* am ţipat, plesnindu-mă cu bagheta peste picior.

Pe loc, am ajuns în partea opusă a încăperii, iar jabbitul s-a izbit de perete cu cele două sute cincizeci de capete ale sale. Acoperişul căsuţei s-a clătinat din cauza impactului şi de-a lungul peretelui a apărut o crăpătură.

Cum naiba scăpase din cuşca de lumină?

S-a răsucit apoi cu o şfichiuire a cozii, pregătindu-se să mă atace. Gândurile mele s-au întors pentru o clipă la Hornuri, unde o pereche de jabbiţi încercaseră să mă vâneze. Scăpasem ieşind pe o uşiţă din lemn, cu un wug care ţipa de dincolo de clanţă. Însă acum nu exista nicio cale de scăpare. Nicio uşă, niciun wug ţipând.

Apoi, jabbitul a lovit din nou.

— *Embattlemento!*

Şarpele s-a izbit cu o asemenea forţă de zidul invocat, încât întreaga încăpere s-a clătinat din temelii. Am căzut pe spate, dar m-am ridicat iute, căci jabbitul reuşise să scape din vraja mea şi zbura înapoi spre peretele din fundul încăperii.

Însă era prea lent pentru a evita impactul.

Nu-mi venea să cred: *rănisem* un jabbit.

Înainte să mă atace din nou, am ţipat:

— *Incarcerata!*

Iar gratiile albe au ţâşnit din bagheta mea, încercuind creatura.

M-am rugat ca de data asta să ţină. Am păşit cu grijă în jurul jabbitului, în timp ce sutele de ochi ale acestuia îmi urmăreau toate mişcările. M-am aplecat încet, fără să-mi iau privirea de la el, şi am ridicat bolul cu venin.

Apoi am ieşit pe uşă într-o fracţiune de secundă şi am încuiat în urma mea, folosind o vrajă de încuiere. Fără suflu, m-am repezit pe coridor, unde aproape că m-am ciocnit de Delph, care venea din sens opus, ducând un ziar vechi.

— Am găsit, mi-a zis el. Am găsit instrucţiunile pentru prepararea elixirului.

— Genial!

Am ridicat bolul.

— Iar eu am luat veninul.

— Fir-ar să fie! a izbucnit el, luând bolul grijuliu.

— Şi acum, să mergem după garm.

M-am grăbit pe coridor spre cealaltă uşă care îmi spusese „PLEACĂ!“.

— *Crystilado magnifica!* am strigat în faţa acesteia. Am clipit, apoi am repetat: *Crystilado magnifica!*

Încăperea era goală. În cuşca de lumină nu se afla niciun garm. Apoi am auzit mârâitul din spatele meu. Nici măcar n-am avut timp să mă întorc. Am ţipat, iar garmul a scos un răget şi am văzut ceva izbucnind. M-am rostogolit pe podea. Alunecând, am privit în urma mea. Garmul stătea aşezat pe coadă, pregătindu-se să expire un val de flăcări care avea să mă prefacă în scrum.

Şi acolo se afla Harry Doi. Probabil că el mă răsturnase.

A sărit brusc spre bestie şi şi-a încleştat fălcile puternice în jurul botului acesteia, forţând-o să-l închidă. Garmul a ţipat de furie, un sunet înăbuşit, căci nu putea să mai deschidă gura.

Apoi s-a aruncat asupra lui Harry Doi, trântindu-l de perete. Deşi labele îi atârnau inutile şi îi curgea sânge dintr-o parte a capului, Harry Doi se străduia să reziste. Garmul şi-a întins apoi labele din faţă, pregătindu-se să-l sfâşie.

În clipa aceea, am avut o altă viziune, cu primul meu câine, Harry. Şi el mă salvase de un garm, sacrificându-şi viaţa pentru mine. Nu aveam nici cea mai mică intenţie să las să se întâmple asta din nou.

Fiecare părticică din mine a fost străbătută de un puternic sentiment. Nu era ură. Sau aversiune. Era mult mai mult de atât. Nici nu cred că există un cuvânt care să-l descrie în mod corespunzător. Am spus-o înainte ca să-mi dau seama măcar că o fac. Mi-a ieşit din gură cu o asemenea forţă, încât aveam senzaţia că vorbele singure ar fi putut să facă ceea ce doream să fie făcut.

Îndreptând bagheta în direcţia pieptului garmului, am rostit:

— *Rigamorte!*

Lumina neagră a lovit garmul cu o asemenea forţă, încât uriaşa bestie a fost pur şi simplu ridicată de la pământ, cu labele ei terminate cu gheare, dându-i drumul în aer lui Harry Doi. Acesta a căzut mai departe, în timp ce garmul a fost aruncat pe coridor, izbindu-se de perete şi prăbuşindu-se cu o bufnitură teribilă, care a zguduit căsuţa din temelii. Când s-a rostogolit, cu limba atârnând, cu pieptul însângerat şi complet nemişcat, mi-am dat seama că murise. Am fugit pe coridor şi am îngenuncheat lângă Harry Doi, care zăcea lat pe podea, cu picioarele rănite şi sângerând abundent în zona capului.

Am scos Piatra Viperei din buzunar şi am mişcat-o pe deasupra iubitului meu câine. O secundă mai târziu mă lingea pe faţă, vindecat şi cu picioarele sănătoase. L-am

îmbrăţişat atât de strâns, încât simţeam cum îi bate inima în piept, stând atât de aproape de mine.

— Te iubesc, Harry Doi! Te iubesc foarte tare! Îţi mulţumesc că m-ai salvat!

M-am uitat înspre garm. Sângele îi curgea întruna pe piept, ceea ce avea să-mi uşureze sarcina. Am scos o sticlă din buzunar şi am înlemnit.

Archie stătea acolo, cu bagheta îndreptată spre pieptul meu.

Mi-am dat seama brusc ce se întâmplase cu jabbitul şi cu garmul, cu toate că mi-era greu să cred.

Ochii lui au devenit nişte fante şi a început să pronunţe:

— *Riga…*

Însă un pumn uriaş a coborât spre capul său, iar Archie a căzut inconştient la podea, scăpând bagheta din mână.

În spatele lui era Delph.

S-a uitat la mine şi şi-a încordat muşchii.

— Uneori, nu de magie ai nevoie, Vega Jane. Ha!

VIGINTI NOVEM

Adieu

— Delph! am icnit.

El s-a aplecat şi a băgat în buzunar bagheta lui Archie, care se rostogolise pe podea.

— Individul nu prea poate să facă mare lucru fără asta, a spus el.

— Voia să mă omoare, i-am spus.

— Aşa cred şi eu. S-a uitat la garmul mort şi a adăugat: Isprava ta, bănuiesc.

— Am folosit blestemul *Rigamorte,* acelaşi pe care Archie intenţiona să-l folosească asupra mea.

L-am privit lung şi am clătinat capul, încă nevenindu-mi să cred.

Întrucât începuse să îşi revină, am scos bagheta şi am îndreptat-o spre el, rostind:

— *Ensnario!*

Din neant au apărut câteva frânghii groase, care s-au înfăşurat singure în jurul lui Archie.

Când şi-a revenit de tot şi şi-a dat seama ce se întâmplase, şi-a ridicat privirea spre mine şi a slobozit un torent de cuvinte urâte.

— *Mutado!* am rostit eu repede, iar vraja mea l-a amuţit imediat.

Apoi mi-am luat sticla, iar Delph l-a ridicat cu uşurinţă pe Archie de pe podea, săltându-l pe umeri.

— Mai bine ne-am apuca să preparăm poţiunea aceea, a propus el. Însă ne mai trebuie ceva ce se cheamă Răsuflarea unui Dominici.

— Răsuflarea unui Dominici? Ce este un dominici şi cum facem rost de răsuflarea lui?

— Habar n-am, mi-a răspuns Delph în timp ce

străbăteam coridorul împreună cu Harry Doi.

La început, Archie se zbătuse, însă acum zăcea inert pe umerii masivi ai lui Delph.

Când am ajuns la bucătărie, Delph l-a aşezat pe Archie pe podea. Harry Doi s-a postat alături de el, păzindu-l.

Delph m-a chemat la o masă, pe care aliniase un şir de sticle şi de alte obiecte. Pe perete exista o bucată de pergament prinsă într-un cui. Am pus sângele garmului jos, lângă bolul cu veninul jabbitului.

— Avem totul aici, a zis Delph. Cu excepţia chestiei ăleia cu răsuflarea. A bătut uşor în pergament. L-am scos din jurnalul acela. Îţi zice cum trebuie să prepari elixirul. Paşii pe care trebuie să-i urmezi. Mi-am imaginat că te pricepi la asta, aşa cum te pricepeai şi la Hornuri. Ţi-am încălzit nişte apă, căci vom avea nevoie să amestecăm o parte din ea fierbinte.

Am parcurs pergamentul cu privirea.

— În regulă. Răsuflarea unui Dominici se adaugă la sfârşit. Ce-ar fi să încep să pun totul laolaltă? Iar tu poţi să încerci să vezi ce e cu chestia asta cu răsuflarea.

Delph s-a îndepărtat, iar eu mi-am canalizat atenţia asupra preparării elixirului tinereţii. Nu m-am grăbit, căci mă temeam să nu fac vreo greşeală. Erau multe ingrediente de încălzit la temperatura potrivită, apoi acestea trebuiau lăsate să se răcească exact cât era nevoie. Adusesem un ceasornic de pe pupitrul Astreei, pe care voiam să îl folosesc pe post de cronometru.

Amestecatul, măcinatul, tăiatul şi agitatul erau obositoare. Când am turnat veninul jabbitului, un balon uriaş de fum s-a ridicat din oala pe care o foloseam pentru poţiune. Din fericire, m-am ferit la timp. Când fumul a atins tavanul, acolo s-a căscat o gaură, pe care am reparat-o imediat cu ajutorul baghetei.

Acum, mixtura trebuia să fiarbă o vreme. Apoi urma să adaug sângele de garm, o mână de lujeri de colosal, care semănau cu nişte viermi îngheţaţi, şi un borcănel de lichid, pe a cărui etichetă era scris PETRIRĂDĂCINĂ DE GRĂSIMICĂ.

Aş fi preferat să mor decât să beau mizeria aia. Tinereţea veşnică nu merita asta.

Douăzeci de fărâme mai târziu, aveam să ajungem la Răsuflarea unui Dominici. Dacă Delph reuşea să o găsească.

M-am întors spre Archie, care se zgâia la mine din partea cealaltă a încăperii, mi-am tras un scaun şi m-am aşezat în faţa lui.

— Dacă îţi dau voie să vorbeşti, promiţi să nu strigi măscări spre mine?

Părea ursuz, dar a încuviinţat încetişor din cap. Am făcut vraja inversă, dar mi-am păstrat bagheta la îndemână.

— Ştiu că tu ai asmuţit jabbitul şi garmul asupra mea. Şi apoi ai vrut să mă omori. De ce?

— Nu este evident?

— Nu, pentru mine nu este.

— Ei bine, atunci e clar că nu eşti prea deşteaptă. Probabil că ai să pieri în Primul Cerc.

— Poate că da, dar tot am de gând să încerc.

— Întocmai, a mugit el. Timp de opt sute de sesiuni, draga mea mamă a susţinut că nimeni nu poate străbate acest loc. Nimeni! Ne-am sacrificat vieţile pentru asta. Când am aflat ce ai de gând să faci şi că baba intenţionează să te ajute, m-am gândit că probabil este nebună. Am luat elixirul şi apoi am aruncat restul.

— Dar de ce n-a mai putut să facă altul? am întrebat.

— Fiindcă am aruncat asupra ei o formulă magică de confuzie.

— Aşadar, tu *ai vrut* ca ea să moară.

— Am vrut să mă asigur că voi n-aveaţi să străbateţi Quagul! a urlat el. A tăcut şi a inspirat adânc de câteva ori. În plus, peste opt sute de sesiuni înseamnă o viaţă destul de lungă, nu crezi? a adăugat el liniştit.

O fărâmă mai târziu, Delph a dat buzna în încăpere, cu Seamus după el.

— O ai? Răsuflarea unui Dominici?

— Eu nu, dar Seamus aici de faţă o are.

M-am uitat la spiriduş.

— Seamus? Cum se face că o ai?

— Doamna Prine m-a trimis după ea înainte să… ei bine, să îmbătrânească.

A vârât mâna în buzunar şi a scos o floare cu tulpina lungă, a cărei inflorescenţă roşie ca sângele era mare cât pumnul meu.

— Asta este? O floare?

A strâmbat din nas la auzul comentariului meu.

— Ei bine, se prea poate să fie doar o floare, dar singurul loc în care creşte este un cuib de vipere cărora nu prea le place să se despartă de ea.

— Şi, în cazul ăsta, cum ai reuşit? l-am întrebat.

— Viperelor nu prea le este pe plac nici focul, nu-i aşa?

Pe chipul lui apăru urma unui zâmbet.

— Aşa se face că un globuleţ albastru de foc s-a întâmplat să cadă taman în mijlocul lor şi, exact atunci, a devenit un *mare* glob de flăcări, din care n-am mai vrut nicio parte.

— Genial, Seamus, absolut genial! Bravo!

Părea fericit auzind laudele mele. Când mi-a înmânat floarea, mi-am apropiat nasul de ea, am adulmecat-o şi aproape că m-am înecat. Mirosea a balegă de slep stătută.

— Sfântă Clopotniţă! am spus, frecându-mi nasul.

— Da, nu vrei să-ţi vâri nasul în chestia asta, a zis Delph. Seamus zice că pute.

— Mulţumesc, Delph, i-am răspuns îmbufnată. Data viitoare, ce-ar fi să-mi spui asta *înainte* s-o fac?

Am tăiat petalele florii potrivit indicaţiilor din pergament, am aşteptat cinci fărâme şi apoi le-am aruncat în oala care fierbea. Mirosul rezultat depăşea limitele hidosului.

— La naiba! a exclamat Delph, ridicându-şi poalele cămăşii pentru a-şi acoperi nasul.

Seamus fugise din bucătărie, iar Harry Doi îşi pusese labele peste bot. Dar eu eram nevoită să amestec cu mişcări precise, aşa că am rămas locului, ţinându-mă de nas cu două degete şi lăcrimând din pricina mirosului. Câteva fărâme mai târziu, era gata. Am umplut o sticlă, i-

am pus un dop de plută şi apoi am pornit în viteză spre camera Astreei. Părea acum atât de mică şi de firavă, încât mi-a fost frică să nu fi murit deja.

— Astrea, îl avem. Elixirul tinereţii…

Ea n-a schiţat niciun gest.

M-am apropiat în vârful picioarelor de pat şi m-am uitat la ea. Se veştejea incredibil de iute. Părul îi era complet alb, pielea translucidă şi acoperită de pete mari, iar trăsăturile alungite şi ascuţite.

— Cum procedăm cu asta? m-a întrebat Delph.

— Când eram mică şi tata voia să-mi dea diverse leacuri, îmi deschidea gura, mă apuca de nas şi îmi turna lichidul.

Şi în final asta a fost ceea ce am făcut şi noi. Am turnat conţinutul sticluţei pe gâtul Astreei, apoi ne-am dat înapoi. La început nu s-a întâmplat nimic şi inima mi-a stat în loc. Apoi s-a înecat, s-a ridicat în capul oaselor şi a deschis ochii. Şi, ca şi când sesiunile fuseseră îndepărtate aidoma foilor de ceapă, toate elementele vârstei înaintate au dispărut. Părul i s-a înnegrit, pielea i-a devenit fermă, trăsăturile i s-au netezit, iar trupul i s-a împlinit. Era ca şi cum i-aş fi privit viaţa, desfăşurată în sens invers.

Şi, într-un final, iat-o acolo, arătând aşa cum arătase înainte.

— Mulţumesc, a spus ea, inspirând adânc.

Şi, după vocea ei, mi-am dat seama că ştia exact ce se petrecuse.

— Unde este fiul meu? a întrebat precaută.

— L-am legat. A folosit asupra ta o formulă magică de confuzie. Şi a încercat să mă omoare.

Ea a încuviinţat din cap şi s-a ridicat din pat.

— Este vina mea în totalitate, a spus. Cum aţi reuşit să preparaţi poţiunea?

— Seamus a adus Răsuflarea unui Dominici. Restul ingredientelor erau aici.

— Dar jabbitul şi garmul? a întrebat ea.

— Vega Jane a făcut rost de toate lucrurile acelea, a răspuns Delph. N-au reprezentat o problemă pentru ea, nici chiar atunci când Archie le-a dat drumul asupra ei.

— Archie le-a dat drumul asupra ei? a exclamat ea. Apoi, expresia i s-a calmat. Fireşte. Probabil că era gelos. Şi confuz. Şi supărat.

— Am fost nevoită să ucid garmul i-am spus. Avea de gând să-l omoare pe Harry Doi. Aşa că l-am omorât. Şi n-am avut niciun fel de probleme s-o fac, am adăugat cu fermitate.

Astrea s-a uitat la mine insistent.

— Înţeleg, Vega. Înţeleg. M-a bătut pe braţ şi a adăugat: În vremuri de restrişte, înţelepciunea prinde viaţă adeseori, Vega. Acum, vreau să merg să-l văd pe Archie.

*

Uşa s-a deschis puţin mai târziu şi a apărut Astrea. Când l-am văzut pe Archie dezlegat în spatele ei, am sărit din pat şi mi-am scos bagheta.

— Nu-i nevoie, Vega, mi-a spus, cu o voce puternică şi fermă.

M-am uitat la Archie. Avea un aer docil, ba chiar ambivalent.

— Ce i s-a întâmplat? am întrebat-o eu.

Astrea s-a apropiat de mine.

— Vraja *Subservio.* Acum este inofensiv. Dar am vorbit cu el înainte să fac incantaţia. Am încercat să-l fac să vadă lucrurile din perspectiva mea. Însă nu sunt sigură că am ajuns acolo.

— În legătură cu cel de-Al Cincilea Cerc, am început eu. De vreme ce Archie a aruncat asupra ta o formulă magică de confuzie, înseamnă că nu ne-ai spus tot ce ştiai despre acesta.

— O, ba v-am spus totul. Nici măcar Vezi-Văzătorul nu-mi permite să arunc o privire în Al Cincilea Cerc.

— Fir-ar să fie! a murmurat Delph.

— Acum e timpul s-o luaţi din loc, ne-a zis ea.

— S-o luăm din loc… încotro? am întrebat uluită.

— Să străbateţi cele Cinci Cercuri, fireşte, mi-a răspuns ea.

— Cum adică? Acum, chiar acum? a exclamat Delph.

— Dar trebuie să ştiţi că plecarea de aici are preţul ei.

Am clătinat din cap.

— Are un preţ?

— Pe scurt, plecarea din Quag înseamnă încarcerare pe vecie.

I-am aruncat lui Delph o privire, iar el s-a uitat spre mine.

Apoi m-am întors spre Astrea exact la timp pentru a o vedea fluturându-și bagheta.

— Baftă! ne-a urat ea.

Am simţit cum dădeam ochii peste cap, apoi s-a făcut întuneric.

TRIGINTA

O surpriză

— Ce faci, Vega Jane?

Am deschis ochii şi am furişat o privire în sus. Delph se uita fix la mine.

— Te simţi bine, Vega Jane? m-a întrebat el neliniştit.

Am dat din cap automat, cu toate că nu ştiam încă dacă mi-era bine sau nu. M-am ridicat încetişor în capul oaselor, încercând să mă adun. Harry Doi a pus delicat o labă pe braţul meu, ca şi când ar fi vrut să se asigure că eram într-adevăr bine.

Am privit în jur.

— Unde suntem?

— Nu ştiu precis, dar cred că în apropiere de Mycanmoor.

— De unde ştii? l-am întrebat.

— Acolo, mi-a zis el, arătând la dreapta.

Am mijit ochii şi, în întuneric, am zărit conturul unui zid înalt.

— Labirintul, am spus, aruncându-i o privire.

— Mda, aşa mi-am închipuit şi eu.

— De ce să fi făcut ea asta, Delph? am întrebat iritată. Pur şi simplu ne-a trimis aici fără niciun fel de avertisment…

— Nu ştiu, Vega Jane. Bănuiesc că a avut motivele ei.

Deodată, m-au izbit nişte gânduri apocaliptice. Lucrurile noastre! Bagheta mea! Piatra Viperei! Lanţul Destin! Am privit înnebunită în jur şi am respirat uşurată când am văzut desagii noştri unul lângă altul. Când i-am deschis, am văzut boccele cu mâncare şi urcioare cu apă. Am privit în jos. Hamul din piele era legat peste torsul meu. Pe degetul mare aveam inelul de la bunicul. Mi-am ridicat

mantia. Lanţul Destin era în jurul taliei mele. Am pipăit în buzunarul mantiei şi mai întâi am dat de Piatră, apoi de baghetă. Am scos-o pe cea din urmă şi am apucat-o lejer. Am simţit cum devine pe loc o parte din mine. O făcusem de atâtea ori, încât acum mi se părea ceva cu totul natural şi firesc.

— Crezi că trebuie să ne aflăm în labirint pentru ca vraja inversă să funcţioneze? am întrebat.

De ce nu mă gândisem să o întreb asta pe Astrea? Deodată, erau sute de întrebări la care – eram sigură – aveam nevoie de răspunsuri pentru a supravieţui.

— Poate că ar fi folositor să găsim intrarea înainte s-o facem, a răspuns Delph.

Ne-am pus desagii pe umeri şi am pornit înainte.

Apoi am îndreptat bagheta în faţă şi am rostit:

— *Illumina!*

O mărgică de lumină a ţâşnit din bagheta mea şi s-a repezit spre formele întunecate pe care le-am luat drept zidul labirintului, luminând totul în faţa noastră.

O secundă mai târziu, şi eu, şi Delph am auzit potcoave ţăcănind pe pământ, aripi fâlfâind, precum strigătele ascuţite ale unor creaturi necunoscute. Ţineam bagheta pregătită, în caz că urma să dăm peste o armată de bestii hidoase. Nu exersasem o astfel de posibilitate cu Astrea şi mă îndoiam de abilitatea mea de a respinge un atac în masă.

Din fericire, sunetele şi sporovăiala s-au stins, fiind înlocuite de o linişte deplină.

M-am uitat la Delph.

— De fapt, cred că preferam zgomotul, a spus el.

Eram de acord cu el. Era posibil să fi fost numai creaturile mai slabe, care fugiseră de lumină. Cele care ar fi putut să ne omoare puteau să fie mai departe, în aşteptare.

Am mers în continuare, cu privirea ţâşnind-mi în toate direcţiile. Mi-am trecut în revistă mental toate emoţiile, în căutarea semnelor de wendigo – o groază nelămurită, cuplată cu amintirile altcuiva. Însă gândurile mele, oricât

de îngrozitoare ar fi fost, păreau să fie doar ale mele.

— Vega Jane, ce-ar fi să-ţi foloseşti bagheta pentru a vedea ce e înainte?

— Bună idee.

Am îndreptat bagheta, făcând mişcarea potrivită, şi am rostit:

— *Crystilado magnifica!*

În faţa noastră se afla un zid enorm – un parapet, aşa cum îl numise Astrea –, făcut în întregime din oase. Părea mititel în comparaţie cu zidul lui Thorne.

— Cred că am găsit labirintul.

— Şi iată intrarea, a zis el, arătând spre o formă ovală, întunecată.

Ne-am apropiat şi mai mult de acea imagine.

Înainte să ajungem la zid, am dat peste o poartă mare din fier forjat, care s-a ivit brusc în faţa noastră. Pe aceasta erau scrise cuvintele: *Cimitirul Wolvercote.*

— Ea n-a pomenit de niciun cimitir, nu-i aşa? am întrebat.

Delph a scuturat din cap, privind apoi atent printre gratii.

— E un cimitir adevărat, a exclamat el.

A împins poarta, însă aceasta nu s-a deschis. Am bătut uşor în încuietoare cu bagheta şi am rostit:

— *Ingressio!*

Poarta uriaşă s-a deschis larg.

Am intrat împreună cu Delph, cu Harry Doi pe post de ariergardă.

Am ajuns imediat la primul rând de morminte.

— Uită-te la numele astea, Delph, i-am zis, în timp ce le studiam.

Mullini, Dinkini. Şi KRONE?

Strămoşii lui Jurik Krone erau îngropaţi aici? Le permiseseră *tuturor* să intre aici?

— Uite, există un Picus şi un Mulroney, a remarcat Delph. Şi… şi…

Vocea i s-a curmat şi imediat am înţeles de ce.

Numele de pe piatra de mormânt acoperită de licheni

era Barnabas Delphia.

A citit epitaful cu voce tare:

— *Barnabas Delphia, tată iubitor şi soţ devotat Lecretiei.*

— Ai mai avut veşti de la tatăl tău? l-am întrebat.

Delph a scuturat din cap.

— Niciodată. Nici măcar o dată. Nu pot să cred ceea ce văd.

L-am lăsat pe Delph acolo şi am păşit spre capătul şirului. Când am văzut numele de pe piatra simplă de mormânt, mi-am ţinut respiraţia şi m-am apropiat.

ALICE ADRONIS, RĂZBOINICĂ PÂNĂ LA ULTIMA SUFLARE

M-am uitat în jos spre movila de pământ surpată şi apoi din nou la piatra de mormânt înclinată. Am ridicat bagheta şi am privit-o. Alice îmi dăduse Elementalul pe un câmp de luptă, demult, tare demult. O făcuse cu ultima suflare, spunându-mi că trebuie să supravieţuiesc.

Brusc am tresărit, căci bagheta începuse să se mişte în mâna mea. Privind şocată spre ea, am observat că s-a înclinat înainte, cu vârful îndreptat exact spre mormântul lui Alice.

Preţ de o clipă nu am înţeles, însă apoi am realizat ce se întâmpla.

Obiectul i *se pleca* ei, fosta lui stăpână.

Am simţit lacrimile adunându-mi-se în ochi. Şi, pentru prima dată, am simţit o legătură puternică între mine şi Alice. Astrea îmi spusese că Alice şi cu mine am fi putut să fim rude şi că de aceea funcţiona Elementalul ca o baghetă pentru mine. Uitându-mă la movila de pământ surpată, mi-a trecut prin minte că eram obligată să mă ridic la înălţimea reputaţiei ei. Evident, Alice se gândise că trebuia să supravieţuiesc dintr-un motiv important. Speram să fiu la înălţimea provocării de a-mi fi dezvăluit Quagul, căci, cu certitudine, asta urma să se întâmple.

Mormântul pe care l-am văzut alături era al strămoşului meu, Jasper Jane, creatorul celui de-Al Cincilea Cerc. Piatra sa tombală conţinea doar numele lui, fără nicio altă descriere. Un vrăjitor care se cufundase în magia întunecată, după cum spusese Astrea. M-am înfiorat când

m-am gândit la ceea ce ar fi putut să se afle în ultimul cerc.

Şi următoarele două morminte mi-au atras atenţia.

Bastion Cadmus. Epitaful lui suna astfel: CEL CARE NE CONDUCE. Pe cealaltă piatră scria: PUTEREA DRAGOSTEI, GREŞEALA TINEREŢII. N-am priceput nicio iotă din asta. Numele de pe piatra de mormânt era Uma Cadmus. Nu ştiam dacă era partenera lui Bastion sau fiica sa.

— Vega Jane!

M-am întors şi l-am văzut pe Delph ceva mai departe, pe un alt rând de morminte, făcându-mi semne disperate să mă duc la el. Harry Doi şi cu mine am alergat într-acolo.

— Uită-te la asta, Vega Jane, mi-a zis el.

Am citit numele înscrise pe mai multe pietre funerare şi am exclamat:

— Sunt cu toţii Prine. Asta e familia Astreei.

— Întocmai. Aşadar, dacă ştia despre locul acesta, de ce nu ne-a spus?

— Oare ce altceva nu ne-o mai fi spus? am zis gânditoare.

Aveam impresia că abdomenul îmi este plin de gheaţă.

Eram pe cale să spun altceva, dar n-am mai avut şansa.

Trecând prin sol, ceva m-a apucat de glezne şi m-a tras în jos, prin pământ, sub locul în care se odihneau decedaţii.

TRIGINTA UNUS

Orco

Exact aşa cum se întâmplase şi atunci când căzusem prin labirintul lui Thorne, am avut aceeaşi senzaţie de cădere lungă. Totuşi, de data asta mi-am amintit că aveam Lanţul Destin şi astfel am putut să atenuez impactul din momentul când am atins fundul.

Într-o secundă m-am ridicat în picioare, cu bagheta pregătită în întunericul negru ca smoala.

— *Illumina!* am cerut eu.

Locul s-a luminat instantaneu şi i-am văzut pe Delph şi pe Harry Doi ridicându-se încet în picioare.

— Delph, te simţi bine?

El şi-a scuturat pământul de pe haine şi a încuviinţat, deşi era pământiu la faţă. M-am uitat apoi la Harry Doi, care se zburlise şi avea colţii dezveliţi. Am căutat înnebunită în jur, fiind convinsă că el simţise pericolul venind.

Ne aflam într-un tunel jos şi întunecat, cu pereţi din piatră, tociţi de trecerea timpului şi de aluviuni. M-am uitat într-o direcţie şi am văzut un perete gol. La celălalt capăt al tunelului părea să fie o deschidere. L-am privit pe Delph şi am văzut că se uita în acelaşi punct.

Am aruncat o privire în sus, aşteptându-mă să văd pământ deasupra noastră, dar acolo se afla numai piatră.

— Cine ne-o fi apucat de picioare? am întrebat în şoaptă. M-am uitat în jos spre gleznele mele şi am exclamat: Am sânge pe pantaloni! Dar nu este al meu!

— Şi eu la fel, a zis Delph, arătându-şi picioarele.

M-am uitat la Harry Doi şi am văzut dâre roşii pe labele lui din faţă. Apoi, am aruncat o altă privire tavanului din piatră.

— Mormintele sunt acolo, sus, am spus.

— Ce se află sub un mormânt? a întrebat Delph cu un aer nefericit. Nimic bun, pun rămăşag.

— Dacă ceva ne-a smuls, aducându-ne aici, jos, înseamnă că acel ceva trebuie să fie încă prin preajmă.

— Şi singura cale de ieşire pare să fie pe-acolo, a zis el, arătând în faţă.

Am ridicat din umeri şi am încercat să fiu încrezătoare şi curajoasă, deşi nu mă simţeam deloc aşa. Am ridicat bagheta în faţa mea şi am pornit spre deschidere, cu Delph şi cu Harry Doi alături de mine. Ajunşi acolo, am hotărât că aşteptarea avea să facă lucrurile şi mai rele, aşa că am trecut prin ea.

La început, n-a fost nimic. Apoi, am observat ceva.

În pereţi se vedeau mici mărgele de lumină, care clipeau. Preţ de o clipă, am crezut că sunt cioburi de sticlă sau aşchii de metal. Dar, când m-am apropiat de perete, am sărit înapoi cuprinsă de groază.

Erau ochi. Ochi care clipeau!

M-am uitat la Delph. Şi el era la fel de uluit.

Când am privit din nou, mi-am dat seama că în perete nu erau numai ochi. Erau şi guri. Acestea se deschideau şi se închideau împreună cu ochii, fără să rostească însă vreun fel de cuvinte. Era ca şi cum ar fi ţipat în tăcere.

M-am întors şi am luat-o la fugă.

Exact în el.

Era doar cu puţin mai înalt decât mine şi atât de slab, încât părea a fi numai piele şi os. Şi, cu toate astea, era tare ca un copac şi pur şi simplu m-a dărâmat atunci când ne-am ciocnit. Bagheta mi-a căzut pe podea.

Purta un palton negru, pantaloni şi o cămaşă strânsă pe corp. Chipul lui era alb ca laptele. Avea o barbă mai neagră decât paltonul, strâns lipită de faţă, acolo unde oasele pometţilor ieşeau în relief asemenea unor nuci tari. O fâşie de perişori negri se arcuia deasupra gurii, care era strânsă într-o linie îndârjită. Era încălţat cu nişte cizme înalte până la genunchi.

Înnebunită, i-am căutat din priviri pe Delph şi pe Harry

Doi. Spre groaza mea, amândoi erau ţintuiţi la perete. Gura lui Delph era deschisă, dar nu se auzea niciun cuvânt. M-am împleticit şi am dat s-o rup la fugă spre ei.

— Nu, a rostit creatura cu o voce răguşită.

Şi, brusc, a fost ca şi când picioarele mi s-ar fi cufundat în stâncă.

M-am uitat la el peste umăr. Avea în mână un ciomag sculptat într-un mod complicat, cu figuri ce păreau malefice şi pe care nu le recunoşteam. A izbit cu un capăt al ciomagului în podeaua din piatră şi picioarele mi-au fost eliberate.

M-am întors cu faţa spre el.

Se învârtea tacticos, uitându-se la mine.

Nasul lui nu semăna cu niciun nas pe care îl văzusem până atunci. Avea trei deschizături în loc de două şi două proeminenţe pe os, ca şi cum ar fi fost fracturat de mai multe ori. În plus, era atât de lung, încât aproape că acoperea gura în drumul său spre bărbie, care era ascuţită, ca un cuţit. Ochii îi erau complet negri – nu doar micile cercuri din mijloc, ci şi partea albă din jurul acestora.

Am aruncat pe furiş o privire spre mâna de pe ciomag. Nu era o mână adevărată. Era o gheară, cu unghii mai lungi decât degetele mele, pline de sânge. Asta răspundea la întrebarea referitoare la proveniența sângelui de pe hainele noastre. Individul ăsta ne trăsese acolo, jos.

A ridicat o gheară în direcţia mea. Lanţul Destin m-a ridicat de la pământ şi am rămas atârnând în aer. Şira spinării aproape că mi s-a frânt când am fost forţată să mă aplec pe spate, capul apropiindu-mi-se periculos de tare de călcâie.

— Lanţul Destin, cu adevărat este, a croncănit el.

Şi apoi, încă o dată, a apăsat cu ciomagul în podea, iar eu am căzut pe piatră, lovindu-mă rău. Am rămas zăcând acolo fără suflu. Am aruncat o privire spre Delph – avea gura în continuare deschisă, dar ochii lui nu se uitau spre mine, ci spre un loc de pe podea. M-am uitat şi eu într-acolo.

Proasto! Bagheta ta!

Am prins-o, am îndreptat-o spre creatură şi am strigat:

— *Impacto!*

El a mişcat instantaneu ciomagul prin aer, iar vraja mea s-a izbit de o barieră invizibilă. În urma ciocnirii, din tavanul tunelului au căzut pietre şi praf.

Cu toate că reuşise să îmi blocheze incantaţia, mă privea acum într-o nouă lumină – sau aşa mi s-a părut.

— Eşti vrăjitoare, a sâsâit el.

M-am ridicat în picioare.

— Ştiu. Ce dracu' eşti tu?

El n-a zis nimic, dar a continuat să mă privească.

— Eliberează-mi prietenii. Acum!

Am ridicat bagheta ameninţătoare.

— Ne vom revedea, *certe*, a zis el.

— Ce înseamnă *certe*? l-am întrebat.

În loc de răspuns, a arătat spre pereţii cu ochii clipind şi cu gurile deschizându-se. Apoi a deschis şi el gura într-un zâmbet înspăimântător şi i-am văzut dinţii, la fel de negri ca ochii.

— Toate vin la mine în final, a sâsâit el. *Certe.*

A bătut pentru a treia oară cu ciomagul în podeaua din piatră, iar eu m-am pregătit pentru un nou atac. Însă de data asta pur şi simplu a arătat din nou spre peretele cu ochii şi cu gurile deschise. Iar acum le puteam auzi! Păreau să mă implore să le salvez. Strigătele lor creşteau în intensitate, iar în curând am fost nevoită să-mi acopăr urechile cu mâinile.

El a urlat apoi un cuvânt pe care nu îl mai auzisem niciodată şi pe loc s-a lăsat tăcerea.

Când s-a întors din nou spre mine, a deschis gura larg şi a scos limba. Numai că nu era o limbă adevărată, ci era lungă şi neagră şi avea în capăt trei puncte în formă de săgeată.

— Eu sunt Orco, mi-a zis el. Acestea sunt progeniturile mele. Şi ne vom revedea, sincronizarea acestui lucru depinzând, deocamdată, de tine. Dar nu va fi mereu aşa. Ceva va interveni. A zâmbit maliţios şi a adăugat: Aşa se

întâmplă mereu.

A vârât apoi mâna liberă în interiorul paltonului negru ca tăciunele şi a scos un ceasornic enorm, pus pe un lanţ ruginit, pe care l-a ridicat astfel încât să-l pot vedea. Dincolo de sticla ceasornicului, chipurile se roteau asemenea stelelor căzătoare care traversează cerul. Veneau şi dispăreau cu o viteză uluitoare, mult prea rapid pentru a le număra sau pentru a le identifica oarecum.

— Viaţă. Şi apoi moarte. *Certe,* a intonat Orco.

Din nou, totul s-a întunecat şi m-am simţit propulsată în sus. Apoi m-am lovit de ceva dur şi am rămas nemişcată. Când am deschis ochii, l-am văzut pe Harry Doi.

M-am ridicat în şezut şi l-am îmbrăţişat. Apoi m-am ridicat încet în picioare şi m-am dus împleticindu-mă spre locul unde zăcea Delph, deasupra mormântului strămoşului său Barnabas Delphia.

— Delph! Delph!

L-am apucat de umăr şi l-am tras în sus. El şi-a revenit şi s-a uitat la mine.

— A-asta-asta… chiar s-a petrecut a-aievea? m-a întrebat cu un glas neîncrezător.

Am încuviinţat din cap, respirând sacadat.

— A… a fost oribil, Vega Jane. Chipurile acelea… imploratoare.

— Erau morţi, Delph, i-am spus calmă.

— Dar ce voia creatura aceea de la noi?

— Astrea ne-a spus că plecarea din acest loc înseamnă încarcerarea pe vecie. Mă întreb dacă voia să spună aici, jos, în acel perete.

— Aşadar, vom sfârşi aici? Indiferent de ce vom face?

Nu-mi venea să cred că Astrea m-ar fi pregătit numai ca să sfârşesc prinsă într-un perete de creatura aceea malefică. M-am îndreptat de spate şi am privit înaintea noastră.

— Primul Cerc, am spus.

Era unica noastră şansă.

TRIGINTA DUO

Primul Cerc

Nu ne-a trebuit prea mult ca să ajungem acolo.

Parapetul de oase, l-am numit instantaneu, fiind atentă la descrierea pe care o folosise Astrea.

Era atât de înalt, încât nici nu puteam să văd capătul pereţilor. Pur şi simplu apărea din beznă, asemenea unui uriaş răutăcios, blocându-ne calea. Fiecare centimetru era construit din oase de tot felul, aparţinând unor fiinţe care trăiseră cândva.

— Cred… cred că unele sunt ca ale noastre, Vega Jane. Oasele, vreau să spun.

Am încuviinţat, dar n-am spus nimic. Doar simplul gând era mult prea cumplit.

Delph a văzut-o înaintea mea. Nu ştiu dacă mă aşteptasem la o intrare măreaţă, însă uşa aceasta era doar cu puţin mai mare decât cea pe care o aveam acasă, în Wormwood. Era din scânduri uzate, cu balamale înnegrite şi cu un mâner ruginit, răsucit, pe post de ivăr.

Ne-am apropiat tiptil, căci părea lucrul cel mai firesc de făcut. Când am ajuns lângă uşă, ne-am oprit şi ne-am uitat unul la altul.

Delph a întins mâna şi a apăsat ivărul.

Uşa s-a deschis spre interior, lăsând la vedere – dacă asta era posibil – întunericul şi mai dens dinăuntru. Urmând acelaşi traseu precum cel de sub morminte, am trecut iute pragul. Delph şi Harry Doi m-au urmat imediat. De îndată ce ne-am aflat înăuntru, uşa s-a trântit, închizându-se cu zgomot. Orice vrajă aş fi aruncat cu siguranţă n-ar fi reuşit s-o redeschidă. Din acest punct puteam să mergem doar înainte, nu şi înapoi.

Ne aflam în interiorul Primului Cerc. Eram în interiorul

labirintului perfect. Am privit înaintea noastră şi, deodată, locul a fost scăldat în lumină. Pereţii de aici erau exact la fel ca aceia de afară: numai oase. Din orice colţişor şi crăpătură, cranii cu orbitele goale se holbau la noi.

La circa trei metri mai jos, coridorul cotea brusc spre dreapta. Am mers puţin mai departe şi am dat peste opt pasaje distincte, împânzindu-se din cel în care ne aflam.

Am ridicat bagheta, intenţionând să rostesc vraja *Confuso, recuso* pentru a ieşi din labirint. Dar n-am mai apucat.

Parapetul din oase s-a transformat subit. Craniile au devenit viţe lungi, care au ţâşnit şi m-au prins în mrejele lor, smulgându-mi bagheta din mână. Am încercat să strig, dar o viţă s-a înfăşurat în jurul gurii mele. Am privit îngrozită cum Delph era ridicat în aer ca un copilaş, viţele ţintuindu-i laolaltă braţele şi picioarele.

Apoi am văzut ceva trecând ca un fulger pe lângă mine.

Era Harry Doi! Câinele meu se ferea şi sărea peste viţele care încercau să-l prindă. Când o viţă l-a apucat de piciorul din spate, el s-a întors puţin şi a muşcat-o, rupând-o în două cu fălcile lui puternice şi cu dinţii ascuţiţi. Oricât ar fi încercat, viţele nu-l puteau captura pe Harry Doi. M-am întrebat pentru o clipă unde se ducea, până când l-am văzut întorcându-se cu un obiect în dinţi.

Bagheta mea!

A venit în fugă spre mine, sărind peste două viţe care au ţâşnit să-l împiedice.

Mâinile îmi erau legate de viţe, dar degetele le aveam încă libere. Harry Doi a ajuns lângă mâna mea dreaptă şi am reuşit să prind bagheta între degete.

Însă gura îmi era în continuare acoperită de o viţă, iar o alta îmi încercuise gâtul şi mă strângea cu putere, lăsându-mă fără viaţă. Aveam senzaţia că mintea mi se întunecă şi ameţeam, în vreme ce pieptul îmi sălta întruna din cauza efortului de a rămâne plin de aer.

Nu puteam să arunc nicio vrajă fără să o rostesc. Nu ştiam ce să fac. Am închis ochii şi am simţit bagheta alunecându-mi printre degete. Dar i-am deschis atunci

când l-am auzit.

Delph se uita la mine în timp ce o viţă uriaşă îi încercuia trupul, încercând să-l strângă.

— Bagheta ta, mi-a strigat el. Elementalul!

Elementalul.

M-am gândit că aş vrea ca Elementalul să ajungă în mărime naturală, chiar dacă braţul îmi era încă foarte strâns legat, şi nu puteam să arunc cu putere. Dar asta aflasem de ceva vreme că puteam să controlez Elementalul cu puterea minţii, nu cu forţa braţului.

Fă-o, salvează-ne!

Elementalul a izbucnit din mâna mea, zburând fulgerător pe coridor. Astfel, cu forţa şi viteza sa, Elementalul a sfâşiat viţele care ne ţineau, aruncând bucăţi mari din acestea spre alte viţe, care, la rândul lor, erau zdrobite sub greutatea acestor proiectile.

Eliberaţi din prinsoarea acestora, Delph şi cu mine ne-am aruncat la pământ. Eram pregătită totuşi, căci mă îndoiam că aveam să căpătăm o a doua şansă. Elementalul se întorsese şi gonea către mine, aşa că l-am prins înainte să se izbească de pământ. L-am făcut să revină la mărimea sa normală, am imprimat baghetei o mişcare de şfichiuire în direcţia turnurilor de viţe şi am strigat:

— *Withero!*

Pe loc, viţele au devenit maronii, s-au uscat şi au căzut. Dar încă nu terminasem.

— *Confuso, recuso!*

Labirintul s-a îndreptat.

— Fugi, Delph! Vino, Harry Doi!

Am trecut în fugă pe lângă viţele moarte, căci n-aveam nici cea mai vagă idee dacă aveau să fie înlocuite de unele noi. Am continuat să alergăm până când, în pofida faptului că încă nu ieşisem din labirint, am fost nevoiţi să ne oprim şi să tragem adânc aer în piept, pentru a ne umple din nou plămânii. Când am ridicat privirea, m-am bucurat că ne opriserăm. Dar era singurul motiv pentru care mă puteam bucura.

Manticora se afla la cel mult şase metri de noi,

blocându-ne calea.

Imaginea invocată acasă la Astrea nu era corectă prin comparaţie cu creatura reală. Aceasta avea dublul înălţimii şi triplul lăţimii lui Delph. Trebuie să fi cântărit o tonă. Capul de leu avea o coamă roșiatică, iar coada de şarpe biciuia cu furie pământul. Trupul de ţap părea insuficient pentru a ţine laolaltă cele două creaturi fioroase.

Fermecată de toate astea, n-am văzut-o venind.

— Fii atentă, Vega Jane!

O secundă mai târziu, o explozie de flăcări a trecut peste noi.

Uitasem că afurisita de bestie putea face asta.

Noroc că Delph mă împinsese jos, salvându-mi astfel viaţa.

M-am ridicat şi am îndreptat bagheta spre ea, pregătindu-mă s-o trimit în iad.

Numai că dispăruse de acolo.

La naiba, mi-am amintit eu. Putea să citească gândurile.

Harry Doi a lătrat şi m-am răsucit.

Manticora se afla în spatele nostru, la mai puţin de doi metri; răgea şi arunca flăcări spre noi. Am acţionat însă exact în momentul acela, fără a-i lăsa răgazul de a-mi citi gândurile, ceea ce presupunea o viteză ca de cal scăpat din hăţuri.

— *Embattlemento!*

Mingea de foc s-a izbit de scutul invocat prin vrajă, apoi a ricoşat şi a nimerit în zidul labirintului. Un craniu m-a lovit în cap şi mi-am dat seama că oasele reveniseră. Alte oase s-au răsturnat în jurul nostru. Am ridicat bagheta şi am îndreptat-o în sus.

— *Embattlemento!*

Craniile au lovit scutul, ricoşând. Privind înspre ele, îmi luasem ochii de la manticoră. Unde era?

Undeva în stânga mea, mai aproape de Delph.

Am ridicat bagheta pentru a o arunca în aer, dar a dispărut din nou. Afurisita creatură se putea mişca mai iute decât putem eu s-o urmăresc cu privirea.

Apoi a reapărut în dreapta mea.

— Hei, a strigat Delph, fluturându-şi braţele spre manticoră.

A ridicat apoi un craniu şi l-a aruncat spre aceasta. Bestia a suflat un jet de flăcări şi a dezintegrat craniul.

— *Impacto!* am ţipat, cu bagheta îndreptată spre manticoră.

Imediat creatura a fost spulberată de pe pământ şi trimisă în zbor spre zidul de oase din spatele ei, fiind izbită de acesta. A căzut apoi la baza zidului şi a rămas inertă.

— Ai reuşit, Vega Jane! a ţipat Delph, constatând că manticora murise.

Delph îngenunchease pe pământ, ţinându-se de braţ.

Apoi, pereţii din ambele părţi s-au scuturat şi au început să se răstoarne.

— Harry Doi! am strigat, atingând hamul.

El a sărit şi l-am legat de acesta. Apoi l-am apucat pe Delph şi ne-am înălţat. Am plutit, răsucindu-ne şi ferindu-ne de oase, de cranii şi de toate celelalte resturi. Bucăţile mai mari sau mai mici continuau să ne lovească, dar nu mi-am luat deloc privirea de la capătul labirintului.

Şi atunci un turn de oase s-a prăbuşit în faţa noastră, iar micul pătrat de negru despre care ştiam că era capătul labirintului a dispărut.

Am ridicat bagheta şi am strigat:

— *Engulfiado!*

Oasele au fost spulberate din calea noastră de un val uriaş de apă, iar noi am planat pe deasupra. Am aterizat fulgerător şi am căzut la pământ cu toţii. L-am desfăcut pe Harry Doi din ham şi m-am ridicat.

— Delph, te simţi bine? l-am întrebat pe un ton imperativ. Văzând că nu îmi răspunde, m-am uitat cu atenţie spre el. Delph?

S-a întors cu faţa la mine. Era o mască a durerii.

— Delph, ce s-a întâmplat?

Am fugit spre el, dar m-am oprit când el a ridicat braţul.

— C-cred că m-m-a prins.

Manticora îl *prinsese.* Braţul lui stâng era ars, fiind acum aproape negru; pielea era băşicată şi crăpată.

Am scos imediat Piatra Viperei din buzunar, am trecut-o pe deasupra braţului său şi am nutrit gânduri bune.

— Mulţumesc, Vega Jane, mi-a spus el. Durerea s-a dus.

A întins braţul.

Ei bine, durerea se prea poate să fi dispărut, dar braţul era încă negru. Pielea avea în continuare vezicule şi crăpături, asemenea cărnii ţinute prea mult deasupra flăcărilor. Când Delph mi-a urmărit privirea şi a văzut starea braţului său, a pălit imediat.

— Delph, i-am spus, îmi pare rău. Cred că Piatra nu poate pe deplin…

N-am putut să termin fraza.

— În regulă, Vega Jane, a zis el cu blândeţe. Nu mai am dureri. Asta-i important. Aşa cum ai făcut şi pentru tata. Chiar dacă nu pare… chiar dacă n-arată prea bine în continuare.

Am simţit cum mi se adună lacrimile în ochi, însă privirea lui m-a liniştit. M-a apucat de braţ şi mi-a spus:

— Suntem în viaţă, Vega Jane. Suntem ÎN VIAŢĂ.

A deschis apoi desaga şi s-a îmbrăcat cu o altă cămaşă.

M-am uitat în jur la lizierele de copaci care răsăriseră în ambele părţi, avântându-se atât de sus, încât păreau să atingă cerul. În câteva momente, am fost înghiţiţi de un alt labirint.

— O, nu! am exclamat, simţind că starea mea de spirit se prăbuşeşte din nou.

Pe când scoteam bagheta, pregătindu-mă să rostesc vraja care avea să îndrepte labirintul, am început să mă simt ciudat. Nu, *ciudat* nu era cuvântul potrivit. Mă simţeam *îngrozită.* Dar ceea ce mă îngrozea erau lucrurile despre care ştiam că nu mi se întâmplaseră. Eram o bestie şi, deodată, ceva mă făcea bucăţi. Eram o pasăre şi eram devorată. Eram transformată într-un licantrop hidos şi apoi eram eviscerată.

Brusc, mintea mi s-a limpezit.

Un *wendigo!*

M-am uitat în spatele nostru şi, iată-l, avântându-se spre noi.

L-am prins pe Delph de mână, în acelaşi timp în care el l-a luat pe Harry Doi în braţe.

— Hai, Vega Jane! Hai!

Am ţâşnit în sus, aproape trecând de vârfurile copacilor labirintului. Apoi am luat-o înainte. Am privit în urmă şi am văzut că wendigoul era exact în spatele nostru. Fulgerul şi tunetul au lovit atât de aproape de noi, încât am fost pe punctul să ne răsturnăm. Ştiam de ce.

Zburam pe deasupra Quagului. Furtunile apăruseră pentru a mă opri, după cum îmi spusese Astrea că avea să se întâmple.

— Delph! am strigat. Nu pot să zbor aici. Furtunile mă vor opri. Trebuie să ne întoarcem în labirint.

Delph a privit în jos din poziţia sa.

— Înainte să cobori, luminează labirintul acolo, a strigat el, încercând să acopere zgomotul furios al furtunii.

Privind cu atenţie în faţa noastră, l-am văzut pe wendigo câştigând teren, dar am făcut aşa cum mă rugase Delph.

— *Illumina!*

Deodată, labirintul a fost puternic luminat. L-am văzut pe Delph trecându-şi privirea pe deasupra acestuia. Un alt fulger a lovit un copac, imediat sub noi. Forţa ciocnirii a trimis în aer unde de şoc, care ne-au dat de-a rostogolul.

Am scăpat mâna lui Delph din prinsoare, iar el şi Harry Doi au început să se prăbuşească.

În aceeaşi clipă, mintea mi s-a umplut încă o dată de groază. Când am aruncat o privire înapoi, wendigo se afla la mai puţin de şase metri de mine. Furtuna nu părea să aibă niciun impact asupra înspăimântătoarei creaturi.

Mi-am forţat mintea să se limpezească şi am ţâşnit în jos în întuneric, scrutând în jur în căutarea celor doi, aflaţi în cădere.

— *Illumina!*

Când i-am văzut, m-am năpustit spre ei, cu capul în jos. Niciodată până atunci nu mai zburasem atât de repede, dar tot nu mi se părea suficient de rapid. Eram convinsă că aveam să murim cu toţii, iar blestematul de wendigo avea să se ospăteze cu trupurile noastre.

La acest gând am accelerat, am întins mâna şi l-am înşfăcat pe Delph de spatele cămăşii. Harry Doi era încă în braţele lui. Am pornit din nou spre înaltul cerului, dar Delph mi-a strigat:

— Rămâi în labirint, Vega Jane! Rămâi în labirint!

M-am uitat la el şi apoi din nou la wendigo, care încă se ţinea după noi. Simţeam cum mintea mi se umple de o groază care nu-mi aparţinea, însă asta n-o făcea mai puţin oribilă. Probabil că încetinisem, căci l-am auzit pe Harry Doi mârâind îngrozitor, ceea ce mi-a făcut părul măciucă.

— Nu! am ţipat, atunci când Harry Doi a sărit din braţele lui Delph direct la wendigo, care era acum atât de aproape, încât îi vedeam perfect silueta morbidă, transparentă.

L-am înşfăcat pe Harry Doi şi mi-am dublat viteza, lăsându-l pe wendigo în urmă, cel puţin pentru moment. Când m-am uitat la Harry Doi, am tresărit. O parte din urechea lui stângă lipsea. În timp ce Delph se ţinea de piciorul meu stâng, l-am pus pe Harry Doi în hamul lui, am scos Piatra Viperei din buzunar şi am trecut-o pe deasupra locului în care fusese urechea lui Harry Doi. Piatra nu putea face să crească la loc părţile din trup, dar sângerarea a încetat. Iar câinele meu părea să fie bine acum.

— Stânga, stânga! a strigat Delph.

Am virat la stânga atât de brusc, încât cizmele noastre aproape că s-au izbit de copaci.

— Dreapta, apoi dreapta din nou! m-a îndrumat Delph.

Am făcut aşa cum mi-a zis. M-am minunat de faptul că, aparent, el memorase labirintul după ce îl privise doar câteva momente.

Delph a continuat să rostească repede şi scurt diverse indicaţii, iar eu le-am urmat. Însă wendigo era încă în spatele nostru şi intenţionam să fac ceva în legătură cu asta.

— Ţine-te bine, Delph, i-am zis, ridicându-i mâna până când a putut să se apuce de o parte a hamului care îl susţinea pe Harry Doi la pieptul meu. Apoi am îndreptat

bagheta înspre spatele meu şi am strigat: *Embattlemento!*

Am făcut imediat un plonjon. Wendigo a reuşit să evite scutul invocat prin vrajă cotind la stânga, dar asta mi-a îngăduit să îmi schimb poziţia. M-am rotit astfel încât să pot zbura pe spate, am făcut semnul *X* în aer cu bagheta şi am strigat:

— *Omniall!*

Lumina l-a lovit pe wendigo exact în pieptul său transparent, după care acesta pur şi simplu şi-a ieşit din minţi. S-a rotit imediat, pierzând controlul, şi s-a izbit de un perete al labirintului. L-am urmărit coborând şi prăbuşindu-se într-o altă porţiune a zidului. A continuat să facă asta de câteva ori, cu mintea şi cu simţul direcţiei pierdute, până când a căzut grămadă la pământ şi a murit.

M-am întors din nou cu spatele şi m-am avântat în zbor.

Douăzeci de secunde mai târziu, urmând indicaţiile lui Delph, am ieşit din labirint în aer liber. Am aterizat rapid şi l-am desfăcut pe Harry Doi din hamul său. L-am îmbrăţişat şi am atins cu blândeţe locul în care fusese cândva partea de ureche care lipsea. Iar asta m-a durut la fel de mult ca şi în cazul braţului lui Delph.

Când m-am uitat însă la Delph, l-am văzut zâmbind larg. Şi apoi, privindu-l pe Harry Doi, am văzut voioşia din ochii lui de culori diferite.

— Am reuşit, Vega Jane! a strigat Delph. Am reuşit să trecem de Primul Cerc.

Subit, bagheta mi-a fost smulsă.

— Dar va fi ultimul lucru pe care l-aţi făcut, a rostit o voce profundă. Sau să nu-mi spuneţi mie Lackland Cyphers.

TRIGINTA TRES

Căpitanul Furinilor

Insul uriaş care îmi luase bagheta ţinea în mână o sabie veche şi ruginită, dar încă periculoasă. Însoţitoarea lui, o femeie, avea un arc cu săgeata îndreptată spre noi.

Lackland Cyphers avea o barbă neagră şi scurtă şi părul lung, de aceeaşi culoare, însă ochii îi erau de o nuanţă fermecătoare de verde. Era îmbrăcat cu haine vechi şi purta o pereche de cizme murdare, înalte până la gambe. Trăsăturile lui erau remarcabile, dar, în acelaşi timp, era tras la faţă. Arăta cam de douăzeci de sesiuni.

Femeia era cam de vârsta lui Delph. Ca şi mine, era înaltă şi subţire, cu antebraţe vânoase la vedere, căci avea mâneci scurte şi zdrenţuite. Chipul îi era drăguţ, dar murdar. Era îmbrăcată cu pantaloni de pânză, plini de noroi, şi purta cizme uzate, deformate, care se apropiau de sfârşitul vieţii lor. Părul îi era de culoarea porumbului şi flutura sălbatic în bătaia vântului. Ţinea arcul cu o mână antrenată.

— Cine sunteţi? am întrebat cu ochii la bagheta mea, aflată în mâna lui Lackland.

— Măi să fie, asta ar trebui să vă întrebăm *noi,* a zbierat el.

— Eu sunt Vega Jane. El e Delph, iar acesta e Harry Doi, câinele meu.

Lackland a încuviinţat din cap uitându-se spre fiecare, apoi s-a întors din nou la mine.

— Acum, spune-mi cine sunteţi voi, i-am cerut eu.

— Ţi-am spus numele meu: Lackland Cyphers. A arătat apoi spre femeie şi a zis: Iar ea e camarada mea, Furina Petra Sonnet.

— Ce este o Furină? a întrebat Delph.

— Tocmai v-am spus, a zis Lackland iritat. *Noi.* De unde veniţi? Fără îndoială că din altă parte a locului ăstuia. Nu-i aşa?

— Vrei să spui din Quag? am întrebat, mai mult pentru a vedea ce reacţie avea la auzul numelui.

— De unde altundeva? A ridicat bagheta şi a adăugat: Ce este obiectul ăsta?

— A ce arată? E un băţ.

— Mincinoaso! a mârâit Petra.

Curioasă, i-am aruncat o privire. Părea îngrozitor de sigură pe sine. Dar poate că mereu era atât de dezagreabilă.

Lackland a rostit scurt:

— Iar băţul ăsta îţi permite să zbori? Căci v-am văzut acolo sus.

— Nu, nu-mi permite.

— Atunci, cum…?

— Pur şi simplu *pot.* Tu nu?

— Lack, n-ar trebui să fim afară atât de mult, a intervenit Petra. Hai să luăm ce putem şi să mergem.

— Aţi văzut wendigoul? i-am întrebat.

Amândoi au înţepenit.

— Un afurisit de wendigo? a întrebat Lackland.

— Ne urmărea. A trebuit să-l omorâm.

— Voi… voi aţi omorât un wendigo? a întrebat Petra.

Mâinile îi tremurau.

— Ori îl omoram noi, ori îl lăsam să ne omoare el pe noi, le-am explicat.

M-am uitat în jur.

— Ăsta e Withering Heath, Al Doilea Cerc.

— Bărăgane şi cercuri? Prostii, a rostit Lackland.

— Poate pentru voi, dar nu şi pentru noi, s-a repezit Delph.

— Atunci, încotro vă îndreptaţi? ne-a întrebat el.

— Vrem să ieşim de aici, i-a răspuns Delph.

Lackland s-a uitat chiorâş la el.

— Te-ai ţicnit? Nu există aşa ceva.

— Ba există şi intenţionăm să găsim ieşirea, am

intervenit eu. Când m-am uitat la Delph, l-am văzut zgâindu-se la frumuşica Petra. Am simţit cum mă înroşesc.

Petra s-a uitat la desagii noştri şi a întrebat:

— Ce aveţi acolo? Mâncare?

Apoi a făcut un pas spre ele.

Într-o fracţiune de secundă, Harry Doi a sărit în faţa desagilor noştri şi a început să mârâie, dezvelindu-şi colţii lungi.

— Cheamă-ţi animalul, a ordonat Lackland.

— De ce, ca să ne puteţi şterpeli lucrurile? am ripostat eu.

— Suntem din neamul Furina; asta facem, furăm, a spus Lackland.

— De ce? a vrut Delph să ştie.

Lackland l-a privit din cap până în picioare.

— De ce furăm? Păi, pe aici e un coşmar să supravieţuieşti, amice, în caz că n-ai observat.

— Cum aţi ajuns aici? l-am întrebat.

— Aici ne-am născut, a răspuns Petra.

— Nu le spune nimic, s-a repezit Lackland.

— De ce? Ţi-e ruşine cumva, Lackland? a ripostat ea.

Înainte ca Lackland să răspundă, Delph a intervenit pe un ton calm:

— Noi ne-am născut în Wormwood, care este înconjurat de locul acesta. E un sătuc. Foarte sărac. Am lucrat la Moară, ridicând stuf. Vega Jane a lucrat la Hornuri, făcând diverse lucruri.

Petra a întrebat ironică:

— Sărac zici? a întrebat Petra ironică. Păi mie îmi păreţi bine hrăniţi şi destul de curăţei, aşa cum se cade.

Nu se uita la Delph în timp ce rostea asta, ci doar la mine.

M-am uitat şi eu lung la ea, apoi am spus pe un ton glacial:

— Asta fiindcă am petrecut ceva timp cu Astrea Prine în căsuţa ei de acolo. Şi imediat am adăugat, pe un ton şi mai neutru: O cunoaşteţi?

Amândoi au scuturat din cap, iar eu i-am crezut.

— Mai sunt şi alţii ca voi? i-a întrebat Delph.

Lackland şi-a lăsat privirea în jos, dar Petra a răspuns cu asprime:

— Am fost cândva. Acum am mai rămas doar noi.

— Dar nu sunteţi atât de bătrâni, am zis. Unde vă sunt părinţii?

— Au murit, a spus scurt Lackland. Au murit şi s-au dus.

— Au fost bestiile, a explicat Petra. Cu ceva timp în urmă. Locuiam şi noi într-un sat, unul frumos, nu departe de aici. Furinii au locuit acolo de… ei bine, dintotdeauna, aş zice. Am fost cândva mult mai mulţi. Cu mult mai mulţi. Dar, în timp, bestiile de pe aici au… pur şi simplu au…

— Petra, îmi pare rău, i-a zis Delph cu sinceritate.

Asta a atras o privire surprinsă din partea Petrei. Cred că e posibil chiar să fi şi roşit! Din nu ştiu ce motiv, am strâns mâna pumn.

Petra a continuat:

— Ultima dată când ne-au atacat, au omorât pe toată lumea, a continuat Petra. Cu excepţia noastră. De atunci, suntem singuri.

— Petra, a izbucnit Lackland. Nu ţi-am zis să nu le spui lor cum stau lucrurile?

— Lack, ea nu e bestie! Arată a licantrop? Foloseşte-ţi ochii. Sunt ca noi.

Lackland mi-a aruncat o privire nimicitoare.

— Ei, poate la înfăţişare. Nu pot să spun cât e de dură.

Am simţit că-mi arde faţa şi m-am uitat în altă parte. Nu prea departe, am văzut o pădure vastă şi deasă de copaci foarte înalţi. Withering Heath, aşa cum o numise Astrea. Un loc plin de depresie. Abia supravieţuisem Primului Cerc, iar Delph şi Harry Doi fuseseră răniţi. Aveam nevoie de un loc în care să ne odihnim şi să fim în siguranţă o vreme, dacă exista un asemenea loc pe acolo.

— Trebuie să ne găsim un adăpost, am spus, întorcându-mă cu spatele la ei.

— Nu dai tu ordine, a zis Lackland. Şi, oricum, cine zice că vrem să veniţi cu noi? Eu zic să luăm ce aveţi în desagi şi după aia *o puteţi lua la picior.* Ce ziceţi de planul ăsta?

Exact în momentul acela, pământul s-a cutremurat sub picioarele noastre.

— Fir-ar să fie! au strigat Petra şi Delph.

Am văzut copacii groşi tremurând. Apoi, şi pe cei de pe margine, care erau rupţi. Şi iată-l acolo.

M-am răsucit pe călcâie şi l-am privit pe Lackland.

— Aveţi coloşi pe-aici?

Era palid la faţă, dar în ochii lui verzi am văzut hotărâre.

— Avem tot soiul de creaturi pe-aici. Dar sunt lente, aşa că de obicei putem scăpa de ele. Trebuie doar să…

— Un colos? a exclamat Delph.

Uitasem că el nu văzuse niciodată vreunul.

Eu mă confruntasem cu unul dintre aceşti coloşi pe câmpul de luptă. Aproape că mă strivise. Speram să nu mai dau niciodată ochii cu vreunul. Însă acesta era doar pe jumătate cât cel pe care îl văzusem înainte, cam de zece metri înălţime şi lat cât o casă. Ceea ce, după părerea mea, era destul de mult!

— Lack! a ţipat Petra. În spatele nostru!

Ne-am întors cu toţii şi am văzut un alt colos, aflat la mai puţin de douăzeci de metri de noi. Era ceva de neînchipuit cum reuşea o creatură uriaşă să se apropie fără ca noi să ne dăm seama.

— Dă-mi bagheta! am strigat.

— Poftim? a întrebat Lackland, clar surprins de cel de-al doilea uriaş.

— *Băţul.* Dă-mi-l!

— Pentru ce… ce poţi să faci cu…

— Oh, în numele Clopotniţei!

Am înşfăcat bagheta din mâna lui, apoi m-am întors spre Delph şi am zis:

— Ia-i de aici. Am arătat spre dreapta şi am adăugat: Spre lizieră.

Delph a înşfăcat desagii noştri şi i-a îndesat în braţele lui Lackland.

— Ia-i şi du-te spre copaci, a strigat el.

Apoi a înhăţat arcul şi tolba cu săgeţi ale Petrei, înainte ca ea să-l poată opri.

— Ce naiba faci? a urlat ea.

— Delph! am strigat eu.

— Nu te părăsesc, Vega Jane, a spus el pe un ton care nu admitea nicio opoziţie.

— Dar… a îngăimat Lackland, înainte ca Delph să-l apuce de guler şi să-l arunce în direcţia pe care i-o indicasem.

— Ai auzit-o, du-te acum!

Petra se uita cu încăpăţânare la Delph.

— Te rog, a adăugat el. Te rog, du-te!

Ea a pălit şi expresia ei de îndărătnicie a dispărut imediat. Am văzut-o punând mâna pe umărul lui Delph.

— Noroc! i-a urat ea, apoi a alergat după Lackland.

Am scrâşnit din dinţi văzând gestul ei – aproape că uitasem că ne confruntam cu doi coloşi. Apoi am auzit un lătrat şi m-am uitat în jos. Harry Doi era exact lângă mine. Ştiam că el avea să rămână şi să lupte alături de mine. Şi, la fel de probabil, avea să moară.

M-am uitat în faţă şi în spate. Coloşii nu aşteptaseră cât timp noi şovăiserăm. Se deplasaseră destul de repede, în pofida a ceea ce spusese Lackland, avansând uşor cu picioarele lor lungi.

— Vega Jane, înalţă-te în aer, mi-a strigat Delph. Eu rămân jos cu Harry Doi.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat cu respiraţia întretăiată.

El a ridicat arcul.

— Ca şi în cazul lui Thorne, o distragere a atenţiei.

Am lovit pământul cu picioarele şi m-am avântat în aer. De sus, i-am văzut pe Lackland şi pe Petra ajungând la liziera aflată la circa o sută de metri. Se ghemuiseră acolo şi mă priveau acum zburând, cu cel mai mare sentiment de nelinişte. Nu aveam de înfruntat un colos, ci doi. Mintea mea s-a întors la câmpul de luptă pe care văzusem aceste orori zdrobind în mâinile lor oameni masivi şi cai. E drept că văzusem şi coloşi înfrânţi. Aveam nevoie de putere, abilitate şi, mi-am imaginat eu, un dram de noroc.

Am zburat cât de sus am putut, cu mult deasupra celor

mai înalţi copaci, căci ştiam ce avea să se întâmple atunci când o făceam.

O furtună puternică avea să înceapă de îndată ce mă înălţăm în aer. Fulgerele au început să lovească şi tunetele să mă asurzească. Apoi, a apărut ploaia. Toate acestea îmi puteau fi de ajutor, căci şi coloşii erau în aer. Ploaia şi furtuna îi orbeau, eram sigură, aşa cum mă orbeau şi pe mine. Dar nu pentru mult timp. Ochelarii mei erau în desagă, însă nu aveam nevoie de ei.

Am ţinut bagheta în faţă şi am rostit:

— *Pristino!*

Pe loc, câmpul meu vizual s-a limpezit.

M-am uitat în jos. Coloşii se aflau cam la trei metri unul de celălalt, căutându-şi prada în jur.

Apoi, unul dintre ei a urlat de durere.

Delph tocmai îi trăsese o săgeată în picior.

În secunda următoare, l-am văzut pe Harry Doi ţopăind în jurul picioarelor celor doi coloşi. Al doilea uriaş l-a văzut şi a început să se rotească, încercând să-l prindă; dar câinele meu era de departe mai agil, aşa că cei doi coloşi s-au izbit unul de celălalt.

Planul meu a prins contur imediat. M-am îndreptat cu capul şi cu umerii în jos, în viteză. Apoi am planat, m-am năpustit spre stânga, m-am întors şi am ţâşnit înainte. În faţa mea era spatele unuia dintre coloşi.

Ei bine, Vega, iată că începe.

La trei metri distanţă de coloşi am îndreptat bagheta spre ei, am făcut o mişcare de şfichiuire şi am exclamat:

— *Impacto!*

O lumină a pornit din vârful baghetei mele şi l-a lovit pe primul colos în spate. Acesta a gemut din pricina loviturii şi a căzut în faţă. Şi, exact aşa cum sperasem, s-a izbit de cel de-al doilea colos, răsturnându-l. Când amândoi au atins pământul, a fost ca şi cum cerurile s-ar fi deschis, slobozind un tunet.

Când am privit în jos, am văzut colosul de deasupra ridicându-se încet. Sub el, celălalt colos zăcea mort, zdrobit de greutatea însoţitorului său.

Şi apoi, ceva m-a lovit în umăr, aproape răsturnându-mă. Mi s-a făcut greaţă când am văzut obiectul care mă dezechilibrase.

Era capul colosului mort, pe care fratele său îl smulsese de pe umeri şi îl aruncase în mine. Plină de sângele acestuia, m-am avântat în sus, în timp ce colosul rămas în viaţă a întins o mână încercând să mă înhaţe. A reuşit să mă apuce de mantie, rupând o bucată din aceasta.

Apoi, l-am auzit pe colos urlând din nou. Delph reuşise să-l lovească în ochi cu o săgeată. O adevărată faptă de vitejie, dacă socotim cât de înaltă era creatura. Cu mâna pe faţa însângerată, colosul a început să-i hăituiască pe Delph şi pe Harry Doi, care fugeau să-şi salveze vieţile.

Vârând mâna în centura de la brâu, creatura a scos cel mai mare topor pe care l-am văzut vreodată.

Apoi l-a aruncat, iar arma letală s-a rotit în direcţia lui Delph cu o viteză ameţitoare. Era uimitor să vezi ceva aşa de mare mişcându-se într-atât de iute. Hipnotizată pentru o clipă, mi-am recăpătat simţurile. Apoi am îndreptat bagheta spre el şi am strigat:

— *Embattlemento!*

Toporul a lovit scutul ridicat de vrajă şi a urmat o explozie teribilă. Scutul a sfărâmat toporul în bucăţi care au căzut pe pământ.

Colosul părea uluit de această turnură, aşa că am profitat de momentul lui de confuzie.

— *Jagada!* am strigat, făcând mişcarea cuvenită cu bagheta.

Lumina a lovit creatura şi mici răni au apărut pe pieptul său gigantic. Dar nu părea să sufere prea mult, arătând mai degrabă iritată. M-am uitat la bagheta mea. Ce vrajă avea să funcţioneze împotriva acestui colos? O vrajă îl răsturnase. Cealaltă îl tăiase. Dar niciuna nu îl oprise. Nu voiam să încerc vraja *Rigamorte.* Dacă nu funcţiona, ştiam că nu puteam să-l înving.

— Atenţie, Vega Jane! mi-a strigat Delph.

I-am aruncat o privire, apoi m-am uitat înspre colos. Luase de jos un bolovan, de parcă ar fi fost o pietricică, şi

se pregătea să îl arunce în mine. Am fost atât de surprinsă, încât abia am apucat să mă feresc la timp. Am simţit cum părul îmi este biciuit de viteza proiectilului.

Apoi a luat o mână de pietroaie şi le-a azvârlit spre mine.

Am fost nevoită să mă feresc, să plonjez şi să arunc vrăji, pentru a supravieţui atacului său. Vraja mea *Impacto* a făcut să explodeze o piatră, care era atât de aproape de mine încât o parte din ea s-a spart şi m-a lovit în coapsă, făcându-mi o tăietură adâncă.

Rănită şi obosită să mă tot feresc de moarte, mi-am dat seama că trebuia să isprăvesc cât mai repede cu putinţă. În timp ce colosul se uita în jur, căutând altceva să azvârle în mine, am aruncat o privire spre un copac aflat la circa zece metri depărtare. Repetând în minte toate detaliile necesare, mi-am îndreptat bagheta spre baza copacului şi am strigat, astfel încât să acopăr zgomotul furtunii:

— *Withero!*

O lumină a izbucnit din vârful baghetei şi a lovit copacul în locul unde întâlnea pământul. Astfel, baza şi rădăcinile i s-au slăbit, apoi s-a prăbuşit sub propria greutate. Clătinându-se preţ de câteva clipe, a căzut în faţă cu toţi cei treizeci de metri ai săi. Am zburat departe de el. Când colosul a înţeles ce se petrecea, a fost mult prea târziu.

Trunchiul masiv l-a lovit în cap cu o asemenea forţă, încât a intrat în pământ trei metri, înainte ca uriaşul copac să cadă deasupra lui.

A fost o privelişte absolut îngrozitoare, pe care am rezistat să o privesc doar o secundă, pentru a mă asigura că murise. Apoi am zburat spre Delph şi Harry Doi, aterizând lângă ei.

Am scos Piatra Viperei, am mişcat-o pe deasupra coapsei mele însângerate şi am nutrit gânduri bune. Am simţit rana vindecându-se şi durerea dispărând.

— Delph, te simţi bine? l-am întrebat.

— Mda… Frumos zbor…

Mi-a zâmbit.

— Frumoasă tragere, am zis. Apoi l-am bătut pe Harry Doi pe spate şi am adăugat: Bună treabă, Harry Doi!

Grăbindu-ne spre Lackland şi Petra, am încercat să-mi folosesc mantia pentru a şterge sângele închegat de pe faţă şi de pe umeri, acolo unde mă lovise capul colosului ucis.

Apoi am încremenit. Lackland era în genunchi şi… ei bine, mi *se pleca.* M-a privit cu veneraţie şi a spus fără să respire:

— Vrei să ne iei cu tine, Vega Jane? Te rog!

Petra nu făcea plecăciuni. Părea dezgustată de acest spectacol al adoraţiei.

Când Delph i-a înapoiat arcul şi tolba, ea i-a oferit un surâs radios, apoi l-a mângâiat pe braţ şi i-a spus:

— A fost uimitor, Delph! Cu adevărat!

A lăsat uşor mâna în jos şi s-a uitat din nou la mine cu o expresie sfidătoare.

Am inspirat adânc şi am lăsat aerul să iasă zgomotos.

Cred că aş fi preferat să iau zece coloşi în locul ei.

TRIGINTA QUATTUOR

Un pact

I-am urmat înapoi în tabăra lor, care se afla la o jumătate de kilometru depărtare. A trebuit să mergem printr-o pădure care devenise atât de deasă, încât abia ne puteam strecura printre copaci. Cel puţin, m-am gândit eu, un colos n-ar fi putut cu niciun chip să ne atace acolo. Erau pur şi simplu prea mari!

Spre deosebire de codrii din jurul Wormwoodului, aceşti copaci nu erau toţi înalţi şi drepţi. Mulţi dintre ei erau răsuciţi şi scorojiţi, şi înveşmântaţi în culori mohorâte. Nu se zărea nicio frunză deschisă la culoare, în niciunul dintre ei. Iar scoarţa lor duhnea a ceva ce nu era nici proaspăt, nici dulce. Într-adevăr, detectam în aer numai mirosul de frică şi de moarte. Orice sunet putea însemna că prădătorii se apropiau. Sfârşitul vieţilor noastre părea să stea la pândă dincolo de fiecare umbră a fiecărui copac grotesc. Toate ramurile păreau să se aplece spre noi, cu intenţia de a ne lovi.

Mi-ar fi plăcut să închid ochii sau să mă uit în altă parte, dar ştiam că nu puteam. Trebuia să rămân vigilentă. Privindu-mi însoţitorii, am văzut că şi ei procedau la fel. Petra şi Lackland păreau abătuţi şi agitaţi. Ei bine, poate că şi eu aş fi fost la fel, dacă tot satul meu ar fi fost şters de pe faţa pământului.

Tabăra lor nu era mare lucru – o fâşie de muşama sfâşiată, întinsă peste câteva ramuri joase de copaci, şi paturi improvizate din frunze înăuntrul unui şopron din lemn cu un versant. Indiscutabil, asta făcea ca pensiunea Loons din Wormwood să pară un loc extrem de luxos.

Mâncarea şi celelalte posesiuni importante ale lor erau ţinute într-un sac de pânză groasă legat de o creangă de

copac, după cum ne-a arătat Petra. Mă îndoiam că erau în siguranţă acolo, sus, dar totuşi unde exista siguranţa în locul acela?

Ne-am aşezat în jurul unui foc mic, pe care l-a făcut Lackland, şi ne-am încălzit oasele înfrigurate din pricina aerului rece. Când am văzut cât de puţine aveau, mi-am deschis desaga şi am împărţit cu ei o parte din mâncarea şi din apa noastră. După ce fuseserăm atât de bine hrăniţi acasă la Astrea, mă durea să-i văd înfulecând astfel cele câteva bucăţele pe care li le oferiserăm. Ştiam că, nu cu mult timp în urmă, şi eu aş fi procedat la fel.

După ce a terminat de mâncat bucăţile de pâine şi de brânză tare pe care i le dădusem, Lackland s-a tras mai aproape.

— La naiba, cum ai făcut toate… lucrurile acelea acolo?

Am scos bagheta din buzunar.

— Vrăjitorie. Magie. Pe care am învăţat-o.

Am aruncat o privire spre Petra. Cu coada ochiului, o văzusem înfiorându-se în momentul în care scosesem bagheta. Acum se uita lung la ea, cu ochii larg deschişi, probabil de teamă.

— Nu-ţi face griji, n-am s-o folosesc asupra ta, Petra, am spus cu un zâmbet menit să-i demonstreze că glumeam. În cea mai mare parte a timpului.

Îmi imaginasem că ea avea să pară înspăimântată, dar nu a fost aşa. Pur şi simplu s-a zgâit la mine preţ de o secundă cu un aer sfidător.

Simţeam cum firea mea începea să scoată la iveală tot ce era mai bun din mine. Poate tocmai simţind asta, Delph a intervenit:

— Dar Vega Jane chiar a fost magică. Nu e ca şi cum ai putea să fluturi un băţ în jurul tău şi să lupţi cu nişte uriaşi ca aceia de acolo.

— Delph, tu eşti magic? l-a întrebat Petra, îngăduindu-şi un moment ca să-şi netezească părul şi să-şi şteargă o pată de noroi de pe braţ.

Apoi l-a atins pe umăr cu mâna, lăsând-o să zăbovească acolo puțin cam mult, după părerea mea. Am simţit din

nou cum mi se face mâna pumn. Duceam o adevărată luptă să mă abţin să nu-i trag una.

— În mine nu-i niciun strop de magie, a zis Delph cu un zâmbet strâmb. Sunt prea mare.

— Şi prea isteţ, am adăugat repede, văzând că Petra era pe punctul de a spune ceva drăguţ – eram sigură de asta. Delph a fost cel care ne-a scos din labirint. Şi-a amintit tot atunci când acel wendigo ne fugărea. Şi tot el a fost cel care le-a distras atenţia coloşilor, astfel încât eu să le pot veni de hac.

Petra s-a uitat la Delph plină de admiraţie.

— Aşa este, frumosule Delph! Mare şi isteţ. Şi n-arăţi rău deloc. L-a mângâiat din nou pe braţ. Când a remarcat pielea înnegrită din jurul încheieturii, a exclamat:

— Ce-ai păţit?

El a ridicat din umeri şi i-a răspuns:

— M-a prins manticora. Vega Jane m-a scăpat de durere, dar braţul meu încă e niţel cam rău.

— Ai înfrânt şi o manticoră? l-a întrebat Petra cu o privire plină de veneraţie.

Lackland a lăsat să-i scape un râgâit sonor şi a zis:

— Păi, tot ce avem noi e o spadă. Şi un arc. E mai uşor să învingi bestiile cu băţul acela.

Îl priveam lung pe Delph, care se înroşise în timp ce Petra îi mângâia braţul. M-am ridicat iute în picioare şi am aruncat pe foc încă un lemn. Când m-am aşezat la loc, am ajuns cumva între Delph şi Petra. Ea a fost nevoită să-şi retragă repede mâna.

— Aşadar, de unde şterpeliţi lucruri? am întrebat. De la unii ca voi?

— Cum am mai spus, nu mai sunt alţii ca noi, mi-a răspuns I.ackland. Cel puţin, nu de care să ştiu eu.

— Păi de la cine, atunci? Cu siguranţă nu de la bestiile de pe-aici.

— Nu, nu de la bestii.

— Păi, dacă nu de la indivizi şi nici de la bestii, atunci de la cine? a întrebat Delph.

— Cel mai adesea de la hiperborei, a zis Petra, aruncând

încă o ocheadă baghetei mele. Bănuiesc că li s-ar putea zice şi bestii, dar mai degrabă seamănă cu noi decât cu alte chestii blestemate de pe aici.

Am dat gânditoare din cap. *Hiperborei.* Astrea ne spusese despre ei. Că au pielea albastră şi că pot zbura. Şi că ar putea să ne fie duşmani sau aliaţi.

— Cum sunt ei? am întrebat. Încearcă să vă atace atunci când şterpeliţi de la ei?

— Nu, a răspuns Petra. Cred că ne lasă să furăm de la ei fiindcă ştiu că n-avem nimic.

Lackland s-a uitat mustrător la ea.

— De parcă cineva de pe-aici ar permite ca altul să îl fure. Noi furăm cinstit.

Nu eram de părere că cineva ar putea *fura* „cinstit“. Dar n-am zis asta.

— Păi, n-am fost niciodată prinşi sau răniţi în timp ce furam, a subliniat Petra.

— Fiindcă suntem buni, nu? a completat Lackland cu o privire încântată.

— Unde locuiesc hiperboreii? am întrebat.

— Oh, au cuiburile cam peste tot, a răspuns Lackland.

— Cuiburi? a exclamat Delph. Cum adică? Aşa, ca păsările?

— Mda, sus, în pomi. Şi sunt destul de măricele. Mulţi dintre ei locuiesc laolaltă. E mai sigur în felul ăsta.

— Şi atunci, cum şterpeliţi de la ei dacă sunt acolo, sus? am întrebat.

— Petra se poate căţăra cu mare viteză, a precizat Lackland cu mândrie. Ea lasă lucrurile să cadă spre pământ, iar eu le prind.

— Ce fel de lucruri?

— Legume, cărnuri, materiale pe care le transformăm în pantaloni şi în cămăşi. Şi apă. O ţin în urcioare făcute din scoarţă de copac. E niţel mai dificil să le prinzi pe astea. Până acum mi-am spart nasul şi mi-am rupt două degete.

— Nu-i un preţ prea rău pentru a nu muri de foame, a subliniat Petra.

Lackland s-a întors spre mine.

— Ai zis că ne poţi scoate de aici?

— N-am spus asta, i-am răspuns iute. Am zis că Delph, Harry Doi şi cu mine vom pleca de aici.

— Dar ce e dincolo de locul acesta? a vrut Lackland să ştie.

— Nu ştiu, i-am zis cu toată sinceritatea.

— Atunci, de ce vreţi să mergeţi acolo? a întrebat Petra.

— Fiindcă, fără îndoială, e un loc mai bun decât ăsta, i-a răspuns I.ackland, încruntându-se din nou. Adică, ce loc ar putea fi mai rău decât ăsta?

— Ei bine, vom afla, am şoptit în barbă. Şi cu voce tare am adăugat: Ce ştiţi despre locul din care venim noi? Ni se spune Wugi sau Wugmorţi. Voi arătaţi la fel ca noi. Mă întreb dacă nu cumva, la un moment dat, aţi venit şi voi din Wormwood.

Delph m-a privit întrebător. Am ridicat din umeri. Tocmai îmi trecuse asta prin cap. Nu vedeam cum ar fi putut Wugii din Wormwood să ajungă atât de departe în Quag şi să întemeieze vreo aşezare de orice lei. Dar nici că n-ar fi fost posibil nu aveam de unde să ştiu.

Lackland părea nesigur.

— Vreau să spun că noi suntem aici… aşa, pur şi simplu. Dintotdeauna am fost Furini. Cel puţin, asta e tot ce ştim.

— Niciodată nu avem destulă mâncare, a adăugat Petra cu obidă. Şi întotdeauna ceva e gata să te omoare!

Lackland a încuviinţat.

— Da, tata mi-a zis că cei care au mai rămas din neamul Furina s-au unit într-o gaşcă, pentru mai multă siguranţă. Ultima noastră aşezare a fost undeva spre vest. Cam la opt kilometri de aici. Mai erau vreo douăzeci de-alde noi când nenorocitele alea de bestii au venit într-o noapte…

Şi-a coborât privirea şi a aruncat o crenguţă în foc.

— Afurisite chestii…

— Şi părinţii voştri nu v-au zis nimic despre locul de unde aţi venit?

— Păi, există pergamentul, fireşte, a zis Lackland.

— Ce pergament? am întrebat iute.

— Acu’, cine zice chestii? a intervenit Petra cu

severitate.

— Ăăă… tu ai fost cea care a zis că ei arată ca noi, a răspuns Lackland. Şi ne-au salvat pielea. Aşa că arată-le pergamentul. E în sacul care atârnă în copacul de colo, a adăugat, arătând spre acesta.

— Lack, ştiu unde e!

Petra s-a ridicat şi s-a căţărat în copac cu o agilitate impresionantă. I-am aruncat o privire furişă lui Delph şi l-am văzut uitându-se după ea cu o admiraţie similară. Şi poate cu niţeluş mai mult de atât. M-am încruntat. În clipa aceea, Delph s-a uitat spre mine, mi-a văzut expresia şi şi-a plecat privirea în pământ.

Petra a coborât sacul şi ni l-a adus. Apoi s-a aşezat cu picioarele încrucişate lângă Delph – desigur – şi l-a deschis. A scos din sac o grămadă de pagini scorojite de pergament şi mi le-a dat.

M-am uitat peste ele. Era un scris frumos, într-o limbă pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci.

— Ce scrie? am întrebat.

Atât Lackland, cât şi Petra au scuturat din cap.

— N-am ştiut niciodată, mi-a zis ea. Şi nici părinţii noştri.

— Păi, şi de ce le căraţi cu voi? a întrebat Delph.

Rânjind prosteşte, Lackland a spus:

— Când n-ai mare lucru, e greu să te desparţi de orice. S-a oprit, apoi a adăugat, uitându-se la mine: E limpede că ştim lucruri care vă pot ajuta. Şi ne asumăm partea cuvenită din treburi. Suntem amândoi la fel de tari ca oricine. N-o să regretaţi nicio clipită.

S-a uitat rugător la mine. Delph m-a privit şi el. Am încuviinţat din cap. El s-a întors spre Lackland şi spre Petra şi a spus:

— Atunci, rămâne stabilit.

A întins mâna şi cu toţii i-am strâns-o.

— Trebuie să înţelegeţi că va fi primejdios, am spus apoi.

— Păi, a zis Lackland, ce mai schimbare o să fie, nu-i aşa?

Am râs cu toţii.

Şi era bine.

Până când mi-am dat seama că era cât se poate de posibil să nu mai râdem niciodată.

TRIGINTA QUINQUE

Pergamentul adevărat

Era noapte. Alesesem să stau de veghe prima. Cu bagheta lângă mine, scrutam cu privirea înainte şi înapoi. Apoi, după un timp, am văzut pe cineva mişcându-se. Delph s-a ridicat din patul lui de frunze şi a venit spre mine, având cu el un arc încărcat, arma aleasă de Petra, pe care Delph o folosise cu efecte devastatoare împotriva coloşilor. I l-am dat pe Destin şi l-am privit cum îşi petrece lanţul în jurul taliei. I-am dat apoi şi Piatra Viperei. Fireşte că mereu aveam să-mi păstrez bagheta.

— Nimic? a întrebat Delph preluând paza.

Am scuturat din cap. El s-a trântit jos şi a spus:

— Du-te şi culcă-te, Vega Jane!

— Cine stă al treilea de pază?

— Petra. Am stabilit asta împreună cu ea.

— Sunt convinsă.

Tonul meu aspru m-a surprins şi pe mine, părând să-l sperie pe Delph.

— Te simţi bine? m-a întrebat el.

Nu m-am uitat la el.

— Mă simt bine, Delph.

— Ba nu, eu cred că ai ceva, a insistat el.

M-am încruntat, iar el mi-a zis:

— Stai jos, Vega Jane, vorbeşte cu mine.

M-am aşezat alături de el.

— Bine. Se pare că Petra şi cu tine aţi devenit foarte buni prieteni, foarte, foarte repede.

— Îmi pare rău pentru ea şi pentru Lackland. Le-a fost tare greu. Au pierdut totul.

— Da, dar ea te… te tot mângâie pe braţ şi nu-şi mai ia ochii de la tine.

Ştiam că asta suna absolut stupid, dar erau singurele cuvinte care îmi veneau în minte.

Spre meritul lui, Delph n-a râs şi nici nu m-a făcut să mă simt caraghioasă.

— Am văzut că te zgâiai la mine într-un moment în care eu o priveam pe ea, a zis Delph. Dar, vezi tu, era cu un scop.

— Ce scop?

— A fost atunci când Lackland a întrebat încotro ne îndreptăm.

L-am privit curioasă.

— Corect. Şi tu i-ai zis că plecăm de aici, adică din Quag. Iar el te-a făcut fraier.

— Aşa e. Însă, vezi tu, m-am uitat la Petra în timp ce el zicea asta, iar ea nu arăta ca şi cum ar fi fost într-adevăr o tâmpenie – să plecăm de aici, vreau să zic.

— Dar cum arăta?

— De parcă ar fi vrut şi ea să plece din locul ăsta.

Am pufnit.

— Păi, cine n-ar vrea?

— Nu, era mai mult de atât. Era ca şi cum ar fi ştiut că e *posibil.* Era de parcă ar fi ştiut că mai există un loc în care să mergi, înţelegi?

Asta m-a izbit de parcă cineva mi-ar fi tras o palmă.

— Ai putut tu să-i citeşti toate astea pe chip?

— Era cum nu se poate mai evident, Vega Jane. Poate că nu vorbesc eu prea mult, dar nici nu-mi scapă multe.

Cuvintele lui m-au făcut să mă simt cam stânjenită. De multe ori îl tratasem pe Delph de parcă totul mi s-ar fi cuvenit, când de fapt ar fi trebuit să mă fi considerat cea mai norocoasă fată Wug pentru că îl aveam alături de mine.

— Atunci, se pare că Petra e mai isteaţă decât am crezut, am comentat eu.

— Dar tot îmi pare rău pentru ea, a zis el.

Am oftat. Bărbaţii… N-ar putea să priceapă chiar totul, nu-i aşa?

— Mulţumesc, Delph. Mă bucur că am stat de vorbă.

— În regulă!

M-am dus spre ceilalţi şi m-am întins pe patul meu de frunze, cu desaga sub cap pe post de pernă. Harry Doi era lângă mine. Am închis ochii. Totuşi, am descoperit de îndată că nu puteam să adorm.

Cum de ştia Petra că exista un loc în care puteam să mergem?

Am deschis ochii, am băgat mâna în buzunarul mantiei şi am scos foile de pergament mototolite. Am îndreptat bagheta spre ele şi am rostit:

— *Illumina!*

Însă doar lumina nu avea să facă ciudatele semne de cerneală mai uşor de înţeles. De frustrare, am pocnit pergamentul cu palma şi am zis:

— Ai noimă!

În momentul următor, aproape că am scăpat foile din mână. Cuvintele de pe prima pagină au început să se rotească în cercuri, asemenea apei într-o gură de scurgere. Însă literele nu au dispărut. Şi nici nu s-au realiniat sub forma unor cuvinte pe care să le pot înţelege, în schimb, s-au unit şi, pe pergament, în mijlocul lor, s-a materializat un chip. Era faţa ridată a unui bărbat în vârstă, bărbos, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Părea să se uite direct la mine.

— Cine ţine pergamentul? m-a întrebat.

„Ei bine, la naiba!“ m-am gândit. Cu voce tremurândă, i-am răspuns:

— Eu.

— Numele tău?

— Vega Jane.

A părut să cântărească răspunsul meu timp de câteva momente. M-am folosit de prilej pentru a arunca o privire în jur. Lackland şi Petra dormeau în continuare. Delph era ceva mai departe, stând cu spatele la mine pe o stâncă. Harry Doi gâfâia tăcut lângă mine, zgâindu-se la chip.

— Nu te cunosc, a spus bărbatul.

— Ei bine, nici eu nu te cunosc.

— Cum se face că ai pergamentul?

— Lackland Cyphers şi Petra Sonnet mi l-au dat. Ei sunt din neamul Furinelor. Ei îl aveau. Sau, mai curând, tu.

El a încuviinţat, dar n-a spus nimic.

— Înainte, pergamentul era în păsărească. N-au putut niciodată să-l citească.

— În cazul ăsta, probabil că posezi o baghetă.

— Întocmai.

— O descântătoare. Sau o vrăjitoare, dacă preferi. De unde vii?

— Din Wormwood. Însă am fost pregătită ca vrăjitoare după ce am plecat de acolo.

— În ce scop ai fost pregătită?

Tipul ăsta era prea băgăreţ.

— De ce pui atât de multe întrebări?

— Am făcut parte din acest pergament mult prea mult timp şi n-am avut pe nimeni cu care să conversez. Şi tu ai fi curioasă în situaţia mea.

Părea destul de rezonabil.

— Ei bine, cine eşti? Şi, în primul rând, cum de eşti în pergamentul ăsta?

— N-ai de unde să mă ştii, după cum nu te cunosc nici eu.

— Poate că îi cunosc pe vreunii dintre descendenţii tăi, dacă eşti atât de bătrân.

— Vreau să spun că nu sunt real, nu sunt o fiinţă vie.

Am făcut ochii mari.

— Atunci, ce eşti?

— Sunt un vestigiu.

— *Un vestigiu?* Ce e ăsta?

— O colecţie de amintiri a unui grup de indivizi. Un catastif, dacă vrei, al memoriilor lor.

— Aşadar, ai înregistrat în sinea ta informaţiile Furinilor?

— Nu, nu pe ale lor. Nu ştiu cum au ajuns să mă posede aceşti Furini.

— Atunci, pe ale cui?

— Merg mult mai înapoi. Până la cei care au creat acest loc.

Am tras adânc aer în piept. Individul ăsta *putea* să ne fie de ajutor, într-o mulţime de feluri.

— Bine, dar de ce e scris în păsărească pe pergament?

— A fost pentru protecţie, în caz că pergamentul ajungea pe mâini greşite.

— Înţeleg. Isteţ, dacă luăm în calcul faptul că şi Maladonii pot face magii.

Individul şi-a fixat privirea asupra mea şi mi-am dat seama că şi el mă putea vedea, după cum îl vedeam şi eu.

— Cum de ştii despre *ei?*

— Astrea Prine, am răspuns. O cunoşti pe Astrea Prine?

— Nu pot să cunosc pe nimeni. Sunt un vestigiu. Dar am auzit numele acesta. E o vrăjitoare puternică. Păstrătoarea Quagului, de fapt.

Am privit în jurul meu din nou, dar Lackland şi Petra încă dormeau, iar Delph continua să stea de pază. I-am aruncat o privire lui Harry Doi şi am descoperit că nu-şi luase ochii de la imagine.

— Spui că nu poţi să vorbeşti dacă cineva nu are o baghetă. Dar ce se întâmplă dacă deţinătorul baghetei ar fi un Maladon?

— Îmi dau seama.

— Cum?

— Pentru mine, bagheta unui Maladon produce numai întuneric. A ta, prin comparaţie, a fost o lumină strălucitoare, clară.

— Călătorim de-a latul Quagului. Ne poţi ajuta să o facem?

A scuturat din cap.

— Este imposibil.

— Am ajuns până la căsuţa Astreei, am spus sfidătoare. Am străbătut labirintul perfect din Primul Cerc şi, pe parcurs, am învins atât o manticoră, cât şi un wendigo. Iar acum suntem în cel de-Al Doilea Cerc, unde am omorât deja doi coloşi.

Asta a părut să-l pună pe gânduri.

— Impresionant, a spus el în cele din urmă.

— Aşadar, poţi să mă ajuţi?

— Nu sunt sigur cum.

— Ai spus că deţii memoriile celor care au creat Quagul.

— Adevărat.

— Al Doilea Cerc, i-am zis, este plin de bestii care vor să ne vină de hac. Însă există şi creaturi care ne pot ajuta?

— Hiperboreii locuiesc aici, a răspuns imediat. Veţi vrea să vă împrieteniţi cu ei.

— Cum?

— Hiperboreii vor răspunde la aceleaşi lucruri care creează prietenii pretutindeni. Respect şi amabilitate. Acum, am obosit. N-am mai vorbit aşa de mult de… ei bine, niciodată.

— Dar te pot chema din nou, nu-i aşa?

— Dacă doreşti. Loveşte cu bagheta aşa cum ai făcut-o înainte.

— Şi nu ai niciun nume?

— Îmi poţi spune Silenus, Vega.

Şi, înainte ca eu să pot răspunde, a dispărut, iar păsărească a revenit pe hârtie. M-am ridicat şi am fugit la Delph, apoi i-am relatat tot ce se petrecuse. A rămas cu gura căscată auzind povestea mea.

— Silenus? Un afurisit de vestigiu? a fost reacţia lui atunci când am terminat.

— Da. Ce părere ai?

— Cred că trebuie să-i găsim pe hiperboreii ăştia. Apoi a aruncat o privire spre locul unde dormeau Petra şi Lackland. Şi poate că ei ne pot ajuta, nu? Ştiu destule despre hiperborei. Doar şterpeleau de la ei.

În pofida adevărului din vorbele sale, am simţit că îmi scade moralul, din motive evidente.

Afurisita de Petra!

TRIGINTA SEX

Hiperboreii

M-am trezit având în faţa ochilor o privelişte care m-a făcut să-i închid din nou şi să gem. Delph era fără cămaşă, iar Petra îi masa braţul înnegrit cu un amestec dintr-o găletuşă, folosind o cârpă umedă. Sporovăiau prieteneşte, iar ea râdea în timp ce îl asculta.

Am aruncat o privire înspre Lackland, pentru a constata că şi el avea privirea aţintită asupra celor doi. Arăta aşa cum îmi închipuiam că arătam şi eu. Nu ştiu dacă nutrea anumite sentimente pentru Petra, însă erau împreună de ceva vreme… Sau poate că îi era greu să se acomodeze cu prezenţa noastră.

M-am ridicat repede în picioare şi m-am dus la ei.

— Delph, nu ţi-e frig fără cămaşă?

Mă aşteptam ca el să pară stânjenit şi să se îmbrace repejor, dar n-a făcut-o. S-a uitat la mine şi a zis:

— Pet mi-a curăţat braţul. Orice ar fi chestia asta, am o senzaţie de bine, Vega.

Nu-mi venea să cred. Niciodată, în toată viaţa lui, Delph nu-mi spusese Vega. Mereu fusesem Vega Jane. Dar nu şi în ziua aceea.

Şi mai era ceva.

— Pet? am întrebat.

Ea mi-a aruncat o privire însoţită de un zâmbet rezervat. Abia m-am putut abţine să nu scot bagheta şi să o transform în… ei bine, nu ştiu în ce, dar cu siguranţă avea să fie ceva dezgustător.

— Aşa îmi spun prietenii, a precizat ea. Petra e puţin cam formal. S-a uitat în jur şi a adăugat: Şi nu cred că e cazul să fim formali aici. Nu eu şi Delph, în orice caz. S-a uitat apoi la găletuşa ei. Mi-ar mai trebui nişte apă. Vrei, te

rog, să aduci tu, *Vega Jane?*

Bine, jocul ăsta se putea juca în doi.

I-am spus Petrei să ţină găleata lângă un copac din apropiere, apoi am îndreptat bagheta spre un loc aflat deasupra acesteia, rostind:

— *Springato erupticus!*

Apa a început să curgă în găleată.

— Asta-i uimitor! a exclamat Petra.

Apoi i-am imprimat baghetei încă o mişcare, impulsionându-mi mintea, trupul şi spiritul încă puţin, iar apa a ţâşnit ca o sondă, astfel că Petra a fost răsturnată şi udată până la piele.

— Vai! am exclamat eu. Îmi pare atât de rău!

— E în regulă, Vega, a râs ea. N-am mai făcut o baie ca lumea de o mie de sesiuni.

În pofida faptului că o uram, a trebuit să râd şi eu. Probabil că aş fi răspuns la fel într-o situaţie similară. I-am aruncat lui Delph o privire, apoi m-am adresat ei:

— Trebuie să ne duci la hiperborei.

Această afirmaţie l-a făcut pe Delph să intervină imediat.

— Hiperborei? De ce?

— Vom avea nevoie de ajutorul lor pentru a reuşi să străbatem cel de-Al Doilea Cerc.

— Dar cum ne pot ajuta ei? a întrebat Petra.

— N-am de unde să ştiu până când nu ne întâlnim cu ei. Ai spus că locuiesc în cuiburi?

— Da, sus, în copaci, a zis Lackland.

— Iar eu pot să zbor, am adăugat. Acum, hai să terminăm cu asta, bine?

*

Ne-am croit drum prin desişul copacilor. Petra ţinea arcul strâns, iar Lackland era înarmat cu sabia lui ruginită. Delph avea un topor pe care i-l dăduse Petra, iar eu aveam bagheta.

Când Lackland a ridicat o mână, ne-am oprit cu toţii.

Ne-am tras în mijlocul unui pâlc de copaci aplecaţi, iar Lackland ne-a spus în şoaptă:

— Cuibul e în direcţia asta, la circa cincizeci de metri. Iar ei sunt acolo, sus.

— Cum poţi să fii sigur?

În loc de răspuns, el şi-a făcut mâna pâlnie în spatele urechii.

— Ascultaţi!

Mi-am făcut mâna pâlnie şi m-am încordat să aud. Dar la mine a ajuns doar un sunet jos, ca un bâzâit. M-am uitat la Lackland. El a încuviinţat din cap şi a încercat un zâmbet, care a pălit rapid.

— Ascultă cum vorbesc, a zis el. Precum albinele.

L-am prins de braţ.

— Cum se apără ei?

Pe un ton coborât, Petra a spus:

— Amarocii erau pe urmele unora dintre ei, care adunau apă la un pârâu. S-au năpustit asupra lor, astfel că n-au mai avut timp să zboare. Eu şi Lack îi urmăream de după un şir de copaci, aflaţi nu foarte departe. Când amarocii erau pe punctul de a pune mâna pe pradă, din senin au apărut mai mulţi hiperborei maturi. Au tăbărât pe amaroci, înainte ca aceştia să-şi dea seama ce i-a lovit.

— Şi ce le-au făcut? am întrebat-o.

— Le-au tras o bătaie soră cu moartea cu aripile lor şi apoi i-au sfâşiat cu ghearele, a răspuns Petra. Apoi au cărat carcasele în cuiburi.

— De ce? am vrut să ştiu.

— Ca să-i mănânce, a zis ea simplu.

— Ei… mănâncă ei carne? am întrebat cu sufletul la gură.

Petra a încuviinţat din cap.

— Dar pe voi nu v-au atacat niciodată?

— Ei bine, a intervenit Lackland, noi n-am fost niciodată atât de proşti încât să-i atacăm.

— Dar le-aţi luat diverse lucruri, am insistat eu.

— Numai mărunţişuri, a spus Petra calmă. Nimic ce ar fi putut să le lipsească într-adevăr. Şi, după cum am mai spus, cred că le părea rău pentru noi.

— Credeţi că ştiu ce le-au făcut bestiile familiilor

voastre? am întrebat.

Lackland a ridicat din umeri, însă Petra a dat afirmativ din cap.

— Cred că ai pus degetul pe rană, Vega. Eu cred că ştiu.

Acest comentariu – venit din partea ei – m-a surprins oarecum, însă, când m-am uitat la ea, se întorsese deja cu spatele. Aş fi preferat s-o urăsc pur şi simplu. Dacă avea să se dovedească atât de complexă, m-ar fi supărat şi mai tare!

Delph s-a uitat la Petra.

— Crezi că hiperboreilor chiar le pasă de tine şi de Lackland?

— Ce importanţă are? a întrebat Lackland, în timp ce mă uitam surprinsă la Delph.

— Are importanţă. Nu crezi?

Ea a zis încet:

— Odată, când eram acolo, sus, unul dintre ei s-a întors la cuib. Tocmai apucasem nişte provizii, când el a venit în zbor. Era mascul şi era foarte mare. Ar fi putut să-mi sucească gâtul cu uşurinţă, dacă ar fi vrut.

— Pet, nu mi-ai spus asta niciodată! a exclamat Lackland tăios.

— Treaba e că doar s-a uitat la mine. Părea că e tristeţe în ochii lui. A văzut lucrurile pe care le şterpelisem, apoi mi-a mai dat nişte flecuşteţe. L-a privit cu toată convingerea pe Delph, apoi a adăugat: Aşa că, da, aş zice că le pasă *cu adevărat.*

Delph s-a întors spre mine şi a zis:

— Bine, dar ne trebuie un plan.

— Ah, un plan? a repetat Lackland sarcastic, studiindu-mă cu severitate. Abia acum te gândeşti la asta? Ce fel de conducătoare eşti, fiinţă proastă şi inutilă?

Mi-am muşcat buza şi, odată cu ea, şi limba. Uneori, eu eram foarte nechibzuită, iar Delph foarte calm. Dacă era să fiu conducătoarea lor, voiam să fiu mai mult ca…

TROSC!

Delph l-a izbit pe Lackland de un copac şi, apropiindu-şi faţa la mai puţin de doi centimetri de cea a lui Lackland, a

mârâit:

— Nu cumva tu eşti cel care a implorat-o pe Vega Jane să vă „conducă“ afară din locul ăsta? Sau mi s-a părut? Şi, numai ca să ştii, ea ne-a „condus“ pe mine şi pe Harry Doi tot drumul până aici. Mai mult, în caz că ai uitat, Vega Jane ţi-a salvat fundul de coloşii ăia. Aşa că, dacă îi mai vorbeşti vreodată în felul ăsta, îţi smulg capul de pe umeri.

Am rămas acolo şi l-am privit lung pe Delph, cu inima bătându-mi ciudat şi cu mintea confuză.

Când Delph i-a dat drumul lui Lackland, acesta a căzut la pământ, dar s-a ridicat repede, părând atât mânios, cât şi stânjenit. Şi-a luat spada din locul în care căzuse şi, preţ de o clipă, am crezut că ar putea să recurgă la ceva stupid. Am făcut un pas înainte şi am spus:

— Dacă nu eşti cu mine şi cu Delph, putem să o luăm pe căi diferite. Fără resentimente.

I-am aruncat şi Petrei o privire, pentru a o face să înţeleagă că şi ea era inclusă în acest ultimatum. Drept răspuns, s-a apropiat cu un pas de Delph.

Mi-am închipuit.

M-am întors apoi spre Lackland.

— Şi tu?

Furia şi calmul păreau să dea o luptă pe chipul lui. Într-un final, şi-a lăsat arma în jos şi a spus:

— Aşadar, care-i planul?

— Ca să începem cu începutul, i-a răspuns Delph, Pet ar trebui să urce în copac. S-a uitat la mine. Iar tu, Vega Jane, ar trebui să zbori.

*

La douăzeci de fărâme după ce Delph ne explicase planul său, Petra se căţărase la o înălţime de peste şase metri în masivul copac, unde hiperboreii îşi aveau unul dintre cuiburi. Apoi s-a oprit şi s-a uitat în jos, la mine. Eu m-am uitat în sus, la ea. Am aşteptat, numărând până la cinci. Vedeam în ochii ei o prudenţă pe care sigur aş fi adoptat-o şi eu dacă aş fi fost în locul ei.

Apoi a ţipat. La cincisprezece metri mai sus de ea, am

văzut trei capete cu pene albastre care se iţeau printre ramuri.

I-am dat Petrei semnalul. Ea a inspirat scurt, a închis ochii şi s-a lăsat să cadă. M-am împins în pământ şi am ţâşnit în sus.

Am văzut apoi doi hiperborei care s-au azvârlit de pe creanga pe care se aflau, avântându-se în jos. Aripile lor erau surprinzător de compacte şi nu se întindeau foarte departe de torsurile lor zvelte şi musculoase. Erau foarte rapizi. Însă eu aveam avantajul faptului că Petra cădea *spre* mine.

În timp ce plonja, am văzut-o pe Petra deschizând ochii şi uitându-se precis la mine. Am văzut teama din ochii ei, ceea ce era de înţeles având în vedere căderea de la înălţime spre o potenţială moarte. Dar, oare, se mai temea şi dintr-un alt motiv? Mai precis, că aveam s-o las să moară? Iar eu ce simţeam? Ei bine, nu simţeam prea multe, căci îi *vedeam* pe ea şi pe Delph împreună. Am zăbovit cu gândul la această imagine o secundă mai mult.

— Vega!

O lăsasem să treacă pe lângă mine. M-am întors în aer şi am ţâşnit în jos. Imaginea cu ea şi cu Delph fusese înlocuită de o alta, în care ea zăcea ghemuită şi moartă pe pământ, numai şi numai din vina mea. Nu aveam de gând să las să se întâmple asta.

Am depăşit-o, am coborât sub ea şi am prins-o uşor în braţele mele.

M-am uitat la ea, iar ea s-a uitat la mine. Frica îi dispărea de pe chip, fiind înlocuită de recunoştinţă.

Cât despre mine, mărturisesc că mă simţeam incredibil de vinovată.

— Îmi… îmi pare rău pentru asta, Petra.

Mi-a studiat chipul şi, în privirea ei, am văzut că ştia întocmai ce se întâmplase.

— Nu-i nimic, Vega. S-ar putea ca şi eu să fi făcut la fel dacă aş fi fost în locul tău.

Dar ceva din ochii ei îmi spunea că ea n-ar fi stat pe gânduri şi m-ar fi prins de îndată.

În timp ce o duceam în braţe spre pământ, perechea de hiperborei ne-a ajuns din urmă, aterizând lângă noi. Am lăsat-o pe Petra jos şi m-am uitat la ei.

Amândoi erau masculi. Pielea lor era albastră ca apa atunci când e luminată de soare. Capetele le erau acoperite de pene. Aripile, când nu erau folosite, erau retrase prompt în spatele umerilor. Erau îmbrăcaţi cu pantaloni strânşi pe picior şi n-aveau cămăşi. Torsurile lor erau musculoase.

Unul dintre ei s-a uitat la mine.

— Poţi să zbori? Cum aşa? m-a întrebat el.

Eram, în egală măsură, uluită şi incredibil de uşurată că vorbea wugeza.

Am arătat spre lanţul meu.

— Uite cum. Numele meu este Vega Jane. Iar ea e Petra Sonnet.

Am arătat spre Delph, spre Lackland şi spre Harry Doi în timp ce aceştia ieşeau dintre copaci şi i-am prezentat şi pe ei.

— Eu sunt Troy. El e Ishmael, a spus cel mai mare dintre cei doi.

Troy s-a uitat la Petra.

— Veneai după mâncare?

Ea a încuviinţat din cap.

— Şi atunci am căzut, a adăugat.

Troy s-a uitat la mine.

— Iar tu ai salvat-o.

— E prietena mea, i-am răspuns. Prietenii trebuie să se ajute între ei, în special aici.

— Vorbeşti cu multă înţelepciune pentru cineva atât de tânăr, a adăugat Troy.

— Nu v-am mai văzut pe aici până acum, a intervenit Ishmael. De unde veniţi?

— Dintr-un sat. Wormwood.

— Nu cunoaştem locul ăsta, a zis Troy.

— Cei mai mulţi nu-l cunosc. Am plecat din Wormwood şi am intrat în Quag.

— De ce? m-a întrebat Ishmael.

— Pentru a călători prin el. M-am oprit, apoi am adăugat: Şi dincolo de el.

— Dincolo de el, a repetat Troy. Şi ce crezi că se găseşte dincolo de el?

— Asta vreau să aflu. Mă puteţi ajuta să fac asta?

Hiperboreii au schimbat priviri între ei, apoi Troy a arătat în sus.

— Veniţi cu noi!

Fără vreun alt cuvânt, şi-au întins aripile, şi-au luat elan şi s-au avântat în sus.

M-am uitat la Delph, cu inima bubuindu-mi în piept. Habar n-aveam dacă hiperboreii aveau de gând să mă mănânce sau nu.

— Dacă nu mă întorc în şaizeci de fărâme, luaţi-o înainte fără mine. Vă găsesc eu.

— Dacă nu te întorci în şaizeci de fărâme, *te* găsesc eu, mi-a zis el.

M-am împins cu picioarele în pământ şi m-am ridicat iute, pentru a mă alătura celor doi hiperborei de sus. O fărâmă mai târziu, am descins pe marginea celui mai mare cuib pe care îl văzusem vreodată. Nu era făcut din crenguţe aşa cum sunt construite, în mod normal, cuiburile păsărilor. Era alcătuit din buşteni fixaţi laolaltă cu lut întărit şi cu frunze compactate. M-am uitat în jur şi am văzut zeci de mici campamente, unde grupuri de hiperborei tineri, bătrâni şi de vârstă mijlocie lucrau, se jucau sau vorbeau. Cu toţii s-au oprit din ceea ce făceau, uitându-se lung la mine.

Troy a arătat spre capătul îndepărtat al cuibului, unde fusese ridicat un cort mare din pânză.

— Vei sta de vorbă cu Micha. El e căpetenia rasei noastre.

Când am ajuns la cort, Troy a strigat:

— Micha, avem pe cineva care are nevoie de sfatul tău.

— Intră, s-a auzit o voce puternică.

Troy a dat la o parte clapa cortului şi mi-a făcut semn să intru.

— Tu nu vii? I-am întrebat.

Troy a scuturat din cap.

— Micha te primeşte singur.

Clapa cortului s-a lăsat, iar eu m-am găsit intr-un spaţiu surprinzător de mare. Pe podea am văzut o saltea de dormit. Într-un colţ se afla o masă mare din lemn, cu scaune în jurul ei. Un trunchi uriaş de copac se ridica în mijlocul acestui spaţiu, iar funii groase erau legate în jurul acestuia pentru a sprijini cortul. Cocoţat pe o ramură groasă care ieşea din trunchiul de copac, se afla Micha. Penajul capului său era la fel de alb pe cât de albastră îi era pielea. M-a studiat cu atenţie, apoi m-a întrebat imperios:

— Numele tău?

— Vega Jane, am răspuns cât de ferm am putut.

Cu o săritură şi un fluturat scurt din aripi, Micha a coborât lin din copac şi a rămas drept pe podea. Torsul lui era încă puternic dezvoltat, dar muşchii, îmi dădeam seama, trecuseră de prima tinereţe. Totuşi, era o figură impozantă.

Mi-a făcut semn să mă aşez la masă, apoi mi s-a alăturat şi el. Mi-a dat un bol cu fructe şi a turnat apă în două cupe din lemn. L-am comparat cu Regele Thorne, care avea nevoie de servitori pentru a face toate acestea, şi prima mea impresie cu privire la Micha a devenit pe loc pozitivă.

Am muşcat dintr-un măr şi am băut puţină apă.

— Ce sfat cauţi? m-a îndemnat Micha.

— Trecerea prin cel de-Al Doilea Cerc…

Micha a devenit rigid instantaneu şi pe chip i-a apărut o privire circumspectă.

— Vorbeşti despre cercuri?

— Da, Astrea Prine m-a învăţat despre ele. Vreau să trec prin fiecare, astfel încât să pot pleca din locul acesta.

— Într-adevăr?

A luat din bol o portocală şi, folosindu-şi ghearele pentru a o desface, a vârât în gură o bucată, cu tot cu coajă. A mestecat-o încet.

— Aşadar, madame Prine doreşte asta?

Mi-am scos bagheta.

— Da. Aşadar, o cunoşti?

Micha şi-a menţinut privirea la bagheta mea.

— Fireşte. Ea este Păstrătoarea Quagului.

— Vom accepta toate riscurile. Tot ce… dorim este să fim mai bine informaţi.

— Să fii mai bine informat e întotdeauna un lucru bun. S-a oprit, părând să-şi aleagă vorbele cu grijă, apoi a adăugat: În locul ăsta există multe provocări.

— Din acest motiv mă aflu aici. Am ridicat bagheta.

— Astrea m-a pregătit, dar, cu toate acestea, n-aş refuza informaţiile folositoare şi nici vreun element sau instrument care s-ar putea dovedi avantajos pentru noi.

A chibzuit cu grijă auzind vorbele mele.

— Se aude de lucruri care aparţin Quagului. Şi nu mă refer la bestii simple.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri ascunse aici, care s-ar putea dovedi folositoare pentru cineva ca tine.

Asta mi-a stârnit curiozitatea. Astrea nu pomenise nimic de genul ăsta. Poate că de asta Silenus mă îndrumase într-acolo.

— Cunoşti lucruri de genul ăsta?

El a încuviinţat încetişor.

— Există un element magic cunoscut drept Finnul.

— Ce face acesta?

— Poate face multe lucruri. Lucruri folositoare, a adăugat el.

— Astrea l-a creat?

— Nu. Nu toate lucrurile de aici au fost create de cei care au realizat Quagul.

Am simţit că mă prăbuşesc.

— Vrei să spui că un Maladon a creat Finnul?

— Aşadar, ştii şi despre Maladoni…

— După cum, evident, ştii şi tu.

— S-ar putea ca Maladonii să fi creat Finnul, a zis Micha. Nu sunt sigur de asta. Dar sunt sigur că este extrem de bine păzit.

— De cine?

— De un sabat de Furii. Creaturi cu şerpi dezgustători pe post de păr şi cu sângele picurându-le din ochi. Acestea au puterea de a face pe cineva să se sinucidă, prin legănarea hipnotică a şerpilor de pe capetele lor.

O, *sfântă Clopotniţă!*

— Unde e sabatul ăsta?

— La trei kilometri de aici, într-o peşteră de pe o colină. Te voi conduce eu, dacă doreşti.

M-a studiat curios, aşteptând răspunsul meu.

Mă simţeam confuză şi îngrozită de faptul că existau Maladoni în Quag. Asta m-a făcut suspicioasă. Faţă de oricine. Dând glas acestui gând, am întrebat:

— De ce ne ajuţi, Micha? Nici nu mă cunoşti.

— Dar o cunosc pe madame Prine. Şi admir curajul, în special la cineva atât de tânăr. Ca să fiu sincer, mă îndoiesc că vei supravieţui. Însă, fără doar şi poate, îţi admir curajul.

De ce oare nu m-am simţit mai bine auzind asta?

TRIGINTA SEPTEM

Măreţul Finn

N-aş fi putut să mă folosesc de Destin fără ca o altă furtună să se işte, aşa că mă căra Micha. Alţi hiperborei, inclusiv Troy şi Ishmael, îi luaseră pe ceilalţi. Când m-am uitat la Lackland şi i-am văzut expresia panicată, n-am putut să nu zâmbesc. Petra, pe de altă parte, părea să se simtă foarte confortabil.

Am început să coborâm şi, când m-am uitat în jos, am văzut de ce. Apăruse colina. De acolo nu se vedea intrarea în peşteră, probabil fiindcă se întuneca, deşi nu era încă seară. Blestematul de Quag! Am aterizat lin şi Micha m-a lăsat jos. Apoi au aterizat şi ceilalţi alături de noi. Când ne-am adunat cu toţii, Micha ne-a avertizat:

— Nu uitaţi, să nu priviţi niciodată şerpii în ochi. Mi-a pus mâna pe umăr şi a adăugat: Succes!

— Mulţumesc, i-am spus.

Şi-a desfăşurat aripile şi s-a avântat în sus, urmat de ceilalţi hiperborei.

— Bine, am spus, întorcându-mă spre ceilalţi. Voi intra în peşteră în timp ce voi veţi rămâne aici, de pază. Dacă dau de bucluc…

— Poftim?! m-a întrerupt Delph. Nu te-am lăsat să te duci de una singură să dai piept cu coloşii. Crezi că o să te las acum să înfrunţi furiile de una singură?

— Suntem patru, a adăugat Lackland cu convingere. Mai bine să luptăm cu toţii.

Harry Doi s-a alăturat imediat, lătrând o dată.

Lackland s-a uitat la el şi a spus cu o expresie amuzată:

— Bine, cinci, atunci.

— Am o baghetă, am subliniat eu.

— Iar eu am o spadă, a răspuns Lackland.

— Iar eu am arcul meu, a adăugat Petra.

Delph a ridicat toporul şi a zis:

— Iar într-o peşteră întunecată ai nevoie de cineva care stă bine cu orientarea şi ăla-s eu.

Am dat să protestez, dar, uitându-mă la chipurile lor, am ştiut că n-avea niciun rost. Trebuia să-i las laţi ca să-i împiedic să intre în afurisita aia de peşteră. Şi atunci m-a copleşit un alt sentiment: recunoştinţa. Erau dispuşi să-şi rişte vieţile pentru a mă ajuta să fac asta. Ar fi trebuit să apreciez lucrul acesta şi, la naiba, aşa am şi făcut.

— Bine, dar când dăm peste furiile alea, nu uitaţi ce a spus Micha. Am pornit spre peşteră şi am rostit: *Illumina!*

Interiorul peşterii s-a luminat brusc şi eu am intrat prima, uitându-mă în toate părţile de frica creaturilor malefice cu vipere pe post de păr şi cu sânge în loc de ochi.

— Staţi aproape, am spus peste umăr. Şi fiţi pregătiţi.

— Cum arată Finnul ăsta? a spus Delph şoptit, dar vorbele lui au reverberat în spaţiul închis.

— Nu ştiu. Micha nu mi-a spus. Dar presupun că ceea ce păzesc aceste furii va fi destul de evident atunci când vom ajunge…

N-am putut să termin, căci ne-am rostogolit înainte; podeaua, la început netedă, devenise brusc înclinată. M-am lovit de ceva tare şi m-am oprit. Apoi, ceilalţi s-au izbit de mine. Am rămas acolo preţ de câteva clipe, într-o grămadă de braţe, picioare şi torsuri.

Şi atunci am auzit. Am sărit iute în sus, cu bagheta în mână.

Ceilalţi s-au repezit să-şi recupereze armele.

— *Illumina!* am repetat.

Când am văzut ce apăruse acolo, am rămas fără aer.

O duzină de siluete ne înconjurau, toate îmbrăcate în zdrenţe negre. Dar nu m-am putut concentra asupra acestui lucru din pricina şerpilor care se legănau pe capetele lor. Şi, aşa cum spusese Micha, din ochii creaturilor picura sânge.

Deasupra umerilor lor, într-o mică nişă din peretele

stâncos, luminat de o sursă nu prea vizibilă, se găsea un cuişor din lemn, cu un colac de sfoară în jurul lui. Sfoara era înnodată pe alocuri.

Să fi fost Finnul? M-aş fi mirat. Obiectul pentru care ne riscaserăm vieţile intrând acolo? Un cui şi o sfoară?! În numele Clopotniţei! Oare Micha ne indusese în mod deliberat în eroare, trimiţându-ne spre o treabă zadarnică ce avea să ducă la pieirea noastră?

— Vega Jane! m-a strigat Delph.

Mi-am revenit la timp pentru a vedea o furie sărind la mine. În ultima clipă, mi-am amintit cuvintele de avertisment ale lui Micha.

Nu te uita la şerpi! Uită-te în ochii furiei!

— *Impacto!* am strigat, făcând cu bagheta mişcarea necesară.

Furia, care aproape mă ajunsese, a fost aruncată înapoi în perete, unde s-a prăbuşit la pământ, cu şerpii bălăngănindu-se fără vlagă.

Când m-am întors, l-am văzut pe Delph rotind toporul cu abilitate şi decapitând o furie care îl atacase.

Petra a tras o săgeată în pieptul alteia, iar aceasta a căzut moartă la picioarele ei.

Lackland şi-a legănat sabia cu o îndemânare surprinzătoare, ucigând încă două furii cu împunsături iuţi în tors.

— Delph, nu!

Era Petra, care ţipa.

Am şfichiuit aerul din jur – deşi două furii se apropiau de mine –, pentru a-l descoperi pe Delph cu ochii aţintiţi spre şerpii care se legănau pe capul altei furii, ridicând toporul cu intenţia clară de a-l împlânta în el însuşi.

— *Lassado!* am exclamat.

O funie a ţâşnit imediat din capătul baghetei, răsucindu-se în jurul cozii toporului, iar eu am tras cu putere şi i-am smuls toporul din mână, ghidându-l să izbească gâtul furiei care îl păcălise.

Capul cu şerpi a căzut la pământ.

Când am simţit impulsul din umărul meu, m-am întors şi

am văzut şarpele pregătindu-se să mă lovească din nou.

Apoi, o săgeată a lovit-o pe furie în faţă şi ea a căzut moartă.

I-am aruncat Petrei o privire recunoscătoare, după care am verificat locul unde mă muşcase şarpele. Nimerise hamul din piele, dar, din fericire, colţii nu-mi străpunseseră pielea.

M-am răsucit şi am sărit peste trei furii, care mă atacau în momentul acela. În timp ce făceam o tumbă spre ele, am îndreptat bagheta spre spatele lor şi am rostit de trei ori:

— *Severus!*

Torsurile lor s-au desprins de picioare şi toate au căzut moarte.

M-am uitat în jur, gata de un nou atac, dar am descoperit că ceilalţi omorâseră toate furiile rămase. Am alergat spre nişă şi m-am uitat precaută la Finn. Scânteia strălucitor în lumină. Delph mi s-a alăturat imediat.

— Ăsta crezi că e? m-a întrebat el.

— Aşa ar trebui.

Am întins mâna şi am apucat obiectul, aşteptându-mă să mi se întâmple pe loc ceva rău. Dar nu s-a întâmplat nimic.

I-am zâmbit lui Delph.

— Am reuşit.

— Vega! m-a strigat Petra.

M-am întors. O porţiune a zidului se deschisese şi cel puţin o sută de furii năvăleau pe acolo.

— S-a zis cu noi! a urlat Delph.

Am icnit. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce puteam să facem. M-am uitat la Finn. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât aproape că l-am scăpat. Petra a venit în fugă spre mine şi a înşfăcat Finnul din mâna mea, apoi a dezlegat nodurile. În clipa următoare m-a izbit un vânt atât de puternic, încât am fost ridicată de la pământ şi am rămas lată. Am închis ochii şi n-am văzut nimic altceva decât o învârtejire de întuneric.

Am crezut că murisem. Căci probabil aşa arăta şi moartea.

Apoi nimic.

TRIGINTA OCTO

Duşmanii de lângă mine

— Vega Jane? Vega Jane?

Mi-am auzit numele şi am deschis ochii încet.

Mă aşteptam să văd întunericul peşterii sau al morţii, dar n-am văzut niciuna dintre acestea. În schimb, am zărit lumină.

M-am uitat la Delph, care zăbovea deasupra mea cu o privire atât de plină de teamă, încât mi-a frânt inima. L-am prins de mână.

— Mă simt bine, Delph.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur.

Petra îl îngrijea pe Lackland, care avea o tăietură la cap.

Apoi, cu un fior de teamă, am văzut că Harry Doi era plin de sânge.

— Harry Doi! am strigat, încercând să sar în picioare.

— E-n regulă, Vega Jane, mi-a spus Delph, împingându-mă la loc.

— Ba *nu* e în regulă! E plin de sânge!

— Am folosit Piatra Viperei. E bine. A fost prins cu pieptul sub o stâncă atunci când am fost suflaţi din locul acela. Dar s-a vindecat acum. S-a uitat apoi spre Petra şi spre Lackland şi a adăugat: Am încercat să folosesc Piatra şi pe el, dar Pet n-a vrut să mă lase. N-are încredere în ea, presupun.

M-am ridicat cu prudenţă.

— Cum am ieşit din locul acela?

Drept răspuns, Delph mi-a înmânat Finnul. Am văzut că funia era din nou strâns legată în jurul cuiului, dar primul nod era încă desfăcut.

— Cred că are ceva de-a face cu asta.

M-am uitat la Finn şi m-am gândit la ce se petrecuse.

— Vântul care ne-a suflat de acolo şi ne-a salvat vieţile… A venit din el? Apoi mi-am amintit ceva şi m-am uitat lung la Petra. Tu ai desfăcut nodul şi asta a stârnit vântul. De unde ai ştiut că trebuie să faci asta?

Ea s-a uitat agitată spre fiecare dintre noi.

— Nu ştiu. Pur şi simplu mi-am făcut de lucru cu el. Voiam doar să-l determin să facă ceva. Am fost doar norocoasă.

I-am aruncat o privire lui Delph, care dădea aprobator din cap.

— Mă bucur c-ai făcut-o, altminteri eram morţi cu toţii.

Şi Lackland încuviinţă surâzând.

— Pet nu se pierde cu firea atunci când lucrurile o iau razna, ştiu asta.

Dar eu nu zâmbeam. Fiindcă nu o credeam. Chiar dacă Delph şi Lackland nu văzuseră, eu ştiam clar că Petra nu-şi „făcuse de lucru“ cu Finnul. Ştiuse exact ce urma să facă. Dar cum? Încă mă zgâiam la ea când, brusc, m-a privit. Putea cu uşurinţă să citească suspiciunea din ochii mei. Şi nu-mi păsa dacă era aşa. Întrucât *eram,* într-adevăr, suspicioasă.

— Mda… norocoasă, am spus încet, înainte de a pune Finnul în buzunarul mantiei mele.

— Dar cum ne va ajuta un vânt puternic să trecem prin Al Doilea Cerc? a întrebat Delph.

— Habar n-am, am spus cu sinceritate. M-am uitat spre Petra şi am adăugat: *Pet,* ai vreo idee în legătură cu asta?

— Nu, a răspuns ea, uitându-se ţintă la mine.

— Am scăpat ca prin urechile acului, a intervenit Lackland frecându-şi rana, în timp ce Petra încerca să-i dea mâna la o parte.

Am luat Piatra de la Delph, m-am ridicat şi m-am dus spre ei; apoi am trecut Piatra pe deasupra rănii, nutrind gânduri bune, iar rana a dispărut.

— Fir-ar să fie! a exclamat Petra, în vreme ce Lackland îşi trecea degetele uluit peste pielea acum intactă.

Uitându-se la Piatră, m-a întrebat:

— Ce e chestia aia?

— În locul ăsta, e cel mai bun prieten al nostru. Am pus Piatra deoparte şi am continuat: Trebuie să ne grăbim, înainte să se întunece şi mai tare. Apoi vom putea să ne adăpostim undeva peste noapte şi să pornim devreme mâine-dimineaţă.

Lackland a privit spre desişul de copaci care se întindea înaintea noastră.

— Ce credeţi că se află acolo?

— Nişte chestii blestemate care ne pot ucide, a zis Delph, iată ce.

Ne-am luat desagii şi am pornit la drum. Mi-ar fi plăcut să zbor, dar, în vreme ce, după toate aparenţele, hiperboreii puteau face asta fără ca vreo furtună să le pricinuiască necazuri, eu ştiam ce avea să se întâmple dacă ne-am fi înălţat în aer.

Ne-am văzut de drum printre copaci şi pe poteci din pădure atât de întunecoase, încât am fost obligată permanent să luminez calea cu ajutorul baghetei. În cele din urmă, când picioarele nu ne-au mai putut duce mai departe, ne-am instalat pentru popasul de noapte într-un mic luminiş.

Petra şi Delph au adunat nişte lemne, pe care le-am aprins cu bagheta. Lackland a folosit o tigaie din fier pe care o adusese cu el pentru a găti câteva dintre proviziile noastre.

Am umplut pocalele pe care ni le dăduse Astrea, apoi am turnat nişte apă într-un bol şi pentru Harry Doi.

Scăpaserăm ca prin urechile acului de o posibilă moarte pricinuită de furii şi, cu toate astea, prinsesem curaj, căci luptaserăm bine laolaltă. Însă, curând după aceea, m-a cuprins o stare de deprimare cumplită, astfel că nu vedeam decât consecinţe groaznice, pe noi toţi zăcând morţi lângă o turmă de creaturi hidoase, care zăboveau pe lângă noi aşteptându-şi nerăbdătoare festinul. Ce avea să se întâmple dacă aceste bestii îngrozitoare urmau să invadeze Wormwoodul? Fratele meu şi toţi ceilalţi Wugi aveau să piară. Gândul m-a făcut să mă înfior şi m-am străduit din răsputeri să mă gândesc la altceva.

Mai târziu, după ce toţi ceilalţi se culcuşiseră – Delph trăsese la sorţi să fie primul care stătea de veghe –, m-am strecurat până lângă Lackland şi m-am aşezat cu picioarele încrucişate alături de patul de frunze pe care el se întinsese.

— Ai luptat bine, i-am zis.

— Dar bagheta aia a ta… E o armă pe cinste, zău că da.

— Ai mai fost vreodată atât de departe?

A clătinat din cap.

— Niciodată n-a fost necesar, niciodată n-am vrut, până când aţi apărut voi. A surâs, apoi zâmbetul i-a murit pe buze în timp ce privea focul care se stingea. E un lucru înspăimântător să părăseşti ceea ce cunoşti. S-a uitat la mine. Dar ia te uită cui îi zic eu asta. Tu ai lăsat totul în urmă ca să vii în locul ăsta.

— Ca să *străbat* locul ăsta, l-am corectat eu.

— Da, a fost el de acord.

Am tăcut amândoi, ascultând pocnetele şi trosnetele focului pe cale să se stingă.

— Crezi că vom reuşi cu adevărat? m-a întrebat Lackland pe un ton resemnat.

Şi atunci, mi-am dat seama pe deplin că nu era cu mult mai mare decât mine.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu, Lack.

El a încuviinţat din cap şi s-a scărpinat alene în barbă.

— Ce crezi că se află dincolo?

— Sper doar ca, orice ar fi, să fie un loc mai bun decât ăsta.

El a chicotit.

— Păi… ar trebui să fie, nu-i aşa?

Nu eram la fel de sigură ca el în această privinţă. I-am urat noapte bună şi m-am dus să mă aşez lângă Petra. De pe patul ei de frunze, şi-a ridicat privirea spre mine. Am vrut să aduc din nou în discuţie problema Finnului, dar, simţind probabil ce aveam de gând să fac, mi-a luat-o înainte.

— Spuneai că mai sunt încă trei cercuri după ăsta? m-a

întrebat ea.

— Da.

A expirat adânc şi s-a uitat în direcţia din care veniserăm.

— Te-ai răzgândit? am vrut eu să ştiu.

— Era doar o chestiune de timp până când eu şi Lack aveam să fim ucişi acolo. Aşa că, dacă murim aici, ce importanţă are? A făcut o pauză, apoi a adăugat: Tu şi Delph… sunteţi doar prieteni?

Eram eu şi Delph mai mult decât prieteni? În unele privinţe, eram precum un frate şi o soră. În altele… Ei bine… ne sărutaserăm.

— Ce importanţă are asta pentru tine?

— Îl plac.

— Şi eu îl plac.

— Aş zice că ăsta e răspunsul la întrebarea mea, a zis ea fără să-şi ia ochii de la mine.

M-am ridicat şi m-am uitat în jos la ea.

— Aş zice că da.

Şi am simţit fiori reci în stomac.

Pentru a-i contracara, am scos Finnul.

— Nu m-aş fi gândit niciodată să dezleg nodurile şi, cu toate astea, sunt o vrăjitoare pregătită.

Am lăsat afirmaţia să atârne între noi asemenea unui nor de furtună.

— Păi, poate că trebuie să fii mai bine pregătită.

Aproape că am zâmbit auzind remarca ei sarcastică. Aproape. Fiindcă, din nou, vorbele Petrei îmi aminteau de ceva ce aş fi spus şi *eu.*

Am lăsat-o şi m-am întins pe spate pe patul meu din frunze, cu desaga sub cap. N-am reuşit să adorm – gândurile nu-mi dădeau pace. Am scos pergamentul din buzunar, m-am asigurat că nu se uită nimeni la mine şi l-am bătut uşurel cu bagheta.

O secundă mai târziu, imaginea lui Silenus mă privea din nou în ochi.

— Ne-am împrietenit cu hiperboreii şi am reuşit să luăm Finnul de la furii, am spus încetişor.

El m-a privit cu sprâncenele ridicate şi cu o expresie de surprindere.

— Finnul… Adevărat?

— Ştim că, dacă dezlegi unul dintre noduri, acesta stârneşte un vânt puternic. Ce altceva mai face Finnul?

— Vă va apăra de cel mai mare pericol cu care vă veţi confrunta în cel de-Al Doilea Cerc.

„Bine, m-am gândit eu, asta a fost cam vag.“

— Îl ai asupra ta? m-a întrebat el.

L-am scos şi l-am ridicat, astfel încât el să-l poată vedea.

— Foarte bine, a zis Silenus. Acum există trei noduri.

M-am uitat la sfoară.

— Ştiu. Dezlegarea unui nod provoacă un vânt puternic.

— Finnul este un element magic cu puteri specifice. După cum aţi descoperit, unul dintre noduri creează un vânt puternic. Dezlegarea celui de-al doilea nod produce o vijelie.

„Ei bine, m-am gândit eu, dacă ar fi mai puternică decât primul vânt, asta chiar ar fi ceva.“

— Şi cel de-al treilea nod? am întrebat.

— Un vânt de o tărie inimaginabilă, egală cu forţa multiplicată de câteva ori a celei mai puternice furtuni pe care ai întâlnit-o vreodată.

Am privit cuiul şi sfoara. Ei, drăcia dracului! Toate acestea din ceva atât de mic şi de simplu? Şi, dacă dezlegarea primului nod fusese ceea ce ne suflase pe noi afară din peşteră, nu-mi puteam imagina în veci cum ar fi fost să-l dezlegăm pe cel de-al treilea.

— Carevasăzică, ne va salva de cea mai serioasă primejdie de-aici. Oare ce ar putea fi?

— Vai! Întrebi un lucru la care nu cunosc răspunsul exact. Dar ştiu că Finnul vă va fi foarte folositor.

I-am privit pe Lackland şi pe Petra.

— De unde vin ei? l-am întrebat. Neamul Furina peste care am dat aici…

Silenius şi-a luat un răgaz, pentru a chibzui la întrebarea mea.

— Atunci când a fost creat Wormwoodul, a fost creat şi

Quagul, pentru a-l înconjura complet, făcând astfel fuga imposibilă.

— *Aproape* imposibilă, l-am corectat eu. Dar continuă.

— A existat o tranziţie de la marile câmpuri de bătălie la satul Wormwood, în vreme ce teritoriul înconjurător, respectiv Quagul, era creat. Nu s-ar fi aşteptat nimeni la o migrare unitară totală.

— Asta însemnând ce, mai exact? am cerut eu lămuriri.

— Unii au fost prinşi aici şi n-au mai reuşit să ajungă în Wormwood.

— Prinşi aici?

— Da. Şi, fără îndoială, unii au fost ucişi. Dar alţii au supravieţuit. Şi au avut descendenţi. Iar o parte dintre aceia au supravieţuit, în vreme ce alţii nu. Aşadar, cei mai voinici sau poate cei mai norocoşi sunt încă cu noi.

Eram îngrozită.

— Cum au putut fi lăsaţi în urmă?

— Erau vremuri de mare haos şi confuzie, Vega Jane.

M-am decis să-l întreb ceva ce nu-mi dădea pace.

— Ar putea exista descendenţi ai Maladonilor pe-aici?

Nu-mi ieşea din minte imaginea Petrei.

— N-aş putea să afirm asta cu certitudine. Iar dacă sunt, e posibil ca ei nici măcar s-o ştie.

— Prostii! Cum adică să nu ştie?

— Păi, nici tu n-ai ştiut că eşti vrăjitoare, nu-i aşa?

În regulă, aici m-a prins.

Am pus încetişor pergamentul înapoi în mantie, m-am întins şi am privit-o lung pe Petra. Îmi dădeam seama că nu dormea. Privea ţintă în sus, aparent pierdută în gânduri. M-am întors pe spate şi am închis ochii. Însă ştiam că n-am să pot dormi. Am înţeles destul de clar că existau acolo creaturi care m-ar fi omorât pur şi simplu fiindcă erau animale sălbatice.

Dar dacă Petra făcea parte din rândul Maladonilor? Dacă ne conducea spre o capcană?

Părea că cel mai primejdios inamic al meu ar fi putut să se afle exact lângă mine.

TRIGINTA NOVEM

Un musafir neaşteptat

Trei zile şi trei nopţi am mers prin pădure pe cărări întortocheate, fără să întâlnim nicio primejdie. Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Dar nu s-a întâmplat aşa. De fapt, mă simţeam din ce în ce mai deprimată, căci eram sigură că la următoarea cotitură aveam să fim atacaţi de ceva ce n-am fi putut învinge.

De fiecare dată când ne opream să mâncăm, să ne odihnim sau să bem apă, îmi dădeam seama că şi ceilalţi gândeau la fel. Fusesem pe punctul de a muri de mâna îngrozitoarelor furii, iar faptul că eram toţi cu nervii la pământ nu constituia nicio surpriză.

După încă două lumini şi două nopţi tot nu văzusem vreun picior de creatură, fie ea prietenă sau inamică. Nu ştiu ce luptă aş fi putut să port deasupra mării infinite de copaci, având în vedere că mergeam automat şi mă simţeam într-o stare cum nu se poate mai proastă. Pădurea era atât de densă, încât nu vedeam decât trunchiuri contorsionate şi ramuri încâlcite, cu frunze negre şi fără vreo pasăre în jur. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mai greu ne croiam drumul printre copaci, aşa încât am fost nevoită să folosesc vraja *Illumina* de nenumărate ori. Era ceva foarte deconcertant în a te afla în întuneric tot timpul. Iar faptul că eram deja extrem de încordaţi nu făcea decât să sporească efectul de melancolie sufocantă.

Ajunsesem în punctul în care ne ridicam la prima geană de lumină, mâncam ceva, apoi strângeam şi porneam mai departe fără să ne adresăm unul altuia niciun cuvânt. În timp ce mergeam, aruncam în jur priviri posace, iar cele câteva remarci pe care le schimbam erau scurte şi tăioase. Limbajul trupurilor noastre nu transmitea decât prezenţa

unui instinct de autoapărare.

Lackland aproape că nu mai vorbea deloc; pur şi simplu se uita urât la toată lumea.

Petra nu arunca spre noi căutături încruntate, însă îmi dădeam seama că nu era fericită.

Nici măcar Delph nu era în apele lui. Odată se răstise la Harry Doi, căci acesta intrase accidental în el şi îl făcuse să verse nişte apă. Doar Harry Doi părea să fie capabil să se ridice la înălţimea ocaziei. Păşea alături de noi aparent relaxat, deşi cu simţurile în alertă maximă. El era singurul care izbutea să îmi îmbunătăţească oarecum starea de spirit. Dar, chiar şi aşa, nu era suficient.

Ne opriserăm pentru masa de seară şi eram adunaţi în jurul focului, când Lackland a izbucnit:

— Asta e o afurisită de prostie, nimic altceva!

— Ce anume? am întrebat cu aprindere.

— Habar n-avem unde naiba mergem. S-ar putea să ne învârtim în loc, nu-i aşa? Sau te pomeneşti că poţi deosebi un afurisit de copac de altul?

— Păi, nici nu te văd repezindu-te să ne conduci tu, i-a trântit-o Delph.

Petra i-a sărit în apărare.

— Lack doar zice ceea ce gândim cu toţii. A ridicat apoi un deget în direcţia mea şi a adăugat: Ştii încotro mergem? Cu adevărat?

Am privit-o cu atenţie şi, după câteva momente, am simţit o doză de răutate ridicându-mi-se în piept, făcând aproape să mă usture pielea. M-am ridicat şi am întins bagheta.

— Asta mă face să fiu conducătoare, le-am zis. Dacă vreţi să o luaţi înainte singuri, daţi-i drumul. Veţi rezista cel mult o fărâmă.

Lackland a sărit de pe locul său.

— Nu putem face asta. Ne-ai luat deja din zona pe care noi o cunoşteam.

A fost rândul lui Delph să sară în ajutor şi împreună i-am înfruntat pe Lackland şi pe Petra.

— Voi ne-aţi implorat să veniţi cu noi, a ţipat Delph.

— Fiindcă am crezut că ştiţi ce faceţi, a mugit Lackland.

Apoi a ridicat spada.

Delph a ridicat toporul.

Petra a întins arcul.

Eu am ridicat bagheta. Şi atunci, mi-a încolţit ceva în minte. Ceva ce spusese Astrea, un lucru asupra căruia nu zăbovisem suficient. Însă acum am făcut-o. Fiindcă abia acum înţelegeam ce voise să spună.

Al Doilea Cerc e plin de deprimare şi, dacă voi îi îngăduiţi, sentimentul va ajunge să vă domine.

M-am uitat la Delph.

— E deprimarea din cel de-Al Doilea Cerc despre care ne-a zis Astrea. Este în atmosferă. Este pretutindeni. Ne înnebuneşte.

Delph a lăsat toporul în jos.

— Drăcia dracului!

În clipa aceea, pierzându-se cu firea, Lackland a răcnit:

— Pet, trage în câine. Am eu grijă de ceilalţi doi.

Am ridicat bagheta şi am strigat:

— *Embattlemento!*

Spada lui şi săgeata ei au lovit scutul înălţat de vraja mea cu o asemenea forţă, încât reculul loviturii i-a doborât pe amândoi. Apoi am rostit:

— *Ensnario!*

Funii de lumină au ţâşnit din vârful baghetei mele, înconjurându-i. Apoi, cu o aruncare ca de undiţă, am mişcat bagheta pentru a-i ridica şi a-i depune la baza pâlcului de copaci.

— *Impacto!* am strigat.

Un capăt al funiei s-a înfipt adânc în pământ.

— Vega Jane, m-a strigat Delph. Dacă e în atmosferă, poţi să foloseşti…

— Ştiu, Delph, ştiu ce am de făcut! L-am apucat de braţ. Ţine-te de mine! Vino, Harry Doi!

Am bătut cu palma în ham.

Harry Doi a sărit şi eu am încheiat cataramele. Aţintind bagheta spre pământ, am rostit:

— *Ensnario!*

Rădăcini groase s-au ivit din pământ, înfășurându-se în jurul picioarelor noastre.

Am scos Finnul din buzunar şi m-am uitat la Delph.

— Silenus mi-a spus că acum va fi cu mult mai rău decât atunci, în peşteră.

Delph şi-a înghiţit nodul din gât, după care a pus o mână uriaşă pe mine şi una pe Harry Doi.

— Gata? am întrebat.

El a încuviinţat din cap.

— Gata.

Am rostit în gând o rugăciune şi am dezlegat cel de-al doilea nod.

A fost de parcă un râu puternic s-a dezlănţuit brusc, prefăcându-se în aer. Copacii din pădure au fost aproape toţi culcaţi la pământ de forţa sa. Am fost nevoită să închid ochii şi să-mi acopăr nasul şi gura, căci vântul era mult prea puternic ca să mai putem respira.

Nu mai simţisem niciodată o asemenea forţă. Chiar şi cu legăturile de pe picioarele noastre, simţeam cum sunt ridicată de la pământ. Degetele îmi erau desprinse forţat de pe baghetă. Iar dacă în vijelia aceea mi-aş fi pierdut-o, am fi fost terminaţi. Dezlegând cel de-al doilea nod al Finnului, distrusesem oare toate şansele noastre de a supravieţui? L-am auzit pe Delph ţipând, când strânsoarea lui asupra mea şi a lui Harry Doi începuse să slăbească. Câinele meu era tras de lângă mine. Auzeam cum erau rupte unul câte unul toate laţurile mele magice.

Am aruncat o privire spre Petra şi Lackland. Erau ridicaţi cu totul de la pământ şi o singură funie îi mai ţinea să nu dispară, căci tot ceea ce fusese tras în furtună avea să fie zdrobit de copaci.

Tocmai adusesem moartea asupra noastră, a tuturor.

Am privit cum era ruptă şi ultima bucată de sfoară. N-am mai putut rosti nicio altă vrajă, căci forţa vântului mă împiedica să-mi mişc gura. Eram terminaţi. Am ţâşnit toţi trei în aer. M-am uitat în stânga mea şi i-am văzut pe Petra şi pe Lackland aruncaţi în sus, ca şi cum ar fi fost lansaţi dintr-o mortieră. Apoi vântul s-a oprit, iar noi am plonjat

spre pământ, aterizând dur, dar încă în viaţă. M-am ridicat cu precauţie şi am privit în jur. Petra şi Lackland tocmai se ridicau încetişor. Mai mulţi copaci fuseseră dezrădăcinaţi şi zăceau răsturnaţi la pământ. Alţii erau încă aplecaţi, poate pentru totdeauna. Cei mai mulţi însă reveniseră la poziţiile iniţiale, ceea ce constituia o dovadă a tăriei lor.

Mi-am pipăit capul şi, în pofida durerilor şi a usturimilor pricinuite de căzătura pe pământ, am izbucnit în râs. Groaznica deprimare care mă ţinuse prizonieră dispăruse. Era ca şi…

— … cum un vânt răcoritor ar fi îndepărtat totul?

M-am răsucit pe călcâie să văd cine vorbise.

Era Seamus. Se urcase într-un copac căzut. Nu mai era îmbrăcat ponosit. Avea pantaloni negri, o cămaşă albă, o vestă cu fireturi de aur, pantofi lucitori şi o pălărie bine periată.

— Cine naiba e ăsta? au exclamat Petra şi Lackland la unison.

— Seamus, spiriduşul, a răspuns Delph. Îl cunoaştem.

Apoi, adevărul m-a izbit.

— Astrea ne-a urmărit în Vezi-Văzător, nu-i aşa? am întrebat.

— Păi, fireşte c-a făcut-o, a răspuns Seamus, ca şi când ar fi fost cel mai evident lucru rostit vreodată. A sărit apoi din copacul căzut şi a venit spre noi. Ai folosit bine Finnul, a adăugat. S-a îndreptat apoi spre Harry Doi şi l-a scărpinat între urechi. Câinii sunt imuni la deprimare, să ştiţi.

— Astrea te-a trimis aici?

— Da, dar nu ca să intervin. Dacă aţi fi pierit, am fost instruit să vă îngrop cum se cuvine în cimitirul Wolvercote.

— Ei bine, asta e al naibii de drăguţ din partea ei, am spus cu sarcasm. Am inspirat adânc şi am adăugat: Ce face Archie?

— Nu-şi mai aminteşte de voi.

L-am privit curioasă, studiindu-i hainele noi.

— Arăţi diferit.

A clipit din ochi.

— Spiriduşii sunt, de fapt, un grup destul de formal. Dar suntem buni şi să jucăm alte roluri atunci când împrejurările o cer. S-a aplecat şi a adăugat cu o voce răguşită: Seamus este un spiriduş de treabă, scumpo şi drăgălaşo.

Asta m-a făcut să zâmbesc fără să vreau.

— Asta înseamnă că suntem la capătul celui de-Al Doilea Cerc? a întrebat Delph neliniştit.

— Cred că da, puteţi presupune asta, a răspuns Seamus, privindu-l curios pe Lackland. Al Treilea Cerc începe dincolo de ridicătura aceea de pământ. Apoi a adăugat pe un ton de avertisment: Însă cel de-Al Treilea Cerc, după cum ştiţi, are propriile provocări unice. Şi-a netezit hainele şi şi-a aranjat pălăria, apoi a zis: Iar acum e timpul să plec. Mă îndoiesc că mă veţi mai vedea vreodată. Vă urez mult noroc!

— Stai, mai am câteva întrebări! am strigat eu.

Dar, exact sub ochii noştri, Seamus s-a evaporat.

QUADRAGINTA

O a doua vrăjitoare

Ne-am luat desagii şi, cu o stare de spirit mult mai bună, am pornit vioi la drum. În scurt timp am trecut de copaci şi am ajuns în locul pe care ni-l indicase Seamus.

Ne-am oprit cu toţii pentru a examina împrejurimile.

— Ei, drăcia dracului! a exclamat Lackland.

„Chiar aşa, drăcia dracului!“, am gândit eu.

Dacă eram sătui de copaci, nimeriserăm în locul potrivit, căci nu exista nici măcar unul înaintea ochilor noştri. Era cel mai plan şi mai deschis teren pe care îl văzusem în toată viaţa mea. În depărtare se vedea un bloc imens, ce părea a fi din granit, lat de câţiva kilometri şi înalt de un kilometru şi jumătate. Însă, cu excepţia acestuia, terenul se întindea dincolo de orizont, la fel de plat. Şi luminos.

Pădurea nu lăsase lumina să pătrundă deloc. Iar locul ăsta părea incapabil s-o lase să iasă.

Printre copaci fusese rece. Aici, era cald şi orbitor de strălucitor, iar aerul părea uscat de la căldura de deasupra. Ne obişnuiserăm cu întunericul atât de mult timp, încât cu toţii ne-am pus câte o mână la ochi pentru a ni-i proteja de lumina nemiloasă.

M-am uitat la ceilalţi.

— Cred că cel mai bine ar fi să mergem, am zis.

Am pornit prima, cu Harry Doi alături de mine şi cu Lackland şi Petra urmându-mă, în timp ce Delph încheia plutonul. Abia parcurseserăm un kilometru când mi-am scos mantia şi apoi jacheta. Şi ceilalţi au procedat la fel, căci se făcea tot mai cald. Apoi mi-am suflecat pantalonii, căci îmi simţeam cizmele ca pe nişte pietre arzând în jurul picioarelor.

Am continuat să mergem înainte, kilometru după

kilometru, în timp ce canicula devenea tot mai puternică. Ne-am oprit să bem apă de nenumărate ori, dar, de îndată ce porneam din nou, transpiram din abundenţă şi pierdeam orice rezervă de apă. Harry Doi gâfâia atât de tare, încât am crezut că avea să leşine.

După ce ne târâserăm picioarele pe o distanţă pe care o estimasem la vreo treizeci de kilometri, Delph a venit alături de mine şi, cu o voce scăzută, m-a întrebat:

— Vezi aflorimentul acela stâncos de acolo?

Am încuviinţat din cap.

— Ei bine, e la fel de departe pe cât era şi când am început să mergem, Vega Jane.

L-am privit lung şi atunci mi-am dat seama că avea dreptate. Mi-am ridicat privirea spre cer şi am avut încă un şoc.

Cu toate că mergeam de mult timp, iar ziua ar fi trebuit să cedeze locul nopţii, soarele se afla în aceeaşi poziţie în care fusese şi atunci când păşiserăm pentru prima dată în cel de-Al Treilea Cerc.

— Delph, soarele…

— Ştiu, a încuviinţat el.

M-am gândit la ceea ce ne spusese Astrea despre locul respectiv.

O *expansiune vastă, care aparent se întinde la nesfârşit.*

La nesfârşit. M-am înfiorat. Poate că sensul cuvintelor ei fusese doar literal. Dar ce prevestea asta pentru noi?

După ce am mai mers o vreme, ne-am oprit şi ne-am instalat tabăra. Mi-am dat seama că era din ce în ce mai cald. M-am uitat la soare şi apoi în jos, spre micul nostru loc de campare. Am ridicat bagheta şi am rostit:

— *Embattlemento!*

Scutul magic s-a ridicat din bagheta mea, plutind în aer deasupra locului unde urma să dormim. Brusc, sub scut s-a făcut întuneric, iar aerul devenise mult mai răcoros.

— Mulţumim! a exclamat Lackland în timp ce-şi ştergea faţa de sudoare, lăsând aerul răcoros să-l cuprindă.

Apoi s-a prăbuşit pe spate şi a rămas pur şi simplu întins acolo.

Mai târziu ne-am pregătit masa şi ne-am aşezat cu picioarele încrucişate pe pământ. Ceea ce mă îngrijora cel mai tare era, fireşte, ceea ce Delph remarcase deja.

— Nu vom ajunge nicăieri. Dacă Lackland şi Petra nu şi-au dat seama încă, în curând o vor face.

Delph a stat primul de veghe în timp ce noi trei am dormit. Ei bine, Lackland şi Petra au dormit. Eu am încercat mult timp să adorm, apoi am renunţat. Am scos pergamentul şi l-am invocat pe Silenus. Ne-am privit unul pe altul peste coala de pergament de câţiva centimetri.

— Trăieşti, a spus el uşor surprins.

— Trăiesc, i-am confirmat. Acum suntem în cel de-Al Treilea Cerc.

El a încuviinţat blajin.

— Mă bucur.

Am înălţat capul.

— De ce? Eşti un vestigiu. N-aş fi zis că vestigiile au emoţii.

— Ei bine, e foarte limpede că nu ştii chiar totul, a zis el pe un ton egal.

Mi-am concentrat din nou atenţia asupra situaţiei în legătură cu care mă frământam.

— Te superi dacă îţi prezint un prieten?

— E un prieten bun?

— E cel mai bun prieten al meu.

Silenius a încuviinţat din cap, aşa că am luat pergamentul şi m-am dus spre locul în care Delph stătea de pază; m-am aşezat alături de el şi i l-am prezentat lui Silenus. Lui Delph i-a luat ceva timp să se simtă în largul lui în prezenţa chipului de pe pergament, dar, într-un final, după câteva „Ei, drăcia dracului!“, s-a liniştit.

— Silenus, avem o problemă, i-am zis apoi.

— Numai una? Sunt de-a dreptul uluit.

— Am mers aproape toată ziua, dar soarele a rămas încă pe cer, strălucitor şi fierbinte. Am folosit un scut magic pentru a avea parte de puţină umbră.

— Foarte isteţ din partea ta, Vega Jane.

— Treaba e că am mers tot drumul ăsta, dar el nu duce

nicăieri, a adăugat Delph. E ca şi când nici măcar nu ne-am fi mişcat.

Silenus a încuviinţat.

— Înţeleg că asta ar fi o problemă.

— Poţi s-o mai zici o dată, a adăugat Delph.

— Astrea mi-a spus că tot Quagul se mişcă, am intervenit eu. În realitate însă, n-o face. E doar o vrajă de halucinaţie. Şi, brusc, m-am pomenit spunând: *Trandesa hypnotica.*

— Pardon? a exclamat Silenus.

— Este incantaţia care face să pară că tot Quagul se mişcă. Dar nu e aşa. Totul e în mintea noastră.

Într-un acces de panică, mi-am mai dat seama de ceva. Astrea nu-mi spusese niciodată cum să o contracarez. Cum de uitase chiar asta? Cum de uitasem s-o întreb? Apoi, mi-a trecut prin minte altceva. Am privit agitată în jur. N-am mai văzut munţi în depărtare. Nici creste şi nici altceva din ceea ce Delph şi cu mine văzuserăm anterior.

M-am uitat din nou la Silenius.

— Cam grea situaţie, nu-i aşa? a remarcat el imperturbabil.

— Da, cam grea, am mormăit, cu moralul prăbuşindu-mi-se pe lângă tălpile cizmelor. Apoi mi-am privit bagheta şi am adăugat: Însă am o baghetă.

— Chiar aşa. Ştii incantaţia inversă? m-a întrebat Silenus.

— Nu, fir-ar să fie, n-o ştiu, am recunoscut cu un aer nefericit.

— Eşti sigură?

— Da, Astrea nu mi-a spus-o niciodată.

— Vega Jane, a intervenit Delph, dar Astrea nu ţi-a spus niciodată nici cum să-l invoci pe Silenus. Şi mai ţii minte cum ne-ai năucit pe toţi la ea în căsuţă? Ai făcut toate acestea de una singură, nu-i aşa?

Silenus i-a zâmbit lui Delph.

— „Cel mai bun“ prieten al tău este foarte receptiv.

— Aşa este. Eu… eu am spus doar „Ai noimă“. Şi tu te-ai ivit.

— Magia şi vrăjile invocate se nasc *din necesitate,* a explicat Silenus.

I-am aruncat o privire.

— Poftim? Vrei să spui că pot inventa chiar eu vrăjile care ne sunt necesare pentru a străbate locul acesta? Că pot folosi şi altele, nu numai pe cele învăţate de la Astrea?

— Desigur. La urma urmelor, asta face parte din magie.

Şi, cu aceste cuvinte, s-a făcut nevăzut.

— Ai să-ţi dai tu seama, Vega Jane, a spus Delph încurajator.

— Ba nu, *noi* ne vom da seama, Delph, i-am răspuns zâmbind.

El mi-a susţinut privirea.

— Aşadar, i-ai zis tipului ăstuia că sunt cel mai bun prieten al tău?

— *Eşti* cel mai bun prieten al meu, Delph.

Drept răspuns, el mi-a oferit cel mai larg zâmbet al său. M-am simţit deodată cuprinsă de căldură. El mi-a atins braţul şi s-a aplecat spre mine. Am închis ochii şi…

Când mârâiturile ne-au ajuns la urechi, am sărit amândoi şi ne-am uitat în jur. Dar nu se vedea nimic altceva în afară de întinderea vastă.

— Foloseşte-ţi bagheta, m-a îndemnat Delph.

— *Crystilado magnifico!* am strigat eu.

Înfăţişându-mi-se de parcă ar fi fost moarte, am văzut patru bestii care se mişcau cu o viteză alarmantă şi care veneau înspre noi.

— Ridicaţi-vă! a ţipat Delph. Licantropi. Treziţi-vă!

Am aruncat o privire în spatele meu. Lackland şi Petra îşi luaseră deja armele.

Am retras scutul *Embattlemento* de deasupra noastră, astfel încât să putem vedea mai bine, iar soarele a apărut din nou arzând. Temperatura a crescut brusc.

Când eram pe punctul de a rosti incantaţia pentru vraja mea de amplificare, am observat că licantropii se ridicaseră din pământ exact la picioarele mele. Înainte să-mi pot folosi bagheta, o săgeată a lovit-o în piept pe una dintre creaturi. Aceasta a urlat înfuriată, în timp ce

sângele îi ţâşnea pretutindeni. Apoi s-a prăbuşit şi a murit.

Rămăseseră încă trei cu care să ne luptăm.

— *Jagada!* am strigat, îndreptând bagheta spre cel de-al doilea licantrop.

Tăieturi imense i-au apărut pe tot corpul. Zvârcolindu-se în chinuri, s-a prăbuşit la pământ. Am fost răsturnată pe spate de mişcarea necontrolată a membrelor sale şi am aterizat atât de dur, încât mi s-a tăiat respiraţia.

Când m-am ridicat împleticindu-mă, l-am văzut pe Delph folosindu-şi toporul uriaş pentru a tăia o creatură în două. Apoi a căzut pe spate când cel de-al treilea licantrop l-a atacat. Am îndreptat bagheta spre el şi am ţipat:

— *Rigamorte!*

Dar licantropul s-a întors brusc, iar vraja mea nu a reuşit să-l atingă.

În momentul următor, cel de-al patrulea licantrop s-a izbit în mine şi am fost aruncată înapoi, fiind pe punctul de a fi muşcată de odioasa creatură. Bagheta mi-a căzut din mână şi s-a rostogolit ceva mai departe.

Fără Destin şi fără baghetă n-aveam nicio şansă de a-i ţine piept unui licantrop. Dar nu aveam de gând să cedez fără luptă. M-am rostogolit şi am sărit în picioare. El s-a repezit spre mine, dar am reuşit să mă feresc din calea sa. Mi-am scos mantia, am rulat-o şi am ţinut-o în faţa mea. Cu un mârâit, m-a atacat din nou. M-am ferit şi de această dată, apoi am sărit în spinarea lui şi i-am înfăşurat mantia în jurul gâtului.

Înainte să apuc să strănut, m-a apucat cu ghearele de păr, m-a tras spre el, apoi s-a descotorosit de mine. Am aterizat în şezut doi metri mai departe. Când mi-am ridicat privirea, licantropul sărea înspre mine, cu colţii pregătiţi să ucidă.

— *Rigamorte!*

Lumina neagră a lovit creatura în spate. Pentru o clipă a încremenit în aer, apoi a plonjat, aterizând peste mine. Însă am reuşit să-l împing la o parte şi să ies de sub cadavrul lui.

Apoi m-am uitat la Petra – era extrem de palidă şi

strângea în mână bagheta mea. *Ea* aruncase vraja. Şi *aceasta funcţionase.*

Se uita la mine cu ochi îngroziţi, în timp ce Delph şi Lackland – martori ai măcelăririi licantropului cu bagheta – se zgâiau la ea curioşi.

În clipa următoare a lăsat bagheta să-i cadă şi s-a prins de mână, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

M-am dus iute spre ea şi am luat bagheta de jos.

Delph şi Lackland au venit şi ei în fugă.

— Tu… poţi să faci… chestiile pe care poate să le facă şi Vega, a zis Lackland cu un aer uluit.

— Vrăjitorie, a adăugat Delph gâfâind.

Ea încă îşi ţinea mâna strâns, continuând să plângă. M-am uitat la mâna ei.

— Petra, lasă-mă să văd.

Ea a scuturat din cap, ţinându-şi mâna acoperită.

— Petra, dă-i voie s-o vadă, i-a zis Delph. Vega poate s-o vindece cu Piatra.

Deja o scosesem din buzunar. Însă a trebuit să-i desfac degetele forţat. M-am înfiorat şi mi s-a strâns stomacul când i-am văzut mâna – era atât de neagră, de parcă ar fi fost băgată cu forţa în foc. Arăta dureros şi părea ţeapănă. Am examinat-o, apoi m-am uitat la Petra. Pe chip i se citea durere şi confuzie.

Am fluturat Piatra Viperei pe deasupra rănii şi am nutrit gânduri bune. Dar nu s-a întâmplat nimic. Surprinsă de acest lucru, am ţinut bagheta deasupra mâinii ei şi am încercat câteva vrăji diferite pentru a vindeca rana. Niciun cuvinţel n-a funcţionat.

Ea şi-a smuls mâna şi a spus scurt:

— Las-o aşa!

În timp ce se îndepărta, ţinându-se de mâna rănită, m-am uitat la bagheta mea. De ce o arsese tocmai pe Petra? Deja o bănuiam că ar putea fi din rândul Maladonilor. Doar ea aruncase vraja de moarte. Ştiuse cum să folosească Finnul, un element magic creat de vrăjitorii întunecaţi.

După câteva clipe, l-am văzut pe Delph privindu-mă curios. Aş fi vrut să-i spun ce gândeam, dar Lackland

stătea exact lângă el.

— Slavă Clopotniţei că Petra e vrăjitoare! am spus cu un zâmbet forţat, pe care nu mă îndoiesc că Delph l-a înţeles cum trebuie.

— Da, a consimţit Lackland, care părea să fie în continuare uluit de toată tărăşenia. Mă duc fuguţa să văd ce face.

S-a îndreptat grăbit spre locul în care Petra stătea ghemuită.

Aş fi vrut tare mult să-i spun lui Delph că Petra era duşmanul nostru. După aceea, poate că privirea de admiraţie din ochii lui avea să dispară de tot. Însă exista o singură problemă în legătură cu ceea ce gândeam.

Petra folosise bagheta pentru a-mi salva *mie* viaţa.

— Ce se întâmplă cu Petra, Vega Jane? m-a întrebat Delph.

— Nu ştiu, Delph, i-am răspuns.

Şi chiar nu ştiam.

QUADRAGINTA UNUS

O faptă bună

A doua lumină, în timp ce mergeam, am aruncat vraja de creare a scutului deasupra noastră. Am ţinut soarele şi zăpuşeala la distanţă de noi, chiar dacă nu asta era problema noastră majoră. Culmea de granit se afla la fel de departe ca întotdeauna. Şi, când în cele din urmă Lackland a venit la mine, am ştiut ce avea să-mi spună.

— Vega, mi se pare că nu avansăm niciun pic.

— Ştiu, Lackland.

El s-a încruntat.

— Şi ai cumva vreun plan pentru a rezolva asta?

L-am privit drept în faţă. Apoi m-am uitat în spate şi i-am văzut pe Petra şi pe Delph mergând împreună şi vorbind pe un ton scăzut. M-am întors din nou spre Lackland şi i-am spus:

— La asta lucrez.

El m-a privit sceptic.

— Ah, bine, asta-i o adevărată uşurare.

— Dar *tu* ai vreo idee? am contraatacat eu.

A ridicat spada.

— Dacă vrei să spintec ceva cu asta, sunt omul tău. Bagheta şi vorbele cad însă în sarcina ta.

Am aruncat din nou o privire înapoi.

— Şi a Petrei, se pare.

S-a înnegurat la faţă.

— N-am ştiut niciodată asta despre ea.

— Eşti sigur? N-au existat semne niciodată?

— Păi, ce fel de semne?

— A făcut vreodată ceva inexplicabil?

A scuturat din cap.

— Nu ceva ce mi-aş putea aminti. Totuşi, până când a

fost atacat satul nostru, n-am petrecut prea mult timp împreună. Vreau să zic, nu suntem o familie sau ceva asemănător. Doar Furini.

— Cine a mai rămas din familia ta?

Abătut, şi-a plecat privirea.

— Mama şi sora mea. Tata şi fratele mai mare au fost omorâţi cu mult timp în urmă.

— Cum?

— Coloşii. N-am… n-am putut să fac nimic. Afurisiţii de licantropi au omorât restul neamului Furina. În afară de Pet şi de mine. Când am văzut că ne atacă, tot ce-am vrut să fac a fost să-i măcelăresc pe toţi! a adăugat el cu violenţă. A făcut o pauză şi s-a uitat din nou la Petra. Pet şi cu mine suntem împreună de ceva timp. E ca şi cum aş avea-o pe sora mea din nou, aşa cred. Nimeni nu vrea să fie singur. Nu aici.

— Nu, nimeni nu vrea, am fost eu de acord, gândindu-mă la Delph şi la Harry Doi.

În timp ce vorbeam, am continuat să mergem. Când m-am uitat înainte, am încremenit. Lackland s-a izbit în mine.

— Uite!

S-a uitat ţintă în faţă şi l-am simţit la fel de uimit.

— Ce naiba e aia? m-a întrebat.

Delph şi Petra ni s-au alăturat.

— E un inorog, a zis Delph apoi.

Într-adevăr, era un inorog. De un alb strălucitor şi cu o coamă aurie, cu ochi negri şi lucioşi şi cu un corn magnific de culoarea argintului. Era mare şi musculos, cu un piept uriaş, şi stătea în calea noastră. Arăta foarte nobil, aproape ca o statuie lustruită, dar cu o inimă pulsând. Şi era primul animal din câte întâlniserăm acolo care nu încerca să ne *omoare.*

— Harry Doi! a strigat Delph.

Aventurându-se spre inorog, Harry Doi se afla acum la doi metri de acesta. Pufnind, creatura s-a dat puţin înapoi. Harry Doi s-a oprit, dând din coadă zâmbind. Inorogul a făcut câţiva paşi în faţă. Harry Doi a redus distanţa şi iată-i pe amândoi faţă în faţă, la mai puţin de treizeci de

centimetri unul de altul.

Inorogul şi-a scuturat coama, iar Harry Doi a lătrat, şi mi-am dat seama că era un salut prietenesc. Apoi, câinele meu a înaintat şi şi-a frecat nasul de piciorul drept din faţă al inorogului. Acesta şi-a coborât capul şi a mângâiat urechea lui Harry Doi cu coama sa aurie.

Harry Doi s-a uitat la noi şi a lătrat scurt, ca şi cum ar fi zis: „Mişcaţi-vă încoace“.

M-am târât înainte, apoi le-am aruncat o privire şi celorlalți, care nu se clintiseră.

— Dacă venim toţi, am putea să-l speriem, a spus Delph cu un aer jalnic.

M-am uitat la inorog şi am continuat să înaintez, gata în orice clipă să mă retrag, dacă ar fi dat semne de nelinişte sau de teamă. Am întins mâna şi l-am lăsat să mi-o adulmece. Apoi i-am mângâiat coama, iar el s-a frecat de umărul meu. I-am privit îndeaproape cornul de argint. Ce spusese Astrea? *Cornul inorogului poate anihila efectul tuturor otrăvurilor.* Asta pica la ţanc, am presupus.

Apoi mi-am amintit cum puteai obţine cornul unui inorog.

Îl convingi să ţi-l dea.

Sau îl omori.

Cu niciun chip nu i-aş fi putut face rău acelei creaturi. Era atât de frumoasă şi de blândă şi… Şi-a frecat botul de mâna mea, aşa cum o făcea adesea şi Harry Doi. Degetele mi-au ajuns din coamă pe capul lui. Mi-am simţit inima topindu-mi-se şi mai tare. I-am atins cu multă blândeţe cornul. Deşi părea solid, îl simţeam moale sub degetele mele.

Apoi am observat că nu se lăsa cu toată greutatea pe piciorul drept din faţă. Am îngenuncheat ca să pot să mă uit mai bine.

— Ceva l-a rănit, am spus.

L-am mângâiat pe picior cu blândeţe, având grijă să nu ating tăietura de acolo. Apoi am vârât mâna în buzunar şi am scos Piatra Viperei, trecând-o pe deasupra rănii şi nutrind gânduri bune. Rana s-a vindecat complet. M-am

ridicat şi am mângâiat coama inorogului.

— Nou-nouţ, i-am spus.

El se uita lung la mine, cu ochii lui negri mai întunecaţi decât cea mai adâncă peşteră. În contrast cu strălucirea blănii albe, efectul era remarcabil.

— Eşti frumos, i-am spus cu veneraţie, pe un ton scăzut. Absolut superb.

I-am mai mângâiat o dată cornul cu blândeţe, apoi mi-am retras mâna. Îmi simţeam degetele furnicându-mă şi le-am privit. Erau curate cum nu fuseseră niciodată. N-aş fi putut găsi pe ele niciun fir de murdărie. M-am uitat la blana inorogului, îngrozită că aş fi putut să transfer mizeria de pe mâinile mele pe blana lui imaculată. Dar nu era nici urmă de murdărie.

Şi am descoperit încă o dată că inorogul se uita lung la mine. A deschis gura şi – în măsura în care o asemenea creatură o poate face – mi-a zâmbit. Pe când îl priveam, s-a întors şi a pornit la trap. Cu cât se îndepărta mai tare, cu atât mai repede se mişca, până când n-a mai rămas decât o pată. Apoi a dispărut.

M-am întors spre ceilalţi şi mi-am frecat degetele acolo unde atinsesem inorogul. Ceva a apărut în buzunarul meu. La început, am fost îngrozită, căci mă temeam de vrăjitoria întunecată.

Am îndreptat bagheta şi am spus, cu un aer patetic:

— *Rejoinda,* ăăă… afurisitul de lucru din buzunarul meu.

Obiectul a început să plutească apoi a aterizat în mâna mea; ne-am strâns cu toţii în jur, plini de uimire, şi inima mi-a venit la loc.

Era cornul inorogului.

Oare creatura nu avea cornul atunci când dispăruse? Nu… nu eram sigură.

— Cum a ajuns aici? am întrebat.

Delph s-a uitat la mine şi a surâs.

— Tu i-ai îngrijit piciorul, dând dovadă de bunătate. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine! Să ai grijă de animale în felul acesta…

Am zâmbit şi am frecat cornul. Mă gândeam că ar trebui

să fie foarte tare, însă nu era deloc aşa. L-am vârât înapoi în buzunar şi am aruncat o privire înspre degetele mele. Încă mă furnicau şi parcă această senzaţie mi se răspândea în tot corpul.

Am privit spre culmea de granit, care era la fel de departe ca şi până atunci, şi brusc mi-a venit o idee în minte. Eram mirată că nu mă gândisem la asta mai înainte. Am ridicat bagheta şi am spus:

— *Confuso, recuso!*

Un val sclipitor a trecut prin faţa noastră, iar când s-a terminat, ne aflam la mai puţin de un kilometru de creasta din granit.

— La naiba! l-am auzit pe Lackland exclamând.

Se pare că Astrea mă învăţase contra-vraja, numai că eu nu ştiam asta. Dar, evident, ce altceva era o halucinaţie dacă nu o confuzie a minţii?

Am continuat să mergem, impulsionaţi de progresul nostru remarcabil, şi am ajuns în scurt timp la coama stâncoasă. La umbra granitului era răcoare, aşa că am decis să ne odihnim. În timp ce ei ridicau tabăra, pregătind mâncarea şi apa, am folosit Lanţul Destin pentru a mă ridica repede în vârful stâncii, aterizând înainte ca furtuna ce s-a iscat imediat să mă lase latră.

M-am uitat în spatele meu. Soarele strălucea, iar căldura era intensă. În faţa mea se întindea însă bezna cea mai adâncă. Nu era soare, nici lumină, ci doar nori, o ceaţă lăptoasă şi aer rece.

Fără îndoială, Quagul se ridica la nivelul reputaţiei sale. Era cel mai înnebunitor loc pe care mi l-aş fi putut imagina vreodată. Speram ca în curând să-l las în urmă.

Am sărit şi am aterizat în siguranţă, realăturându-mă apoi celorlalţi.

— Ce-ai văzut? m-a întrebat Delph nerăbdător.

— Se pare că va fi mai răcoare decât aici, am remarcat eu.

Am mâncat în linişte, apoi Lackland m-a întrebat dacă ar trebui să mergem mai departe.

Am hotărât să rămânem pe loc. Ar fi fost caraghios să

pierdem timpul urcând coama, când – folosind Lanţul Destin – puteam trece cât se poate de uşor dincolo de aceasta. Dar voiam să fac o mică cercetare mai întâi şi nu aveam de gând să merg singură. Am stabilit ca Delph să stea primul de veghe, împreună cu Harry Doi, apoi i-am făcut semn Petrei să vină.

— Am de gând să zbor peste stâncă şi să merg puţin mai departe, în cealaltă parte a celui de-Al Treilea Cerc, i-am spus. Ai vrea să vii cu mine?

În timp ce îi dădeam fiecăruia câte un ordin, Petra a părut să înţeleagă că declinarea ofertei de a veni cu mine nu era o opţiune. Am fixat-o în ham, apoi am decolat. Până atunci, nu mai zburasem niciodată cu ea, însă a suportat călătoria cu uşurinţă.

Când am ajuns sus şi am eliberat-o din ham, m-a întrebat:

— De ce nu zbori pur şi simplu peste locul ăsta? Astfel poţi să eviţi primejdiile de dedesubt.

— Dacă mă înalţ în aer cu intenţia de a trece în zbor, se stârneşte imediat o furtună uriaşă. Şi, până la urmă, un obstacol care apare din când în când nu e mare lucru.

— Vorbeşti de parcă locul ăsta ar fi o fiinţă vie.

— O, chiar este! În foarte multe privinţe este o fiinţă vie.

Astrea mă învăţase asta şi, cu siguranţă, văzusem suficiente dovezi în acest sens cu propriii ochi.

Am păşit dincolo de marginea culmii şi ea a privit cu atenţie înainte.

— E totul atât de diferit acolo, a spus ea.

Am aruncat o privire spre mâna ei înnegrită.

— Te mai doare?

— Nu, nu prea.

Şi-a tras grăbită mâneca, pentru a şi-o acoperi.

— E în regulă, Petra. Cu toţii purtăm cicatrice din locul ăsta. Şi probabil că vom avea şi mai multe până să se termine totul.

— Bănuiesc că ai dreptate, mi-a spus ea cu blândeţe, dar cu mâna încă acoperită.

— Poţi să-mi povesteşti despre familia ta?

S-a uitat urât la mine.

— Familia mea? De ce?

Mi-am menţinut voce calmă.

— Fiindcă este posibil ca ei să fi ştiut unele lucruri. Lucruri care ne-ar putea ajuta să străbatem locul acesta.

Ea a clătinat din cap.

— Nu ştiu nimic, Vega.

Faptul că s-a eschivat, dându-mi acest răspuns, m-a făcut să o întreb cu îndărătnicie:

— Cu siguranţă ştiau ceva, dacă au supravieţuit aici în tot acest timp. După cum am văzut amândouă, nu e deloc uşor. Am făcut o pauză de-o clipă, apoi am adăugat: Iar ei nu aveau darul magiei, nu-i aşa? Spre deosebire de *noi.*

Ea mi-a aruncat o privire lungă, sfredelitoare.

— Dacă mă întrebi cum am făcut ceea ce am făcut cu bagheta ta, nu-ţi pot spune, fiindcă nu ştiu.

— Şi totuşi, ai luat-o şi ai rostit incantaţia.

— Te-am auzit pe tine rostind-o înainte, atunci când ne-au atacat licantropii, a răspuns ea iute.

Prea iute, aş zice.

— E vraja de ucidere. Singura care ucide în mod categoric.

Mi-a aruncat o privire condescendentă.

— Ei bine, ai fost norocoasă, în cazul ăsta, a adăugat ea. Altminteri, ai fi fost moartă.

Am ignorat asta şi am continuat:

— Şi, chiar dacă susţii că a fost numai noroc, cu siguranţă ai ştiut cum să foloseşti Finnul.

Şi-a frecat mâna arsă.

— A fost doar noroc, a repetat ea.

— Aşadar, familia ta? am insistat eu.

Sunt sigură că înfăţişarea mea îi spunea clar că nu aveam de gând să renunţ.

A expirat scurt şi s-a încruntat.

— Bine, fir-ar să fie! Am avut un unchi. Fratele tatei. Era puţin ciudat. Stătea singur, dar pe mine mă plăcea. Obişnuiam să ne plimbăm împreună. Şi să vorbim.

— Despre ce?

— El spunea… ei bine, spunea că locul nostru nu e acolo. Era de părere că fusese o greşeală.

— O greşeală? Cum aşa?

— Nu ştiu. Dar părea furios în legătură cu asta. Spunea că ar fi trebuit să locuim în altă parte.

M-am gândit la remarca lui Delph, care susţinea că Petra părea să creadă că mai exista un loc dincolo de Quag. Şi, totodată, la aluzia pe care o făcuse Silenus – cum că unii Maladoni fuseseră prinşi aici.

— Poate că unchiul tău credea că locul vostru era în satul meu.

— Poate, a zis ea neîncrezătoare. Însă treaba e că…

S-a uitat în altă parte, neputând să mă privească în ochi.

— Petra, te rog, spune-mi.

— Promiţi să nu le spui celorlalţi? Nici măcar Lack nu ştie.

— Îţi promit.

S-a uitat cu severitate la mine, de parcă ar fi măsurat sinceritatea vorbelor mele. A arătat apoi spre bagheta mea.

— Unchiul meu avea o baghetă ca asta.

— O baghetă! Unchiul tău?

— Atunci nu ştiam ce este, a strigat ea. Jur că nu ştiam.

— Dar cum se face că *acum* ştii că era o baghetă?

— Din cauza lucrurilor pe care le făcea cu ea.

— Ce anume a făcut cu ea?

— Se putea mişca. Putea să meargă dintr-un loc într-altul.

— *Pass-pusay,* i-am zis.

— Da, îmi amintesc că l-am auzit rostind aceste vorbe.

— Ce altceva?

— Putea să facă un foc. Puteam găti ceea ce omoram cu ajutorul ei.

Am apucat-o de braţ.

— Cum de făcea unchiul tău lucruri ca ăsta, fără ca nimeni altcineva să ştie? De ce nu ştia nici Lack, nici tatăl tău, nici mama ta?

— Fiindcă el nu le-a arătat niciodată bagheta. Nu făcea

nimic cu ajutorul acesteia atunci când ei erau prin preajmă. Numai în prezenţa mea.

— Şi de ce asta?

S-a uitat la mine.

— Fiindcă… Fiindcă…

— Fiindcă el ştia că şi *tu* puteai s-o faci?

A încuviinţat din cap şi buzele au început să-i tremure.

— Cum?

— M-a lăsat odată s-o folosesc pentru a aduce nişte ouă dintr-un cuib.

— Şi ţi-a spus o vrajă pe care s-o foloseşti?

— Mi-a spus cuvintele.

— De unde avea bagheta?

— Nu ştiu.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că el ar fi putut s-o aibă doar de la un membru al familiei, care ar fi trebuit să i-o dea cu o bucată din el înglobată în baghetă?

Părea stupefiată auzind acest lucru.

— Asta înseamnă că cineva din familia asta, însemnând familia *ta,* i-a transmis bagheta. Ce s-a întâmplat cu ea? am continuat.

— Nu ştiu. Când au venit licantropii, noi dormeam. Câţiva stăteau de veghe, dar probabil că şi ei adormiseră. Unchiul meu a fost ucis. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu bagheta lui.

Din nou m-am uitat la ea, urmărindu-i fiecare mişcare a trupului şi fiecare zvâcnet al muşchilor feţei. Ştiam precis ceva. Ştiam că minţea. Petra avea bagheta unchiului ei pe undeva. Ştiind ce putea face cu aceasta, n-avea s-o abandoneze niciodată, cu sau fără atacul licantropilor.

— Vrei să cobori acum? m-a întrebat ea repede, privind peste marginea de granit.

Evident, nu voia să continuăm discuţia. Şi am decis să nu forţez nota. Aflasem, cu certitudine, o mulţime de lucruri.

Am dat aprobator din cap.

— Tu, dacă vrei, poţi să rămâi aici, sus.

A scuturat din cap.

— Nu, nu vreau să te duci singură acolo, jos.

— Eşti sigură? am întrebat-o.

Aş fi vrut să ştiu dacă puteam să am încredere în ea. Însă un lucru era cert: în afară de Delph şi, fireşte, de Harry Doi, nu mă puteam încrede în nimeni.

— Da.

Aşa că i-am pus hamul şi am sărit.

QUADRAGINTA DUO

Eris

La drept vorbind, bezna s-a amplificat pe pământ atunci când am aterizat. A trebuit să aprind bagheta şi, chiar şi aşa, lumina furnizată era cea mai slabă cu putinţă. Nu-mi plăcea asta. O armată de jabbiţi ar fi putut să vină pe furiş şi să tabere asupra noastră, iar noi n-am fi ştiut până când nu le-am fi simţit colţii înfipţi în carnea noastră. Am apucat-o pe Petra şi am împins-o la pământ atunci când ceva a trecut în zbor pe deasupra noastră, într-atât de aproape, încât am simţit cum îmi ridică şuviţe din păr.

— Taci şi rămâi la pământ, i-am şoptit.

Am ridicat cu grijă capul şi am privit în jur, ascultând cu mare atenţie orice ar fi putut să-mi ofere un indiciu despre ce se afla acolo. Următorul lucru pe care l-am auzit a fost cu totul neaşteptat.

Hohote de râs.

Şi o voce din întuneric.

— Bine îi este inimii mele să-i văd pe cei de teapa lor bălăcindu-se în noroi, exact acolo unde le este locul, fără doar şi poate.

M-am ridicat în şezut, cu bagheta la îndemână, în timp ce căutam cu privirea în jur. Era o voce masculină. Cineva era cu noi – şi nu era o bestie. Vreme de o clipă lungă, înnebunitoare, am crezut că Thorne scăpase de Luc şi de ceilalţi ekoşi şi, cumva, ne ajunsese din urmă. Însă nu era vocea lui.

— Cine eşti? am strigat eu.

— *Belelele şi vrajba întind prea tare coarda. Celui care vine la mine nu-i va fi prea bine.*

După cântecel s-au auzit din nou hohote de râs, însoţite de un vâjâit, ca şi cum făptura ar fi trecut valvârtej pe

deasupra noastră.

„Belelele şi vrajba“, m-am gândit eu. În regulă, Astrea îmi povestise despre individul ăsta.

— Tu eşti Eris?

Vâjâitul a încetat.

— Cum se face că îmi ştii numele? a mârâit vocea.

M-am gândit să-i plătesc cu aceeaşi monedă.

— *Mereu cunoşti numele celui pe care îl îmblânzeşti,* am cântat eu.

Tăcere.

Bine. Poate că mersesem prea departe.

O siluetă a început să se materializeze în faţa mea. Era ca un bebeluş rotofei, numai că avea favoriţi; purta o mantie cenuşie, de sub care îi ieşeau picioarele goale.

— Să-l îmblânzeşti pe Eris? a întrebat maliţios, cu o jumătate de gură de data asta.

Am ridicat bagheta.

— Astrea Prine îţi transmite complimentele ei.

Cu ochii lui ca mărgelele fixaţi asupra baghetei, dar şi cu o subită înţelegere zugrăvită pe chip, a spus:

— *Păi, baftă să aveţi, calea-n beznă s-o dibuiţi. Iar bagheta aia a ta îţi va aduce pieirea.*

În regulă, de asta puteam să-mi dau seama şi singură, fireşte. Astrea îmi spusese destule despre individul ăsta şi despre cel de-Al Treilea Cerc. Locul era plin de întuneric, deşi, din fericire, nu se însoţea şi cu depresia, ca în cel de-Al Doilea Cerc. Însă aici exista ceva ce putea despica bezna. Ce anume era? Ah, da!

— *Rejoinda,* cucosi, am rostit, apoi am mişcat bagheta înainte şi înapoi spre mine, ca şi cum aş fi tras ceva lent şi constant.

S-a scurs o clipă, apoi o geană de lumină s-a ivit din beznă, devenind tot mai mare, mai strălucitoare şi mai puternică. După o fărâmă, lumina despicase bezna cu totul.

— Nenorocire! a zbierat Eris.

Lumina era acum asemănătoare aceleia a soarelui care răsare, arzând în aerul umed. Bezna se risipea de peste

tot. După alte câteva clipe, am fost înconjuraţi de cucosi, nişte creaturi mici ca nişte păsărele, care zburau în jur cu aripile lor strălucind din pricina luminii. Erau viu colorate, ca şi cum mici fragmente de curcubeu ar fi fost incrustate în ele. Am întins un deget şi una dintre ele s-a aşezat pe el. Am simţit cum îmi creşte moralul în acelaşi ritm cu lumina.

Petra a întins braţul şi şase cucosi au poposit acolo. A surâs în timp ce era învăluită de lumină.

— Nu cred că m-am mai simţit vreodată atât de bine.

N-am putut să nu zâmbesc, căci mă simţeam exact la fel. Era ca şi când întreaga putere şi bunătate a soarelui s-ar fi pogorât să înfrângă întunericul.

Ridicând un cucos, m-am uitat la Eris.

— *Belelele şi vrajba n-or să-mi tulbure viaţa.*

N-am putut să mă abţin şi am rânjit spre el în timp ce mă ameninţa fluturându-şi pumnul grăsuliu; apoi a dispărut.

Ne-am întors să-i luăm şi pe ceilalţi. I-am transportat pe culmea de granit şi apoi în jos, în cealaltă parte. Când au văzut norii de cucosi, atât Lackland, cât şi Delph au început să alerge după micile pete de lumină, lăsând micuţele creaturi să se adune pe umerii şi chiar pe capetele lor şi comportându-se ca nişte băietani.

— N-am crezut niciodată că voi avea parte de distracţie în locul ăsta, a zis Delph.

Având cucosii care ne asigurau lumina, am avansat binişor, apoi am poposit pentru a înnopta. Stând aşezaţi în cerc şi mâncând, le-am povestit mai pe larg şi celorlalţi cum decursese întâlnirea cu Eris. Plină de entuziasm, Petra s-a alăturat povestirii, făcându-mi atâtea complimente încât devenise stânjenitor.

Delph şi Lackland au râs în hohote atunci când am imitat ieşirea furioasă a lui Eris.

Şi atunci i-am auzit venind.

— Jabbiţi! am ţipat.

Pământul se cutremura cu adevărat, iar şuieratul ne spărgea timpanele. Şi apoi s-au auzit asemenea ţipete, încât oricine ar fi putut să rămână fără nici cea mai mică

urmă de sănătate mentală şi de curaj.

— Ce naiba e un jabbit? a ţipat Lackland.

Şi-a scos spada şi a rămas dârz pe poziţie. Nu pot să spun că-mi plăcea tipul prea tare, însă niciodată n-aş fi putut să-i pun la îndoială curajul.

Petra şi-a înşfăcat arcul, iar Delph toporul. Harry Doi, ca de obicei, se afla lângă mine. Pământul se cutremura atât de tare, încât mi-am închipuit că ne atacau cel puţin o sută de jabbiţi. Am mijit ochii şi, cu toate că terenul era plan şi deschis, n-am putut să văd nimic.

— *Crystilado magnifica!* am strigat.

Şi zău că mi-aş fi dorit să n-o fi făcut.

Aspectul pozitiv: nu erau o sută de jabbiţi – era numai unul.

Aspectul negativ: acest jabbit era mai mare decât un colos.

Jabbitul se ridicase în faţa noastră. Era înalt de treizeci şi ceva de metri şi avea o droaie de capete de şarpe dispuse pe tot corpul, cu siguranţă imposibil de numărat în timpul care ne mai rămăsese de trăit. Era asemenea unui copac otrăvitor cu o mie de ramuri letale, toate putându-se mişca cu o viteză înspăimântătoare.

L-am privit pe furiş pe Lackland şi am văzut că se albise la faţă. A ridicat spada, dar îmi dădeam seama, după expresia de pe chipul lui, că înţelegea că era ca şi cum ar fi fluturat o floare în faţa unei armate de furii.

Apoi am văzut toporul zburând pe lângă mine şi lovind jabbitul. M-am uitat la Delph. Deşi aruncase toporul cu toată forţa, acesta abia tăiase trunchiul gros al şarpelui. Când acesta a lovit, am strigat cu toată forţa:

— *Embattlemento!*

Jabbitul se năpustise asupra lui Delph, care căzuse pe spate. Şarpele s-a izbit de scutul creat de vrajă, însă, fiind atât de mare, a împins scutul înapoi şi în Lackland, care se afla cel mai aproape de el. A urmat o explozie puternică, iar Lackland a căzut inconştient la pământ. Jabbitul s-a ridicat şi, văzându-mă, a atacat din nou.

— *Pass-pusay,* am rostit, lovind încetişor cu bagheta în

piciorul meu.

Creatura s-a prăbuşit în locul în care tocmai mă aflasem, făcând o gaură de aproape doi metri adâncime.

Petra a venit în fugă şi a tras o săgeată în unul dintre ochii şarpelui. Singura problemă era că mai avea alte câteva sute.

Harry Doi s-a repezit spre monstru şi şi-a înfipt colţii în coada acestuia. Din fericire, Delph s-a ridicat din nou în picioare şi a venit în grabă, trăgând câinele înainte ca unul dintre capete să se repeadă să-l muşte. Coada creaturii, care se mişca întruna, l-a lovit pe Delph, iar acesta a fost aruncat în aer împreună cu Harry Doi, pe care îl ţinea în braţe. Au aterizat amândoi cu o bufnitură, la mai bine de treizeci de metri distanţă.

Am îndreptat bagheta spre creatură şi am strigat:

— *Impacto!*

Însă jabbitul era atât de mare, încât vraja mea n-a făcut decât să-i strivească două dintre capetele din partea inferioară a trupului. Când a ieşit din gaură şi s-a întors spre mine, mi-am dat seama că furia lui nu mai avea limite. M-a atacat, dar am reuşit să dispar din nou. S-a mai izbit încă o dată de pământ şi din nou s-a ridicat – numai că de data asta ceva mai ameţit.

Strategia asta mi-a adus aminte de ceea ce le făcusem adversarilor mei în Duelul din Wormwood. Aveam să folosesc furia şi puterea creaturii împotriva ei însăşi.

A mai lovit de trei ori şi, de fiecare dată, eu dispăream exact înaintea momentului impactului. Ultima dată s-a ridicat clătinându-se ameţit. Ne aflam faţă în faţă, iar sutele de ochi mă priveau. L-am privit şi eu, fără să mă mai tem ca până atunci. Era posibil să câştig lupta.

Apoi, afurisita de bestie a făcut ceva ce m-a surprins complet.

S-a dus după Lackland, forţându-se să rămână în picioare.

— Nu! am urlat eu.

Lackland a ţipat şi a încercat să-şi înfigă spada în monstru, însă aceasta a ricoşat.

— *Rejoinda,* Lackland! am strigat.

Lackland a zburat spre mine exact când jabbitul îl ataca.

Lackland zbiera în timp ce venea prin aer spre mine şi probabil că m-ar fi doborât dacă nu m-aş fi ferit. M-am îndreptat din nou de spate şi am hotărât că era de ajuns. Mi-am adunat şi ultimul dram de putere, invocându-mi mintea, trupul şi spiritul, am îndreptat bagheta spre jabbit şi am rostit cu fermitate:

— *Rigamorte!*

Lumina neagră a lovit şarpele imens în piept exact în clipa în care se întorcea spre mine. Preţ de un moment lung, s-a legănat acolo înainte şi înapoi, precum pendulul unui orologiu. Timp de o clipă terifiantă, am crezut că vraja mea de ucidere nu funcţionează. Iar dacă cea mai puternică incantaţie eşua, n-aveam nicio şansă să învinge creatura.

În momentul următor, am bătut încă o dată cu bagheta în picior şi am strigat:

— *Pass-pusay!*

Locul în care stătusem a fost zdrobit pe loc de jabbitul în cădere. Forţa cu care acesta a izbit pământul m-a răsturnat, iar bagheta mi-a zburat din mână.

M-am rostogolit şi m-am trezit alături de Lackland.

— Scuze, am fost nevoită să fac asta, am spus în timp ce mă ridicam.

Şi atunci mi-am dat seama că avea ochii închişi şi respira greu. O parte a feţei sale era roşie şi umflată. Apoi i-am văzut tăietura de pe piele, lângă care se afla o picătură de lichid galben.

Veninul jabbitului. Din momentul în care Lackland zburase pe lângă acesta. Probabil că îl muşcase.

M-am ghemuit lângă el.

— Lackland? Lack, mă auzi?

L-am atins pe mână. Se răcea.

Eram năucită – era imposibil. Apoi, simţurile mi s-au limpezit. Piatra Viperei! Am băgat mâna în buzunar, dar nu era nimic acolo. Delph! I-o dădusem lui.

— Delph! l-am strigat eu.

M-am uitat în jur şi l-am văzut pe Delph încă ameţit, încercând să se ridice; însă imediat a căzut la loc.

— Delph! îmi trebuie Piatra. Acum! Am adăugat: *Rejoinda,* Piatră!

Dar mi-am dat seama că n-aveam bagheta.

L-am văzut pe Delph forţându-se să se ridice şi vârându-şi mâinile în buzunare. Apoi a căzut în genunchi şi a început să pipăie pământul din jur cu mâinile. Era evident că pierduse Piatra.

Petra a venit în fugă şi a îngenuncheat alături de mine, luându-i mâna lui Lackland.

— Lack? Lack, rezistă! Rezistă! S-a uitat apoi la mine şi, înnebunită, m-a întrebat: Nu poţi să-l ajuţi?

Nu înţelegeam nimic. Ştiam că muşcătura unui jabbit ucide pe loc. Dar când m-am uitat din nou la rana sa, am observat că nu avea cele două urme de împunsături reprezentând colţii îngemănaţi. Era o tăietură. Probabil că se ciocnise de şarpe şi unul dintre colţii veninoşi ai acestuia îi zgâriaseră, cumva, pielea de pe faţă. În timp ce îl priveam îngrozită, lichidul galben de pe faţă era absorbit în piele.

— NU! am urlat.

Dar era prea târziu.

Lackland a început să aibă convulsii şi să se zvârcolească. Apoi – şi mai îngrozitor – a rămas nemişcat, respiraţia reducându-i-se în mod dramatic, iar pleoapele zbătându-i-se.

— Lack! l-a strigat Petra. Nu!

Forţându-mă să nu plâng, am privit înnebunită în jur, căutând ceva, orice, pentru a-l salva. Numai că nu aveam nimic. Nimic. Unde îmi era bagheta? Unde era Piatra? Degetele de la mâna dreaptă au început să mă furnice. De parcă, prin propria-i voinţă, mâna mea dreaptă ar fi vrut să intre în buzunarul mantiei.

Apoi l-am tras afară.

Cornul de argint al inorogului.

Fără să mă gândesc prea mult, l-am apăsat pe faţa rănită a lui Lackland.

Cornul solid s-a lichefiat, fiind absorbit, la fel ca şi veninul, în pielea lui Lackland. Apoi, cu un icnet şi un fior, acesta s-a ridicat în şezut, şi totul s-a petrecut atât de repede, încât capetele noastre aproape că s-au ciocnit. Am sărit înapoi. El s-a uitat la mine; ochii păreau să i se mişte în orbite.

— Ce s-a întâmplat, Vega? m-a întrebat năucit. Am omorât bestia, nu-i aşa?

Petra a ţipat şi l-a îmbrăţişat atât de tare, încât el a căzut pe spate.

Nici mie nu mi-a trecut altceva prin minte, aşa că m-am aruncat deasupra lor şi i-am îmbrăţişat pe amândoi.

Când ne-am ridicat cu toţii în capul oaselor, am constatat că faţa lui Lackland era în continuare umflată şi plină de cicatrice. Delph a venit în fugă împreună cu Harry Doi.

— Am găsit-o, a zis el întinzându-mi Piatra.

Apoi mi-a adus şi bagheta, pe care o găsise în apropiere. Am trecut Piatra pe deasupra feţei lui Lackland. Chiar dacă pielea se vindeca într-o oarecare măsură, el continua să arate rău. Mi-am folosit apoi bagheta, iar vraja de vindecare a mai îmbunătăţit oarecum aspectul chipului său, cu toate că cicatricea încă se mai vedea.

— Nu-ţi face griji, Lackland, i-am spus, vom reuşi până la urmă să te facem din nou băiat chipeş.

El a râs.

— O medalie de onoare, aşa o văd eu. În plus, un bărbat nu trebuie să fi*e prea* frumos, ce zici, Pet?

Ea zâmbit şi şi-a ridicat mâna vătămată.

— Dar o femeie, Lack?

— Dă-o naibii de treabă, oricum e mai bine decât să fii mort!

— Ha! a exclamat Delph.

Am râs cu toţii.

Apoi m-am ridicat în picioare şi am spus, plină de încredere:

— Cred că cel de-Al Patrulea Cerc ne face semn să mergem.

Poate că n-ar fi trebuit să sune atât de voios.
Cel de-Al Patrulea Cerc era locul unde urma să mor.

QUADRAGINTA TRES

Rubez

Terenul celui de-Al Patrulea Cerc era bizar – pe alocuri plan, în alte părţi muntos. Am zărit piscuri de stânci şi culmi ţepoase înalte până la cer. Deasupra capetelor noastre nu existau stele, nici Noc. Ne-am deplasat conduşi de lumina baghetei mele.

Am mers cât de departe am putut şi apoi ne-am oprit să înnoptăm în apropierea unui pâlc de copaci înalţi. Eram în căutarea cursului subţire al râului Obolus, despre care ştiam că trebuia să curgă pe acolo, însă n-am zărit nici urmă de el.

Am mâncat, iar Lackland s-a oferit să stea primul de veghe. Petra şi Delph au adormit repede, dar, ca de obicei, eu n-am reuşit, cel puţin nu imediat.

Am vârât mâna în desagă şi am scos harta Quagului pe care mi-o lăsase Quentin Herms la copacul meu din Wormwood şi pe care eu o reprodusesem pe pergament.

Existau nişte puncte în legătură cu acesta despre care ştiam că erau corecte – exacte, de fapt. Însă cele mai multe erau absolut greşite. M-am gândit la secvenţa de evenimente în urma cărora ajunsesem în posesia hărţii. Mă aflam în copacul meu când auzisem lătratul câinilor de atac. Îl văzusem pe Quentin ducându-se în Quag. Plecasem atunci la Hornuri, la muncă, numai pentru a găsi un mesaj de la Quentin în care îmi spunea să mă duc la copacul meu în seara aceea. Acolo descoperisem o scândură în plus, care fusese bătută în cuie în trunchiul copacului, iar în dosul acesteia găsisem harta.

M-am ridicat în capul oaselor. Scândura în plus nu era bătută în cuie în copacul meu atunci când îl văzusem pe Quentin fugind în Quag. Aşa că, probabil, el se întorsese

din Quag şi bătuse scândura mai târziu, însă în orice caz, înainte să mă fi întors eu acolo în seara aceea.

Apoi m-am întrebat ceva ce nu mă mai întrebasem niciodată până atunci. De ce îl urmărise Consiliul pe Quentin? Ceva trebuie să fi declanşat asta. Ulterior, ni se spusese despre Quentin că încălcase legile, însă niciodată nu ni se precizase care legi. Iar Morrigone şi Thansius nu îmi vorbiseră niciodată despre această chestiune.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos inelul bunicului. Fusese găsit în bordeiul lui Quentin, aşa că se presupusese că bunicul i-l dăduse. Dar de ce nu i-l dăduse tatălui meu, singurul lui fiu?

Ce calitate poseda Quentin, care să-l fi făcut pe bunicul să-i dea *lui* inelul? Era el oare un simplu mesager, care îmi aducea lucrurile de care aveam nevoie? Oare el îndeplinea, de fapt, solicitările bunicului meu? Dacă da, de ce?

Am scos pergamentul, l-am bătut uşurel cu bagheta şi am rostit:

— Silenus?

Imaginea lui a apărut instantaneu pe pergament.

— Unde eşti acum? m-a întrebat el ursuz.

— În cel de-Al Patrulea Cerc.

— Râul Obolus.

Am încuviinţat din cap.

— Şi Rubez pilotul. Ce-mi poţi spune despre el?

— Mă tem că nimic.

— Astrea mi-a zis că Rubez îmi va cere o plată pentru a ne trece pe partea cealaltă a râului, dar nu mi-a zis în ce va consta.

— Eu n-am fost niciodată în această călătorie, fireşte, şi nu am nici cea mai vagă idee despre cineva care să fi fost.

— Minunat, am mormăit eu. Râul ne duce în cel de-Al Cincilea Cerc şi ultimul?

El a scuturat din nou din cap.

— Vai, e totul învăluit în mister…

— Dar *există* un râu, aşa că îmi imaginez că s-ar putea să existe şi nişte locuitori acvatici în acesta.

— Nu m-ar surprinde să existe.

— De aici barca şi Rubez, cu care îl poţi traversa în siguranţă, am remarcat eu cu voce tare.

— Îmi închipui că această traversare în siguranţă a râului Obolus ar însemna mai mult decât o monedă dată pentru un loc.

— Ce anume, în cazul ăsta? am întrebat eu.

— E posibil să te coste mai mult decât eşti dispusă să plăteşti, Vega. Şi atunci va depinde de tine să hotărăşti. Aşa stau lucrurile prin părţile astea. Adesea ţi se cere mai mult decât eşti dispus să dai. Sau decât poţi.

Şi, cu acest comentariu sumbru, Silenus a dispărut.

Am băgat încetişor foile în buzunarul mantiei. Ce n-aş fi fost eu dispusă să dau pentru a traversa Obolusul?

Petra urma să stea de veghe ultima. Am aşteptat câteva fărâme după ce ea şi-a luat postul în primire şi, asigurându-mă că Delph şi Lackland încă dormeau, m-am tras mai aproape de desaga Petrei. Ştiam că ceea ce făceam era greşit din mai multe motive. Dar, în acelaşi timp, era ceea ce trebuia să fac exact atunci.

Am îndreptat bagheta spre desagă şi am murmurat:

— *Crystilado magnifica!*

Imediat, întregul conţinut al desagii ei a fost mărit în faţa ochilor mei. Şi am văzut ceea ce credeam că aveam să văd. Următoarea mea incantaţie, rostită pe un ton la fel de şoptit, a fost:

— *Rejoinda,* baghetă!

Iar bagheta a zburat din desagă exact în mâna mea. Când mi s-a izbit de palmă, mi-am dat seama – prea târziu – că ar fi putut să mă ardă. Dar nu s-a întâmplat asta. Poate că avea s-o facă dacă aş fi încercat să arunc o vrajă cu ajutorul ei.

— *Illumina!*

Cu bagheta mea luminând-o pe aceea a Petrei, am privit mai îndeaproape. Era confecţionată dintr-un lemn mai închis la culoare decât a mea. Practic, unchiul Petrei nu i-o dăduse ei. Poate că ar fi făcut-o, dar fusese ucis înainte. Pur şi simplu o luase ea. Însă lui i-o dăduse cineva. Poate tatăl lui? La baza baghetei am descoperit ceea ce căutam.

Era un fragment dintr-o unghie. Se distingea clar în contrast cu lemnul.

Simţindu-mă puţin vinovată, am vârât bagheta în buzunar, m-am reîntors la patul meu şi m-am întins. Dacă Petra era duşmanul meu, cu toate că îmi salvase viaţa, nu voiam ca ea să posede o baghetă, o baghetă cu care ne-ar fi putut omorî atât pe mine, cât şi pe Delph. Totuşi, nu mă simţeam prea bine în privinţa asta. În locul ăsta nu era uşor deloc să iei o decizie.

Am închis ochii şi am adormit, neştiind sigur dacă ceea ce tocmai făcusem era bine sau nu.

*

Petra ne-a dat deşteptarea atunci când a venit vremea să ne trezim. Era destul de greu de calculat, căci soarele nu răsărea niciodată acolo. Am privit-o cu atenţie în timp ce-şi strângea desaga, dar nu s-a uitat deloc în interiorul acesteia, aşa că nu ştia că bagheta îi dispăruse.

Când avea să realizeze, ştiam că urma să mă bănuiască imediat pe mine. Şi cum ar fi putut să n-o facă? Eram singura care ştia despre trecutul ei magic alături de unchiul ei. Însă ea nu-mi spusese că avea bagheta. Mă îndoiam că avea să mă confrunte în legătură cu asta, cel puţin nu în faţa lui Delph şi Lackland. Era o tactică necinstită pe care o abordasem, dar chiar nu-mi mai puteam permite şi alte surprize.

Timp de trei zile şi trei nopţi am umblat fără ţintă prin peisajul întunecat. O dată, am văzut un inficio zburând pe deasupra noastră şi a trebuit să ne adăpostim într-o peşteră. Altă dată, am observat o haită de freki care se lupta cu o turmă de creaturi al căror nume nu-l ştiam. În cele din urmă, frekii au învins şi s-au năpustit asupra cadavrelor care constituiau prada lor. În timp ce mâncau, noi am luat-o la fugă şi, în scurt timp, am ajuns departe, în siguranţă.

În cea de-a patra seară, pe când stăteam de pază la marginea taberei noastre, am ridicat bagheta şi am murmurat:

— *Crystilado magnifica!*

O mai făcusem şi altă dată, cu rezultate foarte slabe.

Însă în seara aceea avea să fie altceva.

Şi totuşi, niciodată nu mi-aş fi putut închipui că aveam să văd aşa ceva.

Nu era nicio creatură de pe acolo.

Erau Delph şi Petra. Nu ştiu din ce motiv, vraja mea îmi arăta mai degrabă ce se afla în urmă, decât ce se afla înainte.

Erau aproape unul de altul şi vorbeau pe un ton coborât, astfel încât să nu-i pot auzi. În ultimele două zile şi două nopţi îi văzusem mereu zăbovind împreună, fie atunci când mergeam, fie atunci când şedeam în jurul focului nostru sărăcăcios. De asemenea, aveau tendinţa de a dormi unul lângă celălalt.

Însă această viziune…

M-am răsucit şi mi-am croit iute drum înapoi lângă foc, ce dădea să se stingă.

M-am oprit şi am privit.

Delph flutura Piatra Viperei pe deasupra mâinii vătămate a Petrei. Ştiam că el nutrea gânduri minunate. Apoi, ea a zâmbit şi l-a mângâiat pe obraji.

M-am întors şi m-am dus din nou la locul meu, cu capul în jos, cu ochii spre cizmele mele murdare de noroi. Delph era cel mai bun prieten al meu – prietenii nu se comportă în felul acesta cu nimeni altcineva. Nu era… nu era…

Ce nu era, Vega?

Nu era ceea ce voiai tu să se întâmple?

Ei bine, nu e viaţa ta. E a lui Delph. Dacă o place mai mult pe Petra decât pe tine, aşa să fie.

În clipa următoare, am încremenit.

Auzeam sunetul apei clipocind.

Am alergat să le spun celorlalţi.

Ne-am repezit, urmând sunetul apei, până când am ajuns într-un luminiş. Şi iată-l.

Râul Obolus. Era lung şi şerpuit, răsucindu-se şi cotind până când nu se mai vedea niciunul dintre capete. Şi era mai lat decât aş fi crezut. De fapt, era imposibil să-i vezi

celălalt mal. Însă ştiam că acolo se afla cel de-Al Cincilea Cerc şi ultimul. Singurul lucru între ultimul cerc şi noi era această întindere de apă.

— Ia uitaţi-vă acolo, a sâsâit Lackland, arătând într-o parte.

La stânga noastră se vedea un debarcader vechi din lemn, care se înclina înainte şi înapoi pe ceea ce presupuneam a fi câţiva piloni din cherestea scufundaţi în apă, parţial putreziţi.

Tăbliţa din lemn care atârna pe un stâlp de sprijin se legăna încet în bătaia brizei. Deşi eram la câţiva metri de aceasta, cuvintele erau clare, chiar şi în întuneric. De fapt, păreau să fie de un roşu strălucitor.

— *Blackroot Pier,* am citit eu.

— Vega Jane! m-a atenţionat Delph, pe un ton pe care nu-l mai auzisem niciodată până atunci.

— Ce este? am şoptit şi eu.

Dar era inutil să-l întreb. Vedeam şi singură ce îl determinase să mă strige.

Ambarcaţiunea mică şi neagră tocmai dăduse colţul şi se apropia de debarcader. În spate, ţinând o vâslă lungă, se găsea o siluetă înveşmântată în negru. Barca aluneca pe suprafaţa râului Obolus de parcă ar fi călătorit în aer.

Silueta a cârmit vasul expert, oprindu-l lin la marginea scândurilor scorojite ale debarcaderului.

Pe o bară îndoită fixată pe copastia bărcii exista un felinar, care dădea suficientă lumină pentru ca noi să putem vedea chipul tipului care pilota ambarcaţiunea, după ce şi-a dat gluga jos.

Când l-am văzut, am făcut cu toţii un pas înapoi. Mi s-a părut că Rubez era un schelet, numai că toţi uitaseră să-i spună că nu mai era în viaţă. La el totul era osos, gol şi mort.

Şi totuşi, ochii îi luceau aprigi în lumina felinarului. Strălucirea acestora părea să fie întocmai roşului aprins al literelor de pe tăbliţă. A deschis gura şi mi s-a adresat, întinzând în acelaşi timp o mână lungă şi scheletică şi făcându-ne semn să venim.

— Voi care doriţi să traversaţi Obolusul, apropiaţi-vă! a spus cu o voce care suna precum mârâitul scăzut al unui câine de atac. Iar Rubez vă va face această favoare.

Ne-am apropiat, păşind cu grijă pe debarcaderul fragil, care se clătina în lateral sub greutatea noastră colectivă. Am crezut că aveam să cădem cu toţii în apă, dar pontonul s-a echilibrat şi iată-ne ajunşi la câţiva metri în faţa lui Rubez.

Când am dat să pun piciorul în barcă, Rubez mi-a barat calea cu vâsla sa slinoasă, de pe care picura apă.

— Vai! am strigat în timp ce săream înapoi. Ai zis să ne apropiem şi că tu ne vei face favoarea!

— Lui Rubez îi trebuie plata care i se cuvine, a croncănit el.

M-am uitat lung la el.

— Ce fel de *plată?*

Drept răspuns, s-a uitat la scândurile micii ambarcaţiuni, apoi la noi toţi.

— Am loc pentru patru, nu mai mult.

M-am uitat la ceilalţi, apoi m-am întors spre el.

— Dar suntem cinci.

— Patru şi atât, a repetat el.

Am scos bagheta.

— Iar eu am zis că suntem *cinci.* Ştiu că vrei o plată, şi voi fi bucuroasă să ţi-o ofer. Dar traversăm *cu toţii* râul acesta.

El mi-a zâmbit şi i-am văzut dinţii roşii ca sângele, remarcând pentru prima dată că braţul lui, expus puţin în timp ce mânuia vâsla, era acoperit cu solzi negri, ca ai unui peşte. A ridicat vâsla şi a îndreptat-o spre capul meu.

În clipa următoare, Delph a ţipat şi m-am întors de îndată. Era în genunchi, ţinându-se de cap, cu faţa contorsionată de durere. Am încercat să-l apuc de braţ, dar el m-a respins, căzând pe burtă în convulsii.

— Delph! Delph!

Şi Petra şi Lackland s-au apropiat să-l ajute, însă au fost aruncaţi în spate de o forţă nevăzută.

Am îndreptat bagheta în direcţia lui Delph, încercând să

arunc o incantaţie care să îndepărteze ceea ce-i făcea rău. Dar a fost de parcă cineva îmi apucase bagheta, trăgându-mi-o din mână. M-am răsucit să-l privesc pe Rubez. El ţinea în continuare vâsla ridicată şi mi-am dat seama că aceasta era sursa agoniei lui Delph.

— Încetează! am ţipat eu. Opreşte-te, te rog!

Rubez a lăsat încetişor vâsla în jos, iar Delph a încetat imediat să se mai vaite. A rămas pe jos, gâfâind din răsputeri.

Am îngenuncheat lângă el şi l-am prins de mână.

— Delph…

— În… regulă, Vega Jane, a murmurat el. Durerea s-a dus. În regulă.

M-am întors apoi spre Rubez şi l-am întrebat cu răutate:

— De ce naiba ai făcut asta?

— Patru în barca mea, nu mai mulţi.

M-am uitat la vasul lui.

— Bine, putem face două drumuri. Trei şi doi. Asta respectă regula ta afurisită!

Zâmbetul i-a pierit şi a ridicat un deget.

— Un drum, nu două.

Am rămas cu faţa spre el şi m-am îndreptat de spate.

— Aşadar, care-ţi este plata?

Chiar nu înţelegeam ce voia individul.

A aruncat o privire spre apele întunecate, apoi din nou spre mine.

— Unul dintre voi trebuie să scape prin înot dacă vrea să ajungă pe malul celălalt. Asta este plata mea. Dacă nu vreţi să scăpaţi prin înot, puteţi rămâne aici cu toţii. Dar în câteva fărâme nu veţi mai fi în viaţă.

În timp ce vorbea, se uita peste umărul meu.

— Ei vin.

— Cine? l-am întrebat aspru.

Şi-a coborât privirea spre mine şi i-am remarcat ochii, care păreau nişte pumni plini de sânge roşu-închis.

— Moartea, a şuierat el.

Iar sunetul acela m-a umplut de o groază pe care nici măcar ţipătul unui jabbit n-ar fi putut să mi-o inspire.

M-am uitat în jos, spre blândele ape clipocitoare, apoi pe partea cealaltă a râului, pe care tot n-o puteam vedea de acolo.

M-am întors spre Rubez şi l-am întrebat:

— E adevărat că nu există nicio altă cale?

— Numai una.

— Care? am întrebat nerăbdătoare.

— Pot să vă transform din cinci în patru. Apoi, rămăşiţele pot călători în barca mea! a încheiat el nebuneşte, ridicând ameninţător vâsla. Care, care?

Am ridicat mâinile şi am strigat:

— Nu. Scap eu prin înot.

Delph s-a ridicat, cu picioarele tremurând.

— Vega Jane, nu eşti o înotătoare atât de bună.

Harry Doi dansa în jurul picioarelor mele, mişcându-şi labele din faţă, ca şi cum ar fi vrut să arate ce înotător puternic era.

— Nu, am spus. Eu voi merge.

— Ba nu, mi-a trântit-o Delph. Nu poţi să fii tu mereu cea care se duce singură.

— Ce ziceţi de câine? a intervenit Lackland.

— Taci, Lackland! m-am răstit eu.

Delph m-a tras într-o parte şi mi-a spus în şoaptă:

— Hai să facem o încercare şi să-i luăm afurisita de barcă.

— Ai văzut ce ţi-a făcut. Iar vâsla aia se pare că e mai mult decât obiectul-pereche al baghetei mele.

Pe un ton normal, Delph a continuat:

— Deci, cum alegem?

— Votez să se ducă Lack înot, a propus Petra.

— De ce eu? a înjurat Lackland în barbă.

— Păi, avem nevoie de bagheta Vegăi pentru a reuşi, nu-i aşa?

— Eşti cumplit de nemiloasă, i-a răspuns Lackland. Dar ce părere ai despre Delph? Sau eşti topită după el?

Delph şi Petra arătau amândoi de parcă ar fi fost snopiţi în bătaie de un colos.

Înainte ca Petra să poată răspunde, Delph a intervenit:

— Mă duc eu. Sunt un înotător puternic. Apoi a adăugat pe un ton stânjenit: Şi, cum a spus şi Petra, avem nevoie de bagheta Vegăi pentru a continua.

— Ba nu, Delph! s-a repezit Petra. Nu te duci acolo! La naiba, mă duc eu!

— De ce nu se duce blestematul de câine? a strigat Lackland. Vrea cineva să-mi spună de ce? E doar un afurisit de animal!

Delph l-a îmbrâncit.

— Harry Doi face cât cinci de-alde tine, amice!

— Destul! am strigat. Mă duc eu.

— Dar avem nevoie ca tu… a început Petra.

Am îndreptat bagheta spre ei.

— Nu, Vega Jane! a ţipat Delph.

El intuise ce eram pe cale să fac.

Harry Doi a lătrat şi a sărit la mine, având o expresie de nefericire în ochii lui în două culori, larg deschişi.

— *Subservio!* am rostit.

Pe loc, ochii lor şi-au pierdut concentrarea şi au rămas nemişcaţi în faţa mea. Am îndreptat bagheta spre barcă, iar ei au urcat cu toţii, inclusiv Harry Doi.

Am tras adânc aer în piept în timp ce-i priveam pe rând, iar în cele din urmă am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui Delph. Oare ultima mea impresie despre el avea să fie una de trădare făţişă? Cât despre Harry Doi, îl vedeam stând acolo încremenit, deşi ştiam că el putea să vadă ce făcusem. Îmi era ruşine, dar nu aveam timp să cuget la asta.

M-am întors spre Rubez, care aştepta nerăbdător.

— E ceva ce-ai putea să-mi spui înainte să plonjez în apă? l-am întrebat pe un ton rece.

El m-a cântărit din priviri preţ de câteva momente lungi, apoi s-a uitat peste bord.

— Ce e acolo, jos, ar trebui să fie pus în ordine, nu-i aşa? Dacă tu eşti cea care trebuie s-o facă? A ridicat din umeri, apoi a adăugat: Numai tu poţi să răspunzi la asta.

Mi-a aruncat un zâmbet răutăcios, care mi-a făcut sângele să clocotească în vene. Şi atunci mi-am spus în

sinea mea că aveam să supravieţuiesc, fie doar pentru a da nas în nas din nou cu individul ăsta şi pentru a-l face praf!

Rubez s-a folosit de vâslă pentru a se îndepărta de ponton, iar eu i-am privit distanţându-se. Mi-a trecut prin minte că poate era ultima dată când aveam să-l mai văd pe Delph sau pe Harry Doi. Ar fi trebuit să simt lacrimi pe obraji. Ar fi trebuit să simt ceva. Şi, ca să se ştie adevărul, chiar am simţit. O pustiire teribilă, teribilă. De parcă tot ceea ce simţeam sau simţisem vreodată dispăruse în acel moment.

Apoi s-au făcut nevăzuţi în pâcla care se ridicase deasupra apei. Nu auzeam decât plesnetul vâslei în apă, în timp ce Rubez îmi ducea prietenii departe.

Vraja *Subservio* avea să funcţioneze în continuare doar dacă m-aş fi aflat în proximitatea lor. Aşa că, atunci când efectele aveau să dispară, urma să fie prea târziu pentru ca ei să mă poată opri.

Am ridicat o mână şi am spus:

— La revedere…

Apoi am păşit peste marginea pontonului şi am privit în jos spre râul Obolus. Delph avea dreptate. Nu eram o înotătoare prea experimentată, pur şi simplu pentru că în Wormwood nu era atât de multă apă. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ceea ce mă aştepta în adâncurile neprietenoase ale râului, dar să stau acolo şi să mă gândesc la asta nu-mi făcea bine deloc. Aşa că, strângând bagheta bine, am inspirat adânc şi am plonjat în apă.

QUADRAGINTA QUATTUOR

Din moarte s-a întrupat ea

Nu ştiam la ce să mă aştept atunci când am atins apa. Ei bine, presupun că am crezut că avea să fie rece şi mizerabilă, dar nu era. De fapt, o simţeam caldă şi alinătoare. Dar când am pătruns dincolo de suprafaţa apei, acest lucru s-a schimbat.

Am inspirat. Sau, cel puţin, am încercat. Însă atunci când aerul mi-a izbit plămânii, am crezut că avea să-mi explodeze creierul. Am icnit şi m-am zbătut, apoi, când eram pe punctul să-mi pierd cunoştinţa, am făcut singurul lucru care mi-a venit în minte: m-am scufundat în apă.

Aproape că mă sufocasem deasupra apei, iar când am intrat dedesubt, gura îmi era în continuare deschisă. Lichidul mi-a intrat în plămâni şi mi-am dat seama că aveam să mor în momentul în care mi se vor fi umplut asemenea unor găleţi.

Dar n-am murit. Durerea din cap a dispărut şi am înghiţit cu lăcomie câteva guri de aer; şi, în timp ce apa îmi curgea prin plămâni, m-am simţit ciudat de revigorată. Mi-am aprins bagheta şi am privit în jur. Apa era atât de mâloasă, încât, chiar şi cu lumină, tot nu zăream nimic mai departe de câţiva paşi. Am înotat, alunecând lin prin apă. Am vrut să fiu sigură că mă îndreptam în direcţia bună, aşa că am ieşit din nou la suprafaţă şi am privit cu atenţie în jur. Însă era atât de întuneric, iar durerea din cap devenea atât de cumplită, încât am fost nevoită să mă scufund iar.

Un frison rece m-a invadat pe dinăuntru, deşi pe dinafară îmi era cald şi bine.

„Dacă nu pot să respir în afara apei, cum voi scăpa din locul ăsta? Oare asta e plata pe care o ceruse Rubez?

Sacrificiul pe care cei mai mulţi n-ar fi dispuşi să-l facă? Prizonieră în Obolus pe vecie?“

Mi-am reprimat aceste gânduri tulburătoare şi am continuat să înot, sperând că mă deplasez în direcţia corectă.

Rubez zisese că lucrurile de acolo trebuiau puse în ordine. Nu aveam habar ce voia să spună cu asta. Am presupus că existau creaturi malefice care pândeau în apă şi care ar fi încercat orice le-ar fi stat în puteri să mă omoare. Dacă era aşa, mai pregătită de atât nu puteam să fiu.

Am ridicat bagheta şi am rostit:

— *Crystilado magnifica!*

Mă aşteptasem să mă confrunt cu demoni acvatici a căror ferocitate ar fi egalat-o pe cea a celor tereştri. Asta puteam să înţeleg. Cu asta puteam lupta şi poate chiar reuşeam să învinge. Dar nu asta era ceea ce vedeam în faţa ochilor.

— Nuuuu! am gemut eu.

M-am oprit din înotat şi am pornit să mă scufund pe fundul râului murdar.

Marele câmp de bătălie unde îmi fusese oferit Elementalul de către Alice Adronis şi unde aproape că fusesem omorâtă se întindea în faţa mea. Numai că, de data asta, luam parte la marea bătălie. Eram călare pe un armăsar şi eram îmbrăcată în zale. Zburând spre cer, aveam în mână o suliţă mare. Exact cum făcuse şi Alice.

Mai văzusem imaginea asta într-un vis, aşa că ştiam ce avea să urmeze. Lovitura mi-a izbit imaginea în piept şi m-am rostogolit de pe cal. În acest timp, s-a întâmplat.

Imaginea şi cu mine am devenit una şi aceeaşi. Şi am căzut amândouă atât de repede şi atât de departe, încât am rămas fără suflu. M-am uitat în jos spre pieptul meu şi acolo era rana, adâncă şi însângerată. Durerea mă străpungea atât de rău, încât am ţipat, iar gura mi s-a umplut pe loc, dar nu cu apă, ci cu sânge. Sângele meu. Şi apoi n-am mai simţit nimic.

Iar asta m-a speriat mai tare decât orice altceva.

Căci nu există decât un singur motiv pentru care o persoană rănită nu mai simte nicio durere.

Iar ăsta nu era un vis. Nu era o imagine.

Asta era moartea mea.

A mea, Vega Jane.

Nu mai eram.

Am atins fundul a ceea ce bănuiam că ar fi râul Obolus şi atunci s-a petrecut un lucru remarcabil.

Continuam să cad. Era ca şi cum albia râului se deschisese acolo, pământul dându-se la o parte şi lăsându-mă să plutesc spre un loc care – cumva – era şi mai adânc.

În tot acest timp, ochii mei fuseseră închişi, căci curajul meu îşi atinsese limitele. Însă am fost nevoită să-i deschid. Apoi am auzit ceva greoi lovind podeaua de piatră. Am privit în sus spre o siluetă înaltă şi zveltă, aproape cadaverică.

Era Orco. Cu nasul lui mare şi lung, care avea trei deschizături. Ochii săi complet negri mă studiau din cap până în picioare. Gura lui îngrozitoare era deschisă, lăsând să i se vadă limba lungă, cu cele trei capete în săgeată. A şuierat şi a lovit din nou în piatră cu ciomagul său.

Asta m-a făcut să-mi îndrept brusc spatele şi să stau în poziţie de drepţi în faţa lui. M-am privit. Hainele îmi erau uscate, de parcă nu pusesem niciodată piciorul în apă.

M-am uitat la dreapta mea şi acolo l-am văzut.

Zidul morţilor. Gurile erau căscate, la fel şi ochii. Din guri nu ieşea niciun sunet, dar dinspre ochii imploratori *am auzit* mai multă nefericire decât aş fi putut să suport.

M-am uitat din nou la Orco, care zâmbea triumfător. Şi ştiam de ce.

Mi-am privit pieptul şi am văzut gaura care se căsca acolo, inima mea care nu mai bătea dedesubt. Am întins mâna spre ea, dar am retras-o imediat. Nu mă puteam hotărî să-mi ating propria rană mortală.

M-am uitat la Orco.

— *Certe,* a şuierat el, cu o expresie victorioasă zugrăvită pe chip.

Eram cu adevărat moartă? Dar cum aş fi putut să fiu?

Nu fusesem niciodată pe acel câmp de luptă. Aşadar, cum aş fi putut să fiu rănită mortal?

— Nu sunt moartă, am spus cu fermitate.

Drept răspuns, el a arătat spre pieptul meu cu degetele sale terminate cu gheare.

— *Certe.*

Am scuturat încăpăţânată din cap.

— *Nu* sunt moartă.

El a arătat spre zid, ridicând ciomagul. Mi-am simţit picioarele părăsind podeaua din piatră. Am fost azvârlită în aer, apoi îmbrâncită în perete. Acum auzeam cuvintele scuipate de bietele suflete întemniţate acolo.

Următorul lucru care mi s-a întâmplat a fost cel mai cumplit dintre toate.

Mă cufundam în perete. Era ca şi cum m-aş fi dizolvat din interior spre exterior. Mă puteam simţi… dispărând, porţiuni din fiinţa mea îndepărtându-se din mine. În timp ce priveam înnebunită în jur, ştiam cumva că, odată ce gura şi ochii mei aveau să rămână singurele lucruri vizibile, urma să fiu pierdută pentru totdeauna, întemniţată acolo pe vecie.

Gândurile mi-au zburat către Delph şi Harry Doi. Ba chiar şi către Petra şi Lackland.

Şi apoi, pe măsură ce mă cufundam tot mai tare în piatră, o voce mi-a ajuns la urechi.

Nu era din zidul morţilor.

Era o voce din mintea mea.

Vega, moartea e numai frică. Fără frică, nu există moarte. Fără moarte, nu există gratii. Fără gratii, nu există decât libertatea.

O voce care vorbea în mintea mea în momentul acela ar fi trebuit să mă înnebunească de tot. Dar nu s-a întâmplat aşa. Dintr-un motiv inexplicabil, asta mi-a acordat un răgaz. Apoi mi-a redat calmul. Şi mai apoi, mi-a oferit ceva mult, mult mai puternic. Poate cel mai puternic lucru dintre toate.

Mi-a oferit speranţă.

M-am uitat la mâna mea, care încă era vizibilă. Încă

ţineam strâns bagheta. Şi mi-am amintit că, la prima noastră întâlnire, Orco se temuse de bagheta mea.

Ceea ce, firește, însemna că se temea de mine.

De Vega Jane.

Eram vrăjitoare. Aveam o baghetă. Aveam o nevoie. Aşadar, după cum mă informase Silenus, puteam veni cu o vrajă pentru a rezolva acea nevoie. Cuvintele exacte nu erau importante. Mintea, trupul şi spiritul – toate venind laolaltă, ca un tot – erau cele cu adevărat importante, aşa cum spusese Astrea. După cum reuşisem în mod spontan la ea în căsuţă, fără ca măcar să fi avut o baghetă care să mă ajute.

Apoi, întreaga mea fiinţă s-a concentrat asupra unui singur lucru. Am făcut o mişcare de spintecare cu bagheta şi am strigat, cu tot suflul care îmi mai rămăsese:

— *Nu sunt moartă!*

A urmat un pocnet enorm, ca un tunet, iar zidul s-a crăpat exact la mijloc, eliberându-mă.

Am făcut un pas şi am ieşit din ruine, ţinând bagheta ridicată.

Pentru prima dată în prezenţa lui Orco, n-am mai simţit frica. Gratiile închisorii mele erau cu adevărat frânte. Dar în ochii săi reci am văzut, cu satisfacţie, o incertitudine inexistentă până atunci.

Eram egali acum. Stăteam pe podeaua din piatră şi ne dădeam târcoale reciproc. Când a ridicat ciomagul, eu am ridicat bagheta, pregătindu-mă să-i resping atacul. El a lăsat ciomagul în jos, dar eu am continuat să ţin bagheta îndreptată spre el. Apoi, a aruncat o privire pe furiş spre pieptul meu. La fel şi eu.

Am icnit. Gaura din pieptul meu dispăruse.

Am ridicat ochii şi am văzut acel chip crud ţintuindu-mă cu privirea.

Nu m-am putut abţine.

— *Certe,* am şuierat.

Şi atunci am pornit în sus, prin piatră şi prin pământ, în masa de apă. Sus, sus, tot mai sus. Am urcat până când presiunea pe care o simţeam în jurul meu ameninţa să mă

strivească. În secunda următoare am început să împroşc şi să scuip şi am crezut că aveam să mă înec. Însă apoi am realizat ceva.

Respiram din nou aer, nu apă.

M-am uitat spre suprafaţa apei în toate direcţiile. Pentru mine arăta la fel, ceea ce însemna că nu ştiam încotro s-o apuc. Pluteam pe apă, brusc epuizată de lupta din adâncuri. Am mai coborât o dată sub apă, apoi am ieşit din nou la suprafaţă. Şi apoi m-am scufundat iar. Nu ştiam dacă îmi puteam găsi puterea de a continua să lupt.

Iar când ceva m-a apucat, am început să lovesc din picior şi m-am zbătut pentru a mă elibera. Am încercat să îndrept bagheta în direcţia aceea, dar braţele îmi erau ţintuite pe lângă corp. Am ieşit la suprafaţa apei şi am încetat să mă mai zbat.

— Delph?!

El se uita la mine, ţinându-mă în braţele lui puternice.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

— Ţi-ai pierdut minţile? Ce naiba crezi că fac? Te salvez.

S-a întors pe spate, susţinându-mă de subsuori, şi am pornit.

— Ştii încotro s-o iei? l-am întrebat, simţind imensa uşurare care se datora prezenţei lui.

— Am aprins un foc pe mal ca să ne servească drept reper. Ne îndreptăm spre el.

— Îmi pare rău că a trebuit să arunc o vrajă asupra voastră, am spus.

— Mi-am dat seama de tot ceea ce ai făcut atunci când am ieşit de sub efectul ei.

— M-ai căutat mult timp?

— Destul de mult.

Când, în sfârşit, picioarele mele s-au lovit de ceva, mi-am dat seama că eram în ape mai puţin adânci. Delph m-a ajutat să mă ridic.

Am privit înapoi şi l-am văzut pe Rubez – pe nava lui înnegrită – îndepărtându-se de noi.

Mi-am încrucişat privirea cu aceea a creaturii. După ce îl privisem pe Orco în ochi, ştiam că individul ăsta nu mai

avea cum să mă îngrozească. Arătând în spatele meu, spre Obolus, am zis:

— Vai, Rubez, cred că am pus în ordine toate lucrurile. Mulţumesc.

Chipul lui era o mască de ură, dar mie nu-mi păsa câtuşi de puţin.

Am continuat până când am simţit pământul sub picioare.

Apoi, ceva a sărit pe mine. Era Harry Doi. M-a lins pe faţă şi şi-a lipit nasul de obrazul meu.

Delph m-a ridicat, strângându-mă în braţe.

— Ai reuşit, a zis el încetişor, în timp ce respiraţia lui îmi atingea obrazul.

Uşurarea pe care o simţea era cumva palpabilă.

— Am reuşit, am spus cu voce stinsă. Unde sunt ceilalţi?

— În jurul focului. Mergând spre lumina focului, a adăugat: A fost greu să traversezi înot?

M-am uitat la chipul lui mare, pe care se citea fericirea.

— Nu chiar atât de greu, Delph. N-a fost greu deloc.

QUADRAGINTA QUINQUE

Sufletele rătăcite

Ne aflam acum în cel de-Al Cincilea Cerc şi ultimul. Înţelesesem că aceasta avea să fie cea mai mare provocare a noastră şi, cu puţin noroc, şi ultima.

Petra se oferise să rămână de veghe prima. Lackland şi Delph dormeau. Eu stăteam întinsă pe patul meu plin de cocoloaşe, cu Harry Doi lângă mine.

Nu le spusesem celorlalţi ce mi se întâmplase în râul Obolus. Ce rost ar fi avut? Şi, în plus, ce aş fi putut să spun?

Ştiţi, aproape că am murit din cauza unei răni sângerânde din piept, dar acum m-am întors din morţi şi totul este perfect. Vreţi să vedeţi locul rănii mele mortale? A fost ceva nemaipomenit!

Am gemut şi mi-am dus mâna la faţă. Apoi mi-am pus cealaltă mână pe piept. Fusesem îngrozită să fac asta înainte, dar acum trebuia. Am vârât mâna sub haine până când am simţit pielea. Ştiam exact unde fusese rana. Mă temeam că aveam să simt urmele îngrozitorului loc, însă pielea îmi era la fel de netedă ca întotdeauna.

Mi-am retras mâna. Totuşi, cumva mă simţeam pângărită, schimbată pe vecie. Iar partea cea mai grea dintre toate era că mă simţeam incomensurabil de diferită faţă de însoţitorii mei.

Delph şi cu mine înfruntaserăm foarte multe împreună. Însă nu trecuserăm împreună prin asta. Fusesem singură. Şi îi mulţumeam sfintei Clopotniţe pentru asta.

Am scos pergamentul din mantia mea şi l-am invocat pe Silenus, care a apărut o clipă mai târziu.

— Am reuşit să traversăm râul Obolus şi să intrăm în cel de-Al Cincilea Cerc, am murmurat eu.

— Şi plata lui Rubez? m-a întrebat el.

Mi-a luat o fărâmă să-i descriu în amănunt tot ce mi se întâmplase.

— Am murit, Silenus. Deveneam o parte din zidul acela.

— Dar ai ripostat şi ţi-ai câştigat libertatea. Asta e o realizare semnificativă, Vega! Să nu uiţi asta niciodată!

— Astrea mi-a spus că ea nu ştie mare lucru despre Al Cincilea Cerc, cu excepţia faptului că a fost creat de strămoşul meu, Jasper Jane. Aparent, el era foarte priceput la vrăjitoria întunecată. Oricum, Astrea a menţionat că ar putea fi cercul sufletelor rătăcite.

Silenus s-a uitat îngrijorat la mine.

— Sufletele rătăcite sunt o treabă complicată, Vega. Foarte complicată.

— Cum poate un suflet să fie rătăcit? În pofida a ceea ce a spus Astrea, eu cred că, dacă un trup moare, la fel se întâmplă şi cu sufletul acestuia.

— O, nu. Sufletul este mult mai viguros decât trupul, care este, de fapt, destul de fragil. Sufletul poate vieţui fără trup. Şi, la drept vorbind, trupul poate vieţui fără suflet, dar nu mi-aş dori să întâlnesc vreodată un trup fără suflet. Mă îndoiesc că ar fi plăcut. Oricum, un suflet fără trup poate fi drăguţ şi îndatoritor. În unele privinţe, de fapt, asta ar putea fi o descriere potrivită a mea.

— Păi, nu-i atât de rău, i-am spus.

— Dar să nu crezi vreo clipă că toate sufletele lipsite de trupurile lor sunt aşa, căci nu e adevărat.

— Ce vrei să spui mai exact?

— Un suflet malefic rămâne malefic, indiferent dacă e împachetat într-un trup odios sau nu. Pierderea trupului fizic nu schimbă sufletul. În unele privinţe, îl face chiar şi mai malefic. Altfel spus, ar fi o idee bună să menţii un scepticism sănătos cu privire la toate sufletele, Vega, până când poţi să fii sigură de care parte a baricadei se află.

— Şi cum îşi poate da seama cineva de asta? l-am întrebat, făcând ochii mari.

— Ei bine, urmărind dacă încearcă să te omoare sau nu, ăsta ar fi un indicator bun.

Brusc, mi-a venit o idee şi am scos bagheta Petrei.

— Ai zis că ţi-ai putea da seama dacă este o baghetă aparţinând Maladonilor…

— Loveşte-o de pergament, a zis Silenus.

Am inspirat adânc şi am făcut cum mi-a cerut. Silenus a dispărut instantaneu de pe pagină. Când am bătut în pergament cu bagheta mea, el a reapărut. Ne-am privit lung unul pe altul.

— E bagheta unui Maladon? l-am întrebat.

— Fără nicio îndoială.

Mi-am luat rămas-bun de la Silenus şi am pus pergamentul la loc, în gândurile mele făcându-și loc groaza.

Când mi-a venit rândul să stau de veghe, m-am dus la Delph.

— Delph, trebuie să vorbim.

— Despre ce, Vega Jane?

— Despre Petra.

Brusc, arboră un aer sfios.

— Suntem numai prieteni. Ţi-am spus că îmi pare rău pentru ea.

— Nu-mi pasă dacă o placi, Delph. E drăguţă şi dură, şi veselă, şi… ei bine, de-a dreptul uluitoare.

— Vrei să zici că e ca tine? m-a întrerupt el.

Eram gata să-i spun altceva, dar am încremenit la auzul vorbelor lui.

— C-cum? m-am bâlbâit eu.

— Ea e ca tine. Şi tu eşti la fel. Ba chiar *mai mult,* Vega Jane. Dar în alte privinţe nu semănaţi.

Am simţit cum mă înroşesc şi n-am mai putut să mă uit la el.

— Ce vrei să spui?

— Tu ajuţi oamenii mereu. În Wormwood îi vizitai pe mama şi pe tatăl tău şi aveai grijă de fratele tău. Şi erai singura prietenă pe care o aveam în timp ce alţii râdeau de mine. Iar la râul Obolus, cu blestematul de Rubez, pe Petra n-ar fi deranjat-o ca Lackland să scape înotând, fiindcă ştia că aveam nevoie de tine ca să reuşim să străbatem Quagul.

Tu n-ai fi făcut asta niciodată.

Ne-am uitat unul la altul preţ de un moment lung. Apoi, am întins braţele în acelaşi timp şi ne-am prins de mână. Voiam să fac mai mult de atât. Voiam să-l sărut, dar el a spus:

— Ce voiai să-mi spui despre Petra?

L-am privit, apoi am dat drumul încetişor mâinii lui.

— Mai poate aştepta. Du-te să dormi puţin, am adăugat.

După ce a plecat m-am aşezat, gândindu-mă la tot felul de lucruri.

Petra ar fi putut fi la fel de ignorantă cu privire la istoria ei pe cât fusesem şi eu în legătură cu a mea. Însă, pentru a împrumuta expresia lui Silenus, de care parte a baricadei avea să se situeze ea în cele din urmă?

Ştiam că, la un moment dat, urma să răspund la această întrebare. Speram doar că n-avea să fie cu preţul vieţii mele.

QUADRAGINTA SEX

Dispărut

Spre marea mea uşurare, soarele a răsărit. Iar după ce am parcurs vreo opt sute de metri prin pădure, l-am văzut.

Muntele pe care eu şi Delph îl remarcaserăm în prima noastră seară în Quag – ceea ce părea să fi fost acum un secol – se înălţa înaintea noastră, mult mai aproape decât fusese vreodată. Terenul de la poalele muntelui se ridica brusc, formând nişte culmi spinoase. Acestea, asemănătoare unor spinări de şerpi, cu văi adânci între ele, deveneau tot mai abrupte pe măsură ce se situau tot mai sus pe versantul muntelui.

L-am privit pe Delph cu atenţie.

— Se pare că vom urca muntele.

El a încuviinţat din cap, cercetând din priviri întregul peisaj. În vreme ce muntele încă părea albastru şi lipsit de vegetaţie, din punctul nostru de observaţie se vedeau culmile care duceau spre locurile cu vegetaţie luxuriantă. Oricum, nu era nimic frumos la locul acela. După ce trecuserăm prin atâtea, nu vedeam decât posibilitatea dezolantă a morţii.

Ajunşi pe la jumătatea culmii spinoase, am început să urcăm. Urcuşul era greoi. Vegetaţia era densă, iar panta devenea tot mai abruptă. Nici cu echilibrul nu stăteam prea bine, aşa că am căzut de nenumărate ori, dar am continuat să mergem.

Lackland a fost nevoit să-şi folosească spada, iar Delph toporul, pentru a ne croi drumul. În final mi-am folosit şi eu bagheta pentru a crea o cărăruie. Apoi am ajuns la capăt; în jos se întindea o vale plană, lată de vreun kilometru şi jumătate. Am privit la stânga şi la dreapta. Cărarea tocmai se terminase într-o stâncă! Părea să nu

existe nicio modalitate de a continua urcuşul.

Delph stătea alături de mine, examinând valea.

— Cred că trebuie s-o luăm la vale, nu-i aşa? a zis el.

— Pot să folosesc Lanţul Destin pentru a vă duce jos pe rând, am propus eu. Vrei să fii primul? l-am poftit pe Lackland.

Ştiam că nu era prea pasionat de zbor şi ar fi vrut să scape cât mai repede de asta.

Şi-a vârât spada în teacă şi şi-a apucat desaga strâns.

— Bine, a fost el de acord, făcându-se pământiu la faţă şi asudând copios.

L-am rugat să se ţină de curelele de piele de pe spatele meu. Am numărat până la trei, apoi am sărit. Ei bine, am sărit târând după mine un Lackland greu, încolăcit. A trebuit să mă aplec şi să mă feresc de trei coroane de copaci, însă am aterizat în siguranţă, iar Lackland a păşit recunoscător cu picioarele pe pământ.

Am zburat înapoi după Petra şi Delph.

Harry Doi a fost ultimul care a coborât cu mine. Când am aterizat, l-am dezlegat din ham şi am privit în jur. Dar nu era nimeni acolo.

— Delph?

Harry Doi a început să latre şi să adulmece în jur.

— Petra? Lackland? Dacă asta e vreo glumă de-a voastră…

Dar ştiam că nu era. Ei n-ar fi făcut niciodată asta. Am fugit împreună cu Harry Doi încolo şi încoace, căutând pe după copaci şi explorând vegetaţia deasă; dar nu era nici urmă de ei.

Îmi simţeam stomacul ghem din pricina stării de nelinişte. Apoi, brusc mi-a trecut ceva prin minte. Am ridicat bagheta şi am rostit:

— *Rejoinda,* Delph!

M-am pregătit să mă feresc în caz că trupul lui mare ar fi venit în zbor spre mine, dar nu s-a întâmplat aşa. În jur, totul a rămas la fel de nemişcat şi de tăcut.

Am încercat aceeaşi vrajă şi cu Lackland şi Petra. Nimic.

— *Crystilado magnifica!*

Tot ce am văzut a fost un prim-plan cu copaci, dar nicio ființă vie printre aceştia sau primprejurul lor. M-am uitat la Harry Doi, simţind o groază rece ce îmi invada fiecare părticică din trup. Eram singuri. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac. Nu fusesem niciodată atât de îngrozită. Am luat-o la goană strigându-i pe nume. Eram o fată nebună, părăsită de ultimul fir de raţiune.

Apoi, un alt gând m-a umplut de o panică şi mai mare.

Eram în locul sufletelor rătăcite. Silenus îmi spusese că trupul fizic putea fi separat de suflet, cu toate că un suflet malefic avea să rămână malefic, fie că avea un trup ataşat, fie că nu. Oare fuseseră luaţi, iar sufletele lor fuseseră îndepărtate? Dacă era aşa, unde le erau trupurile?

Încetează, Vega!

Mă purtam de parcă eram sigur că muriseră. Nu se putea să gândesc astfel. Trebuia să-i găsesc. Şi aveam să-i găsesc.

— Vino, Harry Doi! am strigat.

A sărit în ham şi ne-am înălţat în aer. Am plutit pe deasupra şi am virat la dreapta şi la stânga, continuând să privesc în jos şi căutând orice semn în legătură cu însoţitorii mei. N-am reuşit să văd nimic, aşa că moralul mi-a căzut din nou, în vreme ce curajul amenința să mă părăsească iar. Abia mai puteam să respir. Eram atât de speriată, că nu puteam nici să plâng. Era de parcă fusesem lovită de aceeaşi vrajă pe care o folosisem pentru a încremeni jabbitul acasă la Astrea.

Când mi-am ridicat ochii, l-am văzut materializându-se. La început am crezut că era o altă furtună, iscată pentru că zburasem atât de mult. Numai că nu era o furtună. De fapt, aş fi preferat să fie.

Cerul s-a înnegrit deodată, din pricina unui stol de creaturi ciudate. Când una s-a apropiat de mine, am văzut că arăta precum un inficio, doar că era mult mai mică, având aproximativ mărimea lui Harry Doi. Însă erau mii. Şi toate se năpusteau în jos către noi, cu aripile lor terminate cu gheare şi scoţând ţipete asurzitoare.

Am făcut un plonjon, simţind trupul rigid al lui Harry Doi

lipit de pieptul meu. Îmi dădeam seama că fiinţele acelea se aflau în spatele meu. Ba chiar am simţit cum mantia mi-a fost agăţată de ghearele uneia. Am accelerat şi am dispărut sub coronamentul pădurii, rugându-mă ca straniile creaturi să nu ne urmărească acolo.

Dar rugăciunile nu mi-au fost ascultate.

Am pornit în grabă spre pământ, cu stolul apropiindu-se de mine.

Îndreptând bagheta spre acesta, am strigat:

— *Engulfiado!*

Un val de apă a ţâşnit brusc şi, când m-am uitat în spate, am văzut apa izbind stolul de creaturi, doborându-le pe unele şi împrăştiindu-le pe celelalte.

Însă ştiam că aveau să se regrupeze şi să ne atace din nou.

Am văzut-o de sus de tot. Nu aveam de ales.

Am îndreptat bagheta în direcţia uriaşei uşi cu două canaturi a masivei clădiri din piatră care tocmai apăruse în raza mea vizuală.

— *Ingressio!*

Uşa s-a deschis larg. M-am uitat înapoi. Vârtejul de creaturi îngrozitoare se afla la doar câţiva metri de noi. Le vedeam ghearele ascuţite ca nişte lame, pliscurile şi privirile ucigaşe.

Am trecut ca o săgeată pe uşă împreună cu Harry Doi. Îndreptând bagheta undeva în spate, am strigat:

— *Securius!*

Uşa s-a trântit, închizându-se şi zăvorându-se.

O fracţiune de secundă mai târziu, am auzit în uşa groasă sutele de bufnituri produse de izbiturile în lemn ale ghearelor creaturilor. Dar, din fericire, uşa a rezistat.

Am aterizat şi l-am eliberat pe Harry Doi din ham. Respirând greu, am privit uşile exact aşa cum o făcusem şi la Hornuri, în Wormwood, atunci când mă atacase perechea de jabbiţi. Uşa aceea nu se deschisese. Şi părea că nici aceasta n-avea să se deschidă.

Oare creaturile odioase de afară îi atacaseră pe Delph şi pe ceilalţi doi? Oare îi duseseră undeva să-i… să-i… Nici nu

voiam să mă gândesc la asta. Aveam lacrimi în ochi şi mă simţeam de parcă îmi fusese smulsă inima din piept.

Am reuşit să-mi recapăt calmul oarecum şi să pot să privesc în jur. Locul îmi amintea de Hornuri, cu tavanele sale înalte, cu balustradele din marmură şi coloanele arcuite care dădeau în alte încăperi. Când am pornit să urc scările, ca să văd ce se afla la al doilea nivel, l-am auzit:

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

La jumătatea scărilor m-am răsucit, încercând să localizez sursa cuvintelor. Trecusem cu privirea peste un colţ de la primul etaj. Dar când am revenit acolo… ei bine, cineva a ieşit dintr-un ungher şi astfel am putut să văd mai bine.

Silueta avea doar un contur. Lumina care pătrundea prin ferestrele înalte strălucea prin acesta, aşa cum se întâmpla şi în cazul unui wendigo.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos? a întrebat silueta din nou.

Am început să cobor scările încet şi m-am oprit atunci când aceasta a venit alunecând înspre mine. Da, aluneca, nu mergea.

Când s-a apropiat suficient, am văzut imaginea unui bărbat înalt, adus de spate din pricina vârstei. Era încălţat cu cizme şi purta o robă deschisă în faţă. Cu un fior, am remarcat imaginea celor trei zale imprimată pe platoşa pe care o purta.

— Îi caut pe prietenii mei, i-am răspuns repede. Erau trei. Pur şi simplu au dispărut. Sunt foarte îngrijorată. Vă rog, mă puteţi ajuta?

— Trei prieteni dispăruţi? m-a întrebat el. Vai de mine, asta nu-i bine! Îmi pare rău!

M-a examinat din cap până în picioare, apoi privirea i s-a oprit preţ de câteva secunde asupra lui Harry Doi.

— N-am mai văzut un câine de secole, a spus.

Apoi a întins mâna să-l mângâie pe Harry Doi, însă aceasta i-a trecut prin el. L-am văzut pe Harry Doi tremurând uşor.

— Fir-ar să fie! a exclamat bărbatul. Am uitat de asta. O, prea bine!

— Cine sunteţi? l-am întrebat, intenţionând, de fapt, să aflu *ce* anume era.

— Numele meu este Jasper Jane.

Aproape că am căzut din picioare. Şi aş fi făcut-o dacă n-aş fi fost, aparent, absolut încremenită.

— Ei bine, eu sunt Vega *Jane,* am reuşit să spun.

M-a privit curios.

— Avem acelaşi nume de familie. Te cunosc?

— Mă îndoiesc. M-am oprit, apoi am continuat: Ţi-am văzut mormântul. La Cimitirul Wolvercote.

— *Trupul meu* este îngropat la Wolvercote. Însă sufletul, nu. Sufletul meu se află chiar aici, în faţa ta. Doar atât mi-a mai rămas.

Am făcut ochii mari.

— Cum se separă trupul de suflet?

— Sunt două modalităţi. În ceea ce mă priveşte, trupul îmi era pe moarte, dar nu voiam să pier de tot. Astfel, folosind magia, mi-am îndepărtat sufletul înainte ca sinele meu fizic să-şi dea ultima suflare.

— Ai zis că mai este şi o altă posibilitate?

— Da. Dar nu doresc să ţi-o descriu. Este mult prea oribilă.

Deodată, a văzut inelul de pe degetul meu.

— De unde îl ai? a întrebat el.

— I-a aparţinut bunicului meu. Ce înseamnă pecetea?

— Este Trinitatea noastră. Mantra noastră: Pace. Speranţă. Libertate. Exact în această ordine.

— Uite, trebuie să-mi găsesc prietenii, am oftat eu. Fiecare secundă care trece…

— Nu sunt sigur că te pot ajuta, nu sunt sigur câtuşi de puţin. Vezi tu, nu e treaba mea să-i ajut pe cei care încearcă să treacă pe aici.

— Ştiu asta! Dar Astrea s-a răzgândit. M-a pregătit ca să pot să scap de aici. Să reiau lupta cu Maladonii.

Toate aceste cuvinte mi-au ieşit din gură precum un torent. El părea năucit.

— Astrea? Eu… Te-a ajutat să pleci de aici? Să lupţi din nou? Nu prea pot să cred asta.

Căutam în minte ceva care să-l facă să înţeleagă că trebuia să mă ajute. Am ridicat bagheta.

— Iar asta mi-a fost dată de o altă strămoaşă, Alice Adronis. Ea mi-a spus că trebuie să supravieţuiesc. Să lupt. Trebuie să vezi adevărul, Jasper, nu-i aşa?

Jasper mă privea lung, cu gura căscată, trecând cu mâna peste simbolul celor trei zale de pe platoşă.

— Ce să văd? m-a întrebat cu respiraţia întretăiată.

— Opt secole în care să te ascunzi înseamnă foarte mult timp. Iar Maladonii ne vor găsi. O vor face. Dacă sunt într-atât de malefici pe cât se spune, nu vor înceta nicicând să ne caute. Ei bine, eu aş ieşi din ascunzătoare şi aş lupta cu ei!

S-a uitat la bagheta mea.

— Alice… Alice ţi-a dat-o?

— Era Elementalul ei. Iar acum e bagheta mea. Conţine o şuviţă din părul ei.

— Alice a fost cea mai curajoasă dintre noi toţi. S-a lăsat pe podea şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate. Asta-i de-a dreptul uluitor, a zis. Într-adevăr. Aveam planul nostru, vezi tu… Şi…

— Şi l-aţi îndeplinit foarte bine. Dar acum, s-a terminat. S-a terminat!

— Cum de ai venit aici, la castelul meu? m-a întrebat brusc.

— Am fost urmărită de stoluri de creaturi zburătoare care voiau să mă omoare.

— Ah, da, grozăviile.

— Ce anume?

— Grozăviile. Creaţia mea. Dacă te-au urmărit până aici, te aşteaptă afară. Dacă încerci să pleci, te vor tăia în bucăţi pe tine şi pe câinele tău. Nu renunţă nicicând, odată ce au prada la îndemână. Îngrozitoare chestii, de aici şi numele lor…

Simţeam că îmi pierd răbdarea.

— Bine, am zis. Dacă nu vrei să mă ajuţi, am să-mi găsesc singură prietenii.

Am făcut stânga împrejur şi am pornit.

— Dar grozăviile…

M-am întors şi am ţipat la el:

— Nu-mi pasă. Pot să zbor, aşa că am o şansă. Şi e vorba despre prietenii mei. Voi muri pentru ei. Iar dacă tu nu vrei să mă ajuţi, atunci du-te naibii!

De îndată ce am isprăvit de vorbit, el s-a făcut nevăzut.

Călătorie sprâncenată!

Ne-am grăbit să ieşim din nou în holul principal. Am privit lung spre uşa dublă, dincolo de care, potrivit celor spuse de Jasper, grozăviile încă stăteau la pândă. M-am gândit că, probabil, ăsta avea să ne fie sfârşitul.

Am îngenuncheat şi l-am îmbrăţişat pe Harry Doi, lipindu-mi faţa de blana lui şi inspirându-i mirosul.

— Te iubesc, Harry Doi. Îţi mulţumesc foarte mult pentru tot ce ai făcut pentru mine.

El m-a lins pe faţă şi, în acei minunaţi ochi de culori diferite, am văzut că era mai mult decât pregătit să îmi stea alături şi să moară împreună cu mine.

M-am ridicat, ţinând strâns bagheta în mână. Dar înainte să pot să rostesc incantaţia, uşa uriaşă s-a deschis brusc. Eram sigură că intrarea avea să fie plină de grozăvii, care veneau să ne facă bucăţi, însă acolo nu se vedea nimic.

M-am ferit când ceva a trecut în zbor pe lângă mine.

Era Jasper. Pe un cal zburător, la fel de transparent ca şi el.

S-a uitat înapoi şi mi-a făcut semn să-l urmez.

L-am prins pe Harry Doi în ham, am sărit în aer şi l-am urmat pe Jasper.

Ajungându-l din urmă, am pornit în zbor unul lângă celălalt pe deasupra peisajelor întunecate de dedesubt.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Să-i găsim pe prietenii tăi.

— Asta înseamnă că ai de gând să mă ajuţi?

— Evident. M-a privit cu interes, apoi a adăugat: Cu certitudine eşti magică, dar nu eşti… ei bine, nu eşti *lentă,* nu-i aşa?

— Crezi că aş fi ajuns atât de departe dacă aş fi fost „lentă“?

— Nu, presupun că nu.

Am privit în jur.

— Dacă zbor prea mult, o furtună va veni să mă oprească.

— Nu câtă vreme eşti cu mine.

— Poţi să faci asta?

— Acesta este Al Cincilea Cerc. Eu l-am creat. Aşa că pot să fac aproape orice. *Aproape.*

Am plutit mult timp. Sub noi, noaptea s-a transformat în zi, apoi s-a făcut noapte din nou şi din nou s-a făcut zi, cu toate că nu era posibil. Era totul atât de ireal, încât, după o vreme, am acceptat pur şi simplu, fără să-mi mai pun întrebări.

— Acolo, a spus Jasper şi a început rapid să coboare.

L-am urmat şi am atins pământul o secundă mai târziu.

— Scoate-ţi bagheta, Vega.

M-am conformat imediat. Jasper Jane nu-mi lăsase impresia că ar putea fi uşor intimidat. Însă acum părea să se frământe. Şi totuşi, am socotit eu cu o oarecare doză de mândrie – eram o familie, la urma urmelor –, părea în acelaşi timp destul de hotărât.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Acolo, mi-a răspuns el, arătând undeva în faţă.

Abia am reuşit să mă strecor printr-o mare de copaci.

Arăta precum Clopotniţa din Wormwood, doar că era construit din cel mai negru lemn pe care îl văzusem vreodată. Fireşte că avea o turlă şi ferestre lungi din sticlă, pe care erau picturi ale celor mai îngrozitoare creaturi. Speram din tot sufletul să nu le văd niciodată. Iar acolo unde Clopotniţa avea o cruce în vârf, acest edificiu avea altceva. Pe măsură ce ne apropiam de structură, aceasta devenea tot mai distinctă. Am dat înapoi cu oroare atunci când am văzut că era un trup spintecat pe jumătate.

— Ce este… locul acesta? am întrebat.

— Este Templul Strângătorilor de Suflete. Conducătorul lor este înaltul preot Bezil, a precizat Jasper. O fiinţă cu adevărat malefică.

— Stai puţin, tu ai creat toate acestea! Ceea ce

înseamnă că tu l-ai creat pe Bezie.

— Treaba mea a fost să împiedic ieşirea de aici. La fel şi intrarea, a spus Jasper. Nu aş fi putut s-o fac fără să invoc forţe întunecate suficient de puternice pentru a realiza ambele scopuri. Odată create, aceste specii au evoluat. Au avut opt secole la dispoziţie ca să devină şi mai diabolice. Desprind cu forţa sufletele din trupurile nefericiţilor cu care îşi încrucişează cărările, devorându-le pe cele din urmă pentru a se hrăni şi lăsând apoi sufletele să plece pentru a rătăci fără ţintă. Asta e cea de-a *doua* modalitate de a desprinde sufletul de trup.

— Cum ai putut să te gândeşti la aşa ceva?

S-a uitat la mine şi a spus:

— M-am bazat pe Maladoni.

Oroarea acestui fapt m-a lăsat fără cuvinte.

— Cu siguranţă prietenii tăi sunt aici, înăuntru, a continuat el. Dacă doreşti să-i laşi în voia sorţii, spune-mi acum şi ne putem întoarce.

Când a terminat de vorbit m-a privit atât de atent, încât mi-a amintit de felul în care se uita Astrea la mine. Cu certitudine exista o doză de evaluare pe chipul său.

— Ţi-am spus deja. Nu-mi părăsesc prietenii.

— Excelent, a spus Jasper.

— Dar cum îi putem învinge pe indivizii aceştia?

— Eu nu le pot face nimic, mi-a răspuns el.

— Poftim? Atunci, de ce ai mai venit?

— Ca să te conduc. De tine va depinde să-i învingi.

Simţeam că mă prăbuşesc.

— Poţi, măcar, să-mi dai un sfat în legătură cu modul în care aş putea s-o fac?

— Trebuie să ai încredere în instinctele tale, Vega. Şi în inima ta. Asta nu prea le-a fost de folos strămoşilor noştri împotriva Maladonilor, dar nu înseamnă că nu trebuie să avem încredere în inima noastră. La urma urmelor, este singurul lucru pe care noi îl avem, iar Maladonii, nu. Baftă!

— Aşteaptă, mai am o întrebare.

M-a privit răbdător, iar eu am continuat:

— De ce te-ai răzgândit?

— Dacă am avut vreodată încredere în vreun „suflet“ în toată viaţa mea, acela a fost Alice Adronis. Dacă ea a vrut ca tu să supravieţuieşti şi să reiei lupta, atunci eu nu-ţi voi sta în cale.

Şi, cu un uşor pocnet, Jasper s-a făcut nevăzut.

QUADRAGINTA SEPTEM

O inimă de încredere

Am examinat clădirea din lemn, ale cărei grinzi erau atât de negre, încât păreau să fi fost arse în vreun incendiu. I-am aruncat o privire lui Harry Doi. Nu zâmbea, dar nici nu ţinea coada între picioare. Părea serios. Şi pregătit. Iar asta mi-a dat puţină încredere, de care aveam o nevoie disperată.

Ne-am apropiat de imensa uşă dublă care ducea în interior. Cu bagheta strâns ţinută în mână, cu ochii în patru, ne-am oprit în faţa uşii. Am întins bagheta şi am rostit:

— *Ingressio!*

Uşa s-a deschis silenţios. Cu toate că asta intenţionasem, faptul că acest templu al răului se deschidea atât de repede nu mă făcea să mă simt mai bine. Am ridicat din nou bagheta şi am rostit:

— *Crystilado magnifica!*

Pentru prima dată, nu s-a întâmplat nimic. Niciun fel de imagini acaparatoare nu au apărut în faţa ochilor mei. Am păşit cu grijă peste prag, iar uşa s-a închis trântindu-se în urma noastră. Zgomotul nu m-a făcut să tresar, căci mă aşteptasem la asta. Erau, în schimb, alte lucruri care mă umpleau de groază. Începând cu interiorul locului.

Fiecare centimetru de perete şi de geam era acoperit cu scene de depravare, ucidere şi masacru. Era ca şi cum mintea unui maniac s-ar fi deschis şi ar fi împroşcat pereţii şi ferestrele, asemenea sângelui.

La fel ca la Clopotniţă, pe podea erau înşiruite strane din lemn nelăcuit. Dar, spre deosebire de frumuseţea simplă a stranelor din Clopotniţă, acestea erau sculptate cu scene de tortură, durere şi moarte. Creaturile din susul

şi din josul stranelor erau înfăţişate ucigând alte creaturi şi devorându-le apoi. Cele mai îngrozitoare dintre toate erau expresiile victimelor, chipurile lor încremenite pe vecie într-o teroare tăcută. În timp ce mă uitam la ele, mi se părea că se mişcă exact sub ochii mei, ca şi cum o armată de dihănii cumplite şi prada lor demnă de milă ar fi prins viaţă subit.

Îmi dădeam seama că toate acestea aveau rolul de a îngrozi. Şi chiar *eram* îngrozită.

Dar asta nu însemna că nu eram pregătită de luptă.

— *Embattlemento!* am strigat, îndreptând bagheta spre dreapta, unde o creatură înaripată cu nenumărate şiruri de gheare se năpustea asupra mea.

Izbindu-se de scutul creat de vraja mea, a căzut la pământ grămadă şi a murit pe loc, cu gâtul frânt din pricina ciocnirii neaşteptate.

M-am uitat la Harry Doi, care îşi dezvelise dinţii şi mârâia furios. O clipă mai târziu, l-am văzut sărind în faţă şi atacând o siluetă înveşmântată din cap până în picioare în negru, care apăruse exact lângă noi.

— Nu, Harry Doi! am strigat.

Însă Harry Doi o prinsese de gât şi îşi înfipsese colţii adânc. Strania siluetă a căzut la pământ, din gât ţâşnindu-i un şuvoi de sânge verde.

L-am mângâiat pe Harry Doi, care s-a întors imediat lângă mine, şi împreună ne-am deplasat spre creatură. Curioasă, am îngenuncheat şi i-am ridicat gluga. Şi mi-am dorit imediat să n-o fi făcut.

Chipul la care mă uitam părea să fi fost scos direct din flăcări. Pielea era arsă, crăpată şi cu băşici. Arăta cu mult mai rău decât mâna vătămată a lui Delph. Iar ochii bulbucaţi, un amestec îngrozitor de galben şi roşu, se zgâiau răutăcioşi la mine, chiar şi de dincolo de moarte.

M-am cutremurat şi am lăsat gluga în jos, apoi m-am ridicat şi am pornit în grabă.

Sus, mai în faţă, se afla o statuie monstruos de mare, sculptată în piatră dură. M-am gândit că trebuie să fi fost Bezil. Mantia îi era neagră, pielea arsă, capul ras, iar ochii

îi erau plini de maliţiozitate. Ţinea în mâini ceva. Când m-am apropiat, am văzut că era un copil mort.

Am depăşit cu prudenţă statuia, gândindu-mă că avea să prindă brusc viaţă şi să mă atace. Dar nu s-a întâmplat aşa. Mai departe exista o uşă cu două canaturi, sculptată cu aceleaşi imagini monstruoase pe care le văzusem şi pe strane.

Am tras aer în piept, am ridicat bagheta şi am rostit:

— *Ingressio!*

Ştiam că, imediat după acest portal, aveam să mă confrunt cu cei care urmau să încerce să mă despartă de sufletul meu.

Ştiam că avea să fie rău. Numai că nu ştiam cât de rău.

Uşa s-a deschis spre interior şi noi am intrat. Reuşisem în ultimul timp să nu stau prea mult pe gânduri şi să păşesc cu îndrăzneală în orice situaţie. După cum aflasem, imprevizibilitatea putea fi un lucru bun atunci când aveai de-a face cu nemiloasele încarnări ale răului. Aşa că am păşit cu îndrăzneală în încăpere. Şi am ţipat.

Delph, Petra şi Lackland erau scufundaţi în trei bazine separate. Apa nu era limpede, ci era murdară, neagră şi cu bulbuci, iar în adâncime plutea ceva ce n-am putut să identific. Numai capetele prietenilor mei mai erau vizibile, iar ei aveau ochii închişi. Şi, în timp ce stăteam acolo, observam cum deveneau din ce în ce mai transparenţi. La marginea fiecărui bazin se aflau câteva siluete înveşmântate în robe cu glugi, care agitau apa cu nişte beţe din argint, subţiri şi lungi. Şi totuşi, pe măsură ce mă apropiam, vedeam tot mai clar că beţele erau de fapt transparente, iar argintiul venea dinspre apă, asemenea cernelii absorbite de batonul de tuş.

Tocmai le erau luate sufletele! Era a doua cale de a fura suflete despre care îmi povestise Jasper.

Ţipetele mele alertaseră siluetele în robe. Întorcându-se spre noi, şi-au lăsat glugile în jos şi şi-au descoperit hidoasele chipuri pline de cicatrice, cu pielea arsă. Când am privit la dreapta, am observat un alt bazin, care era gol. Şi am îndrăznit să cred că îmi era destinat.

Înainte să apuc să fac vreo mişcare, şase dintre siluete au zburat spre mine, sărind prin aer cu o viteză şi o agilitate ameţitoare. Totuşi, Harry Doi n-a fost la fel de lent ca mine, întâmpinând-o pe una dintre ele cu capul înainte şi închizându-şi fălcile feroce în jurul gâtului acesteia. Silueta a căzut inertă, în timp ce câinele meu continua să o muşte. Am ridicat bagheta, dar am fost răsturnată de doi dintre Strângătorii de Suflete, care s-au izbit în mine, apucându-mă imediat de gât cu mâinile lor cu gheare şi încercând să rupă şi să taie.

— *Impacto!*

Cei doi au zburat de lângă mine, izbindu-se de doi dintre fraţii lor malefici care mă atacau. Cu toţii au căzut în bazinul în care se afla Lackland.

Într-o frântură de secundă încă patru au ajuns lângă mine. Harry Doi a sărit la gâtul unuia şi l-a dărâmat, sfâşiindu-i beregata.

— *Jagada!* am strigat, răsucindu-mă spre ei.

Doi dintre ei s-au prăbuşit imediat, cu tăieturi pe tot trupul.

N-am mai aşteptat ca şi cel de-al patrulea să sară asupra mea. Îndreptând bagheta spre el, am rostit imediat:

— *Rigamorte!*

Şi acesta a căzut la pământ mort.

Am întins apoi bagheta spre Delph şi am strigat:

— *Rejoinda,* Delph!

Ieşind în zbor din apă, Delph a plutit spre alţi doi Strângători de Suflete care intraseră în grabă în încăpere, trântindu-i la pământ.

L-am apucat de braţ.

— Delph, Delph, trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te!

L-am auzit pe Harry Doi scâncind şi m-am întors strigând:

— *Engulfiado!*

Puternicul torent de apă a lovit perechea de Strângători care îl târa pe Harry Doi prin încăpere cu o asemenea forţă, încât aceştia au fost izbiţi de piatră, murind pe loc.

— Delph, te rog! *Rejoinda,* Petra!

Petra a ieşit la rândul ei din apă, venind în zbor în timp ce alţi doi diavoli mă atacau cu beţele lor lungi, pe care le folosiseră în bazine. Unul dintre acestea a luat contact cu faţa mea şi am simţit cum îmi ţâşneşte sângele din nas şi din obraz.

— *Embattlemento!*

Beţele s-au lovit de scut şi s-au sfărâmat, apoi, brusc, Delph şi Petra s-au trezit.

— Ce na… a început Delph.

Petra s-a ridicat încetişor, aruncând priviri în jur şi încercând să înţeleagă totul. Apoi s-a uitat la mine. Lackland se scufunda şi mai adânc în străfundurile bazinului său. Strângătorul de Suflete de acolo nu-l părăsise pentru a mă ataca, ci continua să învârtă băţul în apă. Lackland aproape că nu se mai vedea, iar sufletul lui părea pe punctul de a se desprinde.

Printr-o altă uşă au apărut alţi Strângători de Suflete, toţi înarmaţi, gata să ne atace.

M-am uitat la Petra. Preţ de o clipă, privirile ni s-au încrucişat şi în acest scurt răstimp multe ne-am comunicat una alteia. Privirea ei era imploratoare. Ştia că eu îi luasem bagheta. *Ştia.* O parte din mine nu voia, însă cealaltă parte realiza că era singura cale. Am căutat în buzunar, am scos bagheta ei şi i-am aruncat-o. Ea a prins-o şi s-a întors spre regimentul de demoni care ne atacau. Am făcut la fel, ridicând bagheta şi strigând:

— *Impacto!*

Un moment mai târziu, am auzit-o pe Petra strigând aceeaşi incantaţie. Vrăjile noastre combinate au produs o forţă de o putere de neegalat. Strângătorii de Suflete n-au fost numai trântiţi la pământ. Au fost dezintegraţi.

M-am răsucit spre Petra şi i-am zâmbit. Ea mi-a întors un zâmbet slab. Apoi a fost trântită din nou în bazin şi trasă imediat la fund.

Eu am fost aruncată prin aer şi am aterizat pe fundul celui de-al patrulea bazin. Am deschis ochii şi, deşi apa era neagră şi murdară, am descoperit că vedeam destul de limpede. Ăsta nu era un lucru bun.

Ştiam cine mă privea în ochi.

Bezil. Individul din statuie. Mantia sa era roşie ca sângele, iar la gât avea un lanţ greu, cu un disc de metal pe el. Simbolul gravat pe acesta era trupul spintecat în jumătate care se afla şi în vârful afurisitului său de templu. Acum ştiam că reprezenta despărţirea sufletului de trup.

Ţinea câte un cuţit în fiecare mână, având pe chip o expresie ucigaşă. Îmi pierdusem bagheta şi o căutam disperată în apă. Deodată, în bazin a intrat o mână, care l-a apucat pe Bezil de lanţ şi l-a tras din apă.

Mi-am găsit bagheta şi l-am folosit pe Destin pentru a mă avânta în zbor deasupra apei, tuşind şi scuipând.

Era o privelişte demnă de privit.

Delph îl pocnea pe Bezil cu pumnul într-o parte a capului. Însă Bezil era mult mai puternic decât părea. Aruncându-se asupra lui Delph, l-a trântit cu uşurinţă în şezut.

Mi-am îndreptat bagheta înspre Bezil, dar n-am mai apucat să rostesc vraja, căci am fost atacată de doi Strângători de Suflete. În timp ce luptam cu ei, mă străduiam să nu-i scap din ochi pe Delph şi pe Bezil, care erau încleştaţi într-o luptă titanică, aruncându-se unul asupra altuia prin încăpere şi trăgându-şi reciproc câte o rafală de lovituri.

În timp ce mă războiam cu Strângătorul de Suflete rămas, Delph i-a smuls lui Bezil unul dintre cuţite, reuşind să îl rănească. Demonul a sărit înapoi, în timp ce din rană a început să-i gâlgâie sânge de culoare verde. Delph n-a mai aşteptat nicio clipă şi nu şi-a slăbit atacul. S-a aruncat asupra lui Bezil precum un garm asupra prăzii. Două lovituri zdravene cu pumnul în cap, despre care am avut senzaţia că se puteau simţi din cealaltă parte a încăperii, iar individul a închis ochii. Capul i-a căzut inert. Delph l-a ridicat şi l-a aruncat în bazinul cu apă, unde s-a scufundat cu viteză.

— Bravo, Delph! am ţipat cu bucurie.

El s-a uitat la mine şi, deşi era lovit, mi-a zâmbit cu căldură. Între timp, eu îl terminam pe ultimul Strângător

de Suflete.

Petra îl scosese pe Lackland din bazin, distrugând şi băţul care fusese utilizat pentru a-i absorbi sufletul. Cu toate că se clătina pe picioare şi gemea, părea nevătămat în rest.

„Am învins“, m-am gândit. Apoi l-am văzut pe Delph.

— Ăăă… Vega Jane? m-a atenţionat el.

Am privit în aceeaşi direcţie.

Bezil ieşise din bazin şi stătea lângă o imagine groaznică de pe peretele din piatră. Şi-a ridicat mâinile şi a rostit un torent de cuvinte. O clipă mai târziu, peretele s-a deschis şi pe acolo au ieşit o sută de Strângători de Suflete, toţi înarmaţi cu spade, lănci, topoare şi cuţite, iar în ochi cu sete de sânge.

Cu niciun chip nu-i puteam învinge pe toţi, nici chiar cu cele două baghete.

— Harry Doi! am strigat, bătându-mă cu mâna în piept.

El a sărit imediat în hamul lui şi l-am fixat bine.

— Delph, ia-mă de mână! Lackland, ia-l pe Delph de mână! Petra, ţine-te de mâna lui Lackland!

Eram acum înlănţuiţi cu toţii, cu Petra şi cu mine în capetele şirului, ţinând bagheta în mâinile libere. Urma să avem nevoie de ele.

Cu strigăte care făceau să-ţi îngheţe sângele în vene, Bezil şi Strângătorii de Suflete ne-au atacat.

Am aţintit bagheta spre o pereche de coloane gigantice din piatră care susţineau tavanul. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Petra aţintindu-şi şi ea bagheta spre celelalte.

— *Severus!*

— *Severus!* a repetat Petra.

Crăpături uriaşe s-au căscat în coloane, care au început să se clatine. Apoi au început să cadă. Între timp, noi ne înălţaserăm deja în aer. M-am întors şi, asemenea frunzelor smulse de pe o viţă, ne-am avântat spre uşă, în timp ce templul se prăbuşea în jurul nostru. Abia reuşiserăm să ieşim pe uşă când tavanul detestabilului templu s-a prăbuşit, strivindu-l pe Bezil şi pe adepţii lui sub moloz. Cât de nimerit!

Însă eram în continuare terifiată la gândul că restul templului avea să năruie peste noi, îngropându-ne permanent acolo. Am ţâşnit pe uşa de la intrare exact când canaturile acesteia cădeau înăuntru. Eliberaţi din edificiul care se prăbuşea, ne-am avântat în sus până când n-am mai putut să menţin zborul. Apoi am căzut repede şi abrupt, izbindu-ne de sol şi rostogolindu-ne dureros pe o limbă de pământ.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut întregul templu prăbuşindu-se cu zgomot în interiorul său. Praful s-a ridicat în aer, apoi s-a lăsat tăcerea.

M-am uitat la Delph, care se lupta să se ridice în picioare.

— Am crezut că până aici ne-a fost! a spus el.

— A fost cât pe ce! am încuviinţat eu.

L-am eliberat pe Harry Doi din ham şi am ajutat-o pe Petra să se ridice în picioare, în timp ce Delph îl trăgea pe Lackland. Apoi am aruncat o privire spre bagheta pe care Petra încă o ţinea strâns în mână.

— Îmi pare rău că ţi-am luat-o, i-am spus, astfel încât să audă numai ea.

S-a uitat şi ea la baghetă, apoi a zis:

— Înţeleg de ce ai făcut-o.

— N-aş fi putut să fac asta singură acolo, i-am spus. Sper că ştii asta.

— Pet! a exclamat Lackland. De unde dracu ai chestia aia?

Petra s-a uitat la baghetă, neştiind ce să-i răspundă.

— Aveam eu una de rezervă, am spus, ceea ce a atras o privire de neîncredere din partea lui Delph.

— Ah, a exclamat Lackland. Păi, mulţumim frumos pentru tot ce are rezerve atât de minunate!

Am tresărit când am descoperit că ne aflam la poalele Muntelui Albastru. Bănuiam că, după ce aveam să-l urcăm, urma să găsim – pe partea cealaltă – capătul Quagului.

— Cum ne-ai găsit? m-a întrebat Delph.

— Am avut ajutor. Din partea unui prieten.

— N-ar trebui s-o luăm din loc? a propus Lackland.

Am aruncat iute o privire către munte. Ce mai rămăsese acolo ca să încerce să ne oprească? Apoi mi-am coborât privirea spre baghetă. Părea atât de mică şi de insignifiantă… şi totuşi, îmi slujise atât de bine în cele cinci cercuri… Puteam doar să sper că îi mai rămăsese suficientă magie.

QUADRAGINTA OCTO

Ultimul

Am parcurs circa opt kilometri. Aproape toţi pe verticală, până când n-am mai putut să ne mişcăm mâinile şi picioarele. Ne-am instalat tabăra pe un mic platou, care permitea o vedere peste Quag. Sau aşa ar fi trebuit.

M-am întors să văd de unde veniserăm. Până acolo, nu mă uitasem niciodată în urmă. Fusesem mult prea preocupată de ceea ce ne aştepta înainte.

Dar în urmă nu era nimic cu excepţia întunericului, chiar dacă era încă zi. Parcă ai fi privit spre cer într-o noapte fără stele. Pur şi simplu nu era nimic. Fără să vreau, am simţit un frison.

M-am uitat la Delph, care o ajuta pe Petra să pregătească masa. Amândoi aveau cicatrice în urma întâmplărilor petrecute acolo – Delph la braţ şi Petra la mână. Fără nicio îndoială că şi minţile lor aveau cicatrice, la fel ca şi a mea. Am remarcat, cu un junghi de gelozie, că lucrau bine împreună, părând să-şi citească gândurile unul altuia.

Am mâncat şi am băut apă, fără ca vreunul dintre noi să scoată vreun cuvânt. Era ca şi cum bătălia cu Strângătorii de Suflete ne-ar fi jefuit de ceva şi încercam acum să descoperim ce anume.

Lackland îşi freca neglijent faţa rănită. Delph îşi suflecase mâneca pentru a-şi examina braţul rănit. Însă când m-am uitat la Petra, ea îşi privea bagheta de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată. Ştiam ce simţea. Greutatea unei baghete în mâna cuiva ducea cu sine aşteptări uriaşe, dar şi o anumită responsabilitate, egală, poate, cu tonajul muntelui pe care ne aflam.

Petra a rămas prima de veghe, iar Delph şi Lackland s-

au întins pe paturile lor. M-am dus după ea în perimetrul în care avea să-şi preia postul.

I-am privit pe furiş bagheta şi am decis să trec direct la subiect. Mai presus de orice, eram o fată Wug practică.

— Câte vrăji ştii? am întrebat-o direct.

A părut surprinsă de întrebarea mea, însă am luat taurul de coarne. N-aveam timp de drăgălăşenii.

— Vraja *Rigamorte* nu e ceva ce faci pentru prima dată, i-am spus. Cât despre celelalte vrăji pe care le-ai folosit… Cu toate că eu am rostit prima incantaţia, mişcările baghetei tale au fost precise şi corecte. Deci, câte vrăji ştii? Este important.

Parcă aş fi încercat să stabilesc câte focuri de mortă ne mai rămăseseră laolaltă pentru a trage în inamic. Nu-mi făceam nicio iluzie că cel de-Al Cincilea Cerc îşi încheiase socotelile cu noi. Mă bizuisem pe abilităţile Petrei pentru a scăpa de Strângătorii de Suflete şi ştiam că urma să am din nou nevoie de ea.

— Ce importanţă are? a răspuns ea tăios. Nu mi-am putut salva familia de licantropi, nu-i aşa?

Am arătat spre fragmentul de unghie adăpostit la baza baghetei ei.

— Asta îi aparţine unchiului tău, nu-i aşa? Nu e bagheta lui. A meşterit bagheta asta şi ţi-a dat-o ţie. Este bagheta *ta.*

Ea folosise bagheta mea pentru a ucide, iar aceasta o rănise. Mânuia bagheta cu uşurinţă şi îndemânare, ceea ce-mi spunea clar că o mai folosise şi alte dăţi.

S-a uitat la baghetă, apucând-o şi mai strâns.

— Şi ce dacă?

— Aşadar, câte vrăji ştii?

— Câteva. Ceva mai multe decât cele pe care le-am folosit deja. El a vrut să mă înveţe mai multe, dar în noaptea în care au venit licantropii eram plecaţi după apă. Un garm ne-a atacat. Şi pe el l-a omorât. S-a uitat la mine cu sălbăticie, apoi a adăugat: Iar eu l-am omorât pe garm. Atunci a fost prima dată când am folosit vraja de moarte. Unchiul meu mi-a spus ce trebuia să simt…

— Ceva mai mult decât ură şi aversiune? Şi că trebuia să simţi totul cu fiecare fărâmă din mintea, trupul şi spiritul tău?

Fără să rostească vreun cuvânt, a încuviinţat din cap.

Mi s-a părut interesant că amândouă îi pierduserăm pe cei dragi nouă răpuşi de colţii unui garm – ea pe unchiul ei, iar eu pe primul meu câine. Şi că amândouă folosiserăm vraja de moarte pentru prima dată asupra unui garm.

S-a uitat la bagheta mea.

— Tu poţi să faci mult mai multe decât mine.

— Păi, eu am fost pregătită în mod corespunzător, am spus, privind-o cu atenţie.

— Poţi tu să mă pregăteşti în mod corespunzător? m-a întrebat nerăbdătoare.

Deşi mă aşteptasem la cererea asta, tot nu eram sigură cum să-i răspund.

— Îndreaptă-ţi bagheta în direcţia aceea. Incantaţia este cea pe care m-ai mai auzit folosind-o până acum. *Crystilado magnifica.*

I-am arătat mişcarea potrivită a baghetei.

— Concentrează-ţi mintea, trupul şi spiritul, i-am spus. Şi lasă această energie combinată să curgă prin bagheta ta.

Ei, drăcia dracului! Deodată mă simţeam ca Astrea Prine.

Petra a făcut aşa cum am instruit-o, însă a ratat de trei ori. Totuşi, n-a fost cuprinsă de frustrare, cum fusesem eu atunci când încercasem asta. Mi-a mai adresat şi alte întrebări, iar eu i-am oferit şi alte răspunsuri; la a şasea încercare a ei, peisajul care se afla la kilometri depărtare de noi era acum la doar câţiva centimetri în faţa noastră.

S-a uitat la mine, radiind de triumf. I-am întors zâmbetul, deşi nu cu acelaşi entuziasm. Apoi, am privit amândouă cu atenţie spre ceea ce ne aştepta a doua lumină dimineaţă.

— Ăla care se învârtejeşte e fum? m-a întrebat.

Am mijit ochii ca să văd mai bine, cu toate că n-ar fi trebuit să fiu nevoită s-o fac. Imaginea *era* exact în faţa

mea. Totuşi, exista ceva distorsionat în acea imagine, ceea ce făcea să fie dificil să distingi toate detaliile. Poate că Petra nu făcuse vraja riguros de exact.

— Aşa pare. Am arătat spre un punct şi am adăugat: Şi aia ar putea fi o colibă din care iese fumul.

— Aşadar, cineva locuieşte acolo? a întrebat ea, încurcată şi uimită.

Puteam să înţeleg asta foarte bine, căci cine ar fi vrut să locuiască în cel de-Al Cincilea Cerc?

— Cred că vom afla în curând. Apoi mi-a venit o idee şi am spus: Poate că am putea evita să escaladăm muntele ăsta. Poate că am putea zbura peste.

— Am crezut că ai zis că nu este posibil.

— Acum s-ar putea să fie.

— Cum ţi-ai dat seama de asta?

— După cum mi-a spus cineva cândva, aici totul este posibil.

Am dat să plec, apoi m-am oprit.

— Petra. Ţi-a pomenit unchiul tău vreodată de Maladoni?

Am vrut să-i văd prima expresie, pentru a-i verifica sinceritatea.

— Nu, mi-a răspuns ea. Ce înseamnă asta?

— Nimic important.

*

A doua zi ne-am strâns desagii şi l-am legat pe Harry Doi în hamul său. Nu aveam de gând să-i car pe ceilalţi unul câte unul. Nu după cele petrecute ultima dată. Din câte ştiam, mai pândeau şi alte creaturi asemenea Strângătorilor de Suflete. Urma să rămânem împreună. Să murim sau să supravieţuim împreună. Nu singură. Niciodată.

Ne-am apucat de mâini în lanţ, ca ultima dată, apoi am bătut din picioare şi ne-am înălţat neîndemânatic în aer. Petra încheia ariergarda, ţinând bagheta pregătită în mâna liberă.

Am plutit o vreme şi trebuie să recunosc că priveliştea

de acolo, de sus era absolut spectaculoasă. De aproape, muntele era şi mai albastru. Anumite părţi ale sale erau acoperite de vegetaţie, dar alte porţiuni erau formate doar din stânci goale, unde, din nu ştiu ce motiv, nu creştea nimic.

Niciun nor întunecat nu apăruse până atunci, iar aerul era foarte calm. M-am uitat în jos şi am localizat din nou fuiorul de fum pe care Petra şi cu mine îl văzuserăm folosind incantaţia de amplificare. De acolo, de sus, distingeam mai multe detalii. Coliba pe care o văzuserăm anterior era mică şi construită în întregime din piatră albastră. Mi-am înclinat capul înainte şi am zburat mai jos. Acum vedeam un petic de pământ albastru printre copaci. Şi atunci, l-am localizat.

Era un bărbat scund, care mergea pe cărarea spre colibă cărând un braţ de lemne aproape la fel de mare cât el. Probabil că acela era combustibilul pentru focul care constituia sursa fumului. Purta nişte pantaloni vechi şi zdrenţuiţi, o cămaşă cadrilată şi – am reuşit eu să-mi dau seama pe măsură ce coboram tot mai mult – o căciulă roşie, al cărei vârf ţuguiat era puţin aplecat.

N-aveam chef de o altă întâlnire cu o creatură din cel de-Al Cincilea Cerc. M-am gândit că am fi putut să zburăm pur şi simplu peste vârful muntelui.

De îndată ce am terminat acest gând, furtuna s-a abătut atât de iute asupra noastră, încât abia am avut timp să mai respir o dată. Petra şi Lackland au zbierat îngroziţi, căci fulgerele cădeau atât de aproape de noi, încât am crezut că suliţele de lumină ar putea să ne străpungă. Tunetele loveau cu o forţă ucigătoare. Am simţit cum slăbea strânsoarea mâinii lui Delph. Apoi, un alt ţipăt m-a izbit, răsturnându-mă pe spate.

M-am uitat în jos şi am văzut-o pe Petra căzând.

Lackland se uita la mine lung, iar pe chipul lui se citea şocul.

— Ea… pur şi simplu a alunecat.

El fusese cel care ţipase, nu Petra, mi-am dat eu seama apoi.

— Aşteaptă! am ţipat.

Am făcut un plonjon cu Delph atârnând de mine, care mi-a forţat umerii atât de tare, încât am crezut că braţele aveau să-mi fie smulse din trup.

Înţelegând că n-aveam să o prind la timp, am întins bagheta în direcţia ei şi am rostit:

— *Lassado!*

Lumina subţire care a explodat din bagheta mea a încercuit talia Petrei şi a tras-o în sus. Ea s-a avântat spre noi.

— Lackland, prinde-o de picior!

El a apucat-o strâns, apoi a strigat:

— Nu cred că e conştientă! Are ochii închişi!

— Respiră? am întrebat.

Primul meu gând a fost că Petra fusese lovită de un fulger.

— Nu… nu ştiu. Aşa cred.

M-am îndreptat cu capul în jos, în timp ce furtuna urla în jurul nostru. Ne-am izbit de sol mai tare decât intenţionam, dar m-am ridicat într-o secundă şi am îngenuncheat alături de Petra. Era culcată pe spate, cu ochii închişi şi cu trăsăturile contorsionate de durere.

— Petra? Petra!

Am pălmuit-o. Ea a deschis ochii şi s-a uitat înnebunită în jur.

— Ce? Unde? Tu?

— Eşti rănită?

Am privit-o cu atenţie, dar n-am văzut răni evidente. Apoi m-am uitat în ochii ei, în timp ce Delph şi Lackland furişau priviri peste umărul meu, cu chipurile pline de îngrijorare.

— Aproape că ai murit, am spus. Dar te-am prins la timp.

Ea s-a ridicat încetişor şi şi-a pipăit capul.

— Eu… cred că am leşinat. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este…

— Bună!

Am sărit cu toţii ca arşi şi ne-am zgâit la fiinţa care ne salutase.

Era micul bărbat cu căciula roşie. Aterizaserăm în apropierea colibei lui. Uitându-mă în jur, am văzut căsuţa şi fuiorul de fum la nici douăzeci de metri distanţă.

— Cine eşti? l-am întrebat.

El s-a uitat la mine cu ochii lui căprui şi blânzi, având pe chip o expresie prietenoasă care m-a pus în gardă imediat. Ideea de prietenie nu prea exista pe acolo. Ştiam asta mai bine ca oricine. Vicleni şi ucigaşi, da; însă prieteni, nu.

— Mi se spune Asurter din Muspell, a răspuns el cu o voce înaltă şi piţigăiată.

— Muspell? am întrebat. Aşa se cheamă locul acesta?

— Aşa îi spun eu, a precizat Asurter, care abia îmi ajungea până la brâu.

Într-adevăr, era la fel de scund precum Eon din Wormwood, cu toate că pielea îi era cam roşie.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Delph.

— Tai lemne şi ţin focul aprins.

M-am uitat spre colibă.

— E cald, i-am spus. Chiar trebuie să faci focul?

— Întotdeauna îmi este de trebuinţă un foc, a răspuns Asurter. Vă trebuie mâncare sau de băut?

Ne-am uitat unul la celălalt. Aş fi vrut să mergem mai departe, dar – cu toate că furtuna încetase de îndată ce atinsesem pământul – ştiam că aveam să urcăm muntele la picior de data aceasta.

— Ar fi foarte drăguţ din partea ta, mulţumim, am spus.

Când Asurter s-a întors cu spatele, le-am făcut semn celorlalţi să fie cu ochii în patru. Individul putea să fie de treabă, dar, la fel de bine, putea să ne şi păcălească.

Am trecut pe lângă o stivă uriaşă de lemne de foc, toate tăiate frumos şi atent aranjate. Asurter a luat o grămadă mare de lemne în braţe şi ne-a condus spre colibă. Pe dinafară, arăta umilă şi mică. Şi la fel arăta şi pe dinăuntru. Pereţii erau pur şi simplu din piatră, aceleaşi care formau exteriorul casei. Podeaua era murdară, iar mobila se limita la un scaun şi o masă. Spaţiul era dominat de un şemineu din piatră care ocupa un perete întreg, de la podea până în tavan. În interior era atât de cald, încât

am început să transpir imediat şi a trebuit să-mi feresc ochii de strălucirea puternică a flăcărilor.

M-am uitat la ceilalţi şi am văzut că şi ei aveau aceeaşi reacţie. Când am făcut un pas spre foc, am fost nevoită să păşesc imediat înapoi din pricina căldurii. Şi totuşi, Asurter s-a dus direct în faţa şemineului şi a pus grămada de lemne pe foc. Flăcările s-au înălţat pe loc la o înălţime de trei metri, părând să ameninţe să iasă din şemineu.

„Ei, drăcia dracului, m-am gândit eu, nu e de mirare că are pielea atât de roşie, dacă se apropie de foc aşa de mult.“

El s-a întors spre noi şi ne-a întrebat:

— Mâncare şi apă?

Apoi a arătat spre masă şi am văzut că, într-adevăr, mâncarea apăruse acolo. La fel şi apa. Numai că mâncarea era carbonizată. Iar când m-am dus să iau un pocal de apă, l-am scăpat imediat, căci metalul era încins, iar apa clocotită.

Asurter nu părea să bage de seamă. A ieşit şi s-a întors cu încă un braţ de lemne, pe care le-a aruncat în foc. Flăcările s-au înălţat şi mai sus.

M-am uitat la ceilalţi şi i-am văzut cuprinşi de îngrijorare. Delph a arătat cu un deget spre uşă.

— Ei bine, Asurter, mulţumim, trebuie să plecăm, i-am spus.

El s-a întors spre mine.

— Să plecaţi? Unde să plecaţi?

Înainte să-l pot opri, Lackland a intervenit:

— În sus pe munte şi afară din locul acesta, iată unde.

Am încremenit, căci parcă simţeam ceva acumulându-se. Exact aşa cum mi se întâmplase cu Ladon-Tosh, în Duelul de acasă din Wormwood. O senzaţie de energie, de putere care se amplifica înmiit.

— Fugiţi! am ţipat, în timp ce mă năpusteam spre uşă.

Asurter nu mai era scund acum. De fapt, creştea atât de iute, încât a ţâşnit prin acoperişul colibei. Şi nu mai arăta deloc ca înainte. Era gigantic, cu plete şi o barbă care îi ajungea până la brâu. Iar dacă înainte fusese roşu aprins,

acum era în flăcări. La propriu în flăcări, căci barba lui era în flăcări pe piept, la fel ca şi părul.

Ne-am năpustit afară. Privind în urmă, am observat că Asurter ajunsese la o înălţime de treizeci de metri. Iar ceea ce a făcut apoi m-a lăsat fără suflu. S-a aplecat şi a apucat ceva metalic, care părea să fi fost înfipt în pământ.

Trăgând obiectul, am văzut cu toţii că era o sabie în flăcări, care măsura jumătate din înălţimea lui Asurter. Când s-a întors să se uite la noi, devenise ceva îngrozitor de privit. Chipul lui era pur şi simplu o masă de flăcări. Iar când a deschis gura, ţipătul său ar fi putut să topească fierul.

Din fericire, îmi revenisem în simţiri, aşa că am strigat:

— *Embattlemento!*

Flăcările au lovit scutul creat de vrajă, dar, din fericire, acesta a ţinut, chiar dacă devenise incandescent. Deşi se afla la o distanţă de peste şase metri, simţeam căldura pe care o emana.

Victoria mea a fost de scurtă durată.

Asurter s-a întors, a ridicat spada şi a izbit cu putere în pământul din spatele lui, cu o lovitură teribilă. Focul a atins pământul, apoi flăcările s-au înălţat la treizeci de metri în aer. Şi, în timp ce noi priveam îngroziţi, linia de foc a pornit în grabă pe versantul muntelui, aprinzând totul în cale şi deplasându-se din ce în ce mai repede. Focul a urcat din locul unde ne aflam până în vârful Muntelui Albastru, cu o viteză care a făcut să-mi simt capul învârtindu-se şi să rămân fără aer.

Şi atunci s-a întâmplat.

Vârful Muntelui Albastru a zburat cu o forţă cum nu mai văzusem niciodată până atunci. Nici măcar ceva asemănător. Cu toate că ne aflam la mulţi kilometri distanţă de acesta, suflul ne-a aruncat la cincisprezece metri în aer. Apoi ne-am rostogolit pe pământ, care acum sălta şi se arcuia ca o barcă pe o mare agitată de furtună.

Când, în cele din urmă, ne-am oprit şi am reuşit să ne ridicăm privirile, întregul munte era în flăcări, iar un zid de materie arzândă venea duduind în jos pe panta lungă,

exact în direcţia noastră. Avea peste trei sute de metri lungime şi era lat de kilometri întregi. Şi era de neoprit în drumul său spre noi.

Cel de-Al Cincilea Cerc tocmai ne învinsese.

QUADRAGINTA NOVEM

Cei patru rămaşi

— Fugi, Vega Jane! a strigat Delph.

Îl simţeam alături de mine, trăgându-mă de braţ. Dar nu m-am uitat la el. Peste duduitul zidului de foc care se îndrepta spre noi l-am auzit pe Lackland, care fugea în josul muntelui strigând la noi să fugim ca el.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Petra în genunchi, cu capul plecat, aşteptând sfârşitul. La picioarele mele era Harry Doi, care, ca şi mine, se zgâia la moartea groaznică ce venea în calea noastră.

M-am uitat la bagheta mea şi am ştiut că, în pofida puterii ei considerabile, nu ne mai putea fi de mare ajutor. Flăcările din gura lui Asurter aproape că-mi încovoiaseră scutul de vrajă. Ceea ce venea acum era de un milion de ori mai puternic. În faţa sa, vraja mea *Engulfiado* pur şi simplu s-ar fi prefăcut în ceaţă.

Aveam Lanţul Destin în jurul taliei, dar nu puteam să zbor suficient de sus cu noi toţi pentru a scăpa de foc. Şi, în timp ce priveam spre perspectiva sumbră care ne aştepta, mi s-a întâmplat cel mai uimitor lucru.

Panica m-a părăsit şi am fost cuprinsă de un calm împăciuitor. Nu ştiu dacă era o simplă resemnare în faţa faptului că viaţa mea avea să ia sfârşit dintr-un moment în altul. Sau dacă era ceva cu totul diferit.

Pe măsură ce Delph încerca să mă tragă după el, picioarele mele păreau să devină tot mai adânc înrădăcinate în locul acela.

Era ultima mea poziţie. Urma să mor acolo. Sau să supravieţuiesc. Avea să fie una sau alta. Am înţeles asta cât se poate de clar.

Am vârât mâna în buzunarul mantiei şi am scos Finnul.

Nu ştiu ce m-a făcut să mă gândesc la el, căci multe gânduri mi se perindau prin minte în acel moment.

Legasem la loc toate nodurile acestuia. M-am uitat la el, neştiind sigur ce avea să se întâmple odată ce aş fi făcut ceea ce plănuiam.

Am dezlegat primul nod.

Zidul a lovit coliba lui Asurter, iar aceasta s-a evaporat în aburi de foc şi de fum.

Am dezlegat apoi al doilea nod de pe Finn.

Zidul l-a lovit pe individ, iar cei treizeci de metri ai săi au dispărut în neant.

Acum, nimic nu mai stătea între noi şi pârjol.

— VEGA! a ţipat Delph.

Însă eu nu-l mai puteam asculta. Priveam cum moartea noastră venea spre noi, cu o viteză şi o ferocitate de neînţeles.

Am dezlegat cel de-al treilea şi ultimul nod al Finnului. Era singurul care nu mai fusese dezlegat până atunci. Iar când degetele mele au dat drumul sforii eliberate, n-am mai ştiut deloc ce era mai rău: flăcările…

…sau ceea ce tocmai dezlănţuisem.

Am fost catapultată în aer cu o asemenea forţă, încât am simţit cum îmi cedează plămânii, cum mi se învârte creierul şi cum hainele aproape îmi sunt smulse de pe corp. Finnul mi-a fost tras din mână. Vântul care mă propulsa, a ţâşnit precum un val titanic, iar acesta a lovit puternicul zid de flăcări cu o izbitură de proporţii cataclismice, căreia – am socotit eu – nimic n-ar mai fi putut să-i supravieţuiască. Dacă aş mai fi fost încă legată la pământ, eram convinsă că aş fi fost pur şi simplu dezintegrată din pricina efectelor coliziunii, ce depăşeau orice limite. Locul în care mă aflasem a fost măturat cu o asemenea putere, încât a trebuit să închid ochii. Mă temeam că mintea mea nu ar fi putut să cuprindă ceea ce vedeam, că avea, pur şi simplu, să explodeze dacă nu încetam să mai privesc.

Dar, într-un final, am fost nevoită să deschid ochii. Am privit în jos şi am înlemnit. Nu numai că toţi copacii

fuseseră îndoiţi. Nu numai că stânca fusese aplatizată. Nu numai că focul fusese stins.

În afară de toate aceste lucruri, s-a mai întâmplat şi altceva.

Întregul Munte Albastru dispăruse. Locul era neted precum palma mea. Nu mai rămăsese nimic. Şi nu numai că flăcările fuseseră stinse, dar nu mai exista nici măcar un fir de fum. Aerul era la fel de limpede cum fusese mereu.

Aveam acum o vedere panoramică, fiindcă mă aflam la aproape un kilometru înălţime. Nu avea nimic de-a face cu Lanţul Destin, căci toţi ceilalţi erau acolo sus, cu mine. Delph, Lackland, Petra şi Harry Doi. Eram cu toţii suspendaţi în cer, ca şi cum nişte funii uriaşe ar fi alunecat în jos şi ne-ar fi încercuit. Alături de noi, pluteau în aer desagii noştri.

Tot ceea ce se aflase în calea celui de-al treilea nod al Finnului dispăruse. Cât cuprindeai cu privirea, nu mai era nimic. Era ca şi cum cineva ar fi rulat cel de-Al Cincilea Cerc, făcându-l să dispară.

Şi apoi, la fel de iute pe cât apăruse teribilul vânt, totul s-a liniştit.

Iar noi am început să cădem, ca şi cum funiile de sus ar fi fost tăiate.

Mărturisesc că fusesem în transă în timp ce privisem dispărând tot ce se afla sub noi. Însă acum, în timp ce pluteam în jos, spre moarte, transa s-a sfârşit brusc.

M-am întors în aer, am luat-o la stânga, l-am înşfăcat pe Harry Doi şi l-am prins în ham. Ceilalţi se aflau dedesubtul meu, căzând mai repede. M-am îndreptat cu capul în jos şi am ţâşnit spre Delph, care era cel mai aproape. Am îndreptat bagheta spre el şi am strigat:

— *Lassado!*

L-am legat imediat şi, fără să pierd o secundă, m-am îndreptat spre Petra, procedând la fel şi cu ea. Acum, doar Lackland mai trebuia salvat. M-am răsucit în aer şi am accelerat spre el.

În timp ce mă apropiam, am văzut-o cu coada ochiului.

O săgeată de foc. Cum era posibil?

M-am întors.

Asurter se ridicase de pe pământul devenit plat. Cum de supravieţuise zidului de foc şi celui de-al treilea nod al Finnului era de neînţeles pentru mine. Şi totuşi, suferise – deşi era în continuare uriaş, nu mai era în flăcări. Nu mai era decât o ruină carbonizată.

Însă se pare că mai avea ceva foc în el, pe care tocmai îl aruncase în noi.

— *Embattlemento!* am ţipat.

Săgeata de foc a lovit scutul meu şi a explodat. Apoi, am îndreptat bagheta spre Asurter şi am rostit:

— *Impacto!*

Uriaşul a fost pulverizat imediat într-o mie de fragmente.

Atunci am auzit ţipătul şi m-am întors la timp pentru a-l vedea pe Lackland mişcându-şi membrele în mod necontrolat şi lovind apoi pământul cu o bufnitură puternică.

Şi după aceea a rămas nemişcat.

M-am îndreptat în jos cu cea mai mare viteză, izbindu-mă de sol atât de tare, încât ne-am rostogolit cu toţii. Am fugit cu Harry Doi încă prins la pieptul meu şi am ajuns la Lackland înainte ca toţi ceilalţi să-şi recapete echilibrul.

Am îngenuncheat lângă el. Trupul lui părea zdrobit, dar încă era în viaţă.

Şi-a ridicat privirea spre mine, având pe buze un zâmbet ciudat.

— Ne-am descurcat bine, nu-i aşa? a reuşit să îngaime.

Mâinile mele cotrobăiau febril prin buzunare în căutarea Pietrei Viperei.

— Lack, rezistă.

— … descurcat bine, nu-i aşa? a repetat el şi mai slab.

— Rezistă.

— … descurcat bine, a spus în şoaptă.

Am găsit Piatra şi am mişcat-o pe deasupra lui.

— O să fie bine.

— Descurcat… nu?

Apoi a închis ochii.

Am nutrit gânduri bune, cele mai bune pe care le-am avut vreodată, fluturând Piatra continuu pe deasupra trupului lui frânt. Am continuat să fac asta chiar şi atunci când Delph şi Petra au venit în fugă şi au îngenuncheat alături de noi.

— Lack! a strigat Petra.

— Va fi bine, am zis repede. Am Piatra.

Delph s-a uitat la Lackland, apoi m-a prins de umăr.

— Vega Jane…

— Va fi bine, am spus, cu lacrimile curgând.

— Vega Jane, a repetat el blând.

— Va… va fi… Piatra…

„Gânduri bune, Vega. Lack, vei fi bine. Aproape am terminat.“

N-am văzut-o pe Petra aplecându-se şi închizându-i ochii lui Lackland.

Nu l-am văzut pe Delph luându-mi Piatra din mână.

Nu l-am văzut pe Harry Doi culcat alături de Lackland şi împingându-i mâna cu nasul lui. N-am văzut nimic din toate astea, căci închisesem ochii. Închisesem ochii fiindcă ştiam că, dacă i-aş fi ţinut deschişi încă o secundă, nu m-aş mai fi mişcat niciodată din locul acela. Că aş fi murit chiar acolo.

Lângă Lackland. Care tocmai *murise.*

Piatra n-a putut să-l aducă înapoi din morţi. Ştiam asta. Ştiusem asta dintotdeauna.

Am simţit cum Delph mă ajuta cu blândeţe să mă ridic în picioare şi să mă îndepărtez de corpul neînsufleţit.

— Vom avea noi grijă de asta, Vega Jane. O să fii bine.

M-am îndepărtat şi m-am aşezat pe pământ cu spatele la ei, în timp ce ei săpau groapa şi-l depuneau acolo pe Lackland Cyphers. Harry Doi stătea alături de mine, împungându-mi palma cu botul; dar, pentru prima dată, nu l-am mai mângâiat în timp ce făcea asta.

Sacrificiul despre care mă avertizaseră cu toţii tocmai venise, sub forma unei lovituri mortale primite de unul dintre noi. Aici, moartea se afla peste tot în jurul nostru, chiar dacă noi reuşiserăm mereu s-o evităm. Ştiusem că

şansele de izbândă de a trece cu toţii prin Quag erau abisal de mici. Astrea îmi spusese asta. Dar n-ar fi trebuit s-o facă.

Nu-l cunoşteam de mult timp pe Lackland. Dar îl cunoscusem suficient de bine. Iar pierderea lui mă mistuia în cel mai profund mod cu putinţă. Într-un fel în care ar trebui să simţim cu toţii o asemenea pierdere.

Când ultima fărâmă de pământ i-a acoperit rămăşiţele, Delph şi Petra mi s-au alăturat.

— S-a isprăvit, a zis Delph liniştit. S-a isprăvit.

Am deschis ochii şi l-am privit. Avea faţa pătată de lacrimi. M-am uitat şi la Petra şi am văzut acelaşi lucru.

Apoi am privit din nou movila de pământ. M-am ridicat şi m-am dus într-acolo, cu ochii plecaţi. Am folosit bagheta şi o bucată de lemn ars a zburat de nicăieri, înfigându-se la capul movilei. Apoi am scris câteva cuvinte pe bucata de lemn.

Aici zace Lackland Cyphers, un prieten bun până la sfârşit.

În final am plasat un scut de vrajă deasupra movilei, pentru ca locul odihnei sale veşnice să rămână în siguranţă.

M-am întors şi am privit înainte. Fără să mai avem un munte în cale, cărarea noastră era destul de dreaptă acum. Cu toate că nimic nu este atât de drept pe cât pare, nu-i aşa? Cu siguranţă, nu în locul acela.

Mi-am ridicat desaga din locul în care căzuse şi am săltat-o în spinare. Apoi am trecut pe lângă Delph, Petra şi Harry Doi.

Eram schimbată acum. Eram diferită. O simţeam în fiecare por al fiinţei mele. Fusesem conducătoarea. Chiar dacă una şovăitoare, nesigură… Apoi devenisem mai încrezătoare, adunând victorie după victorie. Thorne şi cercurile. Iar în final se întâmplase ceva catastrofal.

Unul dintre cei pe care îi condusesem – care avusese încredere că eu aveam să-l scot la liman teafăr – zăcea acum mort. Da, eram schimbată complet. Şi pentru totdeauna.

Cu bagheta în mână, m-am aşezat încă o dată în frunte.
Spre capăt.
Spre blestematul de capăt.

QUINQUAGINTA

Zburând

Simţeam acum că aş putea să mă înalţ în aer dacă aş fi vrut, fără ameninţarea unei furtuni care să se iste pentru a mă opri. Dar, chiar şi-aşa, am hotărât că aveam să mergem pe jos până la ultima porţiune din Quag. Pe bună dreptate, părea lucrul cel mai corect pe care îl puteam face.

Aşa că am pornit în marş.

Delph şi Petra nu încercaseră să-mi vorbească după înmormântarea lui Lackland. Am apreciat asta, căci dacă aş fi fost mai iute, am fi fost cinci apropiindu-ne de capătul acestei călătorii în loc de patru. Era numai vina mea că Lack era mort. Ca şi în cazul picioarelor lui Duf Delphia, dădusem greş.

Când a început să mă usture mâna, am aruncat o privire spre ea.

Şi am rămas încremenită văzând-o.

Pe dosul mâinii mele drepte se materializa ceva.

În următoarele clipe, mâna a început să-mi tremure atât de rău, încât am scăpat bagheta. A trebuit să-mi ţin mâna care mă ustura cu cealaltă. Apoi, durerea m-a fulgerat în sus, pe braţ, şi am căzut la pământ ţipând. M-am rostogolit şi m-am zbătut. Când am simţit ceva apucându-mă, am lovit în jur cu picioarele şi cu pumnii ca să mă lase în pace.

Am deschis ochii şi i-am văzut pe Delph şi pe Petra ţinându-mă şi încercând să mă calmeze. Nici ei nu înţelegeau ce se întâmplase. Şi atunci, brusc, durerea a dispărut. Îmi simţeam din nou mâna şi braţul normale.

— La naiba, Vega Jane, ce este? Ce s-a întâmplat?

M-am ridicat încetişor în şezut şi m-am uitat la mâna mea, acolo unde, cu un moment în urmă, avusesem senzaţia că sunt muşcată de un garm.

— Sfântă Clopotniţă! a exclamat Delph când a văzut-o.

— Ce-i chestia aia? a întrebat Petra.

Pe dosul mâinii mele apăruseră trei zale. Simbolul Păcii. Al Speranţei. Al Libertăţii.

Acelaşi ca pe mâna bunicului meu. Iar acum era pe mâna mea.

Şi nu era un tuş care putea fi şters cu uşurinţă, ci îmi fusese adânc gravat în piele, probabil din interior în afară. Ştiam, cumva, că urma să am această pecete până la sfârşitul vieţii.

M-am ridicat în picioare tremurând şi mi-am recuperat bagheta din locul unde căzuse.

— E doar o pecete, am spus pe un ton echilibrat, cu toate că simţeam orice, numai calm nu.

— Dar, Vega Jane… a încercat Delph să spună ceva.

— Sunt bine! m-am răstit la el, apoi am continuat pe un ton normal: Sunt bine. Te-aşteptai ca eu să scap din locul ăsta fără niciun fel de cicatrice? Voi doi le aveţi pe ale voastre. La fel şi Harry Doi.

Am încercat să o spun ca pe o glumă, însă ştiam că tonul meu nu era convingător. Asta nu era o cicatrice normală sau o rană, ci era mai mult. Mult mai mult.

Mă simţeam de parcă tocmai fusesem însemnată. Şi, la urma urmelor, nu prea eram îndreptăţită să judec problema. Uram locul acela. Uram cu adevărat fiecare centimetru din el.

— Să mergem, am propus eu. Hai să terminăm cu asta.

*

Timp de trei zile am străbătut o câmpie vastă. Pentru mine era de neconceput ca un munte maiestuos, care existase acolo timp de opt secole, să fie dărâmat de o bucată de sfoară cu un nod dezlegat, lăsând în urmă doar un loc neted.

În cea de-a patra zi, am încetinit când am văzut-o înaintea noastră.

O strălucire orbitoare, ca şi cum lumina ar fi fost reflectată de o sursă.

Când ne-am apropiat, am încetinit pasul şi mai mult. După toate cele pe care le înduraserăm, nu voiam să mă arunc grăbită în ceva care ar fi putut să ne despartă când ne aflam la numai câţiva paşi de ţelul nostru.

— Ce crezi că e? m-a întrebat Delph, întrerupând în sfârşit tăcerea care atârna deasupra noastră ca un giulgiu funerar.

M-am uitat cu atenţie spre strălucirea aceea, dar n-am putut să-i dau un răspuns. Deşi începuse să se lase întunericul, aceasta nu se diminua. Lumina care o genera nu venea din cer.

Dar pe măsură ce ne apropiam, răspunsul devenea tot mai clar.

Lumina venea *din partea cealaltă.*

Ceea ce însemna, mi-am dat eu seama înfiorându-mă, că ajunseserăm în sfârşit la capătul Quagului.

I-am aruncat Petrei o privire, apoi m-am uitat la bagheta ei. Ea a încuviinţat şi a apucat-o strâns.

— Lejer, am murmurat. Acum face parte din tine, Petra.

Am văzut cum degetele ei slăbesc strânsoarea de la baza baghetei.

Mi-a aruncat o privire furişă şi mi-am dat seama că o preocupa ceva. M-am dus la ea şi am privit-o plină de aşteptări.

— Ce este? am întrebat-o.

— Lack, mi-a răspuns.

— A fost vina mea, i-am zis. Eu sunt conducătoarea.

— Ba nu, a ripostat iute. A fost vina *mea.*

— Poftim?

— Tu ne salvai de individul acela cu flăcările. Aveam bagheta. Aş fi putut să-l salvez. Şi-a coborât ochii în pământ. Dar n-am făcut-o. Am încremenit. Am încremenit la naiba! Iar acum el e mort. Din cauza mea.

S-a aşezat pe pământ şi a început să suspine. Delph s-a uitat neliniştit la noi, însă i-am făcut semn să se îndepărteze. M-am aşezat alături de Petra, încercând să mă gândesc la ceva ce aş fi putut spune ca s-o fac să se simtă mai bine.

— Ştii de ce am venit în locul ăsta? am întrebat-o într-un sfârşit.

A încetat să mai plângă şi a spus ezitant:

— Ca să scapi, să ieşi…

— Nu. Am vrut să ştiu adevărul. Acolo unde locuiam, nu exista adevăr. Am vrut să-l găsesc aici.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— De ce e adevărul atât de important?

— Este cel mai important lucru dintre toate, Petra. Fără el, noi nu contăm. Nimic nu contează. M-am ridicat şi i-am întins mâna. Mi-ai salvat viaţa. Ne-ai salvat vieţile tuturor. Ăsta este adevărul. Iar acum, tot ceea ce putem face este să continuăm să mergem. Asta-i tot. Cu siguranţă, şi Lackland ar fi vrut asta. Cred că o ştii.

Încet, a întins braţul, mi-a luat mâna şi s-a ridicat.

Am continuat să mergem cu grijă, cu toţi nervii şi cu toate simţurile în alertă.

Apoi am văzut cum acea strălucire se transforma în ceva şi mai substanţial.

Era un zid. Un afurisit de zid. Ca în Wormwood. Numai că cel de aici era în cea mai mare parte transparent. Cu toate astea, ştiam că era cu mult mai impenetrabil decât unul realizat din lemn şi câteva curele.

Ce-mi spusese Astrea? M-am străduit să mă gândesc la vorbele ei de când trăgea să moară, culcată în patul ei.

Ridicăm ziduri fiindcă ne este frică. Nu ne plac schimbările. Nu ne place atunci când alţii, care nu arată sau nu gândesc ca noi, vin şi încearcă să schimbe lucrurile. Astfel, fugim de asta. Sau, şi mai rău, atacăm.

Cu aceste cuvinte în minte, am făcut un pas înapoi. Acest zid fusese ridicat pentru a realiza două lucruri: să ne ţină pe *noi* înăuntru şi *pe ei* în afară. Era un jalon trasat exact printre două rase care purtaseră un război. Una se ascundea. Alta se afla la vânat.

Apoi mi-a venit o idee.

Oare bunicul meu era acolo? Dar părinţii mei? Cum aveam să-i găsesc? Cum aveam să ajutăm la ceea ce trebuia să fie făcut?

M-am aşezat pe vine şi mi-am privit bagheta.

Dădusem dovadă de resurse şi de cutezanţă în Quag, care, adesea, mă uluiseră. În toiul violenţei lucrurilor care încercau să mă omoare, mă ridicasem la înălţimea provocărilor şi, cu ajutorul prietenilor, supravieţuisem şi îmi învinsesem duşmanii, chiar dacă aceştia – la drept vorbind – ne-ar fi putut înfrânge fără prea mare efort.

Şi totuşi, mai ştiam că nu înfruntasem niciodată un Maladon pe deplin pregătit, care crescuse într-o lume de vrăjitorii. Şi, în pofida a ceea ce spusese Astrea despre mine, cum că aş fi avut puteri excepţionale, adevărul era că eram tânără şi lipsită de experienţă. Iar asta se putea dovedi fatal la un moment dat.

Delph s-a ghemuit lângă mine într-o parte, iar Petra în cealaltă. Amândoi mă priveau întrebător.

— Şi acum, Vega Jane? a vrut Delph să ştie.

Am aţintit bagheta în direcţia strălucirii şi am invocat vraja de amplificare. Şi totuşi, vraja nu mi-a ieşit, la fel cum se întâmplase şi în templul Strângătorilor de Suflete. N-am văzut nimic mai mult decât ceea ce puteam vedea cu ochii noştri. Strălucirea, care reflecta imaginile noastre şi ceea ce ne înconjura, asemenea unei oglinzi imense.

Am îndreptat bagheta spre lumina strălucitoare şi am încercat diferite vrăji. Petra mi s-a alăturat, în speranţa că baghetele noastre combinate ar fi putut realiza ceea ce nu puteam de una singură.

Însă nimic nu s-a întâmplat – vrăjile noastre loveau zidul –, apoi dispăreau pur şi simplu. Preţ de un moment lung şi stânjenitor, mi-am închipuit că veniserăm până acolo, luptaserăm din greu, îl pierduserăm pe unul dintre noi, numai pentru a fi pe vecie împiedicaţi de acest ultim obstacol. Dacă magia nu-l putea învinge, dacă vrăjile limitate pe care le ştiam nu-l puteau atinge, atunci pentru ce naiba mai avusese loc această călătorie?

M-am agitat un timp, apoi am lovit cu picioarele şi am ţâşnit în sus, tot mai sus, mai sus decât zburasem vreodată. Şi apoi mi-am îndreptat capul înainte şi am imprimat şi mai multă viteză. Am fost respinsă atât de iute

atunci când am izbit zidul, încât m-am dat de-a dura vreo şaizeci de metri înainte să-mi recapăt echilibrul. Am plutit în aer o vreme. Şi apoi, când m-am uitat în jos, i-am văzut pe ceilalţi uitându-se lung la mine.

— Daţi-vă înapoi, am strigat la ei.

M-am uitat la baghetă, mi-am dorit ca Elementalul să capete mărimea sa naturală şi l-am aruncat în zid. A ricoşat, a descris un arc de cerc şi s-a întors înapoi în mâna mea.

Elementalul părea intact.

La fel şi zidul.

Nu-mi aminteam ca Elementalul să fi dat greş vreodată. Dar tocmai se întâmplase.

Nu mai aveam vrăji pe care să le invoc. Nu mai aveam nicio armă cu care să încerc. Nu mai aveam nimic cu care să arunc în zidul acela afurisit.

M-am îndreptat încet spre sol şi am rămas pur şi simplu zgâindu-mă la zid şi întrebându-mă ce să fac. Cum puteam să-l învinge? Înfruntasem multe obstacole. Le biruisem pe toate. Până acum.

M-am uitat la Delph şi la Petra.

— Aveţi vreo părere? i-am întrebat, recunoscând prin asta că rămăsesem complet fără idei.

Ei au scuturat din cap.

Mi-aş fi dorit ca Lackland să fi fost acolo şi să mă certe pentru că nu ştiam ce să fac. Aveam nevoie să aud reproşurile lui dispreţuitoare. Şi, în vreme ce Alice Adronis credea că aveam să fiu cea care să-i conducă într-o nouă luptă împotriva Maladonilor, eu nu m-aş fi urmat pe mine nici pe Strada Principală din Wormwood.

Nu mă mai simţisem niciodată în viaţa mea atât de deprimată. Abia mai puteam să respir. Nici să gândesc nu mai puteam. Iar tot ceea ce gândeam era greşit, cum nu se poate mai greşit, pentru a folosi cuvintele bunicului meu. Când m-am uitat la Delph, mi-am dat seama că ştia exact ce gândeam. Dar în momentele acelea nu mă putea ajuta, oricât de mult ar fi vrut.

Şi, în pofida a ceea ce simţeam, n-am putut să nu

zâmbesc atunci când Harry Doi m-a lins pe mână. L-am mângâiat. El m-a mai lins puţin. Şi apoi m-a apucat cu dinţii de inel. După care s-a aşezat pe coadă şi a lătrat o dată.

— Linişteşte-te, Harry Doi, i-a cerut Delph.

Însă eu am ridicat o mână.

— Stai, Delph. Încearcă să-mi spună ceva.

M-am uitat la inel, apoi am privit lung zidul.

Bunicul lăsase inelul în urmă, iar acesta, în sfârşit, îşi găsise drumul către mine. Jasper spusese că zalele reprezentau mantra noastră, tot ceea ce noi apăram. Era un simbol puternic, poate mai puternic decât credeam.

Acel inel mă putea face invizibilă. Dar oare mai putea să facă şi altceva?

Am făcut câţiva paşi şovăielnici înainte şi am continuat să merg până când am ajuns exact în faţa zidului. Am întins mâna, apoi am lipit pecetea de pe pielea mea de el.

Mi-am ţinut respiraţia. Dar nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat înapoi şi i-am văzut pe Petra şi pe Delph zgâindu-se la mine de parcă aş fi fost nebună.

Apoi, m-am întors din nou cu faţa la zid şi am lipit *inelul* de acesta. Mă pregăteam să-mi ţin respiraţia, dar n-am mai apucat s-o fac. Zidul s-a mişcat instantaneu sub mâna mea. A început să lucească şi să se clatine, şi să pulseze, ca şi cum s-ar fi transformat într-un lichid.

Şi atunci, în învelişul obiectului s-a deschis o fantă. Mi-am pus mâinile de o parte şi de alta a deschizăturii şi am împins. Aceasta s-a deschis şi mai tare, ca şi cum aş fi dat la o parte o pereche de perdele. M-am împins prin fantă şi am plonjat în cealaltă parte.

Câteva clipe mai târziu, Delph, Petra şi Harry Doi şi-au făcut şi ei loc prin deschizătură şi mi s-au alăturat.

Când ne-am uitat înapoi, fanta se închisese.

— Ei, drăcia dracului! a rostit Delph în şoaptă.

Am îngenuncheat şi mi-am îmbrăţişat câinele, frecându-mi faţa de minunata lui blană moale. I-am şoptit la singura ureche care îi mai rămăsese:

— Eşti genial, Harry Doi, absolut genial!

Apoi, am privit cu toţii în jur cu atenţie. Peisajul rural, întunecat şi liber, arăta aidoma peisajului pe care îl văzusem adesea în Wormwood. Nu părea înfricoşător sau primejdios în mod surprinzător, aşa cum era fiecare fărâmă din Quag. Dar ştiam că ascundea probabil pericole ce aveau să le facă pe cele pe care deja le înfruntaserăm să pară insignifiante. Am fost cuprinsă de enormitatea absolută a acelui moment.

— Am reuşit, am spus pe un ton scăzut. M-am uitat la Delph şi la Petra. Am reuşit! Am scăpat din Quag!

O parte din mine abia putea să creadă că rosteam cu adevărat acele cuvinte.

Pe chipurile lor am văzut uşurare şi fericire, dar şi incertitudine şi teamă. Şi sunt sigură că şi ei vedeau acelaşi lucru în expresia mea.

Instinctiv, ne-am apropiat toţi trei şi ne-am strâns în braţe, cu trupurile tremurând de emoţia pură de a fi realizat în cele din urmă singurul lucru care ne dominase gândurile şi vieţile şi care ne costase o viaţă preţioasă. Harry Doi a venit spre mine cu capul plecat şi s-a frecat de piciorul meu. L-am mângâiat pe cap.

Când ne-am despărţit, am continuat să ne uităm unul la altul.

— Am scăpat de Quag, a zis Delph. Mulţumită ţie, Vega Jane.

— Ba nu, Delph, mulţumită nouă, tuturor, l-am contrazis, privindu-l mai întâi pe el, apoi pe Petra. Şi mulţumită lui Lackland, am adăugat.

— Şi mulţumită lui Lack, a fost ea de acord, oferindu-mi cel mai mic surâs.

— Cam seamănă puţin cu… cu Wormwood, a remarcat Delph. Nu cu satul propriu-zis, ci cu terenul din jur.

— Aşa e, dar nu cred că va fi ca în Wormwood, am replicat eu.

— Şi acum? a şoptit Delph.

Am aţintit bagheta spre câteva lumini îndepărtate şi am rostit:

— *Crystilado magnifica!*

Pe loc, în faţa noastră a apărut ceea ce părea a fi un sat, ai cărui locuitori probabil că dormeau tun la acea secţiune din noapte. Unele clădiri arătau ca acelea din Wormwood, cu care eram familiarizaţi. Altele nu prea semănau. Străzile erau pavate pe alocuri. Un orologiu bătea. O felină scotea sunete pătrunzătoare. Se auzeau câteva huruituri, dar nu am putut vedea sursa acestora.

Însă, în pofida împrejurimilor adormite şi aparent paşnice, simţeam în aer ceva deloc nevinovat.

Nu uita, Vega, cel mai cumplit loc dintre toate…

— Vega! a şuierat Petra.

Dar deja auzisem şi eu.

Venea ceva.

Venea *cineva.*

Am bătut cu mâna în ham şi Harry Doi a sărit în el, iar eu am fixat cataramele. Apoi am aţintit bagheta mai întâi spre Delph, apoi spre Petra, rostind încet:

— *Lassado!*

Corzile de lumină – conectate cu bagheta mea – au început să şerpuiască în jurul taliei lor. Cum sunetele creşteau în intensitate, Delph mi-a şoptit agitat:

— Vega Jane, orice intenţionezi să faci, ar fi mai bine să începi acum.

A luat desagii noştri şi a rămas în picioare, pregătit.

Am luat inelul bunicului şi l-am rotit astfel încât cele trei zale să fie spre interior. Şi ceea ce sperasem că avea să se întâmple chiar s-a întâmplat. Întrucât eram conectaţi prin vrajă, puterea inelului se răspândise prin pripoanele magice.

Cu toţii eram acum invizibili.

Cu Petra şi cu Delph flancându-mă, am lovit din picior şi ne-am înălţat în aer exact atunci când paşii s-au apropiat. Apoi am auzit o voce joasă şi ameninţătoare.

— Pe aici, aş putea să jur. Era pe aici. Locul ăsta a fost dintotdeauna… straniu. Ştii bine că da.

— Dar cum ar fi posibil? a întrebat o altă voce, care era şi mai joasă şi părea şi mai ameninţătoare. Nu e posibil. Îţi spun că nu e posibil. Nu după tot acest timp, nu-i aşa?

Ei bine, creaturilor, uite că era posibil. De fapt, era adevărul.

Scăpaserăm din Quag. Şi eram acolo. Oriunde o fi fost asta.

Ne-am avântat în sus şi am pornit spre luminile îndepărtate. Şi, procedând astfel, am mai făcut un pas spre tot ceea ce ne aştepta.

După cum spusese Jasper Jane: Pace. Speranţă. Libertate. Exact în această ordine. Deşi, în mod ironic, ştiam că ar fi trebuit să avem parte de ultima pentru a ne putea bucura de primele două. Avea să ne coste o luptă. Întotdeauna se întâmpla aşa.

Şi, după ce supravieţuisem Quagului, la naiba, eram pregătită pentru una.

Cauza noastră.

Timpul nostru.

Destinul nostru.

Exact în această ordine.

Ghidul unui Wugmort în Wormwood şi dincolo de acesta

Adar

Bestie din Wormwood, adesea folosită drept mesager şi pregătită să îndeplinească însărcinări pe calea aerului. Deşi par neîndemânatici la sol, în aer adarii sunt creaturi graţioase şi frumoase, datorând multe magnificei lor înălţimi şi anvergurii aripilor. Cel mai remarcabil, adarii îi pot înţelege pe Wugmorţi şi pot chiar să fie învăţaţi să vorbească.

Amaroc

Bestie feroce şi terifiantă din Quag, cunoscută pentru abilitatea de a ucide în multe feluri. Amarocii au colţii superiori de lungimea braţului unui Wug şi se zvoneşte că aruncă otravă din ochi. Când sunt capturaţi, pieile lor se folosesc în Wormwood la confecţionarea de îmbrăcăminte şi încălţăminte.

Arahnidă

Tip de păianjen veninos indigen din Quag.

Chontoo

Bestie zburătoare din Quag, cu un singur cap, despre care se spune că îşi atacă prada cu sălbăticie în speranţa că va putea folosi părţi din trupul acesteia pentru a le înlocui pe cele care ei îi lipsesc. Răspândindu-se în decursul mai multor secole prin amestecarea unor specii diferite, chontooul se caracterizează printr-un chip groaznic, cu ochi demonici, colţi tăioşi şi flăcări în loc de păr. Chontooul trăieşte mai ales în Mycanmoor.

Clopotniţa

Loc în care merg majoritatea Wugmorţilor pentru a asculta un predicator, la fiecare şapte zile.

Colos

Rasă străveche de luptători formidabili, având o origine în mare parte necunoscută Wugmortului mediu. Colosul mediu măsoară aproximativ douăzeci şi unu de metri în înălţime şi cântăreşte peste trei tone.

Consiliu

Organul administrativ din Wormwood. Consiliul emite legi, regulamente şi edicte, pe care toţi Wugmorţii sunt obligaţi să le respecte.

Cretă

Creatură din Wormwood excepţional de mare, folosită de Plugari la trasul plugului, precum şi la transportul sacilor de fainã la Moară. Creta cântăreşte mai bine de cinci sute de kilograme şi se caracterizează prin coarnele care i se încrucişează peste faţă şi prin copitele de mărimea unor farfurii.

Cucos

Creaturi mici ca nişte păsări, care locuiesc în cel de-Al Treilea Cerc al Quagului. Viu colorate, de parcă ar avea mici crâmpeie de curcubeu incrustate în penele lor, cucosii sunt cel mai bine cunoscuţi pentru aripile lor strălucitoare care pot lumina împrejurimile.

Dactil

Muncitor de la Hornuri, a cărui slujbă presupune fasonarea metalului cu ciocanul şi cu cleştele.

Doppelgang

Creatură periculoasă din Quag, care se distinge prin hidoasele şiruri de dinţi înnegriţi şi ascuţiţi şi care se metamorfozează în orice vede. Puterea doppelgangului constă în abilitatea sa de a păcăli victima – care nu bănuieşte nimic –, convingând-o să se automutileze sau chiar să se omoare, întrucât atacarea bestiei în forma sa schimbată echivalează cu atacarea propriei persoane.

Duel

Competiţie bianuală care are loc în afara Wormwoodului propriu-zis, în cadrul căreia bărbaţii puternici cu vârste între cincisprezece şi douăzeci şi patru de sesiuni sunt aduşi să lupte unul împotriva altuia. Văzute de mulţi Wugi drept ritualuri de trecere, Duelurile pot fi adeseori brutale.

Ekos

Creatură mică din Quag, neobişnuită datorită sulurilor de iarbă care îi cresc pe braţe, pe gât şi pe faţă şi care îi încolţesc din cap. Ekoşii au feţe mici, ridate şi ochi roşii şi protuberanţi.

Eveniment

O întâmplare misterioasă din Wormwood la care nu există martori. Wugmorţii bănuiţi a fi suferit un Eveniment dispar din sat complet, atât trupul, cât şi îmbrăcămintea.

Excalibur

Tip rar de vrăjitor, născut cu puteri magice extraordinare, deja intacte, şi cu o profundă cunoaştere a istoriei wuge săditâ în mintea sa. Poate dura nenumărate sesiuni până când un Excalibur devine conştient de abilităţile sale înnăscute.

Extern

Creatură ameninţătoare cu două picioare, care trăieşte în Quag şi care poate trece drept un Wugmort. Se crede că Externii pot să controleze minţile Wugilor, făcându-i să execute ce li se cere.

Fărâmă

O unitate sau o perioadă mică de timp.

Finisor

Lucrător însărcinat cu „finisarea“ tuturor obiectelor create la Hornuri. Finisorii trebuie să dea dovadă de abilităţi creatoare la Învăţare, căci cerinţele postului merg de la pictat până la uscarea în cuptoare a articolelor destinate celor mai înstăriţi Wugi din Wormwood.

Finn

Element magic constând într-o sfoară înnodată în trei locuri şi strânsă în jurul unui cuişor din lemn. Dezlegarea unui nod aduce un vânt suficient de puternic pentru a ridica obiecte de la sol. Dezlegarea celui de-al doilea nod produce o vijelie, iar dezlegarea celui de-al treilea nod provoacă un vânt de o forţă inimaginabilă, cu capacitatea de a face totul una cu pământul.

Frek

Bestie uriaşă, fioroasă, din Quag, caracterizată printr-un

bot alungit şi colţi mai lungi decât degetul arătător al unui Wug. Se ştie că muşcătura frekului duce la nebunia victimelor.

Furie

Creatură letală din Quag, caracterizată prin şerpii pe post de păr şi prin ochii din care îi picură sânge. Legănarea hipnotizantă a şerpilor de pe capul furiei poate determina prada să se sinucidă.

Furina

Rasă asemănătoare Wugilor, originară din Quag, aproape dispărută din pricina atacurilor continue ale bestiilor. Cei din neamul Furina sunt descendenţii unui grup de Wugi şi de Maladoni care au devenit captivi în Quag în timpul migraţiei de pe marile câmpuri de bătălie spre satul Wormwood.

Garm

Bestie mare, având patru metri lungime şi o greutate de aproape o jumătate de tonă. Garmul este o creatură hidoasă, cu pieptul permanent însângerat, cu un iz îngrozitor şi cu pântecul plin de foc, care poate incinera victima de la câţiva metri distanţă. Potrivit cunoştinţelor tradiţionale din Wormwood, garmul vânează sufletele morţilor sau păzeşte porţile iadului.

Gnom

Creatură din Quag, cunoscută pentru ghearele sale lungi şi ascuţite care îi permit să sape prin stâncă. Gnomii se caracterizează prin chipurile palide şi înfăţişarea năzuroasă şi răutăcioasă, precum şi prin dinţii de un negru-gălbui.

Grozăvie

Creatură zburătoare, neagră, din cel de-Al Cincilea Cerc, creată de Jasper Jane. Având aproximativ mărimea unui câine, grozăviile se caracterizează prin ţipetele lor asurzitoare şi aripile terminate cu gheare, pe care le folosesc pentru a-şi tăia prada în bucăţi.

Grubb

Creatură paşnică din tunelurile de sub Quag, care poate mânca stâncă mai repede decât sapă majoritatea speciilor.

Având de două ori mărimea cretei, grubbul este cunoscut pentru pielea sa puternică, extensibilă, limba lungă şi alunecoasă, dinţii enormi, zimţaţi, trupul moale şi alunecos şi ochii săi deosebiţi, care diferenţiază masculii (albaştri) de femele (galbeni).

Hiperboreu

Bestie zburătoare cu pielea albastră, originară din Quag, caracterizată printr-un tors zvelt şi musculos şi capul uşor acoperit cu pene. Înrudiţi mai îndeaproape cu Wugii decât oricare alte creaturi, hiperboreii pot servi drept aliat sau inamic şi răspund favorabil la respect şi amabilitate. Hiperboreii se aruncă rapid asupra prăzii, bătând-o până când o omoară cu aripile lor compacte şi sfâşiind-o apoi cu ghearele. Hiperboreii trăiesc în cuiburi, în vârful copacilor.

Hornuri

Clădire mare din cărămidă din Wormwood, unde se produc articolele pentru comerţ şi consum.

Inficio

Bestie mare, haină, originară din Quag, care poate elimina un fum otrăvitor suficient de puternic pentru a ucide orice creatură care îl inspiră. Un inficio are două picioare masive terminate cu gheare, torsul longilin, acoperit cu solzi, aripi puternice, membranate, un gât ca un şarpe şi un cap mic, cu ochi veninoşi şi colţi ascuţiţi ca nişte lame.

Inorog

Animal nobil şi blând, caracterizat printr-o blană albă şi strălucitoare şi o coamă aurie, având ochi negri şi lucioşi şi un corn magnific de culoarea argintului. Cornul moale al inorogului poate anihila efectul tuturor otrăvurilor, dar poate fi obţinut doar convingând inorogul să-l ofere de bunăvoie sau prin uciderea animalului.

Îngrijirea

Un loc în care sunt trimişi să trăiască Wugii bolnavi, pentru care Mendenii de la spital nu mai pot face nimic.

Învăţare

Instituţia la care merg tinerii până la vârsta de douăsprezece sesiuni. La învăţare, tinerii dobândesc

abilităţile necesare pentru munca din Wormwood.

Jabbit

Şarpe masiv, cu peste două sute cincizeci de capete crescând pe toată lungimea corpului său. Deşi jabbiţii părăsesc rareori Quagul, puţini îşi încetează atacul odată ce au simţit miros de sânge. Jabbiţii pot pune stăpânire pe Wugi cu uşurinţă şi au colţi în fiecare cap, a căror otravă este suficientă pentru a răpune o creta.

Loons

Pensiune de pe Strada Principală.

Lumină

Perioada de lumină solară între o noapte şi următoarea.

Licantrop

Bestie din Quag cu trupul acoperit de păr lung, ale cărei muşcături transformă victimele în fiinţe ca ea. Licantropul înalt, cu o constituţie puternică, merge în două picioare şi se foloseşte de colţii şi de ghearele sale pentru a-şi ataca prada.

Maladon

Rasă străveche a cărei principală îndeletnicire este pricinuirea unei morţi îngrozitoare celorlalţi (din cuvântul wugez desemnând o „moarte cumplită“). Războiul dintre Maladoni şi Wugmorţi, care a durat sesiuni întregi, i-a forţat pe Wugi să întemeieze satul Wormwood, în jurul căruia au creat prin vrajă Quagul, pentru protecţie.

Maniack

Spirit malefic care se poate ataşa de trup sau de minte, cu capacitatea de a provoca o nebunie ireversibilă unui wug, cu fiecare teamă pe care acesta o va avea vreodată.

Manticoră

Bestie iute, perfidă, originară din Quag, având cap de leu, coadă de şarpe şi trup de ţap. De două ori mai înaltă decât un Wug mediu şi de trei ori mai lată, manticora are abilitatea de a citi gândurile şi de a expira foc.

Moara

Loc de muncă din Wormwood unde sunt rafinate faina şi celelalte cereale.

Mortă

Armă-proiectil din metal, cu ţeavă scurtă sau lungă.

Noc

Corpul astral mare, rotund şi alb ca laptele de pe bolta cerească, ce străluceşte noaptea.

Pasăre de foc

Uriaşă creatură zburătoare din Quag, cunoscută pentru penajul ei colorat, precum şi pentru pliscul şi ghearele sale ascuţite. Se spune că penele păsării de foc sunt atât de strălucitoare, încât pot fi folosite pentru a furniza lumină şi căldură. O pasăre de foc poate fi un vestitor al unei tragedii.

Quag

Pădure care înconjoară Wormwoodul, căminul Externilor şi al tuturor creaturilor feroce. Printre Wugmorţi este larg răspândită credinţa că dincolo de Quag nu există nimic.

Răsuflarea unui Dominici

Floare cu tulpina lungă, cu o inflorescenţă roşie ca sângele, de mărimea unui pumn, care miroase a balegă de slep stătută. Răsuflarea unui Dominici creşte numai în cuiburile de vipere.

Sesiune

Unitate de timp egală cu trei sute şaizeci şi cinci de lumini.

Slep

Creatură magnifică din Wormwood, caracterizată printr-un cap nobil, o coadă lungă, şase picioare şi o blană deosebit de frumoasă. Se spune că slepii puteau cândva să zboare şi că micile adâncituri de pe greabănul lor indică acum locul din care le creşteau aripile.

Spiriduş

Creatură din Quag de două ori mai scundă decât un Wug mediu, caracterizată printr-o constituţie solidă, un maxilar mic, dar puternic, un nas cutezător, urechi lungi şi ascuţite, degete fusiforme şi picioare mari şi păroase. Spiriduşii sunt, în general, creaturi prietenoase, care vorbesc wugeza şi care se oferă să dea o mână de ajutor contra unor mici daruri.

Strada Principală

Stradă pavată din Wormwood, pe care se găsesc aliniate corespunzător magazinele de alimente, îmbrăcăminte şi ierburi vindecătoare necesare Wugmorţilor.

Vestigiu

Colecţie de memorii provenind de la un ansamblu de Wugi; înregistrare întruchipată a amintirilor acestora.

Vezi-Văzător

Instrument profetic utilizat de vrăjitori pentru a vedea alte locuri, care constă în aruncarea de nisip într-o cupă de cositor conţinând lichid în flăcări şi turnarea amestecului pe o masă, pentru a etala o imagine în mişcare a unui loc îndepărtat.

Valhall

Închisoarea din Wormwood, amenajată în public, în centrul satului.

Wendigo

Spirit malefic care poate poseda orice devorează. Această creatură înfiorătoare, cvasitransparentă, trăieşte pe tot cuprinsul Quagului, dar preponderent în Mycanmoor. Semnele că un wendigo se află pe aproape sunt o vagă senzaţie de teroare şi sentimentul că faptele înmagazinate în minte îţi sunt înlocuite de amintirile reziduale ale prăzii pe care wendigoul a devorat-o.

Whist

Ogar mare, domesticit, din Wormwood, cunoscut pentru impresionanta sa viteză.

Wugmort (prescurtat *Wug)*

Cetăţean din Wormwood.

Mulţumiri

Un roman nu prinde viaţă numai prin mâna (şi imaginaţia) romancierului. *Tărâmul celor Cinci Cercuri* şi, înaintea sa, *Lovitura de graţie* nu constituie excepţii de la această regulă. Mulţi oameni talentaţi şi-au dat silinţa pentru ca aventurile Vegăi Jane să fie disponibile unui public internaţional. Şi aici am marea plăcere de a le mulţumi.

Lui Rachel Griffith, David Levithan, Kelly Ashton, Julie Amitie, Charisse Meloto, Dick Robinson, Elbe Berger, Lori Benton, Dave Ascher, Lauren Festa, Emily Morrow, Elizabeth Parisi, Rachael Hicks, Emily Cullings, Sue Flynn, Nikki Mutch şi întregii echipe de vânzări de la Scholastic, pentru că au crezut cu adevărat că un autor de thrillere poate să treacă la alt gen şi să spună o poveste bună.

Venetiei Gosling, Kat Mekenna, Catherine Alport, Sarah Clarke, Rachel Vale, Alyx Price, Tracey Ridgewell, Helen Bray, Trisha Jackson, Jeremy Trevathan, Katie James, Lee Dibble, Sarah Melean, Charlotte Williams, Stacey Hamilton, Geoff Duffield, Leanne Williams, Stuart Dwyer, Annei Bond, Jonathan Atkins, Sarei Lloyd şi Natashei Harding de la Pan Macmillan, pentru că mă urmează cu un entuziasm neînfrânat oriunde m-aş îndrepta din punct de vedere literar.

Lui Steven Maat şi întregii echipe Bruna, pentru că au fost alături de mine pas cu pas în timp ce lansam un personaj nou-nouţ într-o lume care nu bănuia nimic.

Lui Aaron Priest, pentru că, la o petrecere de lansare de carte de la Londra, mi-a ascultat bâiguielile criptice despre „cartea“ pe care o scriam şi pentru că m-a sunat duminică, după ce a citit-o, nu luni, cum ar fi trebuit!

Lui Ariene Priest, Lucy Childs Baker, Lisei Erbach Vance, Frances Jalet-Miller, John Richmond şi Melissei

Edwards, pentru că au fost atât de frenetic entuziasmaţi cu privire la această serie.

Lui Marc şi Nicole James, pentru tot ce au făcut pentru mine. Toastez pentru participarea împreună la premieră, într-o bună zi!

Lui Caspian Dennis şi lui Sandy Violette, pentru că au lăudat cartea pe malul celălalt al heleşteului.

Tuturor celorlalţi editori ai mei, care au riscat şi au avut încredere în reuşita mea.

Lui Hannah Minghella, Lauren Abrahams, Matt Tolmach şi Kate Checchi de la Sony/Columbia Pictures, pentru că au dat dovadă de foarte mult entuziasm în construirea unei francize cinematografice în jurul Vegăi Jane şi a lumii ei.

Emmei Frost, pentru că a stat cu mine într-un restaurant din New York timp de mai multe ore, pregătind un scenariu grozav pentru voi.

Tuturor bibliotecilor unde am descoperit cărţi care m-au introdus în lumea fantasy şi tuturor bibliotecarilor care au călăuzit un băieţaş în găsirea poveştilor veşnic noi şi a vocilor originale de pe rafturi.

Familiei mele şi tuturor prietenilor, care m-au sprijinit la scrierea a peste treizeci de romane.

Lui Kristen şi Natashei, pentru că aţi înfăptuit magia voastră, făcând ca eu şi Columbus Rose să mergem strună.

Şi, nu în ultimul rând, lui Spencer şi lui Collin – deşi nu sunteţi adulţi –, pentru că mă ajutaţi întotdeauna să păstrez în viaţă miracolul copilăriei, care îmi îngăduie să fac ceea ce îmi place.